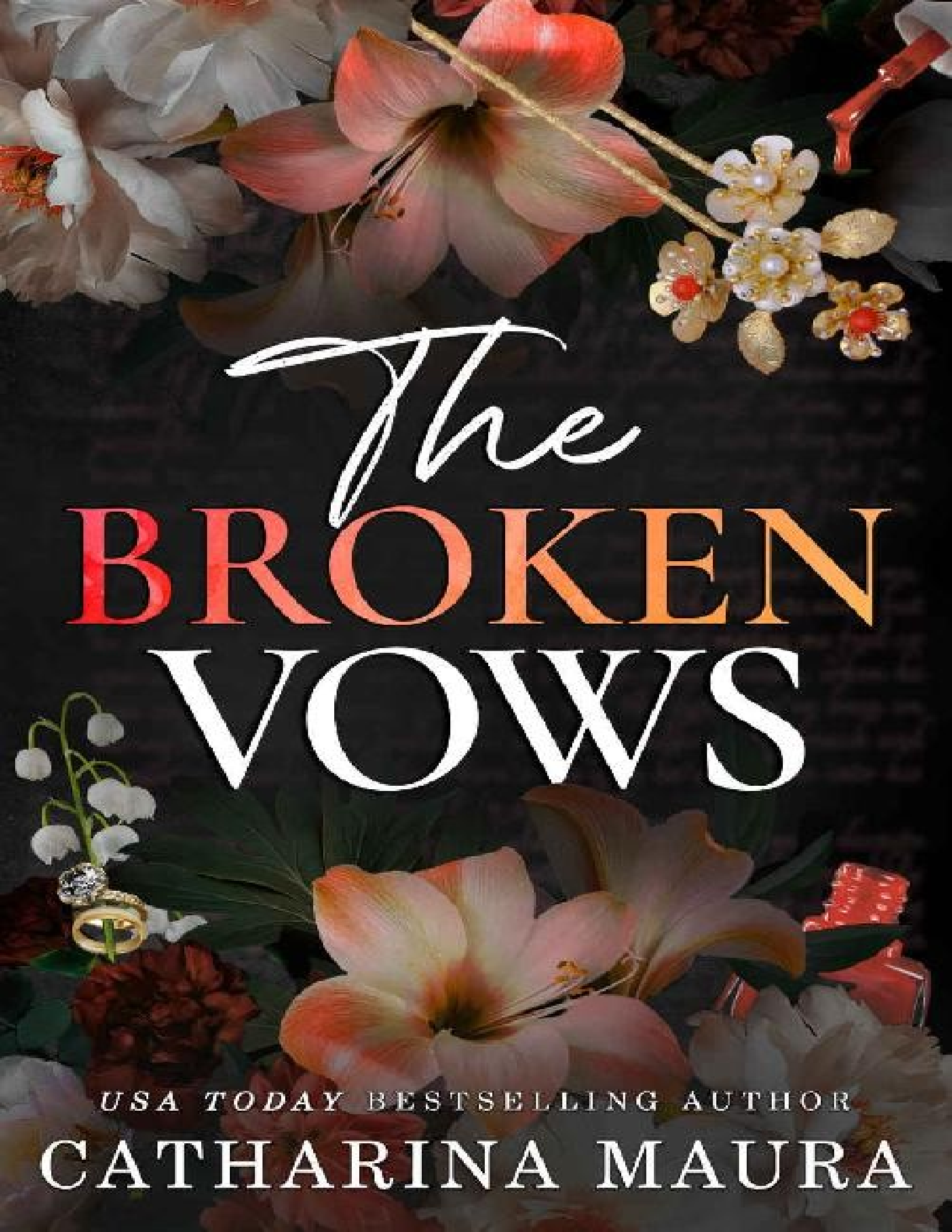

The
BROKEN
VOWS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

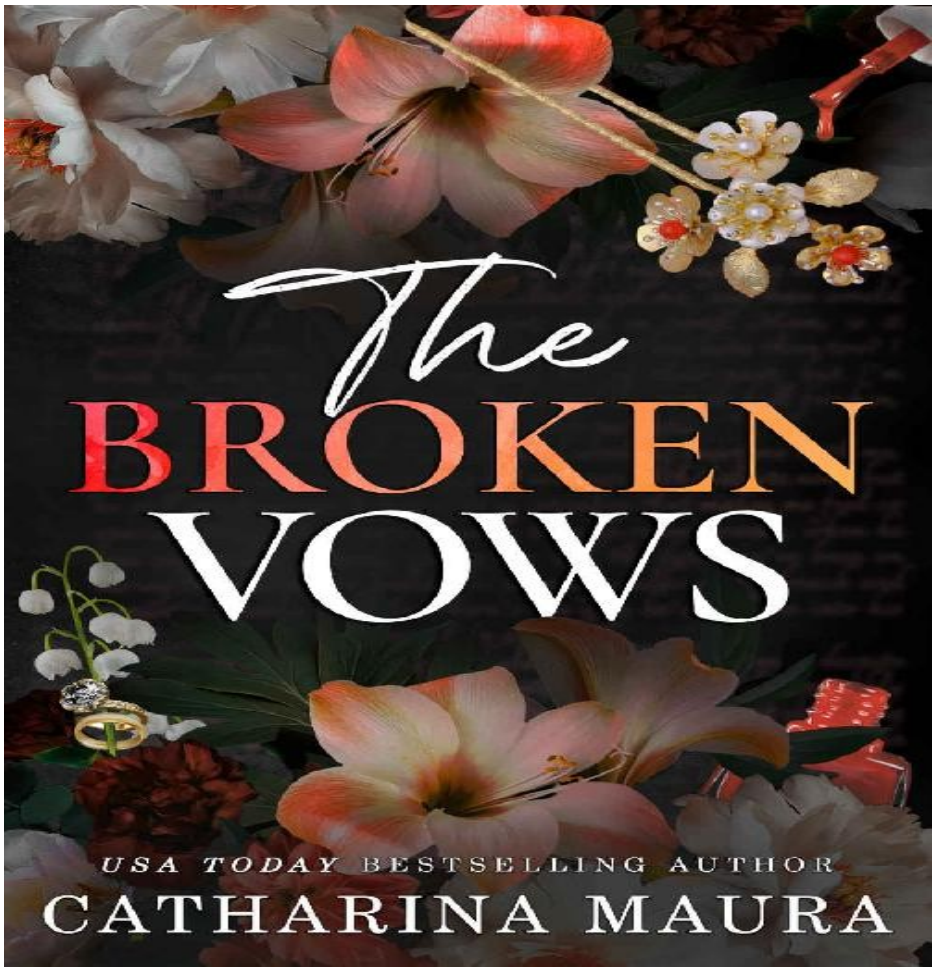
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The
BROKEN
VOWS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

Bozulan Yeminler

ZANE & CELESTE'İN

HİKAYESİ WINDSORS

CATHARINA MAURA

Bu, sadakatin bizi kör etmesine izin verenlerimiz için - bizi ruhlarımızı besleyen şeylerden mahrum bırakmasına izin verenlerimiz için. Sadece siz kendinize mutlu olma izni verebilirsiniz.

Evet de.

Sıçrama yap.

Kalbinin sesini dinle.

Başkaları için bu kadar hararetle dilediğiniz mutluluğu hak ediyorsunuz.

İçindekiler

Yazarın Notu

I. Geçmiş
Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35

II. Şimdiki Zaman
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79

Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97

Sonsöz
On Yıl Sonra

Tetikleyici uyarılar

Yazarın Notu

Kırık Yeminler okuyucular için tetikleyici olabilecek çeşitli temalar içermektedir. Bununla birlikte, tetikleyici uyarılar aynı zamanda hikaye için *büyük spoiler* içerir ve bu nedenle bu kitabın arkasında listelenmiştir. Okuyucuların sağduyulu olması şiddetle tavsiye edilir.

Çalışmalarımı daha önce okuduysanız ve herhangi bir tetikleyiciniz yoksa, bana bir kez daha güvenirseniz onur duyarım. *Kırık Yeminler sonsuza dek mutlu son* garantisi içeriyor ve bu kitaba gözü kapalı girmenizi şiddetle tavsiye ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Geçmiş

Birinci Bölüm

CELESTE

Varlığımın her zerresiyle gerçekten *nefret* ettiğim çok fazla insan yok - aslında listemde sadece bir isim var: *Zane Windsor.*

Onu düşünmek bile midemin sıkışmasına ve damarlarımın hareketsizleştirici bir korkuyla dolmasına neden oluyor. Zane Windsor varlığımın felaketi, uykumda lanetlediğim kişi. Her zaman öyleydi. Çocukluğumun en korkunç anlarını düşündüğümde aklıma ilk gelen onun yüzü oluyor. Birkaç saat içinde onu tekrar görmek zorunda kalacağımı bilmek beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar endişelendiriyor.

"Celeste?"

Başımı kaldırdığımda en iyi arkadaşım Lily'nin mavi gözlerinde açık bir endişeyle bana baktığını görüyorum. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bakışları anlayışla dolu. "Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor. "Bu sadece bir yardım galası ve çok değerli ağ oluşturma işlerini halledebileceksin. Sadece buna odaklan, tamam mı?"

Parlak sarı tırnaklarıma bakıyorum, yaklaşan kıyamet hissini bir türlü dindiremiyorum. "*Windsor'un* yıllık galası," diye mırıldanıyorum, sesim titreyerek. "Geri döndüğümde katılacağım ilk etkinliğin Zane'in ailesinin ev sahipliği yaptığı bir etkinlik olması uğursuz geliyor."

Üniversitede geçirdiğim beş yılın bana çok ihtiyaç duyduğum özgüveni aşıladığını düşünmüştüm, ancak çocukluk evime geri adım attığım anda bu özgüven buharlaştı.

Eve dönmek on adım geri gitmek gibi geldi, sanki eskiden olduğum kız beni tırmalıyor, onu kilitlediğim kutudan çıkmak istiyor. Zane'in etrafında tekrar bulunmanın beni tekrar hor gördüğüm, utandığım versiyonuma dönüştüreceğinden korkuyorum.

"Celeste, sen tanıdığım en güçlü ve en zeki kadınsın. Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin - belki o zaman Zane gibi bir adamın seni bu kadar etkilemesinin ne kadar aptalca olduğunu anlardın. O ikinci bir düşünceye bile değmez."

Başımı sallıyorum, ona inanmak, geçmişin üzerimdeki etkisinden kurtulmak için kendimi zorluyorum. Elbette haklı. Zane'in üzerimde bu kadar gücü olmamalı. Artık olmamalı.

"Büyükbabamın bana etkinliğin düzenlendiği Windsor otelinin her santimini incelemem için talimat verdiğini söylemiş miydim?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum. Zane hakkında konuşmak bana unutmaya çalıştığım şeyleri, ondan sakladığım sırları hatırlatıyor. "Bana ne dediğini biliyor musun?"

Lily başını sallıyor, elmacık kemiklerime sürdüğü aydınlatıcıya dokunurken gözlerinde sorgulayan bir bakış var.

"Otelleriyle ilgili yorumlar mükemmel ama bu şekilde yeterli bilgi toplayamayız. Bizi davet ettiler, değil mi? Otelin olanaklarından sonuna kadar yararlanmamak kabalık olur," diye tekrarlıyorum, büyükbabamla alay ederek. "Ona inanabiliyor musun?"

Lily'nin dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Bu, ardından gelen ve Lily'ye söylemeyeceğim sözlerin acısını hafifletiyor.

"Umarım eğitimin seni akıllandırmıştır, çünkü torunumun Windsor'lu çocuktan sonra ikinci sırada gelmesinden bıktım. Artık okulda değilsin Celeste. Artık riskler daha yüksek ve hata yapma şansın yok. En azından otellerimizi Windsor'larla aynı standarda yükseltebilmelisin."

Bazen merak ediyorum, büyükbabamın bitmek bilmeyen karşılaştırmaları, her seferinde beni eksik bulmasıyla sonuçlanmasaydı daha az acı verir miydi? Zane'e olan nefretim büyükbabamın beklentileri tarafından körüklenmeseydi bu hale gelir miydi?

Zane ve benim büyürken birbirimize rakip olduğumuzu söylemek hafif kalır. Belki de anaokulunda böyle başlamıştı - sadece çocukça bir rekabet, ailelerimiz arasındaki kan davasının doğal bir sonucu. Yine de

Yıllar geçtikçe saf bir düşmanlığa ve o kadar derin bir nefrete dönüştü ki bir kaçış, bir erteleme aradım. Artık sona eren bir kaçış.

"Dürüst olmak gerekirse, büyükbaban bazen çok saçmalıyor," diyor Lily, sesinde bir parça endişe saklı. Arada bir, ondan saklamak için elimden geleni yapsam bile, sakladığım acıyı görüyor sanki. "Ama seni varisi olarak seçti, o yüzden bırak eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşsun, tamam mı? Sana inanmasaydı bunu yapmazdı."

Dudağımı sinirli bir şekilde ısırma dürtümü bastırıyorum ve sadece başımı sallayarak kabul ediyorum. Lily de en az benim kadar biliyor ki büyükbabam beni halefi olarak seçti çünkü kardeşim Archer onun isteklerine boyun eğmeyi reddetti. Eğer Archer büyükbabamızla aynı eve adım atmayı reddederek evi terk etmeseydi, bana hiçbir zaman sorumluluk verilmeyecekti.

Lily üzerimdeki siyah gece elbisesini dikkatle inceliyor ve makyajımı iki kez kontrol ederek her şeyin mükemmel olduğundan emin olduktan sonra memnuniyetle başını sallıyor. "Bu gala büyükbabanın şirketindeki yeni pozisyonunu sağlamlaştıracak ve bu gece odaklanman gereken tek şey bu. Ağ kurarken o kadar eğleneceksin ki Zane'in orada olduğunu bile fark etmeyeceksin. Bu etkinlikte genellikle yüzlerce insan olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Tereddütle başımı sallıyorum, bir yandan da Zane'in beni kendimden bu kadar farklı davranmaya zorlamasından nefret ediyorum. Artık çekingen küçük bir kız değilim, ama o aklımdan geçtiği anda tam da öyle biri oluyorum.

"O halde *şimdilik* Zane'den uzak durmak zor olmayacaktır. Şahsen bence en iyisi onunla yüzleşmek ve yeni bir ton belirlemek. Biz çocukken o senin en büyük rakibindi ama Windsor Hotels'in şu anda Harrison Developments için oluşturduğu tehdidin yanında bu hiçbir şey. Ondan tamamen kaçmak mümkün değil ve isteseniz de istemeseniz de şirketleriniz sürekli rekabet halinde olacak."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, iç çekerek. "Ondan kaçamıyorum ama hazır olduğumdan da emin değilim. Lil, bu adam cebirden aldığım ilk 'F'yi çalıp kendi 'A+'sının yanına çerçeveletip fotoğrafını *tüm* okula gönderen adam. Diş tellerim varken *iki yıl* boyunca her *gün* benimle dalga geçti ve üç yaşımızdan beri beni küçük düşürmek ve yıpratmak için her fırsatı değerlendirdi. Ve şimdi onunla iyi ilişkiler içinde olmam mı gerekiyor? Samimi davranıp beni davet ettiği için teşekkür mü etmeliyim, yıllarca bana yaptığı zorbalık iz bırakmamış gibi mi davranmalıyım?"

Lily'nin gözlerindeki acıma duygusu kendimi daha da zavallı hissetmeme neden oluyor ve elimde olmadan gözlerimi kaçırıyorum.

"Celeste," diye mırıldanıyor Lily, ses tonu hoşgörülü. "Sen, benim

sevgilim, saf sihirdir. Hayal ettiğiniz her şeyin hayata geçme şekli gerçekten sihirlidir, bu yüzden çok sevdiğiniz tüm o görselleştirme şeylerini yapın ve önünüzde uzanan yolu hayal edin - engelsiz bir yol, Zane Windsor'un bulaşmaya cesaret edemeyeceği türden bir kadın olduğunuz bir yol. Çünkü sen busun, biliyor musun? Eski güvensizlikler bir anlık muhakeme hatasına neden olsa bile sen o kadınsın. Bana her zaman düşüncelerimi kontrol ettiğimi ve *onların beni* kontrol etmediğini söyleyen sen değil misin? Bu gece kendi tavsiyene uymaya ne dersin?"

Kendi mantramın bana bu şekilde yöneltilmesine şaşırarak ona göz kırpıyorum. Sözlerini reddedemiyorum bile ve yıkıcı düşüncelerimden sıyrılmamı sağlıyorlar. Sanki ağır bir perde kalkıyor ve görüşüm açılıyor. Güvensizlik ve korkunun bana gerçekten ağırlık vermesi çok garip.

"Haklısın," diye fısıldıyorum, gözlerim kapanırken kalbim çılgınca çarpıyor. Yıllarca, sonunda büyükbabamı gururlandırdığım, sektörümün zirvesinde olduğum ve dünyanın en iyi otel geliştirme projelerine öncülük ettiğim bir dünya hayal ettim. Neden bu hayalin bir anlığına bile olsa kaybolmasına izin verdim?

"Ben her zaman haklıyım," diyor Lily kıkırdayarak. "Bu gece şüpheye düştüğünde sözlerimi hatırla. Sen saf sihirsin Celeste. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme - özellikle de Zane gibi birinin."

Ona sırıtıyorum, kendime olan güvenim geri gelirken vücudum rahatlıyor. Keşke bu gece onu da yanımda götürebilseydim - dedemle gitmektense onunla gitmeyi tercih ederdim. "Tamam, ben hallederim," diyorum ona, sesim kararlı. "O balo salonuna sanki oranın sahibiymişim gibi gireceğim."

Lily'nin gözleri gururla parlıyor ve nazikçe saçlarımı okşuyor. "İşte benim kızım," diyor. "Git ve orada ortalığı kasıp kavur. Hepsini büyüle, Zane'in tüm pazar payını çal. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Aynaya baktığımda kendime gülümsüyorum, yenilenmiş bir güvenle doluyorum. "Bunu yapabilirim," diye mırıldanıyorum, Lily'den çok kendime, ama o yine de başını sallıyor.

"Yapabilirsin - *yapacaksın.*"

Mükemmel makyajıma ve sakin ifademe bakıyorum. Artık eskisi gibi utangaç, içine kapanık bir kız değilim. Bana yansıyan kadın beş yıl önce giden kadın değil ve Zane Windsor bunu zor yoldan keşfetmek üzere.

İkinci Bölüm

ZANE

"Bu gece en az bir milyon bağış toplamayı umuyorum. Şu ana kadar ne durumdayız Valentina?" diye soruyor kardeşlerimden biri, Luca, sekreterine.

Yaptığı hesaplamaları anlatmaya başlıyor ve ben de en sevdiğim naneli şekeri ağzıma atarken dalgınca başımı sallıyorum, konuşmaya odaklanamıyorum. Her yıl düzenlenen bu yardım galasına çok şey katılıyor ve normalde beş kardeşimle birlikte harcadığımız çabanın sonuçlarını görmekten keyif alıyorum.

Ama bugün değil.

"*Zane*?" Val diyor, sesi keskin. Yüzümü ona dönüyorum, bir süredir dikkatimi çekmeye çalıştığını anlayınca içimi suçluluk duygusu kaplıyor. Bir an beni inceliyor, kırmızı dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı doğru çekiliyor. "Neden bakışların sürekli girişe doğru kayıyor? Kimi bekliyorsun?"

İddiasını reddetmek için dudaklarımı aralıyorum, ancak b a h a n e l e r i m dilimde buharlaşıp gidiyor. Val beni çok iyi tanıyor - kısa sürede benim için kendi kız kardeşim kadar değerli oldu. Gözlerinin içine bakıp ona yalan söylememin imkânı yok. Onun yerine "Sana söylemeyi unuttum," diyorum. "Ama satın alacağım bir sonraki otelde kalmayı açık artırmayla satacağım. Büyük açılıştan kısa bir süre önce, tüm masrafları karşılanmak üzere, bir kişinin tüm oteli bir hafta boyunca kullanmasına izin vereceğim."

Sanki ani bağışımın izimi kaybettirmeye yönelik bir girişim olduğunu anlamış gibi gözlerini hafifçe kısıyor, ama neyse ki buna izin veriyor

Git. "Harika," diyor bana bilmiş bilmiş sırıtarak. "Bunu kataloğumuza ekleyeceğim. Aklınızda belirli bir tarih var mı?"

"Evet, öyle olmak zorunda-"

Sikeyim.

Girişe büyülenmiş gibi bakarken nefesim ciğerlerimden fırlıyor ve başım dönüyor. Ondan başka bir şey kalmayana kadar her düşünce kayboluyor - benim *Göksel'im*.

Geri döndü.

Sonunda.

Açgözlülükle onu içime çekiyorum, bakışlarım güzel kehribar gözlerinde, o lezzetli dudaklarında ve uzun kıvırcık siyah saçlarında kalıyor. Uzakta olduğu birkaç yıl içinde nasıl oldu da daha da güzelleşti?

Gözlerim sabırsızlıkla vücudunda geziniyor - sanki onu görmeye doyamıyorum ama bu deneyimin tadını çıkaracak kadar da kendimi tutamıyorum. Uzun siyah elbisenin vücuduna yapışması kesinlikle günahkârca ve kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergileyen derin yaka ile anında bir aşk/nefret ilişkisi geliştiriyorum.

"*Celeste Harrison,*" diyor Val, ses tonu eğleniyor. Ona bakıyorum ve yüzüme boş bir ifade vermeye çalışıyorum ama gözlerindeki ifade başarısız olduğumu söylüyor.

Luca kaşlarını çatarak, "Onu bir süredir görmedim," diye ekliyor. "Londra'da üniversiteye gitti, değil mi? Ne kadar süre uzak kaldı? Üç yıl mı?"

5 yıl, iki ay ve on iki gün aslında. "Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandım.

Elimi saçlarımın arasında gezdirip huzursuzluğumu ele verdiğimde Luca kıkırdıyor. "Doğru," diyor sırıtarak.

"O ne yapıyor?" Val soruyor.

Görüş alanını takip ettiğimde Celeste'in sinsice kristal bardaklarımızın markasını kontrol ettiğini görüyorum ve bir gülümsemeyi ısırıyorum. Göze çarpmama çabaları onu sadece oldukça şüpheli gösteriyor ve beklendiği gibi güvenlik görevlilerimizden birkaçı ona doğru ilerlemeye başlıyor. Harrison Developments'ın CEO'su ve en büyük rakiplerimizden biri olan büyükbabası farkına bile varmıyor - ona arkasını dönmüş, tanıdıklarıyla konuşmakla meşgul.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, heyecandan tüylerim diken diken olsa da. Bu, Luca ve Val'i daha da şüphelendirmeden ona yaklaşmak için mükemmel bir bahane. "Üç dakika oldu ve o hâlâ

şimdiden sorun yaratmaya başladı." Kalbim deli gibi çarparak Celeste'e doğru yürürken Val'in kahkahası arkamdan geliyor.

Muhafızlarımıza başımı salladım ve geri çekildiler. Bu sırada Celeste onların varlığından habersizdi. Çevresinden nasıl bu kadar habersiz olabiliyor?

"Biliyor musun, eğer etrafı kolaçan etmek istiyorsan, bu gece içki içip araba kullanmak istemediğin bahanesiyle burada bir süit ayırtabilirdin. Dürüst olmak gerekirse, üst katta mükemmel odalar varken partiden sonra eve gitmek istemediğini söyleyebilirdin ve ben de sana inanırdım - ve sen olduğun için, rahatlık için senden sadece üç kat ücret alırdım."

Rahat tavrı kayboluyor ve yerini sadece bana karşı beslediği o soğuk kızgınlığa bırakıyor. "*Zane,*" diyor, sesinden küçümseme damlıyor.

Ona sırıtıyorum ve bir an için, adımı söyleme şeklinin beni anında sertleştirdiğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Yıllardır öyle. Yüzü öfkeyle kızarır mıydı? Bana çıkışmadan hemen önce yaptığı gibi nefes alış verişi hızlanır mıydı?

"*Celeste*."

Dişlerini sıkıyor ve ben de gülümsememek için kendimi zor tutarak bardağını alıp garsonlarımızdan birine uzatıyorum. "Bu konuda sana güvenmiyorum. Çalmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"*Çalmak mı?" diye* tekrarlıyor, öfkesi artıyor. Ne kadar güzel bir manzara. "Sana küçük bir hırsız gibi mi görünüyorum?"

"Hayır Celeste," diyorum ona, kalbim küt küt atıyor. "Sen lanet olası bu gece *nefes kesici*."

Gözleri açılıyor ve onu hazırlıksız yakaladığımı fark ediyorum. Onu kızdırdığımda gözlerinin kararmasını her zaman sevmişimdir ama sanırım bunu daha da çok seviyorum. Dudaklarının ayrılması, bana karşı duyduğu küçümsemenin bir anda yok olması... Evet, bu sarhoş edici bir şey.

"Çok komik," diyor sonunda, temkinli ifadesi tekrar yerine oturuyor. Bir an için gözlerinde bir hayal kırıklığı gördüğüme eminim - sanki sözlerime kısa bir süreliğine de olsa inanarak kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi.

Ona elimi uzattım ve o şaşkınlıkla elime baktı. "Ne?" diye soruyorum, ses tonum kışkırtıcı. "Nasıl dans edileceğini unuttun mu? Mezuniyet gecesinde çok iyiydin."

"Elbette nasıl dans edileceğini biliyorum," diye tersliyor, yanakları güzelce kızarıyor. "Sadece *seninle dans etmek* istemiyorum."

Kendime engel olamayarak ona gülümsüyorum. Balodan bahsetmek onu sinirlendiriyor mu? Balonun anısı onun da kalbinin benimki gibi çarpmasına neden oluyor mu? "Gerçekten mi? Tommy'nin sana doğru geldiğini gördüğümü sandım ama sanırım yardımıma ihtiyacın yok," diye yalan söylüyorum. Hayatımız boyunca ona aşık olan Tommy'nin otellerime yaklaşmasına izin verilmiyor - ama bunu bilmesine gerek yok.

"*Ne*?" Bakışları etrafta gezinirken aceleyle elini benimkine koydu.
Biz.

Onu dansa çekerken ciddiyetle başımı sallıyorum. "Seni koruyacağım
ama
bana bir tane."

Kollarım beline dolanıyor ve o da ellerini göğsümden yukarı doğru kaydırarak boynumun arkasına doluyor. Bana bu kadar mükemmel oturması gerçeküstü ve onu gereğinden fazla yakınıma çekmekten kendimi alamıyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, ben onu dansımızda yavaşça yönlendirirken, bedenim her hareketinde onunkine karşı sallanıyor. Bu yatıştırıcı bir ritim ama yine de ruhumu ateşliyor. Onu çok yakınıma aldım, ama bu yeterince yakın değil. Bana karşı hissettiği şey sarhoş edici ve lanet olsun, ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bu gece gerçekten büyüleyici görünüyorsun Celeste," diye mırıldanıyorum, kelimeler bilinçli bir düşünce olmadan dudaklarımdan dökülüyor.

Gözleri büyüyor ve sonra ofluyor. "Hayatındaki kadınların çoğu beyaz yalanlarını ve cazibe girişimlerini takdir edebilir ama ben *etmiyorum*. Lisede geçirdiğin sonu gelmez kız arkadaş geçit törenini gördüğümü unutuyorsun. Senin güzellik anlayışının ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bunun ben olmadığımın da farkındayım. Benimle uğraşmayı bırak."

Avuç içimi sırtının alt kısmına yayıyorum ve diğerini uzun saçlarının arasına sokana kadar yavaşça omurgasından yukarı kaydırıyorum. "Kız arkadaşlar, hmm?" Sesimde bir miktar öfke belirerek tekrarlıyorum. "Ben de beni herkesten daha iyi tanıdığını sanıyordum Celeste. Hiç kimseye benim demedim."

Silahsız ifadesi kalbimi ısıtıyor ve biraz tökezlediğinde sırıtıyorum, bunu onu daha yakın tutmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. "Hala güzel olduğun kadar sakarsın," diye fısıldıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, saçlarını sıkıca kavradığımda dudakları biraz aralanıyor, ona olan ihtiyacımı bastıramıyorum. Bakışlarına hapsolmuş

durumdayım,

daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum. Hayatımız boyunca ona karşı hissettiklerimi sakladım ama benden uzakta geçirdiği yıllar savunmamı yerle bir etti.

Ellerinden biri göğsüme doğru kayıyor ve sarı tırnaklarına bakıyorum. "Adı ne?" Düşünmeden soruyorum, istemsizce ona olan takıntımı açığa vuruyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "Özür dilerim, anlayamadım," diye cevap veriyor, sesi soluğu kesilmiş gibi.

Gülümsüyorum ve elimi yumruk yapıp saçlarını daha sıkı kavrıyorum. "Oje. Bu gece ne giyiyorsun, Celeste?"

Muhteşem gözlerinde saf bir güvensizlik titreşiyor ve bana bakışı sikimin seğirmesine neden olmuyorsa lanet olsun. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elimi sırtında gezdirirken sırıtıyorum, onu kendime doğru daha sert çekmeden önce biraz daha aşağı indiriyorum ve beni nasıl etkilediğini tam olarak hissetmesini sağlıyorum. Eğildiğimde dudaklarım kulağına değiyor. "Seni yıllardır izliyorum Celeste. Nasıl bilemem?"

Doğrulduğumda bakışları hararetli, yanakları pespembe. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Söyle bana. Ojenin adı ne?"

Celeste bir an dudağını ısırıyor ve sonra gülümsüyor. "*Acabana ile Başa Çıkamıyorum.*"

Etrafımızdakilerin meraklı bakışlarını üzerime çekerek bir kahkaha patlatıyorum ve o da bana sırıtıyor. "Baş edemiyorsun, ha? Neyle baş edemiyorsun? Geri dönmekle mi? Beni görmekle mi?"

"Hâlâ her zamanki gibi koca kafalısın," diyor ama bu kez sözlerinde kötü niyet yok. "Benim dünyam senin etrafında dönmüyor, Zane."

"Bu yüzden mi seni şampanya kadehlerimden birini çalmaya çalışırken yakaladım?
Bu oteli nasıl işlettiğimle hiç ilgilenmediğiniz için mi?"

Bana ters ters bakıyor ve göğsümü iterek beni uyarıyor. "Ben *bir şey* çalmaya çalışmıyorum!"

"Eğer bir şeyi itiraf edersen bu işin peşini bırakacağım. Beni özlediğini kabul et."

Celeste gözlerini deviriyor ve ben de ona olabildiğince yakından dokunmak isteyerek nazikçe kafa derisine masaj yapmaya başlıyorum. "Senin aksine, yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok ve seni özlediğimi söylersem tam da bunu yapmış olurum, Zane." Bana ters ters bakıyor ve ben de sert tonuna rağmen ona gülümsüyorum. Bana tüm dikkatini vermesine bayılıyorum. "Senden uzakta olmak

Londra'da geçirdiğim zamanın en önemli anıydı. O kendini beğenmiş yüzünü görmek zorunda kalmamak bana tahmin edemeyeceğin kadar keyif verdi."

"Bu çok talihsiz bir durum," diye fısıldıyorum, gözlerimi ondan ayıramadan. "Çünkü seni özledim, benim güzel Gökselim. Seni kızdırdığımda dudaklarından kaçan o yumuşak hufu, seni geçtiğimde gözlerinin parlayışını, daha iyisini yapmam için bana meydan okuyuşunu özledim."

"Bu mu yani?" diye soruyor, sesi titriyor, kırılganlığı ortaya çıkıyor. "Bu oynadığımız başka bir oyun mu, Zane? Başka bir yarışma mı?"

Güzel ruhunu her zaman saklayan ürkeklikten eser kalmadan gözlerimin içine bakması gerçek bir zevk. "Belki de öyledir."

"Bunu asla kazanamayacaksın."

"Daha hangi oyunu oynadığımızı bile bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Omuz silkiyor ve kurnazca kalçalarını döndürerek boğazımdan yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Çok iyi bir fikrim var, Zane. Beni yatağına alamayacaksın - seni asla istemeyeceğim."

Gülümsüyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Mezuniyet gecesi parmaklarıma boşaldığında söylediğin bu değildi, benim tatlı tanrıçam."

"Bu bir *hataydı,*" diye çıkışıyor, benden bir adım uzaklaşıyor, gözleri utanç ve öfkeyle parlıyor. "Bir daha asla tekrarlamayacağım bir hata, Zane. En kötü kâbuslarımda bile."

Benim için her şey demek olan bir geceden pişmanlık duyduğunu bilmek acı veriyor. Yine de benden beklediği şekilde gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere sikimi içine sokarken bu sözleri sevgiyle hatırlayacağım Celeste. Seni orgazmın eşiğine getirdiğimde, adım dudaklarında, daha fazlası için yalvartmadan önce bu sözleri sana yedireceğim. Ve yalvaracaksın. *Yalvaracaksın,* tıpkı o gece yaptığın gibi."

Bana dik dik bakıyor, ama gözlerinde gördüğüm nefret... saf, katıksız bir arzuyla dolu. Her zamanki gibi bir oyun oynadığımızı söylemekte haklı. Benim güzel Celestial'ımın tam olarak anlayamadığı şey, bu sefer oyunu devam ettirmek için oynadığım.

Üçüncü Bölüm

CELESTE

"Geç kaldın," diyor büyükbabam ofisime girdiğim anda ve onu masama yaslanmış halde bulunca şaşırarak geriliyorum. Onaylamayan ifadesi beni olması gerekenden birkaç dakika daha uzun süre yerimde sabit tutuyor ve ruh hali daha da kötüleşiyor.

"Saat yediye beş var," diyorum ona, saatimi iki kez kontrol ederek.

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum, ama o zaman çok geç oluyor. Büyükbabamın gözleri sertleşiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Halefimden daha iyisini beklerim Celeste. Ofise ilk gelen hep ben oldum, sen de öyle olmalısın."

Derin bir nefes alıyorum ve aklımdan geçeni söylemek yerine kibarca gülümsüyorum - ofiste ondan başka ilk kişi *olduğumu.* "Anlaşıldı," diyorum, sesime biraz neşe katmak için elimden geleni yapıyorum. "Yarın daha erken geleceğim."

Büyükbabam sakinleşmiş gibi başını sallıyor ve sandalyemi işaret ediyor. Masamı boş bulduğunda arkama oturmamasına şaşırdım. Muhtemelen bu şekilde tepemde dikilmesini tercih ederdim. Büyükbabam her zaman korkutucu bir adam olmuştur, ama yine de hiçbir şey beni onun işteki yoğunluğuna hazırlayamazdı.

Oturduğumda, "Windsor galasında neler öğrendiğini anlat bana," diye soruyor. "Otelle ilgili kayda değer bir şey var mıydı?"

Zane'i düşününce yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve zihnimi boşaltmak için boğazımı temizliyorum. "Beklediğim gibi, son otelleri en ince ayrıntısına kadar saf lüks. Elime geçen her şeyi analiz ettim ve sonuçlar... tatmin edici değil. Söyleyebileceğim kadarıyla, başarılarının çoğu sinerjiden kaynaklanıyor. Yerlerinin çoğu, Windsor Hotels'e geliştirmeleri için teslim edilmeden önce Windsor Real Estate tarafından seçiliyor ve asansörleri ve otomatik perdelerine kadar tüm elektronik aksamları Windsor Motors tarafından tasarlanıyor. Bunlar sadece kendi bünyelerinde tuttukları şeyler. Diğer markalarla yaptıkları işbirliklerinin eşi benzeri yok. Lüks olduğu düşünülen herhangi bir markanın Windsor'larla zaten ödün vermek istemedikleri özel bir ortaklığı var - otel banyolarında sundukları el kremi markasına kadar."

Büyükbabamın gözleri öfkeyle parlıyor ve iç çekerek kendimi bir başka nutuk için daha hazırlıyorum. "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun Celeste. Sorunu tespit etmene ihtiyacım yok - sorunu çözmene ihtiyacım var. Bunların hepsini sana kendim de söyleyebilirdim." Doğruldu ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlattı. "Windsor'lara karşı ikinci olmaktan yoruldum ve Windsor'lı çocuktan daha iyi performans gösterememenden dolayı aşağılanmaktan da bıktım. Okulda onun akademik rekorlarını bile kıramadığını düşünürsek, belki de umutlarım çok yüksekti."

Sesindeki acılık beni çok etkiliyor ve kendimi tamamen yenilmiş hissetmekten alıkoyamıyorum. "Sadece birkaç haftadır senin için çalışıyorum," diyorum ona. "Bana biraz zaman ver, bir plan yapacağım. Bu yılki kârımızı en az yüzde otuz oranında artırabileceğimize inancım tam. Bu tür bir büyüme bizi üç yıl içinde Windsor Otelleri ile aynı seviyeye getirir. Bellevue Inn bizim için muazzam bir fırsat olabilir."

Yatırım fırsatlarımızı analiz etmek için haftalar harcadım ve sonunda son derece lüks bir inzivaya dönüştürülebilecek küçük bir Viktorya dönemi hanı seçtim - Bellevue. Teklifim mükemmele yakın ve her şey yolunda giderse Büyükbaba bana biraz daha fazla güvenmeye başlayabilir.

İnanmadığı her halinden belli, oflayıp pufluyor. "Gördüğüm zaman inanacağım. Yıllardır Zane Windsor'dan sonra geliyorsun ve aranızdaki fark tıpkı şirketlerimiz arasındaki fark gibi zamanla artıyor. Zane yıllar önce çalışmaya başladı, sen Londra'da gezip tozarken." Gözlerini kaçırıyor, tedirgin. "Babanın yetiştirilme tarzını bir kenara bırakıp yazar olmaya karar vermesi yeterince kötü zaten. Archer da aynı derecede inatçı olmasaydı, en azından şimdiden onlarla aynı seviyede olurduk."

Bilinçaltımda kollarımı kendime sarıyorum ama bu beni büyükbabamın onun ilk ya da ikinci tercihi olmadığımı hatırlatarak verdiği acıdan korumuyor. Bir yanım ona elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı ve en azından bunu kabul etmesi gerektiğini söylemek istiyor. Yıllarca kardeşim ve Zane ile kıyaslanmak bana bundan daha iyisini öğretti.

"Daha iyisini yap, Celeste. O küçük han için ne kadar zaman harcadığınızı düşünürsek, satın alma işlemini gecikmeden tamamlasanız iyi olur. Yeterince kolay bir proje, zaten bu yüzden onu seçtin, değil mi? Kârlı oldukları sürece arada bir küçük projeler üstlenmenin yanlış bir tarafı yok. Ama biz küçük bir firma değiliz. Windsor Hotels'i yenme şansınız olsun istiyorsanız daha büyük düşünmelisiniz."

Kibarca başımı sallıyorum ve o da ofisimin kapısına doğru bir adım atıyor. "Büyükbaba!" Sesleniyorum, sesimdeki titreme sinirlerime ihanet ediyor.

Büyükbabam omzunun üzerinden geriye bakıyor. Tereddüt ediyorum, isteğimi nasıl dile getireceğimden emin değilim. "Lily'nin iş başvurusu hakkında," diye söze başlıyorum, çenesini sıkıyor, gözlerinden kızgınlık fışkırıyor.

"Senin için bir istisna yaptım çünkü sen benim torunumsun Celeste. Benim şirketim bir oyun alanı değil. Arkadaşın da diğer herkes gibi başvurabilir ve burada çalışacak kadar iyiyse, uygun yollardan işe alınır." Sanki Lily'yi yıllardır tanımıyormuş, sanki on iki yaşımızdan beri en iyi arkadaş değilmişiz gibi konuşuyor. "Özel hayatınla işini birbirinden ayırmayı öğrenmelisin - sen bir *Harrison'sın*. Eğer izin verirsen insanlar seni sağda solda kullanmaya çalışacaktır. Sen çok zayıfsın. Bunun üzerinde çalış."

O çıkarken başımı sallıyorum, ağabeyimin yirmi birinci yaş günüm için bana aldığı dolmakalemin ucunu ısırıyorum, keşke ben de onun yaptığını yapsaydım ve dedemin varisi olup şirketi devralma teklifini reddetseydim diyorum.

Archer'ın bana neden büyükbabam için çalışmanın onu kaybetmek anlamına geldiğini söylediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Büyükbabam her zaman acımasız ve talepkârdı ama artık onu tanımakta zorlanıyorum. Archer onun beklentilerini karşılayamadıysa, benim ne şansım olabilir ki?

Kendimi bildim bileli, Zane Windsor sayesinde büyükbabam için bir hayal kırıklığıydım. Her zaman onunla aynı sınıfta olacak kadar talihsizdim ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, elimden gelenin en iyisi her zaman onun en azına eşdeğerdi. Kendimi bildim bileli, o

Beni her konuda alt etmekten büyük keyif alıyordu ve şimdi bunu tekrar yaşayacak, bu sefer çok daha büyük bir ölçekte.

Masa sandalyemi çevirip pencereden dışarı bakıyorum, düşüncelerim galaya geri dönüyor. Ne yapmaya çalışıyor? Eskiden olduğu gibi benimle uğraşmaya niyetli olduğu çok açık ama bunu geçmişte yaptığım gibi karşılayacağımı düşünüyorsa çıldırmış olmalı. Sözleri zihnimde yankılanırken kalemi daha sert ısırıyorum.

Seni orgazmın eşiğine getirdiğimde, adım dudaklarında, seni daha fazlası için yalvartmadan önce bu kelimeleri sana yedireceğim. Ve yalvaracaksın. Yalvaracaksın, tıpkı o gece yaptığın gibi.

Kalemimi çekiyorum ve balo gecesini hatırlayınca utanç içinde dişlerimi sıkıyorum. Birkaç saat boyunca, onun etrafını saran tüm kızlar gibi kör olmama izin verdim. Asla onlar gibi olmayacağıma yemin ettiğim kızlar. Pişmanlık duyarak yaşadığım aptalca bir karardı.

Başımı sandalyeme yaslayıp titrek bir nefes alıyorum, kendi zihnim bana işkence ediyor. Yapmakta olduğum teklife odaklanmam gerekirken, o gecenin bir hata olduğunu söylediğimde bana nasıl baktığını düşünüyorum.

Bir an için bile olsa incinmiş görünüyordu. Geçen hafta sonu yüzündeki o ifade... Ona hiç olmamış gibi davranmasını söylediğimde bana öyle mi bakmıştı? Hatıralarım bulanık, nefretimle gölgelenmiş. Bunu bana hep yaptı - genellikle çok farklı nedenlerle olsa da tüm düşüncelerimi işgal etti.

Kağıtlarımı yeniden karıştırmadan önce kalemimi dikkatlice yerine koyuyorum. Belki de amacı buydu... dikkatimi o kadar dağıtacaktı ki, uğruna yarıştığımız kazanıma odaklanamayacaktım.

Ona hak veriyorum.

Dördüncü Bölüm

CELESTE

Mutfağına adımımı attığım anda Lily'ye "Sanırım lanetlendim," diyorum.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor ve tezgahın yanındaki bar taburesinden kayarak bana sarılıyor, davetsiz olarak içeri girmeme hiç şaşırmıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, belli ki eğlenen bir gülümsemeyi bastırmak için elinden geleni yapıyor.

Başımı sallıyorum ve çantamdan en sevdiği roze şarabından bir şişe çıkarıyorum. Ona uzattığımda kaşlarını kaldırıyor ama beni sorgulamak yerine bana ekstra dolu bir bardak dolduruyor - tam istediğim gibi.

"Evet," diye devam ediyorum. "Kesinlikle lanetliyim. Windsor Otelleri'nin milyarder varisi Zane Windsor'ın, *haftalarımı* teklif hazırlamak için harcadığım küçük Viktorya dönemi hanına göz dikmesini başka nasıl açıklayabilirsiniz? *Kimseye* söylemedim. Düne kadar büyükbabam bile bilmiyordu. Şansım bu kadar kötü olamaz - bu bir lanet, bundan eminim."

Lily bir kahkaha patlatıyor ve ben de kendimi mutfak tezgâhının üzerine çekip bacaklarımı kenardan sarkıtarak gözlerimi ona dikiyorum. "Ben *ciddiyim,*" diye çıkışıyorum. "Döndüğümden beri katılmak zorunda kaldığım ilk iş etkinliğinin *Windsor* yıllık galası olmasının zaten uğursuz olduğunu düşünmüştüm. Şimdi de bu mu?"

"Celeste, sen lanetli *değilsin.* Aksine, tanıdığım en şanslı insanlardan birisin. Zane bu projeyle ilgileniyorsa, bunun nedeni muhtemelen gerçekten harika bir yatırım fırsatı bulmuş olman ve onun da aynı şekilde hissetmesidir. Zihinlerinizin bu kadar uyumlu olması çok garip.

- Eğer ikiniz kavga etmeyi bırakıp gerçekten birlikte çalışsaydınız, bahse girerim bazı mucizeler yaratabilirdiniz. Dünyadaki açlığı falan çözersiniz."

Zane'le çalışma düşüncesi bile vücudumu öfkeyle dolduruyor ve bu yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Lily ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Bu sadece bir düşünceydi, *hemen bir kenara* atacağım *korkunç bir düşünce.*"

"Öyle olsa iyi olur. Bu projenin benim için yeni bir başlangıç olması gerekiyordu - büyükbabama beni işe almakla yanlış bir seçim yapmadığını göstermenin bir yolu. Kolay bir kazanım olması gerekiyordu ama Zane'in beni aşağılamasının bir başka yoluna dönüştü. Eğer hanla uzaktan yakından ilgileniyorsa bu teklifi kazanmamın hiçbir yolu yok." Bir elimi saçlarıma gömüyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Büyükbabam için çalışmanın zor olacağını biliyordum ama Zane'le tekrar karşı karşıya gelmenin ne kadar zor olacağını hafife almışım. Windsor Hotels'i nasıl yenebilirim ki? Onlardan sonra ikinci sırada olabiliriz ama aramızdaki fark aşılamaz gibi geliyor."

Lily iç geçiriyor ve şarap kadehimi dolduruyor. "Bu boşluğu hemen doldurmak zorunda değilsin Celeste. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır, değil mi? İnatçılığının bunu kabul etmene izin vermeyeceğini biliyorum ama onun da ilgilendiği bir projeyi seçmen aynı vizyona sahip olduğunuz anlamına geliyor ve Harrison Developments ile Windsor Hotels'i birbirinden ayıran tek şey de bu."

İtiraz etmeye başlıyorum, ama o kendine özgü ifadelerinden biriyle beni susturuyor - kaşları kalkık ve gözlerinde azarlayıcı bir bakış. "Diğer faktörler sandığınız kadar büyük değil. Mevcut ortaklıkları sonsuza kadar sürmeyecek ve bu sözleşmelerin süresi dolduğunda daha iyi anlaşmalar sunabilirsiniz. Elbette Windsor ismini yenmek zor, ancak ailenizin ne kadar prestijli bir marka oluşturduğunu hafife almayın. Biraz zaman alabilir, ancak Windsor Hotels'i geçmemeniz için hiçbir neden yok. Bunu herkes yapamaz elbette ama *siz yapabilirsiniz.*"

Buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor. "Bu notlarla ilgili değil Celeste. Konu ilişki yönetimi ve ağ kurma olduğunda, sen her zaman Zane'i geride bıraktın. O soyadına ve derin ceplerine güveniyor ama sen hiç güvenmedin. Bunu kendi yararına kullan. Adamdan nefret edebilirsin ama kimse onu senin kadar iyi tanımıyor. Sizden başka kimse onun hamlelerini tahmin edemez, bu yüzden yarattığı her korkunç anıyı kullanın ve onları cephanenize dönüştürün."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, düşüncelerim dönüyor. "İşte bu yüzden sana ihtiyacım var," diyorum ona, sesim yumuşak. "Sen yanımdayken bunu gerçekten başarabilirim. Biz

Windsor Otelleri'ni birlikte ele geçirebilir ve Zane'in hiç şansı olmaz."

Gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Bu konuda," diye mırıldanıyor, sesi kararsız. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Korku yavaş yavaş midemin çukuruna kök salarken nefesim kesiliyor. "Ne oldu?" Sessizce şüphelerimin yanlış olduğunu umarak soruyorum.

"Bu sabah Harrison Developments'tan bir ret e-postası aldım."

Kalbim sıkışıyor ve hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Büyükbabamın bu işte parmağı var mıydı? Daha dün ona başvurusundan bahsetmiştim.

Lily gülümsemeye zorlayarak, "Sorun değil," diyor. "Bunun olma ihtimali olduğunu biliyordum, bu yüzden başka firmalara da başvurdum. Bu dünyanın sonu değil. Başka bir şey bulacağım. Her şey yoluna girecek."

Mutfak tezgâhının kenarına tutunuyorum, hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor. Büyükbabam bunu nasıl yapar? Onun benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyor ve yıllardır birlikte sektörde devrim yaratma planlarımızdan bahsettiğimi duyuyor.

"Konuşacağım-"

"-Hayır," diye sözümü kesti Lily. "Büyükbabanla ilişkin şu anda yeterince sarsıntılı ve bunu gündeme getirmek durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak. Ailenin de bu konuda onunla konuştuğunu biliyorum ama hepsi boşunaydı. Sorun değil Celeste, gerçekten. Tıpkı senin gibi benim de dünyanın en iyi üniversitelerinden birinden lisans ve yüksek lisans diplomalarım var. Eninde sonunda doğru işi bulacağım."

"Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?" Sesim titreyerek soruyorum. "Birlikte zirveye çıkmamız gerekiyordu - planlarımız *çocukluğumuzdan* beri değişmezdi."

Lily elimi tutup kendi ellerinin arasına aldı. "Yapacağız. Kariyerlerimizin henüz başındayız, bebeğim. Eninde sonunda birlikte çalışacağız, bunu biliyorum. Ayrıca, bu şekilde aldığım her terfiden şüphe etmek zorunda kalmayacağım ya da patronun en iyi arkadaşını üzmekten korkabilecek akranlarım tarafından dışlanmayacağım. Başka bir yerde öğreneceğim ve tüm bu bilgileri birkaç yıl içinde Harrison Developments'a geri getireceğim. Hayal ettiğimiz gibi bir yol olmayabilir ama eninde sonunda oraya varacağız, tamam mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve hiçbir yere varmayacağını bildiğim için onunla tartışma isteğimi bastırıyorum. Reddedilmeyi kabullendiği açık ve bir şeye karar verdiğinde fikrini değiştirmek mümkün değil.

"Nereye başvurdun? Hiç teklif aldın mı?" Üzgün görünmemek için elimden geleni yaparak soruyorum.

Lily'nin yüz ifadesi düşer. "Büyük firmaların hemen hemen çoğu. Ama henüz teklif yok."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Benden bir şey saklıyorsun."

İç çekiyor, suçluluk duygusu gözlerinde titreşiyor. "Peki," diyor soğukkanlılığını kaybederek. "Başvurduğum her yerden reddedildim çünkü hepsi giriş seviyesi bir rol için iş deneyimi istiyor, ki bu çok saçma. Londra'dayken hiç staj yapmadık ve... sanırım yapmalıydık."

Farkına vardıkça çaresizlikten nutkum tutuluyor. İkimiz de Harrison Developments için çalışmayı umuyorduk ve staj yapmamız gerektiğini düşünmüyorduk, bu yüzden bunun yerine tüm zamanımızı daha yüksek notlar almaya odakladık.

Lily'nin seçeneklerini düşünürken zihnim yarışmaya başlıyor. "Sen... Windsor Otellerine başvurdun mu?"

Bana attığı tiksinti dolu bakış, sorumu kelimelerinden önce yanıtlıyor. "Ben orada *asla* çalışmam," diye tersledi. "O pislik herif *yıllarca* sana zorbalık yaptı. Onun zaten aptalca derin olan cebine daha fazla para koyan işçi arılardan biri olmamın imkanı yok."

Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama başarısız oluyorum, dudaklarımdan bir kahkaha tufanı kaçıyor. "Sik torbası mı? Az önce bana Zane hakkında bildiğim her şeyi kendi avantajıma kullanmamı söylediğini sanıyordum, eğer birlikte çalışırsak zihinlerimiz o kadar senkronize ki dünyadaki açlığı çözebiliriz."

Bana mahcup mahcup bakıyor ve bir elini uzun sarı saçlarında gezdiriyor. "Evet, şey... her neyse."

Başımı eğlenerek sallıyorum ve ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Ben ciddiyim Lil. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onlar en büyük ve en iyisi. Eğitim programları son derece kapsamlı ve önceden herhangi bir iş deneyimi gerektirmiyorlar. Ayrıca, Windsor Hotels'e Harrison Developments'ta eksik görünen avantajı sağlayan şeyin tam olarak ne olduğunu hep merak etmişizdir - bu şekilde öğrenebiliriz. Öğrendiğiniz her şeyi, birkaç yıl sonra bana katıldığınızda yanınızda getireceksiniz."

İkna olmuş görünmüyor ama neyse ki eskisi kadar tiksinmiş de görünmüyor. "Sadece başvur," diye mırıldandım. "O kadar büyük bir şirket ki, muhtemelen onu görmeyeceksin bile. Dürüst olmak gerekirse, başka ne zaman Windsor Otelleri hakkında içeriden dışarıya bilgi edinme fırsatı bulabiliriz ki?"

Lily gözlerini kısıyor ama gülümsemesi benimki kadar hınzır. "Celeste Harrison, küçük casusun olmamı istediğini mi ima ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ben sadece ikimizin de senin tavsiyene uymasını öneriyorum. Bu, bir fırsata dönüştürebileceğimiz talihsiz bir durum."

İç çekiyor. "Birkaç hafta içinde sekiz farklı şirket tarafından reddedildim. Başvursam bile Windsor Hotels'in beni işe almasına imkân yok."

"Alacaklar." Bunu sağlamak için şeytanla bir anlaşma yapmak zorunda kalabilirim, ama öyle ya da böyle, ona o işi bulacağım.

Beşinci Bölüm

CELESTE

Haftalardır hazırlandığım satın alma toplantısına girdiğimde, Zane'i ikimizin de satın almaya çalıştığı hanın şu anki sahibi Jonathan Cavalier ile samimi davranırken bulduğumda vücudum sinirden geriliyor.

İçeri girdiğimde iki adam da başını kaldırıyor ve Zane'in bana doğru attığı yumuşak gülümseme cesaretimi daha da kırıyor. Bunu vücut dillerinden anlıyorum - daha teklifimi sunmaya fırsat bulamadan bu anlaşmayı kaybettim, çünkü o bir Windsor.

Kontrol altına almak için elimden geleni yapmama rağmen, midemin çukurunda köklü bir kızgınlık ortaya çıkıyor. Neden özellikle bu anlaşmayla ilgileniyor? Bellevue onun radarına girecek kadar büyük değil ve kesinlikle onun için daha yüksek yatırım getirisi olan projeler var?

"Celeste," diyor Zane ayağa kalkarak. Konferans masasının etrafında dolaşıyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve gülümsemesi çapkınca, meydan okuyan bir hal alıyor. Sırtı Jonathan'a dönükken bana gerçek yüzünü gösteriyor. Zane'in gözleri yavaşça vücudumda geziniyor ve ben bu oyunu oynamayı reddederek gözlerimi kısıyorum. Bunun yerine, dikkati hâlâ Zane'in sırtında olan Jonathan'a doğru elimi uzatmadan önce ona sahte bir kibar gülümseme gönderiyorum. Adamın gözlerindeki huşu ile nasıl rekabet edebilirim ki?

"Bayan Harrison," diyor ses tonu dostça. "Bay Windsor'dan hakkınızda çok güzel şeyler duydum. Görünüşe göre otelim iyi bir yerde olacak.

"Bugün kimi seçersem seçeyim, ellerimi bırakmayacağım."

"Kesinlikle öyle olacak," diye kabul ediyorum, sözlerim doğru çıkıyor. Zane'den hoşlanmıyor olabilirim ama o mükemmel ama adil bir işadamı. Diğer büyük firmaların aksine, hiçbir zaman bir oteli sadece tarihini yok etmek ve yerine modern bir şey koymak için satın almadı. Bu yüzden onunla rekabet etmek şimdi eskisinden daha da zor - ondan bir insan olarak nefret edebilirim ama bir otelci olarak ona saygı duyuyorum.

Jonathan yerine otururken, "Neden Bay Windsor'la başlamıyoruz?" diye soruyor ve ben şaşkınlığımı ancak gizleyebiliyorum. Diğer herkesin sunumunu çoktan reddetmiş ve sadece ikimizi bırakmış olmalıydı. Jonathan biraz eksantrik bir adam ve finalistleriyle ayrı ayrı toplantılar yerine tek bir ortak toplantıda ısrar etti. Bu alışılmadık bir durum ama neden bu yolu tercih ettiğini anlıyorum. Fikirleri bu şekilde paylaşmak nihayetinde onun vizyonuna fayda sağlayacaktır.

Zane projektör ekranının önünde durmak için hareket etti, yüz ifadesi okulda herhangi bir sınava girmeden hemen önce her zaman olduğu gibi ciddiydi. O zamanlar bunu kendime asla itiraf etmezdim ama ne zaman öyle görünse kalbim yerinden çıkacakmış gibi olurdu. Hâlâ da öyle. Şakacı halinin eriyip gitmesini ve karşımda sadece gerçek halinin kalmasını izlemekte bir şeyler var.

"Bu otelin zengin tarihi en değerli varlığı ve ne pahasına olursa olsun koruyacağım bir varlık" diyor ve planlarını duymak için merakla eğiliyorum. Bir sonraki slaytı gösteriyor - otelin eski Viktorya dönemindeki ihtişamına tamamen geri döndüğünde olabileceği gibi bir görüntü. Tam olarak benim de hayal ettiğim gibi ve kalbim sıkışıyor. Aynı fikirlere sahibiz, ancak onun bunu gerçeğe dönüştürmek için çok daha yüksek bir bütçesi var.

Kızgınlık üzerime çöküyor ve arkama yaslanıp rekabet edemeyeceğim bir teklif sunmasını izlerken çenemi sıkıyorum. Zane kaydırakların arasında kravatını düzeltiyor ve gözlerim vücudunda geziniyor. Lacivert, üç parçalı takım elbisesi geniş çerçevesini vurguluyor ve günahkâr bir an için, birlikte dans ettiğimizde bana karşı nasıl hissettiğini hatırlıyorum.

Yanaklarım ısınıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum, ikimizin anıları zihnimi dolduruyor. On sekiz yaşındayken beni öpüşü, alt dudağımı dişlerinin arasına alışı... Bacaklarımı ayırıp dudaklarını yalayışı, tadına bakmak için yanıp tutuşması. Her nasılsa, o gecenin şu anda onunla birlikte olmanın yanında sönük kalacağından şüpheleniyorum. Adamdan nefret ediyorum ama o vücudunu nasıl kullanacağını biliyor.

Zane'in gözleri benimkileri yakalıyor ve yoğunluğuyla beni esir alıyor. "Ona hak ettiği sevgi ve onurla davranırdım," diyerek sunumunu sonlandırıyor. "Burası bir butik otel olarak kalmalı, aşkın kutlandığı ve değerli anıların yaratıldığı bir yer olmalı. Burası için belirlediğiniz vizyonu ben de desteklerim."

Jonathan gözle görülür şekilde duygusal görünüyor ve onu suçlayamam. Zane samimiyet ve dürüstlükle tanınır. Hiç uzatılmayan tek kişi benim, bu saygın dış görünüşün altında ne olduğunu gören tek kişi benim. Bakışlarım dün gece sürdüğüm ojeye, *No Stopping Me Now* adlı parlak turuncu renge takılıyor ve derin bir nefes alarak ayağa kalkarken *beni* güçlendirmesine ve cesaretlendirmesine izin veriyorum.

Bellevue gibi bir otelin büyük bir şirketin elinde asla güvende olmayacağını iddia edebilirim, ancak söz konusu Zane Windsor olduğunda bu doğru değil ve dürüst olmak gerekirse, biz onlardan çok daha küçük değiliz. Baştan çıktım ama yalanlara tenezzül etmeyeceğim. Eğer bu teklifi kazanırsam, bunu adil ve dürüstçe yapacağım.

Vites değiştirmek yerine hazırladığım sunumu yapıyorum. Zane'in teklifinde görmeyi umduğunu bildiğim tüm ayrıntılarla dolu bir sunum - aklımdaki özel restorasyonlar, pazarlama planı, temel yenilemeler. Bunu gözlerinde görüyorum - eğer Zane burada olmasaydı, onu kazanmış olacaktım.

Keşke Windsor bütçesiyle rekabet edebilseydim. O kadar yüksek bir teklif yapacak ki Jonathan hayır diyemeyecek, özellikle de hayatının eserini yok etmek gibi bir planı olmadığını gördükten sonra. Zane sadece küçük bir miktar kârla kurtulabilir ama ben kurtulamam. Onun teklif edebileceğini teklif edemem.

Ben sunumumu tamamlarken midem sıkışıyor ve Jonathan ikimize de teşekkür ediyor. Büyükbabamın sert sözlerini şimdiden duyabiliyorum. Zane'le yarışmanın zor olacağını biliyordum ama ne kadar acı vereceğini, ne kadar çaresiz hissedeceğimi hafife almışım.

"Pazartesi günü sizinle temasa geçeceğim," diye söz veriyor Jonathan ama gözleri Zane'e takılı.

Jonathan'ın elini sıkıp zaman ayırdığı için teşekkür ederken otomatik pilottaydım, kalbim ağırlaşmıştı. *Haftalarca*. Bu teklif için haftalarımı harcadım, büyükbabam Zane'in gözü bu oteldeyse teklif yapmanın bile bir anlamı olmadığını söylediğinde vazgeçmeyi reddettim. Daha iyi bilmeliydim. Uzakta olduğum yıllar içinde çok büyüdüm ama tam burada, şu anda, Zane'in gölgesinde büyüyen aynı genç gibi hissediyorum.

Toplantı odasının kapısı arkamdan kapandığı anda gülümsemem kayboluyor ve titrek bir nefes alıyorum. Belki de ihtiyacım olan hatırlatma buydu. Artık oyun alanının biraz daha eşit olduğu okulda değiliz. Zane'in ilgilendiği projeleri elde etmeye çalışmak kendimi başarısızlığa hazırlamak anlamına geliyor. Bu kadar değerli zamanı boşa harcamak yerine, teklif yapmak istediğini öğrendiğim anda vites değiştirmeliydim.

Kapı arkamdan açılıyor ve omzumun üzerinden bakınca Zane'in beni takip ettiğini görüyorum, bakışları şaşırtıcı derecede endişeli.

"*Celeste*."

Ses tonu üzerimde karanlık ve muhtaç bir şeylerin sekmesine neden oluyor ve ondan kaçmayı umarak ve başarısız olacağımı bilerek asansöre doğru koşarken hızımı artırıyorum.

Altıncı Bölüm

ZANE

Celeste toplantı odasından çıktığında peşinden koştum, içimde bir endişe vardı. Cesareti kırılmış gibiydi ve bana bakışı, lisedeyken dikkatini çekmeye çalışırken istemeden de olsa onu incittiğim zamanları hatırlattı.

Ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum - bu özel projeyi almayı seçerek onu yeniden hedef aldığımı. Onun bu işe dahil olduğunu öğrendiğimde benim de şaşırdığımı söylesem bana inanır mıydı? Emin değilim ama bunun aramızı açmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Celeste!" Sesleniyorum ama yürümeyi bırakmıyor, arkasına bile bakmıyor. Aksine hızını artırıyor ve ben onu durduramadan kapanan asansör kapılarının arasından kayıp gidiyor. *Lanet olsun.*

Merdivenlere açılan kapıya bakıyorum. Kararımı bir saniyede veriyorum ve daha ne yaptığımın bilincine varamadan merdivenleri yarılamış oluyorum. Onunla b i r ş a n s y a k a l a m a k için yıllarca bekledim - bir saniye daha beklemeyeceğim, kendi aptal davranışlarımın eskiden olduğu gibi aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Asansör gelmeden dakikalar önce zemin kata ulaşıyorum, nefesim kesiliyor. Kapılar açılıyor ve Celeste adımlarının ortasında donup kalıyor, gözleri şokla irileşiyor. O siyah elbisenin içinde o kadar güzel ki, vahşi saçları yüzünü çerçeveliyor, beni ona uzanmaya, tutmaya ve asla bırakmamaya teşvik ediyor.

Yüz ifadesi kapanıyor ve binadan çıkmak için dönerken beni görmezden geliyor. Sırıtıyorum ve ona ayak uyduruyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor, ses tonu sinirli.

"Arabama doğru yürüyorum," diye neşeyle cevap veriyorum. "Hemen yanına park ettim."

Bana bakıyor, bakışlarında saf bir bıkkınlık var ve ben kıkırdıyorum, kalbim ısınıyor. Bunu toplantı odasından çıkarken sergilediği umursamazlığa tercih ederim.

"Sunumunuza bayıldım," diyorum ona, sözlerim içten. "Detaylara gösterdiğiniz özen benzersiz."

İfadesinde bir şeyler değişiyor ve o güzel yüzündeki yenilgi yazısını görmek beni parçalara ayırıyor. Gözlerini kaçırıyor ve benden uzaklaşmak için açıkça istekli bir şekilde adımlarını hızlandırıyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, onu arabasından birkaç adım ötede durdururken elim bileğine dolanıyor. "Neyin var?"

Yüzünü kaldırıyor ama gözlerimin içine bakmıyor. Onun yerine omzumun üzerinden bakıyor, dudaklarında yumuşak bir iç çekiş. "Hiçbir sorun yok," diye reddediyor, sanki omuzlarını nasıl tuttuğunu, kendi teklifine olan inancını yarı yolda nasıl kaybettiğini, normalde ateşli olan gözlerinin nasıl donuklaştığını fark etmeyecekmişim gibi.

Onu kendime çekiyorum ve bileğini göğsüme yaklaştırıyorum. "Bu satın almayla mı ilgili? Bu otel senin olacak Celeste. Senin vizyonun benimkine yakın ama senin pazarlama planın daha güçlü."

Gözlerini kısıyor ve kolunu çekiyor. "Pazartesi öğreniriz," diyor, sesi istediğimden çok daha cesaretsiz çıkıyor. Kibar bir gülümseme takınmaya çalışmasını izliyorum ama tek yaptığı beni huzursuz hissettirmek oluyor.

Benim yanımda profesyonel davranmak için çaba sarf ettiği için mutlu olmalıyım, ama bu bana aramızdaki mesafenin daha önce hiç olmadığı kadar büyük olduğunu hissettiriyor. Balo gecesi kollarıma aldığım kızı istiyorum, geçen ayki galada bana bir anlığına gösterdiği kızı.

"Sadece evlenme teklifi değil, değil mi?" Soruyorum, sesim yumuşak. Ona doğru bir adım atıyorum ama o bir adım geri çekiliyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Seni rahatsız eden başka bir şey var. Sol kaşını kaldırmandan ve gözbebeklerinin hafifçe büyümesinden anlayabiliyorum. Bir şekilde o güzel gözlerini bir ton daha koyulaştırıyor. Sadece çok üzgün olduğunda böyle görünüyorsun ve bunun nedeni bu teklif kadar basit bir şey olamaz. Ne oldu?"

Hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Anlamıyorum," diyor sesi titreyerek. "Neden umursuyorsun ki?"

İçimi çekiyorum ve ona dokunmamak için bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Her zaman önemsedim."

"Bunu göstermenin her zaman komik bir yolunu bulmuşsundur," diye karşılık veriyor, sesine acı karışıyor.

Elimde olmadan geri çekiliyorum, içimi bir utanç duygusu kaplıyor. "Özür dilerim Celeste. Gerçekten. Genç olmak bir mazeret değil - rekabetimizi çoğu zaman çok ileri götürdüm, ama bu senin zekânı hiç takdir etmediğim anlamına gelmiyor. Hiç kimse bana senin gibi meydan okuyamadı ve seninle tekrar rekabet edebilmek, sen gittiğinden beri dört gözle beklediğim bir şeydi. Senin de aynı şekilde hissedeceğini düşünmüştüm. O geceden sonra düşündüm ki..."

Dudakları ayrılıyor ve yüzü güzelce kızarıyor. O kadar çarpıcı ki, bu delilik. "Olanları unutacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye mırıldanıyor, bakışları benimle görülmekten korkuyormuş gibi etrafımızda dolaşıyor.

"Senin bu özel talebini kabul ettiğimi hatırlamıyorum, benim tatlı Gökselim. İlk seferimi nasıl unutabilirim ki-"

Yüzüme sıcaklık hücum ederken ensemi tutup başka tarafa bakıyorum. Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim ama her zamanki gibi beni kontrolden çıkmış gibi hissettiriyor.

"Sen... sen de mi bakireydin?" diye fısıldar, yüzünde saf bir şok ifadesi vardır.

"Bu çok açık değil miydi? Sen benim ilkimdin ve beni diğer herkes için mahvettin."

Nefesini içine çekiyor, ifadesi silahsızlanmış. "Ama okuldaki tüm söylentiler... ve ben seni *gördüm.*"

"Öyle mi? Ne gördün Celeste? Bazı kızların dikkatimi çekmeye çalıştığını gördün ama hiç birinin elini tuttuğumu gördün mü? Sen olmayan birini öptüğümü gördün mü hiç?"

Bana bakıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ona uzanıyorum ve bu sefer o bana izin veriyor. Buklelerinden birini işaret parmağımın etrafına sarıyorum ve diğer elimle yüzünü kavrıyorum, dokunuşum saygılı. "Gerçekten üzgünüm Celeste. Boktan bir çocuktum ve o zamanlar bazı davranışlarımın ne kadar incitici olduğunun farkında değildim. Eğer ateşkes isteseydim, bana bir ateşkes verir miydin? Senden af dilemeyeceğim, Celestial. Sadece bunu hak etmek için tek bir şans istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor, göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor. Aramızdaki bu şeyi o da hissediyor mu? "Bir şans mı?" diye tekrarlıyor, görünüşe göre ikna olmamış.

Başımı sallıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var. "Arkadaş olmak, geçmişi arkamızda bırakmak için bir şans. Sana yalan söylemeyeceğim ve işte seninle rekabet etmekten hoşlanmayacağımı söylemeyeceğim, ama eskisi gibi olmayacak. Son birkaç yılda ikimiz de büyüdük. Sana kim olduğumu göstermem için bana bir şans vermeyecek misin? Kim bilir... belki de bulacağın şey hoşuna gider."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Liseden bu yana ikimizin de büyüdüğü doğru ama bu tüm yaralarımın iyileştiği anlamına gelmiyor. Çocukken yaptığın ve söylediğin bazı şeyler beni gerçekten incitti."

"*Evet* de," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Yüzümü inceliyor, sanki samimiyetimden şüphe ediyormuş gibi. Bana şüpheyle yaklaştığı için onu suçlayamam bile - bu davranışı kendim kazandım. "Bir şans," diye mırıldanıyor, başını hafifçe eğiyor, zar zor başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. "O zaman... seni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin? Benim yaptığım bir şey mi? Bana evlenme teklifi olduğunu söyleme. Seni *üç* yaşımızdan beri tanıyorum. Öyle olmadığını biliyorum."

İddiamı reddetmek ister gibi dudaklarını aralıyor ama sonra vazgeçiyor gibi görünüyor. "Benimle dalga geçmeyecek misin?" Sesi titriyor ve ona o kadar sık kötü davrandığımı bilmek canını acıtıyor ki bunu yapacağıma gerçekten inanıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve iki elimle yüzünü kavrıyorum, gözlerim onunkilerde. "Bir daha asla, Celestial."

Bakışları ısınıyor ve ona ilk kez böyle seslendiğimi hatırladığını biliyorum. Benim tanrıçam, benim *Gökselim*. Olanları unutmak istediğini söylüyor ama bana bakışı bana yalan söylediği kadar kendine de yalan söylediğini düşündürüyor.

"Ben... Ben de senden bir iyilik isteyecektim. Bana pahalıya patlayacağını biliyorum ve sorun değil - muhtemelen karşılığında bir iyilik isteyeceksin, tabii beni dinlersen..."

"Evet," diyorum, saçmalamasını keserek.

Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne söylemeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Omuz silkiyorum. "Benden asla mantıksız bir şey istemezsin, bu yüzden istediğin her neyse, yapılmış say."

Aşağı bakıyor ve takım elbisemin yakasını tutup sıkıca kavrıyor. Birbirimize ne kadar yakından dokunduğumuzun farkında mı? Yüzünü tutuş şeklim ve parmaklarının takım elbisemin kumaşına sarılışı... Bunu hisseden tek kişi ben olamam, değil mi? Benden nefret ettiğini iddia ediyor ama bunu yaparken benim dikkatimin onun üzerinde olduğu kadar onun dikkatinin de her zaman benim üzerimde olduğunu fark etmiyor.

Celeste derin bir nefes alıyor, sanki kendini toparlamaya çalışıyor ve ben de ona bakıyorum, gururunu bir kenara bırakıp benden bir iyilik istemesine neyin sebep olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Sen... Lily'yi hatırlıyor musun?"

Ona boş boş bakıyorum, isim biraz tanıdık geliyor.

İç çekiyor ve takım elbisemi bırakıp parmaklarını bileklerime doluyor, sanki ellerimi çekmeye niyetliymiş gibi, ama bunun yerine bana tutunuyor. "O benim en iyi arkadaşım. Lily liseye bizimle birlikte gitti ama derslerimize pek girmezdi."

Geçmişi düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Celeste söz konusu olduğunda her zaman tünel görüşüne sahip olmuşumdur - o odadayken başka kimseyi göremem. Bu on yaşımızdan beri böyleydi. Sadece nedenini anlamam altı yılımı aldı.

"Doğru. Senin boylarında, kahverengi saçlı, değil mi?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Um... hayır. O sarışın ve benden çok daha uzun." Gözlerinde sözlerine odaklanmamı engelleyen bir şey var, çünkü tek istediğim bana birdenbire neden öyle baktığını öğrenmek - sanki benden memnunmuş, beni içeri alıyormuş gibi.

"Özür dilerim. Sadece seni gördüm. Yine de öğle yemeğinde sürekli senin etrafında dolaşan bir kız hatırlıyorum. Bahsettiğin kız bu mu?"

Gözleri bir parça açılıyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor. Hay sikeyim. Bana ne yaptığı hakkında bir fikri var mı? Eğer bir adım daha yaklaşırsa, bunu saklayamayacağım.

"Bunu kastetmiş olamazsın," diyor sesi titreyerek. "Nasıl bir oyun oynuyorsun, Zane? Eğer beni lisedeki gibi incitirsen, seni asla affetmem."

Titrek bir nefes alıyorum ve onun güzel gözlerine bakıyorum. "Seni bir daha incitirsem *kendimi* asla affetmem Celeste. Bana bir şans vereceğine söz vermiştin.

değil mi? O yüzden sana değiştiğimi kanıtlamam için bana bir şans ver. Senden bir iyilik iste, ne istersen yapacağım."

Tereddüt ediyor, sanki bana güvenebileceğinden emin değilmiş gibi. Ne isterse istesin onun için önemli olduğu açık.

"Büyükbabam Lily'nin iş başvurusunu reddetti çünkü benim çok yumuşak olduğumu ve işimle özel hayatımı yeterince ayrı tutamayacağımı düşünüyor." Bana yalvarırcasına bakıyor ve bu sadece kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "Lily Windsor Hotels'e iş başvurusunda bulundu ve ben de... Sadece onu işe almayı düşünüp düşünmediğinizi sormak istedim."

"Bu kadar mı?" Şaşırarak sordum.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama bunu düşünürseniz minnettar olurum. Ve evet, aklımdan geçti ve Lily ile bu konuda şakalaştık, ama bu Windsor Otelleri hakkında içeriden bilgi edinmek için bir numara değil."

Kıkırdıyorum ve saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. "Eğer içeriden bilgi istiyorsan, doğrudan bana sor. Büyük ihtimalle sana söylerim."

Celeste beni tam olarak anlayamamış gibi bana bakıyor ve ben de onu suçlayamıyorum. Ona gösterdiğim tek şey eskiden olduğum boktan genç kızdı - dönüştüğüm adama alışkın değil. Henüz değil.

"Karşılığında sana bir iyilik yapacağım," diyor, kelimeleri aceleyle dudaklarından dökülüyor. Belli ki isteğini kabul etmem için geçen birkaç saniye içinde hayır diyeceğime kendini bir şekilde ikna etmiş.

"Arkadaşın Celeste'i işe alacağım. Normalde işe alım sürecine dahil olmam ama işe alınmasını sağlayacağım. Bugün CV'sini bana e-posta ile gönder, ben de İK'ya ileteyim."

Kartvizitlerimden birine uzanmak için isteksizce geri çekiliyorum ve bana bakmadan önce bir süre ona bakıyor. "Senden nefret etmeye devam etmeye hazırdım," diye fısıldıyor. "Ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"İyi," diyorum ona. "Çünkü beni düşündüğünde hissetmeni istediğim son şey nefret."

Bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor ama sonra fikrini değiştirip başını hafifçe sallıyor. "Onu işe alırsanız, ona adaletsiz davranmayacaksınız, değil mi? Eğer küçük bir parçan bile bana hâlâ kızgınsa, lütfen bunun acısını Lily'den çıkarmamanı rica edebilir miyim?"

Gözlerindeki güvensizliği görmek, onu oraya koyanın ben olduğumu bildiğim halde zor. "Söz veriyorum Celeste. Onu işe almakla kalmayacağım, ona adil davranılmasını da sağlayacağım."

"Bir sözden daha fazlasına ihtiyacım var," diyor, sesi keskin, sanki arkadaşının kaderiyle ilgili herhangi bir risk almak istemiyormuş gibi. Hatırlayamadığım bu kızı bu kadar kıskanmam çok tuhaf. Celeste'de böyle bir sadakat uyandırmak için ne gerekiyor?

Elini tutup yavaşça kaldırıyorum, avucunu kendime doğru çevirip bileğinin iç kısmını nazikçe öperken gözlerim onunkinden hiç ayrılmıyor, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Bir yemin o zaman," diye fısıldıyorum. "Arkadaşına iyi bakacağıma dair sana söz veriyorum. Buna ne dersin?"

Yüzü güzelce kızarır ve telaşla kolunu geri çeker.
Muhteşemdi. "Teşekkür ederim, Zane."

"Senin için her şeyi yaparım," diyorum ona, kalbimi koluma takarak. Onunla dalga geçtiğimi, yeni oyunumuzun bir parçası olarak sadece çapkınlık yaptığımı düşünüyor. Bu şekilde davrandığım tek kişinin kendisi olduğunu öğrense ne derdi acaba?

Yedinci Bölüm

CELESTE

Lily'nin babasının arazisi ile bizimkini ayıran ormanda ilerlerken, tam sınırda duran küçük kulübeye ulaşana kadar ruh halim kasvetli. İçeride ışığın açık olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Onu bugün, annesinin ölüm yıldönümünde burada bulacağımı biliyordum.

"Lily?"

Ben içeri girdiğimde köşedeki küçük masadan başını kaldırıp günlüğünü kapatıyor, gözleri yaşlarla dolu. Gözyaşlarını siliyor ama gözlerindeki kızarıklık ne olursa olsun onu ele verecekti. "Celeste," diye ağlıyor.

Kollarımı ona açıyorum ve o da vücudunu saran taze hıçkırıklarla kollarıma giriyor. Onu küçük kanepemize götürürken sıkıca tutuyorum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Babası bu kulübeyi yıllar önce onun için inşa etti ve o zamandan beri burası bizim gizli üssümüz oldu. Dünyadan uzaklaşmak istediğimizde gittiğimiz yer burası ve her yıl bugün onu burada buluyorum. İhtiyacı olan desteği benden hiç istemedi - bunun yerine her zaman sessizce acı çekmeyi tercih etti ve keşke bunu yapmasaydı. Uzun süreli arkadaşlığımıza rağmen, her zaman bana yük olduğuna inanıyor ve bugün, diğer günlerden daha fazla, benim ona güvendiğim gibi onun da bana güvenmesini diliyorum.

"Bunu sana söylememiştim," diye kekeliyor. "Ama hapishanede öldü. John."

Haberi işlerken onu sıkıca kavrıyorum, derin bir adaletsizlik duygusu boğazıma düğümleniyor, kendi kederim hızla gözlerimi yaşartıyor.

"Cezasının tamamını bile çekmedi. Bu kadar erken ölmeyi hak etmedi. Henüz değil. Ben sadece... Ben... Ona asla söylememeliydim. Dün gece onu rüyamda gördüm, ona yeni adresimizi söylediğimde bana nasıl teşekkür ettiğini hatırladım."

Bana annesinden ilk kez bahsettiği ve evliliğine bir şans daha vermek için onu terk etmeye çalıştığı için erkek arkadaşı tarafından nasıl vahşice öldürüldüğünü düşündüğümde dudağımı ısırıyorum.

Annesini bulanın kendisi olduğunu söylediğinde Lily'nin çektiği eziyeti hâlâ hatırlıyorum. Daha on bir yaşındaydı ve okuldan eve yeni dönmüştü, annesi onu her zamanki gibi otobüs durağında karşılamadığı için sinirlenmişti.

"Bilmiyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıldıklarını bilmiyordun ve annen sana bunu ondan saklamanı hiç söylemedi. Söylemiş olsaydı bile, bu yine de senin hatan olmazdı Lily. Sen daha çocuktun ve o da senin tanıdığın ve güvendiğin biriydi."

Yüzünü boynuma gömüyor, sıkı sıkı sarılıyor, sanki bana tutunmazsa parçalanacağından korkuyor. Sözlerimin ona ulaşması için dua ederek ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

Annesini kaybettikten kısa bir süre sonra buraya ilk taşındığında korkunç kâbuslar görmüş ve arkadaş edinmekte zorlanmıştı. Eğer yan yana yaşamasaydık, o da bana asla ısınamayabilirdi. Lily hala çoğu zaman içine kapanık ve acaba bunun nedeni annesi gibi ona bu kadar yakın biri tarafından ihanete uğramaktan korkması mı? Ya da belki de sevdiği başka bir insanı kaybetmekten korkuyor. Babasının yeniden evlenmesi de yardımcı olmadı. Bu durum onu daha da yalnız hissettirdi ve bu kulübe annesinin anılarını sakladığı yer haline geldi.

Şu anda çok daha iyi durumda, ancak annesinin ölüm yıldönümü yaklaşırken kabusları geri dönüyor ve suçluluk duygusu onu tüketmekle tehdit ediyor. Acısını nasıl dindireceğimi bilmiyorum ama onun üzerindeki etkisini azaltmak için her şeyi yaparım. Çoğu zaman benim yanımda oldu ve ben yardım edemiyorum ama karşılığında onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum.

"Keşke hâlâ burada olsaydı," diyor ve kalbim paramparça oluyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum. "Seninle çok gurur duyardı, Lily. Sen tanıdığım en zeki ve en nazik insansın ve onun güzelliğini miras almışsın, biliyor musun? Olmanı umduğu her şey ve daha fazlası olduğundan hiç şüphem yok."

Lily titrek bir nefes almaya çalışıyor, ancak hıçkırıklarında boğuluyor. "Bir iş bile bulamıyorum Celeste. Benden çok utanır. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Kayboldum ve böyle hissetmekten nefret ediyorum."

Ona bakmak için uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir şeyler bulacaksın Lil," diyorum ona, aklım Zane'e kayıyor. Yıllar boyunca beni pek çok kez incitti ve hayal kırıklığına uğrattı ama bana bu iyiliği yaparsa hepsini affedeceğim.

Ona, evrene sessizce yalvarırken midem bulanıyor. Lily'nin hak ettiği ertelemeyi almasını istiyorum ve bunu sağlayacak kişi olamamak beni öldürüyor. "Biraz daha zaman ver, doğru rol senin olacak, bundan eminim. Zekisin ve tanıdığım en çalışkan insansın. Herhangi bir şirket sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

Zane'den onu işe almasını isteyeli iki hafta oldu ve geçen her gün, muhtemelen benden istediği şekilde ona yalvarmam gerektiğine daha çok ikna oluyorum. Bir fark yaratır mı? Artık onu eskisi gibi okuyamıyorum ama arabamın önünde onunla birlikte durduğumda, onun birlikte büyüdüğüm çocuk olmadığına ikna olmuştum. Sadece haklı olduğumu umabilirim.

Lily sanki bir umut kıvılcımı arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Hayatımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin Celeste. Beni kurtardın ve sen bunun farkında bile değilsin."

Ona gülümsüyorum, kederinin biraz olsun hafiflediğini görmekten memnunum. "Sen de beni kurtardın, Lily. Birbirimiz için yaptığımız şey bu, değil mi? Birbirimizin can simidiyiz." Beni kaç kez teselli ettiğini sayamıyorum çünkü bir şey Zane'in yaptıkları beni derinden yaralamıştı. Kardeşim evi terk ettiğinde, büyükbabamın onu evlatlıktan reddetme kararı yüzünden evimiz savaş alanına döndüğünde o yanımdaydı. Yaşadığım hiçbir şey onun yaşadıklarıyla kıyaslanamaz, yine de bana bir kez bile acımın gerçek olmadığını, endişelenmeye değmediğini hissettirmedi.

Lily başını sallayıp burnunu çekiyor, nefes alış verişi düzene giriyor. "Annem seni çok severdi. Muhtemelen senin annenin beni sevdiği kadar."

Normalde annemin kimi daha çok sevdiği konusunda onunla tartışırdım - çoğu zaman Lily'yi seviyor gibi görünürdüm, ama bu gece, bu sefer onun kazanmasına izin verdim. "Sanırım ben de onu çok severdim. Onun hakkında duyduğum her hikâyeye bayıldım."

Geri çekiliyor ve günlüğünde sakladığı annesinin fotoğrafını almak için masaya doğru yürüyor. "İyi anılara odaklanmak için çok çabalıyorum ama geceleri gözlerimi kapattığımda onu o yatakta, onu bulduğum şekilde görebiliyorum. Tanrım, Celeste. Sence beni suçluyor mudur?"

"Hayır. Seni her şeyden çok seviyordu ve eğer onu o zaman bulmasaydı, başka bir şekilde bulacaktı. Daha on bir yaşındaydın, Lily. Sadece bir *çocuktun.*"

Sözlerime inanmak istiyormuş ama inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Elini tutuyorum. "Bana ev yapımı dondurma yapmaya çalıştığı ve bunun itfaiyecilerin evinize hücum etmesiyle sonuçlandığı hikâyeyi anlat." On üç yaşındayken bana anlattığı bir hikâye bu ve annesinden bahsederken güldüğü nadir anlardan biri.

Yüz ifadesi hafifliyor. "Bunu neredeyse unutmuştum. Annem gerçekten yemek yapamazdı, deliceydi. Altın gibi bir kalbi ve çok iyi niyetleri vardı, ama bir şekilde dokunduğu her şey anında tamamen yenmez hale geliyordu. Tost bile yapamazdı, biliyor musun? Bana ayı şeklinde waffle yapmak istediğini ve bunun en kötü kabuslarımdan çıkan bir şeye dönüştüğünü söylemiş miydim? Gerçekten dehşet vericiydi, ama yarattıklarıyla o kadar gurur duyuyordu ki, yarattığı karışımı yutmak için elimden geleni yaptım."

Bana çocukluğunun en güzel hikâyelerini anlatırken sırıtıyorum ve arkama yaslanıyorum, iyiler kötüleri bastırıyor. Bunu benim için her zaman yapar - düşüncelerim ters gittiğinde beni nazikçe doğru yöne yönlendirir. Bir kez olsun ben de onun için aynısını yapabildiğim için mutluyum.

Sekizinci Bölüm

CELESTE

Büyükbabamın satın almamı istediği büyük arazinin önüne park ederken endişeliyim. Büyükbabam Bellevue'ye odaklanmamı bile istemiyordu ama Zane'e karşı kaybettiğimde çok sinirlenmişti. Birdenbire, bizim olması gereken bir şey olmuştu ve o zamandan beri bunun için beni azarlıyor. Eline geçen her fırsatta, bu işe o kadar zaman harcadığımı ve karşılığında hiçbir şey alamadığımı, üstün eğitimime rağmen Zane ile rekabet edemediğimi ve bana hiç güvenmediğini hatırlatıyor.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum, aşağılayıcı yorumlarına daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Zane'in Chiara Şatosu ile ilgilendiğini öğrendiğimde, kendime daha fazla eziyet çektirmek istemediğim için neredeyse çekip gidiyordum. Keşke büyükbabam Zane'in de bu şatoyu istediğini öğrenmeseydi.

Bunu duyar duymaz, Zane istiyorsa bunun sağlam bir yatırım olması gerektiğine ikna olarak bu gelişmeyi bizim hale getirmeyi kendine görev edindi. Zane'in yatırım kararlarına benimkilerden daha fazla değer vermesi çok acı verici. Bu projeyi ilk bulduğumda, para tuzağı olacağına ikna olarak neredeyse reddediyordu.

Telefonum hoparlörden çalıyor ve aramayı kabul etmek için kaydırmadan önce ekranda Lily'nin adına şaşkınca göz kırpıyorum.

"Celeste!" diye bağırıyor heyecanla. "İşi aldım!" Nefes nefese kaldım ve o kahkahayı patlattı. "*Evet*! Buna inanabiliyor musun? Altı tur boyunca oturmak zorunda kaldım

ama başardım."

Ruh halim anında düzeliyor, kalbim minnettarlık ve mutlulukla doluyor. "Sana söylemiştim!" Söylemiştim. "Anlayacağını biliyordum. Sen çok zekisin Lil. Elbette işi alacaktın."

"Ve sen haklıydın. Zane'i bir kez bile görmedim. Windsor Otelleri'nde çalışmak konusunda emin değildim ama bu iş iyi sonuçlanabilir."

"*Olacak*. Harika olacaksın," diye ona güvence veriyorum, içimi bir hayal kırıklığı kaplasa bile. Aslında öyle olmadığını biliyorum ama sanki Zane'e karşı yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Lily *benimle* birlikte çalışmalıydı ve onun Windsor Hotels'e gitmesinden nefret ediyorum.

"Sizi bekletmeyeceğim," diyor. "Bir satın alma toplantısına girmek üzeresin, değil mi? Onu öldüreceksin, Celeste. Bunu biliyorum."

"Umarım öyle olur. Seni daha sonra arayacağım. Bu sefer içimde iyi bir his var." Mırıldanıyor ve bana şans diliyor, heyecanı bana da biraz bulaşıyor. Bu çok saçma, biliyorum ama büyükbabam Lily'nin başvurusunu reddedecek kadar aptal olduğu için Zane'in şu anda tanıdığım en iyi iç mimarlardan birine sahip olmasının haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Benden Zane ile rekabet etmemi bekliyor ama aynı zamanda en iyi elemanımızı kaybetmemizin sebebi de o.

Arabadan inerken iç geçiriyorum, ancak Zane'i tam karşıma park etmiş olan arabasına yaslanmış halde bulduğumda donup kalıyorum. Gülümsüyor ve takım elbise ceketini kolunun üzerine sardığını, gömleğinin kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvırıp ön kollarını ortaya çıkardığını fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. Gözlerim tekrar yüzünde gezinirken dudağımı ısırıyorum, kalbim öncekinden biraz daha hızlı atıyor. Bu adamla ilgili her şey canımı sıkıyor, ama en onulmaz özelliği, çürümüş kişiliğine rağmen haksız yere yakışıklı olması.

Arabasından inip bana doğru yürüyor, adımları kendinden emin ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Zane Windsor'ın ilgi odağı olmanın çok sinir bozucu bir yanı var. Yıllarca bu başıma gelebilecek en kötü şeydi, ama şimdi... şimdi o kadar emin değilim.

"Celeste," diye mırıldanıyor, bakışlarında beni büyüleyen bir şey parıldıyor. "Bugün beni gördüğünde ateş püskürmüyorsun, o yüzden iyi haberleri aldığını varsayıyorum?"

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Sözünü tutacağını düşünmemiştim."

Bana doğru uzanıyor ve eli bileğime dolandığında tüm vücudum geriliyor. Bileğimi aramızda tutarken sırıtıyor, başparmağı bileğimi

okşuyor.

Nabız noktam. "Bir yemin ettim, değil mi? Ben pek çok şeyim Celeste, ama yalancı değilim."

Gözlerinin içine bakıyorum, birleşen ellerimizi göğsüne çektiğinde yüzüme sıcaklık hücum ediyor. Gömleğinin ince kumaşından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum ve içimden sıcak ve muhtaç bir şey geçiyor, ona daha da yaklaşmak istiyorum. Bana bakışı... O gece güllerin arasında beni yatırıp tanrıçası olduğumu söylediğinde bana baktığı gibi.

Bileğimi çeviriyorum ve hiç düşünmeden parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Bakışları elime düşüyor, kalbi benimkiyle senkronize bir şekilde avucumda gürültüyle çarpıyor. "Bu ne?" diye soruyor bileğimi sıkıca kavrayarak. Açık mor ojeme bakıyorum ve elimi çekmeye çalışırken bir gülümsemeyi ısırıyorum, ama bana izin vermiyor. "Gözlerindeki bakışa bakılırsa bu iyi bir tane olacak. Söyle bakalım."

Gömleğinin kumaşını kavrarken dudaklarımı aralıyorum ama hemen kapatıyorum, yüzeyin hemen altında fokurdayan bir eğlence var. Bileğimi tutuş şekli tırnaklarımın göğsüne batmasına neden oluyor ve beş yıl önce o gece ona nasıl dokunduğumu anımsatıyor. Zane'in bakışları kararıyor ve gözleri bir an için dudaklarıma kayıyor.

"*Sen tam bir Budapeşte'sin,*" diye fısıldıyorum, gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Zane kıkırdıyor ve ses içime hücum ediyor, peşinden yasaklanmamış saf bir hazzı sürüklüyor.

"Öyle mi?" diye mırıldanarak bana yaklaşıyor. Yerimden kıpırdamayı reddediyorum ve vücudu benimkine sürtünüyor, onun yüzü aşağı eğilirken benimki onunla buluşmak için yukarı kalkıyor. "Bu tamamen benim için, değil mi? Bunu beni düşünerek mi aldın Göksel? Benim için mi giyiyorsun?"

İnkâr etmek için dudaklarımı aralıyorum ama ikimiz de yalan söylemiş olacağımı biliyoruz. Zane'in bakışları ağzımda geziniyor ve titreyerek nefes alıyor. "Hâlâ aklındayım, ha? Gittiğin süre içinde beni tamamen unuttuğundan, belki de geçmişte bıraktığın biri olduğumdan endişeleniyordum."

İfadesindeki kırılganlık beni silahsızlandırıyor ve nefesimi içime çekiyorum, başka tarafa bakamıyorum. Geri adım atmalıyım, onunla bu oyunları oynamamalıyım, ama kendime engel olamıyorum. "Keşke," diye fısıldıyorum dürüstçe.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Sana artık baş belası olmak istemediğimi söylesem bana inanır mısın?"

"O zaman söyle bana Zane," diye mırıldanıyorum, sesim titreyerek. "Neden buradasın? Bu ikinci kez parlak bir yatırım fırsatı tespit edişim, sadece

senin de teklif verenlerden biri olduğunu öğrenmek için. Bu bir tesadüf olamaz. Beni gözetliyor, Harrison Developments'ın büyümesini engellemeye mi çalışıyorsun?"

Bileğimi bırakıyor, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. "Benim hakkımda hep en kötüsünü düşüneceksin, değil mi?"

Geri adım atıyor ve ben kollarımı kendime doluyorum, sözlerini reddedemiyorum. Zane'in bana gözlerinde böyle bir pişmanlıkla baktığını hiç görmemiştim ve ben de ona bakarken, kendimi onun nasıl bir adama dönüştüğünü merak ederken buluyorum. Artık ayrılmadan önceki kız olmadığımı kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalıyorum ama yine de değişen tek kişinin ben olmadığıma inanmakta zorlanıyorum.

Zane iç çeker ve cebinden telefonunu çıkarır. "Bak," diyor, sesi yumuşak. Ona doğru bir adım atıyorum, bana gösterdiği fotoğrafta ailesini tanıyınca gözlerim açılıyor, arkamızdaki otel fotoğrafın arka planındakiyle aynı. "Annem burayı o kadar çok severdi ki, mülklerimizden biri olmamasına rağmen sık sık burada kalırdık. Büyükannem burayı onun için satın almaya çalıştı ama o zaman satmaya yanaşmadılar. Belki aptalca ama nihayet satışa çıktığını duyduğumda, sadece... ona sahip olmak istedim. Annemin dileğini gerçekleştirmek istedim, her ne kadar göremeyecek olsa da. Burası pek çok anıyı barındırıyor ve harabeye döneceği düşüncesine... dayanamadım."

"Özür dilerim. Ben... Ben bilmiyordum."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Celeste ve sorun da burada yatıyor, değil mi? Sadece en kötü yanlarımı biliyorsun, çünkü sana gösterdiğim tek şey bu." Bakışlarını kaçırıyor ve başını sallıyor, çaresizlik yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Bana bir şans vermeni sağlayacaksa bu satın alma işleminden vazgeçebilirim."

Ona bakıyorum, onu anlayamıyorum. Karşımdaki adam anılarımdakinden çok farklı ve hangisinin gerçek olduğunu anlayamıyorum. Bu kadar değişmiş olamaz, değil mi? Gözlerindeki samimiyet... gerçek olabilir mi?

"Bu sektörde ikimize de yetecek kadar yer var," diyorum ona, her kelimesinde ciddi olarak. "Bunu alabilirsin, Zane." Gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Bunu gerçekten almak istiyorsan seninle rekabet edebileceğimden değil."

Titrek kahkahası gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor ve gözlerindeki inançsızlık beni bir anlığına suskunlaştırıyor. "Yapabilirsin," diyor. "Muhtemelen bu dünyada benimle gerçekten rekabet edebilecek ve zaferle ayrılabilecek tek kişi sensin."

Sözlerinden garip bir şekilde memnun olarak ona sırıtıyorum. "O zaman yapmayacağım için kendini şanslı say. Bu sefer olmaz."

Geri çekiliyorum, bunu büyükbabama açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken midem bulanıyor. Ona kısmen doğruyu söylemem gerekecek ve Windsor'ların otele çok fazla değer biçtiklerini ve onları geride bırakmanın gülünç kayıplara yol açacağını söyleyeceğim.

Tereddüt ediyorum, son birkaç haftayı ve büyükbabamın tüm yorumlarını düşündükçe kalbim sıkışıyor. Geçen sefer öfkesi yersiz ve haksız gelmişti, ama bu sefer? Bu kez sonuçlarının ne olacağını bilerek bir yatırımdan uzaklaşıyorum ve Zane bana gerçekten onun ilan ettiği tanrıçaymışım gibi bakarken bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

ZANE

Bakışlarım Bellevue'nin satın alınmasına ilişkin restorasyon planlarına takılıyor ve bu şirketi büyükannemden devraldığımdan beri ilk kez kazanmanın heyecanını hissetmiyorum.

Bütçe tahsisatını okurken iç geçiriyorum, aklım sürekli Celeste'ye gidiyor. Onun yokluğunda geçen yılların, gençlik yıllarım boyunca onun için tuttuğum meşaleyi söndürdüğünü sanıyordum. Onu tekrar gördüğümde hiçbir şey hissetmeyeceğimi, ona karşı hissettiklerimin sadece bir okul çocuğu aşkı olduğunu düşünerek içten içe dua ediyordum. Daha fazla yanılamazdım. Onu tekrar hayatımda görmek bastırdığım her duygunun yüzeye çıkmasına neden oldu ve beni gençken olduğumdan daha da açgözlü hale getirdi.

Yıllar boyunca aramızdaki rekabet toksik sınırdaydı, ikimiz de pes etmeyi reddedip diğerini alt etmeye niyetlendikçe benim davranışlarım giderek daha sorunlu hale geldi. Benden üstün olduğunda gözlerinin parlaması hangi noktada kalbimi çarptırmaya başladı? Ne zaman odaya girer girmez onu fark etmeye başladım ve ilk kez ne zaman sırf onun kahkahasını duyduğum için tüm düşüncelerim altüst oldu? Ona karşı hislerim yavaş yavaş gelişti, bizimle birlikte büyüdü. Ona olan saplantımın sadece bir rekabet olmadığını anlamam yıllarımı aldı - onu annemin gözlemevine yatırmadan çok önce çizgiyi aşmıştı.

Ona yaşattığım onca şeyden sonra onunla bir şansı nasıl kazanabilirim? Bunu hak ediyor muyum? Onun gibi bir kadın, benim gibiler için fazla iyi.

Ama lanet olsun, onun başka biriyle birlikte olma fikri beni öldürüyor. Chalet Chiara'da karşılaştığımızda bana bakışı, yapabileceğim hiçbir şeyin yıllar boyunca bıraktığım izlenimi silemeyeceğini söylüyordu, ama sonra yine... o satın almadan uzaklaştı ve bunu *benim* için yaptı. Geçmişte, ricalarım ya da gerekçelerim ne olursa olsun bana bir iyilik yapmayı asla düşünmezdi. Bunun da bir anlamı olmalı, değil mi?

"Bay Windsor?" diye sekreterim arıyor.

Kafamı kaldırdığımda, sanki bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi mahcup bir ifadeyle bana gülümsediğini görüyorum. "Özür dilerim, Mike," diye mırıldanıyorum, bugün giydiği mor takım elbiseye bakıp yüzümü buruşturmamaya çalışarak. Bunu bilerek mi yapıyor emin değilim ama geçen yıl bir ara gardırobunu yenilemeye karar verdi ve mükemmel takım elbiselerinin hepsini rencide etmeyi amaçladığından emin olduğum iğrenç parçalarla değiştirdi. Sanırım dilimi ısırmamı izlemekten zevk alıyor.

Mike elinde bir dizi belgeyle içeri girerken başını sallıyor. "Birlikte çalıştığımız dört yıl boyunca seni bir kez bile böyle görmemişken, bugünlerde bu kadar sık düşüncelere dalman çok tuhaf," diyor. Celeste Harrison'ın büyükbabasının halefi olarak atanmasıyla aynı zamana denk gelmesi de bir o kadar tuhaf. Böylesine parlak bir beynin aralarına katılmasıyla en büyük rakibimizin önümüze geçmesinden mi endişeleniyorsun?"

Onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum ama o sadece kıkırdıyor. Mike muhtemelen Windsor Otelleri'nde benden uzaktan yakından korkmayan tek kişi. Büyükannem tarafından atandı ama ben onu bir dost ve ekibime değerli bir katkı olarak görmeye başladım. "En ufak bir endişem yok. Onun dümende olmasıyla bizi *geçecekler.* Bu sadece bir zaman meselesi."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Mike soğukkanlılığını kaybediyor ve gözleri yuvarlaklaşıp dudakları öfkeyle aralanırken bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum. Dört saniye, çirkin pembe puantiyeli kravatını çekmesi ve şokunu dizginlemesi bu kadar uzun sürdü. Boğazını temizliyor, getirdiği dosyaları bana uzatırken ürkütücü derecede sakin bir ifade takınıyor. "Umarım bu kesinlikle gerçekleşmez," diyor bana, sanki onu kişisel olarak hafife almışım gibi kırgın bir sesle. "Bellevue projesi için seçtiğim ekip bu."

İsimlere göz gezdiriyorum ve duraklıyorum. "Yeni işe alınanlar arasında Lily adında bir kız var. Onu ekibe ekleyin."

"Lily mi?" Mike kaşlarını kaldırarak tekrarlar. "Ah, Liliana? Yeni iç mimar mı? Oldukça zeki biri ve onu ekip için düşündüm ama daha önce hiç iş deneyimi olmadığı için izin vermeyeceğinizden endişelendim. Adını bilmenize bile şaşırdım."

"Deneyim kazanmanın tek bir yolu var," diye omuz silkiyorum. "Ve bu proje yeni başlayan biri için bunaltıcı olacak kadar büyük değil." Lily aslında şu ana kadar harika bir çalışan oldu ve aynı zamanda komik biri. Onunla her konuştuğumda bana biraz Celeste'i hatırlatıyor. Harrison'lar ve Windsor'lar arasındaki rekabetin araya girmesine izin vermeseydim hepimizin arkadaş olabileceğini düşünmek büyük talihsizlik. Evrakların üzerinden geçmeyi bitirdiğimde, "Gerisi onaylandı," dedim.

Mike başını sallayıp masamdaki belgeleri düzeltiyor ve çıkmadan önce bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve telefonumu almadan önce bir an tereddüt ediyorum.

ZANE

Sadece meraktan soruyorum, iyi davranışların ödüllendirilmeyi hak ettiğini söyleyebilir misiniz?

Telefonuma bakıyorum, cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyor. "Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum kendi kendime ama bu, yedi dakika sonra telefonum nihayet çaldığında koltuğumda doğrulmama engel olmuyor. Beklerken bir kez bile gözümü ekrandan ayırdığımı sanmıyorum.

CELESTIAL

Kim bu?

Kalbim sıkışıyor. Çocukluğumuzdan beri aynı numaraya sahibim ve o da ailem dışında bu numaraya sahip olan bir avuç insandan biri. Ya da ben öyle sanıyordum.

Numaramı silmiş miydi, yoksa telefon değiştirirken mi kaybetmişti? Numaramın onda olduğunu biliyorum, çünkü sırf ekranda adım belirdiğinde beni rehberine *In-Zane* olarak kaydettiği için kendini çok akıllı sanarak kıs kıs gülmesini izlemek için sınıfta ona mesaj atardım.

ZANE

Kim olduğumu bilmediğinize göre, bu da sorunun tersini akla getiriyor... kötü davranış cezalandırılmalı mı?

Umarım öyle olması gerektiğine inanıyorsunuzdur, zira sizi cezalandırmaktan büyük keyif alacağımı düşünüyorum.

Metin balonlarının bir görünüp bir kaybolmasını izliyorum, dudaklarımın kenarlarında yavaşça bir gülümseme beliriyor. Tanrım, onu telaşlandırmayı hâlâ seviyorum. Keşke şu anda onu görebilseydim, gözlerindeki o merak titreşimini izleyebilseydim.

CELESTIAL

Bu gerçekten bir bakış açısı meselesi, değil mi? Bu senaryoda, numaranı sildiğim için kendimi ödüllendirmem gerektiğini iddia ediyorum, Zane.

Dudağımı ısırıyorum, bir yandan da dokunduğum şeyin onun dudakları olmasını diliyorum. Beni deli e d i y o r.

ZANE

Kim olduğumu bu kadar çabuk anlamandan etkilenirdim, ama yine de zekân her zaman eşsizdi. Yine de soruma cevap vermedin, benim tatlı Gökselim. Sana iyi davranırsam beni ödüllendirecek misin?

Metin baloncuklarının bir görünüp bir kaybolmasını izliyorum, bir dakika geçtikten sonra tamamen durduğu için sinirlerim yıpranıyor. Beni görmezden mi geliyor? Lanet olsun.

ZANE

Arkadaşını Bellevue'den sorumlu olacak ekibe koydum. Emin ellerde olacak ve çok şey öğrenecek. Benim için çalışırken ona zarar gelmeyecek, söz veriyorum.

Yazdığını gösteren metin baloncukları yeniden belirdiğinde kalbim bir anlığına duracak gibi oluyor.

CELESTIAL

Fiyatını sen belirle.

Mesajlarımı tamamen yanlış anlamasına rağmen tuhaf bir şekilde sersemlemiş bir halde masamdaki sandalyeme yaslanıyorum. Ona mesaj atmadım çünkü bana iyiliğimin karşılığını vermesini istiyorum, özellikle de Chateau Chiara'dan uzaklaşarak benim için yaptıklarından sonra - ama böyle bir fırsatı heba edecek kadar aptal değilim. Onunla, elime geçen her fırsatı değerlendireceğim.

Onuncu Bölüm

CELESTE

Windsor malikânesinin büyük kapıları önümde belirirken endişeyle doluyorum. Bir yanım bunun Zane'in beni küçük düşürmek için uydurduğu bir oyun olduğuna inanıyor - bu ilk kez olmuyor. Arabam yaklaştıkça, girişime izin verilmeyeceğinden daha da emin oluyorum.

Nasıl güleceğini ve benimle nasıl alay edeceğini hayal edebiliyorum. Tanrım, Herald'ın atacağı manşeti şimdiden görebiliyorum: *Celeste Harrison başarısız bir şekilde Windsor Malikanesi'ne girmeye çalıştı.*

Lily'yi işe almanın karşılığı olarak onunla evinde yemek yemeyi kabul ederken ne düşünüyordum? Konuyu açtığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Tam sinirlerim tepeme çıkmış ve kendimi geri dönmeye ikna etmiştim ki kapılar açıldı ve biri bana doğru yürüdü.

Zane yolcu kapısını açıp kendini arabama davet ettiğinde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Celeste," diyor kemerini bağlarken, sesinde eskiden sahip olduğu o kindar tını yok. Onun yerine sesi garip bir şekilde hoş geliyor.

"Ben... ne yapıyorsun?"

Koltuğunda arkasına yaslanıp başını eğiyor, yüzünde rahat bir gülümseme var. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor ve istemsizce gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Bu gece kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş ve her nasılsa pahalı takım elbiselerinin içinde olduğundan daha yakışıklı. Kollarının görünüşü

üzerine gerilmiş pamukla bakışlarımı kaçırdım, yanaklarım ısındı.

"Windsor Malikânesi çok büyük," dedi bana. "Evimi bulamayacağınızdan endişelendim."

Dudağımı ısırıyorum, sinirlerim tenimde dans ediyor. "Eğer istediğin akşam yemeğiyse, bunu her yerde yapabilirdik. O kadar yer varken neden buraya gelmemi istedin?"

Yanlış yönlendirildiğim hissinden kurtulamıyorum. Geçmişimize rağmen, Zane onun yanında kendimi hiç güvende hissetmememe neden olmadı, ancak daha mantıklı bir yanım hâlâ temkinli olma eğiliminde. Nereye gittiğimi kimseye söylemedim çünkü bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bu bir hata mıydı?

Zane soruma cevap vermek yerine "Yolun sonundan sağa dönün," diyor, sesi yumuşak, artık farklı. Ona baktığımda yüz ifadesinin hayal kırıklığıyla dolu olduğunu görüyorum. Beni bakarken yakalıyor ve yüzünü çevirip pencereden dışarı bakıyor.

Tanıdık bir cam yapı göründüğünde gözlerim açılıyor. *Sera, tabii buna sera* denebilirse. Daha çok camdan bir saraya benziyor, tek farkı tüm odalarının özenle hazırlanmış kapalı botanik bahçeleriyle iç içe olması. Önünde, yıllar önce orada olmayan beyaz bir köşk duruyor, ama yine de yersiz görünmüyor.

"Şuraya park et," diyor Zane, evinin önündeki bir sıra süper arabayı göstererek. "Sana ön kapının hemen yanında bir yer ayırdım, böylece fazla yürümek zorunda kalmazsın."

Dediğini yapıyorum, kontağı kapatırken ellerim titriyor. Çantamı elime aldığımda Zane çoktan arabanın etrafından dolaşıp benim için kapıyı açmıştı bile, yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu.

Topuklarım çakıllara biraz batınca nefesim kesiliyor ve elini omzuma doluyor, dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onu tekrar rahatlamış bulduğum için rahatlıyorum. Arabada neden bu kadar kaybolmuş göründüğünden emin olmasam da, suçlunun ben olduğumu düşünmeden edemiyorum. Şu anda her zamankinden daha fazla kozu olduğunu düşünmemiştim - eğer onu üzersem, hıncını Lily'den çıkarma ihtimali çok yüksek.

"Hâlâ çok beceriksizsin Celeste," diye mırıldanarak beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

"Garaj yolunun *berbat olması* benim suçum değil. Bu konuda şikayet eden ilk kadın ben olamam.".

Beni bırakmasını bekledim, ama bunun yerine, beni ön kapıya götürürken, kolunu bana dolayarak tutuşu daha da sıkılaştı. "Öylesin," dedi.

Neyi kastettiğini anlamam bir anımı alıyor ve keyfim kaçıyor. "Eminim diğer tüm kadınlar düşüncelerini dile getiremeyecek kadar kibar oldukları içindir. O çakıl taşı *pek çok* pahalı ayakkabıyı mahvetmiş olmalı." Başımı sallıyorum, hiç tanımadığım kadınların Zane yüzünden uğradığı kayıpları düşünerek hayıflanıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve eğilip beni zahmetsizce kollarına alıyor. "Göksel, seni taşımamı istiyorsan söylemen yeterli."

Kollarında benimle ön kapıya kadar olan mesafeyi kat ederken dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "Ben... Ben... demek istediğim bu değildi!"

Her adımda bedenim onunkine çarpıyor, tişörtünün ince kumaşı karın kaslarının ve kollarının gücünü gizlemeye yetmiyor. Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor ve yıllar önce beni nasıl kucağına aldığını hatırlamadan edemiyorum. O zaman da beni özenle hazırlanmış bahçelerinde taşımıştı.

Başparmağının bir hareketiyle ön kapının kilidini açarken kolu altımda kayıyor ama içeri girdiğimizde beni yere bırakmıyor. Hayır, beni mutfağa kadar taşıyor ve tezgahın üzerine yerleştiriyor. Sonra önümde diz çöküyor ve ayakkabımı incelerken bileğimi nazikçe tutup çeviriyor. "Hafif bir hasar var," diyor bana bakmadan önce. "Sana yeni ayakkabı alacağım, tamam mı? Çakıllar için özür dilerim."

Doğrulup ellerini yıkamak için döndüğünde şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Şaka yapıyordum," diye onu rahatlatıyorum ve omzunun üzerinden bana bakıp kafamı karıştıran o gülümsemelerden birini daha atıyor.

"Almayacağım. Sana yeni ayakkabılar alacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Göndermemeni tercih ederim. Sırf bana inat olsun diye bana tuhaf bir şey gönderirsin."

Zane ellerini kuruluyor ve bana doğru yürüyor, göz hizasında duruyoruz. "Artık geride bıraktığın o kindar genç değilim Celeste." Avuçlarını iki yanıma koyuyor ve eğilerek karın kaslarını dizlerime bastırıyor. "Bu akşam seninle yemek yeme isteğimi sözümü tuttuğum için bir ödül olarak çerçevelediğimi biliyorum, ama aslında sadece senden düzgün ve içten bir şekilde özür dilemek için bir fırsat istedim."

O kadar yakın ki uzun kirpiklerini ve benimkilere karşı yumuşacık olan dudaklarını fark etmeden edemiyorum. Zane mutfak tezgahını sıkıca kavrıyor,

bakışlarımı kollarının esneme şekline çekiyor ve ben de nefesimi içime çekiyorum. "Özür dilemek mi?"

"Evet," diye cevap veriyor, sesi ciddi. Bana doğru uzanıp işaret parmağını çenemin altına yerleştirdiğinde kalbim küt küt atıyor. "Özür dilerim, Celeste. Sana söylediğim her kötü şey için, seninle her alay ettiğim ve dalga geçtiğim zaman için, yaptığım her eşek şakası için ve seni olduğun muhteşem, zeki, güzel, güçlü kadından daha az bir şeymişsin gibi hissettirdiğim her an için özür dilerim. Çocukken seni incittiğim için, rekabetimizi çok ileri götürdüğüm için özür dilerim."

Beni bırakıyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor, bu hareket tanıdık ve garip bir şekilde rahatlatıcı. Hayal kırıklığına uğradığında hep böyle yapardı ve bir şekilde bunun değişmemiş olmasına seviniyorum. Tam olarak çözemediğim nedenlerden dolayı, onu hala biraz olsun okuyabildiğim için mutluyum.

Ne de olsa karşımda duran adam artık tanıdığımdan emin olmadığım biri - tanıdığımı sanıyordum ama giderek yanılıp yanılmadığımı merak ediyorum. Ben yıllar içinde nasıl büyüdüm ve değiştiysem, o da öyle görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Özür için. Seni affettiğimi söyleyemem Zane, çünkü beni gerçekten tahmin edebileceğinden çok daha fazla incittin. Ama artık çocuk değiliz ve hoşumuza gitse de gitmese de sektörde birbirimizi çok göreceğiz. Geçmişi arkamızda bırakıp birbirimize karşı medeni olmayı öğrenmemiz en iyisi olacaktır. Şu ana kadar bunu gayet iyi idare ediyor gibi görünüyoruz, ancak yine de özrünüzü takdir ediyorum."

Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarından yumuşak bir huff kaçıyor. "*Sivil*. Doğru," diye tekrarlıyor usulca, bir kez daha saçlarını karıştırarak. Şimdi biraz daha uzun, tutup kavrayacak kadar. Dudağımı ısırıyorum, boynumu öperken parmaklarımın saçlarının arasından geçtiği anı gözümün önüne geliyor, yeni kesilmiş çimlerin kokusu duyularımı işgal ediyor.

Zane ocağın üzerindeki tavaya dönüyor ve ben de bir anlığına onu inceliyorum. Kısmen soyadından dolayı her zaman güçlü bir tarafı vardı, ama o zamanlar bu güç bugün olduğu gibi ondan damlamıyordu. Eğer isteseydi, eskiden yaptığı gibi hayatı ve işi benim için fazlasıyla zorlaştırabilirdi. Beklediğim buydu ve şimdi ondan ne yapacağımdan pek emin değilim.

"Hâlâ ançüezden nefret ediyor musun?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, bakışları tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle dolu. "Hamsiden nefret ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldanıyor makarna haşlamaya başlarken. "O zaman bu akşamki salatada Sezar sosu kullanmayacağım. Seveceğinizi düşündüğüm ev yapımı bal ve limon sosum var."

Benim hakkımda bu kadar küçük bir detayı nasıl bilebilir? Archer'ın bile ançuezden nefret ettiğimi bilmediğinden eminim ve o benim *kardeşim*. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" B u n c a zamandır ona baktığımın farkında olarak soruyorum.

Bana bakıyor ve sırıtıyor. "İstersen masadaki mumları yakabilirsin?"

Başımı sallayıp mutfak tezgâhından kalkıyorum ve bana işaret ettiği yöne doğru ilerlediğimde, tanımlayamadığım düzinelerce çiçekle donatılmış, güzelce süslenmiş bir yemek masasının beni beklediğini görüyorum. Masayı, her birimiz masanın köşesinin iki tarafına oturacak şekilde, birbirimize dik olarak yerleştirdi. Hâlâ birbirimize bakabiliyoruz ama bu şekilde aramızda karşılıklı oturduğumuzdan daha az mesafe var. Neden bu kadar yakın oturmamızı istesin ki?

On Birinci Bölüm

ZANE

Yemek sırasında gözlerimi ondan uzak tutmak bir meydan okumaya dönüştü. Onun için yaptığım kuzu yahnisinden bir ısırık aldığında inleme şekli, oturuyor olmasaydım beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. Sırf onun en sevdiği yemek olduğunu bildiğim için bütün haftayı o yemeği mükemmelleştirmek için harcadığımı itiraf etsem ne derdi?

"Bu yemeklerin çoğunu pişirişini izlememiş olsaydım, senin yaptığına asla inanmazdım," diyor çatalını yere bırakırken, güzel gözlerinde memnuniyet titreşiyor. "Bu biraz haksızlık, biliyor musun? Senin gibi görünen erkekler yemek yapmayı da bilmemeli."

Gözlerim açılıyor ve ona utangaç bir gülümseme fırlatırken kalbim küt küt atıyor. "Bana benzeyen erkekler mi?"

Celeste'in gülümsemesi az önce ne söylediğini fark ettiğinde düşer ve yüzü güzelce kızarır. "Ben... Ben... Yani..."

Kıkırdıyorum. "En azından beni biraz çekici bulmana sevindim. Bu benim hain planlarım için iyiye işaret."

Eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. "Görüyorum ki hâlâ kötü adam rolüne sıkı sıkıya bağlısın. Bana planlarından ayrıntılı olarak bahsetmezsen gerçek bir kötü adam olamayacağının farkındasın, ideal olarak bir tür kediyi severken."

Bir kahkahayı ısırıyorum ve amını okşamakla ilgili bir şaka yapma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine dirseğimi masaya dayayıp yumruğumu çenemin altına alarak eğildim. "Öyle mi, benim tatlı Celestial'ım? Bu durumda, muhtemelen bilmelisin ki

Tatlı isteyip istemediğinizi sormak niyetindeyim ama hayır diyeceğinizi biliyorum çünkü tatlı sevmiyorsunuz. Bunun yerine size tatlı bir şarap ikram edeceğim ve yürüyüşe çıkmamızı önereceğim."

O da eğiliyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki kolayca uzanıp onu öpebilirim. Benim yanımda bu kadar rahatlamayalı yıllar olmuştu. Belki de şaraptandır ama bu gecede büyülü bir şeyler var. "Zane," diyor dudak bükerek. "Bu kulağa pek de hainceye gelmiyor. Yeteneğini kaybediyorsun."

Bahsettiğim tatlı şarabı dolduruyorum ve ona bir bardak uzatıyorum. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

Ona elimi uzatıyorum ve bir an için beni reddedeceğini düşünüyorum, ama sonra eli benimkine kayıyor ve oturduğu yerden kalkıyor. Seçtiğim Moscato'dan bir yudum aldıktan sonra "Bu çok lezzetli," diye mırıldanıyor. Şansımı denerken sırıtıyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum.

Onu arka kapıdan çıkardığımda kalbimin ne kadar hızlı attığını bilmiyor, elini elimde hissetmeyi ne kadar sevdiğimin de farkında değil. Kendimi bildim bileli beni kendim gibi hissettirmiyor ve geçen her yılla birlikte bu durum daha da kötüleşiyor.

Evimle annemin gözlemevini birbirine bağlayan cam koridordan geçerken nefesi kesiliyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Yüzümü ona dönüyorum ve elini sıkıca kavrıyorum, onu çekerken geriye doğru yürüyorum, gözlerim onunkilerde. "Tanımadın mı? Sana hatırlatmam gerekecek."

Dudakları ayrılıyor ve bakışları ısınıyor. "Demek istediğim - beni neden serana götürüyorsun?"

Geriye doğru yürümeye devam ederken ona sırıtıyorum, parmaklarım onunkilere dolanıyor. "Burası bir sera değil - annem burada olsaydı böyle dediğini duyunca çok kızardı." Annemden bahsedince yüz ifadesi yumuşuyor ve bakışları anında kendimi savunmasız hissetmeme neden olacak şekilde yüzümde geziniyor. "Babam burayı onun için inşa etti ve neredeyse her şeyi kendisi dikti. Onun dikmediği her şeyi ben diktim. Bunlar bir gözlemevinin içindeki botanik bahçeleri ve evet, bir sera da içeriyor, ama bundan biraz daha fazlası. Başka kimseyle paylaştığım bir yer değil - kardeşlerim bile buraya gelmiyor."

Çok silahsız görünüyor, yüzünde anlayışa benzer bir şey beliriyor. "Ailenizden daha önce hiç bahsetmemiştiniz," diyor yumuşak bir sesle.

Gülümsemem kayboluyor ve yüz ifademi ondan saklamak için öne doğru bakıyorum. Annemle babam öldüğünde Celeste hayatıma çoktan girmişti ve onun bundan haberi yoktu ama boğucu hissettiğim günlerde nefes almamı biraz olsun kolaylaştıran şey onunla olan rekabetimdi. Bana odaklanabileceğim bir şey verdi, ailemin kaybı ve büyükannemle yaşamaya başlamamın zorluğu dışında bir şey. Yıllar geçti ama onları düşünmek hâlâ acı veriyor ve bu gece ona göstermek istediğim şey zayıflık değil. Onu bahçenin derinliklerine, onu ilk kez öptüğüm noktaya götürürken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Beş yıl önce onu götürdüğüm gül bahçesinde durduğumuzda, "Seni anlayamıyorum," diye fısıldıyor. "Bu gerçek mi, Zane? Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Eğer bu bir çeşit oyunsa, sana yalvarıyorum-
"

"Öyle değil," diye kestim sözünü, sesime bir parça çaresizlik karışmıştı. "Bu bir tür entrika değil Celeste. Senden bir şey istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama kötü bir niyetim yok. Daha iyi olmam için bana meydan okuyan tek kızı unutamadığıma inanmak çok mu zor? Yıllar boyunca benim için ne kadar önemli olduğunu, seni ne kadar incittiğimi fark ettiğimde bunu telafi etmek isteyeceğime? Senin için bir işkence kaynağından başka bir şey olmadığımı anlıyorum Celeste... ama benim için... bazı günler, devam etmemin tek nedeni sendin. İstediğim günlerde bile pes etmememin sebebi sendin."

Yüzümü arıyor - şüphesiz samimiyetsizlik izi için. Ama bulamıyor. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Aramızda olan her şeyi unutmanı istediğim için bir intikam mı bu? Tüm bunlar sana bir meydan okuma mı? Yapıp yapamayacağını görmek için beni yatağına geri almaya çalışıyormuşsun gibi g e l i y o r . "

Cam tavana bakıyorum ve elimi onunkinden çekiyorum. "Hepsini istiyorum," diye fısıldıyorum ona dönüp bakmadan önce. Bir adım daha yaklaştığımda nefesi kesiliyor, buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürürken dokunuşum nazik. "Kartlarımı masaya koyacağım ve içlerini boşaltmaman için dua edeceğim, çünkü Celeste... Yanımda yatarken uyanmak istiyorum, böylece hayatımın en güzel gecesinin sadece sarhoş bir rüya olup olmadığını merak etmek zorunda kalmayacağım. Katılmamız gereken her saçma etkinlikte kolumda ve her satın alma toplantısında yanımda - ya da karşımda. Odada olduğun sürece, hangi tarafta olduğun umurumda değil. Ne de olsa seninle rekabet etmeyi her zaman sevmişimdir."

Gözleri inanamayarak açılıyor ama bunun cesaretimi kırmasına izin vermiyorum. "Seni bir randevuya götürmek ve nasıl olabileceğimizi göstermek istiyorum, sen ve ben. Bunu hisseden tek kişi ben olamam - sadece o gece değil, bunca yıldır. Aramızdaki bu şey... Ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle nefret olmadığını söyleyebilirim. Ne olduğunu, ne olabileceğimizi öğrenmek istemiyor musun? Bu düşünce gerçekten aklından hiç geçmedi mi?"

"Asla yürümez," diye mırıldanıyor. "Ailelerimiz buna asla izin vermez." Bu doğru - büyükannem büyükbabasından tutkuyla nefret ediyor. Aralarında ne geçtiğini bana anlatmayı reddediyor ama geçen her yıl Harrison'lara olan nefreti daha da artıyor. Birden fazla kez, şirketlerini tamamen yok etmemi emretti. Celeste olmasaydı, yapardım.

Celeste'in saçlarının parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum ve gözlerini benden ayırmadan yanağını okşuyorum. "Duymadığım şey senin hiç merak etmediğin, Celestial." Başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor ve o da titreyerek nefes vererek dudaklarını ayırıyor. "Sen de beni istediğini itiraf et."

Vücudum onunkine sürtünüyor ve eğilip başımı onunkine doğru indiriyorum. "Bana şimdi, olduğumuz yetişkinler gibi beni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmediğini söyle. Beni düşünmediğini ve o gece yaptıklarımızdan daha fazlasını istemediğini söyle. Gözlerimin içine bakıp bana yalan söyleyebilir misin?"

"*Zane,*" diye fısıldıyor, ismim dudaklarında bir yalvarış gibi.

Başımı eğiyorum ve burnum ona değiyor. Keskin bir nefes alış verişi omurgamdan aşağı akan sıvı arzuyu gönderiyor ve avucunu göğsüme yerleştirdiğinde beynim neredeyse çalışmayı bırakıyor. "Tadının anılarımdaki kadar tatlı olup olmadığını, sikimi hâlâ o zamanki kadar iyi alıp alamadığını öğrenmek istiyorum. Kahretsin, seni balo gecesinde yaptığımdan daha sert ve daha hızlı boşaltırken ismimi dudaklarında istiyorum. Sana artık o zamanki deneyimsiz bakire olmadığımı göstermek için bir şans. İstediğim şey bu. Sen de istediğini söyle."

Başını eğip bana doğru eğiliyor ve dudakları usulca dudaklarıma değiyor. "Senden hep nefret ettim," diye fısıldıyor ağzımın içine. "Hâlâ da ediyorum" diyor, tişörtümün kumaşını tutup beni daha da yakınlaştırmak için yumruğunu sıkmadan hemen önce.

İsteyerek gidiyorum, dudaklarım onunkilere çarparken elim buklelerinin arasında yolunu buluyor. İnliyor ve ben de elimi vücudunda gezdirerek onu yiyip bitiriyorum, onu dizginlenemez bir çaresizlikle öpüyorum ve o da arzuma on katıyla karşılık veriyor. Alt dudağını dudaklarımın arasına aldığımda Celeste inliyor.

ve usulca ısırır. "Seni öpüşümden nefret mi ediyorsun? Senin de beni öpmenden?"

Parmak uçlarına yükselip vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirmeden önce kollarını boynuma doluyor. "Her saniyesinden nefret ediyorum," diye yalan söylerken parmaklarını saçlarıma doluyor ve ağzımı tekrar kendine çekerken sıkıca kavrıyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve bacakları belime dolanıyor, onu gözlemevindeki Roma sütunlarından birine doğru itmeden birkaç saniye önce, nereye gittiğimi görecek kadar geri çekiyorum. "O zaman aletimi üzerinde hissetmekten gerçekten nefret edeceksin, Celestial," diye fısıldıyorum, kalçalarım boğazından en seksi iniltiyi çıkaracak şekilde ona doğru yuvarlanıyor. "Benim için hâlâ çok mükemmel," diye mırıldanıyorum dudaklarını yeniden yakalamadan önce, anın tadını çıkarmak için dokunuşum şimdi daha yumuşak.

"Ne yapıyoruz biz?" Celeste öpücüklerin arasında soruyor, sesi acı dolu.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, alnım onunkine düşüyor. İkimiz de nefes nefese kalmışız ve sanki bu anın yok olmasından korkuyormuşuz gibi birbirimize tutunuyoruz. Burada onunla birlikte, beş yıl önce olduğu gibi aynı yerde durmak... kendimi savunmasız hissettiriyor, sanki ruhumu onun için çıplak bırakıyormuşum gibi. En azından bunu hak ediyor.

Celeste ellerini saçlarımdan çözüp omuzlarıma koyuyor, sanki beni itip itmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor. "Bu kötü bir fikir."

Bunu inkâr edemeyerek ona sırıtıyorum. "En kötüsü," diye fısıldıyorum, eğilip onu yavaşça, şefkatle öpmeden önce. Geri çekildiğimde iç geçiriyor, gözlerindeki özlem benimkini yansıtıyor. "Sadece benimle çıkacağını söyle. Fazla düşünmemize gerek yok, Celestial. Sadece aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini sana göstermem için bana bir şans ver."

"Sadece bir tane mi?"

Başımı salladım. "Sadece bir tane."

On İkinci Bölüm

CELESTE

En çirkin sarı takım elbiseyi giymiş bir adam elinde bir saksı bitkisi ve ayakkabı kutusuna benzeyen bir şeyle ofisime girdiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "*Bayan Harrison,*" dedi gülümseyerek. "Size bir teslimatım var."

Gözlerim takım elbisesinde geziniyor ve kaşlarımı çatıyorum. Sarı renkte ve üzerinde minik pembe yıldızlar var ve ilk düşündüğüm şey *neden*? Bunu kim tasarladı ve aklı başında kim bunu giyer ki? Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim ama siz kimsiniz?"

Saksıyı ve ayakkabı kutusunu dikkatlice masamın kenarına yerleştirdikten sonra sırıtarak ceketinin içine uzanıyor. Astarın parlak pembe olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Bu... *çok fazla.*

"Benim adım Mike Mitchells," diyor bana kartvizitini uzatırken.
İsmi tanıyınca gerildim. "Ben Zane Windsor'ın sekreteriyim."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Peki siz binaya nasıl girdiniz?" Windsor Hotels ile uzaktan yakından ilgisi olan herkesin ofislerimize yaklaşmasının yasak olduğundan eminim.

"İşimde son derece iyiyimdir, Bayan Harrison. Patronum bunu size teslim etmemi söyledi, ben de öyle yaptım."

"Cevap değil, Mike."

Bana sevimli bir şekilde gülümsüyor ama bu gözlerindeki kurnaz bakışı gizleyemiyor. Bildiğim kadarıyla yıllardır Zane için çalışıyor. Orada

İnanılmaz derecede zeki olmasaydı bu kadar uzun süre dayanmasına imkân yoktu. "Ayrıca bu kartı size şahsen vermem söylendi."

Mühürlü zarfı ondan alıyorum, ön yüzünde Zane'in el yazısını fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. *Celestial'a* gönderilmiş.

Sevgili Celeste,

Umarım senin için diktiğim Vadideki Zambak'ı beğenirsin. Geçen hafta seni götürdüğüm gözlemevinden ve onlar hep senin içindi. Tıpkı bizim gibi, Vadideki Zambak'ın da uzun bir geçmişi var.

Viktorya döneminde mutluluğa dönüşü temsil ediyorlardı ama eski zamanlarda tanrıça Ostara'yı temsil ediyorlardı. Kendi tanrıçam için mükemmel bir bitki, sence de öyle değil mi?

Son zamanlarda bu güzel bitki özür dilemekle ve özrün iyi karşılanması halinde yeni bir başlangıç yapmakla ilişkilendiriliyor. Bu da öyle bir şey - özrümün samimi olduğunu ve seninle yeni bir başlangıç yapmaktan başka bir şey istemediğimi hatırlatıyor.

NOT. Çok güzel koktukları için, onları her kokladığında beni düşüneceğini umuyorum, çünkü seni tekrar öpmenin nasıl bir his olduğunu düşünmeyi kesinlikle bırakmadım.

- ZW

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum ve bu Mike'ın gözünden kaçmıyor. İfadesi dikkatle boş bırakılmış ama gözlerindeki hesapçı bakışı gizlemeyi başaramıyor. Boğazımı temizliyorum ve kibarca başımı sallıyorum. "Lütfen patronunuza minnettarlığımı iletin," diyorum, sesim istediğimden biraz daha telaşlı çıkıyordu.

Uzaklaşmadan önce bana gülümsüyor, ancak kapıda durup bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Görüşürüz, Bayan Harrison."

Dışarı çıkarken gözlerimi kısıyorum, küstahlığı ve imaları yüzünden hafifçe sinirleniyorum. Bahse girerim Zane'in tavrı ona da bulaşmıştır.

Ayakkabı kutusuna uzanırken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, ancak içindekini gördüğümde dudaklarım şokla aralanıyor - en güzel siyah saten ayakkabılar

Galaksiyi andıran şekillerde küçük beyaz taşlarla süslenmiş ve iç tabanlarında Celestial yazıyor. Daha yakından bakıyorum ve bazı taşların kristal olmadığını, *elmas olduğunu* fark ettiğimde donup kalıyorum.

Dikkatle inceliyorum ama hiçbir yerinde marka bulamıyorum. Altında küçük bir kuzgun taslağından başka bir şey yok. Belli ki bunları benim için özel olarak yaptırmış ve niyetini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Özür dilerken ciddi görünüyordu ve eskiden olduğu gibi kötü bir çocuk gibi görünmediğini inkâr edemem, ancak bir parçam hala ona güvenmekten korkuyor. Onunla yaşadığım deneyim, bunun gerçekten ayrıntılı bir hile olduğundan, hatta kişisel olarak beni değil, Harrison Developments'ı hedef almış olabileceğinden korkmama neden oluyor.

Parmaklarımın ucunu dudaklarıma götürüyorum, beni öpüş şeklini düşünürken gözlerim dalgalanıyor. Gözlerindeki o bakışı taklit edemezdi, değil mi? Bu gerçek olabilir mi?

Aramızdaki bu şey... Ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle nefret olmadığını söyleyebilirim. Ne olduğunu, ne olabileceğimizi öğrenmek istemiyor musun? Bu düşünce gerçekten aklından hiç geçmedi mi?

İtiraf etmek istemedim ama ona duyduğum nefretin altında hep daha fazlası vardı. İlk başlarda bu kabul görme ihtiyacıydı ve benim de en az onun kadar iyi olduğumu, hatta daha iyi olduğumu kabul etmesini istiyordum. Yıllar geçtikçe, daha fazla bir şeye dönüştü, biraz daha karanlık, biraz daha yasadışı bir şeye.

Zane'in sayısız tartışmalarımızdan birini bir öpücükle bitirdiğini ilk kez ne zaman hayal etmiştim? On altı yaşında olmalıydım ve bu düşünce beni dehşete düşürmüştü ama peşimi de bırakmıyordu.

Beni o güzel gözlemevine yatırdığında, onu tahmin edebileceğinden çok daha uzun süredir istiyordum. Ona olan ihtiyacım mantıklı değildi. Kendimi onunla ilgili hayaller kurarken bulduğum her seferinde bedenim ve zihnim birbiriyle çelişiyormuş gibi hissediyordum ama ikisini de durduramıyordum.

Onunla birlikte olmak hiç aklımdan geçmedi desem yalan olur. Yıllarca, benden nefret etmese, beni kışkırtmasa nasıl olurdu diye merak ettim. Birden fazla kez, tamamen farklı bir şekilde onun tüm dikkatine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim - rakibi olarak değil, *istediği bir* kız olarak.

Telefonuma uzanırken elim titriyor, ne yapacağımı bilemiyorum. Ona teşekkür etmemek kabalık olurdu, değil mi? Tereddüt ederek dudağımı ısırıyorum. Eğer bu

hepsi bir oyun, iyileşebileceğimden emin değilim.

Telefonu açmadan önce sadece bir kez çalıyor. "*Celestial,*" diyor, sesi derin ve memnun, sanki aramamı bekliyormuş gibi.

Bir an tereddüt ediyorum ve telefonu daha sıkı kavrıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Güzel zambaklar ve ayakkabılar için. Bu... Zane, bu çok fazla."

Kıkırdıyor ve bu ses midemdeki kelebekleri çılgına çevirerek üzerimden akıp gidiyor. "Önemli değil Celeste. Sana yeni ayakkabılar alacağımı söylemiştim, değil mi? Bana gerçekten güvenebileceğini anlayana kadar sana verdiğim her sözü, her yemini tutacağım."

Kendimi çelişkili hissederek koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Ayakkabıları nereden aldın?" Daha hafif bir konuya geçme çabasıyla soruyorum. "Çok güzeller."

Telefonun öbür ucunda bir karışıklık duyuyorum, sanki benimle konuşmak için bazı işleri bir kenara bırakıyor. "Arkadaşlarımdan biri bunları senin için tasarladı. Kendisi gelecek vaat eden bir tasarımcı ve aklımdakileri yakalayabileceğini biliyordum. Beğendiğine sevindim. Malzemelerine göre bir servet değerindeler ama bir gün, düşündüğüm kadar başarılı olduğunda, kesinlikle bir koleksiyon parçası olacaklar."

Sesi bu kadınla gurur duyuyor gibi geliyor ve bu bana beklenmedik bir şey yapıyor - içimi sıcak, yakıcı bir kıskançlıkla dolduruyor. "Yani onu açıkça belli etmeden desteklemek için bir fırsat gördün ve bunu değerlendirdin. Çok naziksin," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha keskin.

Zane bir an sessiz kalıyor ve sonra hafif ve melodik bir sesle gülüyor. "Kıskanıyorsun," diyor, ses tonu merakla dolu. "Benim için gerçekten kız kardeş gibi olan bir kadını."

Öfkeyle dudaklarımı aralıyorum. "Kesinlikle *değilim,*" diye tersliyorum, anında sinirleniyorum. Onu aramamalıydım ve gerçekten de telefonu kapatmalıydım, ama bunun yerine kendimi telefonumu biraz daha sıkı tutarken buldum.

"Gelecek Pazar seni bir randevuya çıkarayım. Şu bahsettiğim yeni başlangıç mı? Hayal edebileceğinden çok daha uzun süre bekledim. Beni daha fazla bekletme, Celestial. Lütfen."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Pazar günü gelemem," diye mırıldanıyorum, ses tonum pişmanlıkla dolu. "Gerçekten. Anneme o günü onunla geçireceğime söz verdim. Bir hafta sonra ise... O zaman boşum."

Ne yapıyorum ben? Özrünü kabul etmeli ve bunu bir kapanış olarak görmeliyim, ama bir kez daha Zane'in beni sadece *bela* olarak

tanımlanabilecek bir şeyin içine çekmesine izin veriyorum.

"Bu bir randevu," diyor ve ben gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Aklımı kaçırmış olabilirim.

On Üçüncü Bölüm

CELESTE

Kardeşim görüntülü konuşmada "Annemle babamda daha ne kadar kalacaksın?" diye soruyor ve annem tabletini elimden alıp Archer'a bakarken nefesi kesiliyor. Annemle haftalık yemek pişirme dersimiz sırasında bunu sormak onun için aptalca bir hareketti. Archer evden ayrıldığında ve ben üniversite için Londra'ya taşındığımda başlattığımız bir gelenekti ve kısa sürede Cumartesi gününü haftanın en sevdiğim günü haline getirdi.

"Archer Harrison! Kız kardeşini taşınmaya teşvik etme," diye azarlıyor annem.

Birazdan demeden önce başımı arkasından ona doğru sallıyorum. Evlere bakıyordum ama hiçbiri tam olarak doğru değildi. Gerçi artık çok uzun sürmeyecek. Her görüş ne istediğimi belirlememi kolaylaştırıyor.

Annem ona ders verirken Archer'a sırıtıyorum, o da bana acı dolu bir bakış fırlatıyor. Yemek pişirme derslerimizin en sevdiğim yanı da bu - birbirimizden bu kadar uzak olmamıza rağmen bizi birbirimize yakın tutması.

"Kardeşine evi terk etmesini söyleyeceğine, ona burada katılmalısın," diye bağırıyor annem. "Beni seni geri sürüklemek zorunda bırakma, Archer. İki çocuğum da yanımda olmadan bir Şükran Günü daha geçirmeyeceğim."

Yüz ifadesi düşüyor ve ben iç çekiyorum. Gittiğinden beri eve iki kez geldi, ikisinde de annemin doğum günü içindi. Büyükbabamın burada olma ihtimali azıcık bile olsa gelmeyecektir. Annem de bunu en az benim kadar iyi biliyor.

Büyükbabam, Archer'ın kendisi için çalışırken bir yandan da mevcut şirketini yönetmesine izin vermeyi reddetti ve bu, büyükbabamın beklediği şekilde sonuçlanmayan bir ültimatomla sonuçlandı. Archer, evlatlıktan reddedilmek anlamına gelse bile kendi şirketini seçti ve hayallerinin peşinden gitti ve bu, ailemizde ortaya çıkan çatlağa rağmen ona her zaman saygı duyacağım bir şey.

"Burada neler oluyor?" Babam Lily'yi mutfağa götürürken soruyor, ikisinin de kolları turtamız için taze raventle dolu. "Bunları toplamak için on dakikalığına çıktık ve sen anneni üzmeyi mi başardın?"

Archer bana çaresiz bir bakış fırlatıyor, ben de görmemiş gibi yapıyorum. "Sürekli bana ders vereceğine, neden Lily'yi azarlamıyorsun?" diyor, başını ona doğru eğerek. "Düşmana katıldığını duydum, Sarışın?"

Aptallığına şaşırarak gözlerimin bir an için kapanmasına izin verdim. Annemin öfkesini başka yöne çevirmenin asla kendi lehine sonuç vermeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Annem kolunu Lily'ye doluyor ve gözlerini kısıyor. "Sen konuşmayı seven birisin. Lily hâlâ sektörde çalışıyor ve birkaç yıl içinde Harrison Developments'a katılmak için her türlü niyeti var. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Lily bana şaşkın gözlerle bakıyor, neden tartışmamıza dahil olduğunu anlamaya çalışıyor, ben ise sadece omuz silkiyorum. Son on yılda neredeyse bizden biri oldu. Londra'dayken her yemek pişirme seansımızda yanımızdaydı ama yine de tartışıp hemen barışmamıza alışamadı.

Bunun için onu suçlayamam - evi her zaman sessizdir ve babası nadiren evde olur. Sürekli bağırmaya alışık değil ve işler şu anda olduğu kadar gürültülü hale geldiğinde ne yapacağını asla bilemiyor.

"Nasıl geçti?" Sessizce sordum. İşe başladığından beri onunla neredeyse hiç konuşmadım ama kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bilerek kendimi sormaktan alıkoydum. Tüm sırlarımı dökmeden Zane'den nasıl bahsedeceğimi bilemiyorum.

"İş gerçekten çok iyi," diyor, gözlerinde suçluluk duygusu titreşerek. Lily bunu kabul etmiyor ama tüm başvurularının reddedilmesi onu derinden yaralamıştı. Belli etmemeye çalışsa da Windsor Otelleri için çalışmaktan gurur duyuyor. Bunu ondan alamam. Zane'in onu benim yüzümden işe aldığını öğrenmemeli ama ondan sakladığım sırlar ağır geliyor.

Ondan sakladığım sadece son zamanlarda olan şeyler değil ve benimle her şeyi paylaşırken bu kadar çok sırrım olduğunu öğrenmenin onu inciteceğini biliyorum. Lily baloya hiç gitmediğimi düşünüyor çünkü

Migrenim vardı ve o zamanlar gerçekte ne olduğunu itiraf etmekten çok utanıyordum.

Randevulaştığım kişinin beni hiç almadığını, tek başıma gittiğimi ve içeri girdikten birkaç saniye sonra onu balo kraliçesi olacak kızı öperken bulduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ona Zane'in elimi tutup beni oradan çıkardığını hiç söylemedim, çünkü Jason'ın verdiği acıyı tekrar yaşamak istemiyordum ve Zane ile aramızda olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. Zaman geçtikçe, bu geçmişte bıraktığım bir şey haline geldi... ta ki geçmiş beni yakalayana kadar.

"Eğitim programı çok kapsamlı ve ben..." Yukarı bakıyor, gözle görülür bir şekilde tereddüt ediyor. "Bellevue projesinde görevlendirildim."

Bir an göğsüm sıkışıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Oh. Bu harika," diye mırıldanıyorum, ama niyet ettiğim gibi çıkmıyor - samimi gelmiyor. Bu benim için yeni bir bilgi değilken nasıl olabilirdi ki? Zane bana bundan yaklaşık üç hafta önce bahsetmişti.

"O... o iyi bir patron," diye anlatmaya çalışıyor. "Sanırım artık farklı biri."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Zane'den bahsetmişken, sana söylemem gereken bir şey var."

Ona işini hak etmediğini hissettirmeden son birkaç haftada olan her şeyi anlatmanın bir yolunu bulmalıyım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Tanrım, şimdi ne yaptı? İş yerinde onu sabote etmekten çekinmem, biliyorsun değil mi? Umurumda bile değil. Bir daha seninle uğraşmasına asla izin vermeyeceğim."

"Hayır, öyle bir şey değil. Sana sonra anlatırım," diye fısıldıyorum, annemle babama bakarak. Lily'ye ezeli düşmanım *Zane Windsor'ı* öptüğümü açıklamak yeterince zor olacak. İhtiyacım olan son şey ailemin beni duyması.

Annem ona bakarken başını sallıyor. "Celeste. Yarınki brunch'ı unutma, tamam mı? Bana geç bir doğum günü randevusu sözü vermiştin. İşlerin yoğun olduğunu ve büyükbabanın üzerinde çok baskı yarattığını biliyorum ama bir Pazar günü izin alabilirsin."

"Evet, anne." Bu hafta bana en az üç kez doğum günü brunch'ını hatırlattı. İstesem de unutamam.

"Bana da bir randevu sözü vermiştin," diyerek Lily'ye dönüyor ve tam telefonum çaldığı sırada restoran seçeneklerini tartışmaya başlıyorlar.

Zane'in adı ekranımda yanıp söndüğünde kalbim küt küt atıyor ve telefonumu hızla tezgahın üzerinden kaydırıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. İşte

Rekabetimize tanık olan insanlarla dolu bir odada ona mesaj atmanın çok yasadışı bir yanı var. Archer'a Zane Windsor'la çıkacağımı söylesem, onunla dalga geçtiğimi düşünerek gülüp geçerdi.

ZANE İÇİ

Gözlerimi her kapattığımda, vücudunun benimkine karşı hissettiği duyguyu düşünüyorum. Senden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bana o öpücüğün benimkinde olduğu gibi senin anılarına da kazındığını söyle, Celestial.

Onunla çıkmayı kabul ettiğimden beri bana durmadan mesaj atıyor ve bu konuda gerçekten heyecan verici bir şey var. Onu yeniden tanıyormuşum gibi geliyor - hem tanıdık hem de tamamen yeni ve bilmediğim yönlerini keşfetmekten keyif alıyorum. Eski kızgınlığımı bir kenara bırakmak kolay olmadı ama ne zaman içime şüphe düşse, bugünlerde bana nasıl baktığını kendime hatırlatıyorum. Bunu taklit edebileceğinden şüpheliyim. Belki aramızdaki şey sadece fizikseldir, ama o haklı. Ne olduğunu bilmek istiyorum... *onun* olmak nasıl bir şey.

Yazdığı mesajı tekrar okurken dudağımı ısırıyorum ve bu bana beni öpmeden önce dudağımı dişlerinin arasına alışını hatırlatıyor.

CELESTE

Hafızam bugün beni yanıltıyor gibi... Emin olmak için bana her şeyin nasıl olduğunu tekrar göstermeniz gerekecek.

ZANE İÇİ

Siktir, Celestial. Şu anda dudaklarının dudaklarımda olması için neler verirdim bilemezsin. Seni tekrar görmek için 7 gün daha beklemek zorunda olduğuma inanamıyorum.

Telefonumu göğsüme doğru çekerken gülümsüyorum. En çılgın hayallerimde bile bir gün kendimi Zane Windsor'ı görmek için can atarken bulacağımı düşünmemiştim. Yine de buradayım, günleri sayıyorum. Umarım ona istediği şansı verdiğim için pişman olmam.

Bölüm On Dört

CELESTE

Annem üst üste üçüncü kez aramamı reddedince hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çatıyorum. Hiçbir şeye geç kalmaz ve ben giderek daha fazla endişeleniyorum.

"Celeste?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, belli belirsiz tanıdık gelen bir adamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum; yüzünde mahcup ve özür dileyen bir ifade var.

"Bunun için gerçekten üzgünüm ama sanırım annelerimiz ikimize de tuzak kurdu." Bir süre ona bakıyorum, gözlerim koyu sarı saçlarında ve mükemmel kemik yapısında geziniyor. Onu tanıdığımdan eminim, ama tam olarak onu yerleştir.

"Çok daha gençken tanışmıştık ve geçenlerde Windsor'un yıllık hayır galasında kısa bir konuşma yapmıştık?" Garip bir şekilde ensesini tutuyor, yüzü pembeleşiyor.

"Oh!" diye soluk soluğa kaldım, utancım üzerime çökmüştü. "Clifton Emerson, değil mi?" Onu hemen tanımadığıma inanamıyorum. Emerson'lar da otelci - bizim kadar büyük değiller ama hesaba katılması gereken bir güçler. Ancak Clifton, etrafta gördüğüm biri değil. Bildiğim kadarıyla babasının işine katılmamayı tercih etti.

"Beni hatırlamana çok sevindim," diyor ve bana tatlı bir gülümseme fırlatıyor. "Zaten yeterince garip hissediyorum."

Telefonum çalıyor ve ona baktığımda annemden gelen bir mesajla karşılaşıyorum. Okurken gözlerim kısılıyor.

ANNE

Doğum günüm için bir randevu sözü vermiştin ama benimle olacağını söylememiştim. İyi eğlenceler! O harika bir adam.

Clifton'ın görmesi için telefonumu havaya kaldırıyorum ve o da bilerek kıkırdıyor. "Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor ve annesinin ona gönderdiği benzer bir mesajı gösteriyor.

"Bizi böyle kandırdıklarına inanamıyorum. Bana bugünkü brunch'ı gereğinden fazla sık hatırlattığında anlamalıydım," diye mırıldanıyorum, sinirlenerek.

Clifton elini saçlarında gezdiriyor ve bir anda istemeden de olsa Zane'i hatırlıyorum. Onun dokunuşunu hatırlayınca yanaklarım ısınıyor ve nefret ettiğimi iddia ettiğim öpücüğü derinleştirirken saçlarının parmaklarıma verdiği hissi hatırlıyorum. Annem olmasaydı şimdi onunla birlikte olabilirdim. Bunu ona söylesem ne derdi? Büyükbabam Windsor'lardan nefret ediyor olabilir ama annemle babamın nefret ettiğini sanmıyorum. Kendimi aştığımı fark ettiğimde başımı sallıyorum. Zane'le aramızdaki bu şey... henüz ne olduğunu bile bilmiyoruz ve beni sisteminden çıkarmaya çalışmadığına ikna olmuş değilim. Belki de hissettiğimiz şey, yıllar süren bir rekabetin kalıcı etkisidir, zamanla kaybolacak bir şey, karmaşık hale getirmemek için en iyi gizli tutulması gereken bir şey sahip olduğumuzdan daha fazla şey.

"Annemle kesinlikle konuşacağım," diyor Clifton bana. "Ancak, ikimiz de kendimizi burada bulduğumuza göre, öğle yemeği yiyebiliriz. Ne de olsa bu restorana rezervasyon yaptırmak son derece zor." Bana sırıtıyor, şimdi çok daha rahat görünüyor. "Hiç değilse, aileyle çalışma konusunda senden bazı tavsiyeler almak isterim."

Kaşlarımı kaldırıp ona sorgulayan bir bakış attım. "Emerson Emlakçılık'a mı katılıyorsun?" Bu benim için yeni bir haber. Emerson'ın işleri iyi gidiyor ama Clifton'ın babası Greg kendi bildiğinden şaşmıyor ve sektörün geçirdiği değişime ayak uydurmayı reddediyor. Clifton'ı o kadar iyi tanımıyorum ama babasının şirketinde değişimi savunduğunu duydum. Eğer katıldıysa, bunun nedeni babasının sonunda pes etmesi olmalı.

Clifton başını sallar, bakışları çelişkilidir. "Öyleyim, bu yüzden benimle öğle yemeği yersen minnettar olurum. Yanlış bir seçim yaptığımdan endişeleniyorum ve sen de benim yerimde olduğun için düşündüm ki... şey... gerçekten anlayan biriyle konuşmanın ikimiz için de iyi olabileceğini düşündüm."

Annemin neyin peşinde olduğunu anladığımda gitmeyi planlamıştım ama böylesine içten bir isteği nasıl geri çevirebilirdim? Eğer gerçekten annesine katılacaksa

babamın işi, onu sadece etrafta görmeyeceğim. Onunla rekabet ediyor olacağım. Hoşuma gitse de gitmese de, onunla iyi ilişkiler içinde olmak için elimden geleni yapmalıyım.

"Size çok yardımcı olabileceğimden emin değilim, çünkü işin bu yönü benim de hala aktif olarak çözmeye çalıştığım bir şey, ancak bunu tartışmaktan zarar gelmez. Kim bilir, belki de inatçı seleflerimizin çözümünü birlikte bulabiliriz."

Clifton beni restorana götürürken bana gülümsüyor, yüz ifadesi onun da büyükbabamı ve babasını anlama yeteneğimize çok az inandığını gösteriyor ve ben de ona komplocu bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sunucumuz bizi masaya götürürken "Burada balığın harika olduğunu duydum" diyor ve ben de aynı söylentileri duyduğum için başımı sallıyorum.

"Annelerimizin bunu ne kadar zaman önce ayarladığını merak ediyorum, çünkü bildiğim kadarıyla bu restoran her zaman en az beş hafta öncesinden tamamen dolu oluyor."

Oturduğumuzda ifadesi bozuldu ve ben de dayanışma içinde kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Belki de idare etmemiz gereken babam ve büyükbaban değil, annelerimizdir."

Cevap vermeye başlıyorum, ancak tanıdık derin bir ses gürültüyü kesince gülümsemem eriyip gidiyor. Bakışlarım üç masa ötedeki bir çifte takılınca midem bulanıyor. Onu nerede görsem tanırım.

Zane'in ünlü bir modele hayranlıkla gülümsemesini izlerken tüm vücudum donuyor ve o anda ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Galada dans ettiğimizde benimle bir oyun oynadığı konusunda beni uyarmış, farkında olmadığım bir oyun olduğunu söylemişti.

Bir şey söylüyor ve daha önce hiç güldüğünü görmediğim bir şekilde gülüyor - kaygısız, tüm dikkati onun üzerinde, sanki her sözüne asılmış gibi. Kıskançlık beni sert ve hızlı bir şekilde kavrıyor, tüm vücudum gerginleşene kadar midemi sıkıyor. Düşündüğümden, olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

O kadar güzel ki, saf bir incelik akıyor üzerinden ve birlikte mükemmel görünüyorlar. Zihnim bana söylediği her kelimeyi tekrarlarken gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Sanırım en çok acı veren şey de bu - ona gerçekten inanmaya başlamış olmam.

"Celeste? Her şey yolunda mı?" Clifton görüş alanımı takip ederek soruyor.

Başımı sallıyorum ve kelimeler zorlukla kaydedilmesine rağmen kendimi menüye bakmaya zorluyorum. Beni iki hafta önce öptüğünü, bana sürekli mesaj attığını biliyor mu? Yanlarına gidip randevulaştığı kişinin tam olarak nasıl biri olduğunu söylesem ne yapardı? Bir an için bunu gerçekten düşündüm ama bunun beni olduğumdan daha da zavallı göstereceğini fark ettim.

"Celeste?" Clifton diyor ve ona baktığımda siparişini verdiğini görüyorum, bakışlarında endişe titreşiyor.

Gerginleşiyorum, kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum. "O ne yiyorsa ben de alabilir miyim lütfen?" Başımı Clifton'a doğru eğerek soruyorum. Okuduğum tek bir kelimeyi bile yorumlayamadım ve Clifton'ın bana bakışından anladığını anlıyorum.

Sunucumuz uzaklaşırken, "Windsor'larla Harrison'ların birbirlerinden hoşlanmadıklarını duymuştum ama söylentilerin abartılı olduğunu düşünüyordum," diyor. "Gerçek hayatta hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki görmemiştim. Onu gördüğünüz anda tüm ruh haliniz değişti. Seni suçlayamam. Onlar... her yerdeler, değil mi? Onlarla rekabet etmek imkansız."

Gülümsemeye zorluyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, Zane'in beni üzmesine izin vermek istemiyorum. Beni bu şekilde etkilemesine izin vermeyeceğim, artık değil. Clifton'a dürüstçe "Buna alışırsın," diyorum. "Windsor'lar çoğu zaman zaten benim bütçemde olmayan projelere odaklanıyorlar, bu yüzden beni düşündüğüm kadar etkilemiyorlar."

Bellevue'den bahsetmiyorum. Umutsuzca istediğim bir projeydi ve şimdi Zane'in bunu bir şekilde bilip bilmediğini, bu yüzden mi satın aldığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Chateau Chiara konusunda samimi görünüyordu ama ya Bellevue? Bana hangi oyunu oynadığımızı bilmediğimi söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm ama kendimi kuralları çözmeye çalışırken buldum.

Zane'e dönüp bakıyorum, ama onu çoktan bana bakarken buluyorum, ifadesi sert. Gözleri benden Clifton'a kayıyor ve sonra beni bir hiçmişim gibi görmezden gelerek başka tarafa bakıyor.

Acımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu kadar acıtmamalıydı - yıllarımı beni incitmesine izin vererek geçirdim ve bunu bana bir daha yapmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim, peki kendimi nasıl burada buldum?

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum oturduğum yerden kalkarken, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Beni öpmesine asla izin vermemeliydim, bana sadece kim olduğunu göstermek için bir şans istediğini söylediğinde buna asla kanmamalıydım. Kimse onu benim tanıdığım gibi tanıyamaz - hayatımız boyunca bana gösterdiği davranışlara, güzel yalanlarına güvenmem gerekirdi. Söz konusu o olduğunda, ben hâlâ eskiden olduğum saf kızım ve onun yanındayken dönüştüğüm kişiden nefret etmekten yoruldum. Güvensizlikten, şüphelerden, beni bu kadar savunmasız hissettirmesinden nefret ediyorum.

"*Celeste*." Güçlü bir göğse doğru çekilmeden birkaç dakika önce bir el bileğimi sarıyor ve Zane beni tuvaletlerin karşısındaki duvara doğru bastırırken şok içinde nefes alıyorum, gözleri benimkilerle yarışacak kadar şiddetli bir öfkeyle parlıyor.

On Beşinci Bölüm

ZANE

"Sorun nedir?" Raven soruyor, ama gözlerim Celeste'e odaklandığında onun sözleri neredeyse hiç dikkatimi çekmiyor. Bana bugün *annesiyle* vakit geçireceğini söylemişti ve karşısında oturan kişi kesinlikle annesi değil.

"Zane, beni endişelendiriyorsun. Seni hiç bu kadar... bu kadar... görünürken görmemiştim."

Raven'a bakıyorum ve yüzümü boş bir ifadeye zorluyorum. "Bir şey yok," diye onu temin ediyorum ama bu onun benim görüş alanımı takip etmesini engellemiyor.

"Kim o?"

Düşündüğüm kişi değilmiş. Neden bana yalan söylesin ki? O kim? Celeste bana doğru baktı ve gözlerimiz karşılaştığında gerildi. Bir parça suçluluk, hatta belki de beni burada bulduğu için bir şok görmeyi bekliyordum, ama tek gördüğüm her zamanki kibirli küçümsemesi.

Gözlerimi kaçırıyorum, dayanamıyorum.

"Demek bu o, ha? Her zaman aşık olduğun kız."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Rave," diye inkar ediyorum en sevdiğim naneli şekeri ağzıma atarken - sigarayı bıraktıktan sonra geliştirdiğim sinirsel bir alışkanlık.

Kıkırdıyor ve eğiliyor. "Onun kim olduğunu hep merak etmişimdir - Zane Windsor'ı yıllardır diken üstünde tutan kız. Gülünç derecede güzel ve saçları çok çarpıcı."

"O da başka biriyle randevuda," diye çıkışıyorum, soğukkanlılığımı koruyamayarak.

Raven'ın bakışları tekrar Celeste'e dönüyor ve başını sallıyor. "Kimyaları uyuşmuyor. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

Ne yapacağımı bilemez bir halde burnumun kenarını sıkıyorum. Celeste oturduğu yerden kalkıp tuvalete doğru koşmaya başladığında kararımı vermiş oluyorum. "Aşırı tepki verme," diye uyarıyor Raven, ben Celeste'in peşinden giderken, sözleri sağır kulaklara düşüyor.

"*Celeste*." Elim bileğini sarıyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum, bizi çevirip onu duvara hapsederken gözlerim onunkilerde.

Bana dik dik bakıyor, kollarını başının üstünde birleştirip vücudumu onunkine bastırdığımda hiç de korkmuş gibi görünmüyor. "*Zane*."

Bu kadar güzel olmasından, vücudunun bana karşı verdiği histen nefret ediyorum. Bugün o dar beyaz elbisenin içinde muhteşem görünüyor - hepsi onun için şüphesiz. "Kim lan bu?"

Bana bakmak için boynunu büküyor ve öfkesinin gücü beni şaşırtıyor. Neden kızgın ki? "Gözlerini o modelden *iki saniye* bile ayıramazken bana bunu sormaya nasıl cüret edersin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum, bir parça eğlence öfkemi dindiriyor. "Kıskanıyorsun." Ona gülümsüyorum, son derece memnun bir şekilde. Eğer beni hiç umursamasaydı, kıskanmazdı. "Orada her ne olduğunu düşünüyorsan hepsi senin kafanda, Celestial. Raven ve ben sadece kız kardeşimin bize katılmasını bekliyoruz, hepsi bu. Onunla yalnız bile değilim. O kız kardeşimin en iyi arkadaşı."

"Raven?" Yüzünde güvensizliğe benzer bir şey titreşiyor. "Ne kadar ilginç - bana verdiğin ayakkabıların arkasında bir kuzgun var. Onları o tasarladı, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerindeki kargaşadan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Sana söyledim, değil mi? O benim kardeşim gibidir. Gerçekten. En büyük ağabeyime umutsuzca aşık ve yakında onunla nişanlanacak."

Gözleri açılıyor ve öfkesi akıp gidiyor, geriye sadece belirsizlik kalıyor, sanki bana inandığından tam olarak emin değilmiş gibi. "Kim o?" Tekrar soruyorum, sesim şimdi daha yumuşak. "Bana annenle çıkacağını söylediğinde onunla burada olma nedeninin de aynı derecede haklı olduğunu söyle. Bana onun kuzenin olduğunu söyle, çünkü onun Archer olmadığını *biliyorum*."

Celeste'in vücudu benimkine karşı gevşiyor ve yüzümü arıyor. Ne için, emin değilim. "Bu bir randevu değil, Zane."

Alnımı onunkine değdiriyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "O zaman bana onun kim olduğunu söylemekte bir sorun yaşamazsın."

Burnum onunkine değiyor ve yüzünü eğerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. "*Sana* yaptığım herhangi bir şeyi neden haklı çıkarmaya ihtiyacım olsun ki? Bana sahip değilsin."

"Onu koruyorsun," diye fısıldıyorum, kıskançlık midemin çukuruna yerleşiyor.

Celeste sırtını dikleştiriyor ve bana doğru bastırıyor, nefes alış verişi düzensiz. "Bu korumacılık değil. Sadece ne kadar deli olduğunu biliyorum. Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmıyorum ve masumken onu tehlikeye atmayacağım. Sana onun *hiç kimse olmadığını* ve bunun bir randevu olmadığını söylediğimde bana güvenmen gerekecek."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve bir an için ona bu şekilde sarıldığımdan beri başka birini öpüp öpmediğini merak ediyorum. Aynı fikirde olduğumuzdan, bana gerçekten bir şans verdiğinden o kadar emindim ki.

"Yanılıyorsun, biliyor musun?" Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirirken fısıldıyorum. "Sana sahip olmayabilirim ama sen bana aitsin."

Dudaklarını yakaladığımda titreyerek nefes veriyor, dokunuşum uzun sürüyor ve sözlerimin sertliğiyle tamamen tezat oluşturuyor. Ellerimi itiyor ve ben de bileklerini bırakıyorum. Beni iteceğini düşünmüştüm ama onun yerine kolları boynuma dolandı ve beni kendine çekip daha sert öptü.

"Hâlâ her zamanki gibi mantıksızsın," diyor alt dudağımı öfkeyle ısırarak. Elim saçlarına dolanıyor ve onu kabaca öpüyorum, dokunuşum cezalandırıcı ve tamamen sahiplenici hale geliyor. Bu öpücük ondan öncekine benzemiyor - ona kabul etmeyi reddettiği her şeyi, benim onun olduğu kadar onun da benim olduğunu söylüyor. Sadece henüz bunu bilmiyor.

Celeste inliyor ve nane şekerimi ağzına itiyorum, dilim onunkine karışıyor. O da emiyor, parmakları takım elbise ceketimin yakasına dolanıyor.

Her şeyimi harcadım ama ondan uzaklaşmayı başardım, ona bakarken sırtım dikleşti. "Randevunun karşısında otururken bunu içine çek ve olabileceğimiz her şeyi, bize bir şans bile vermeden çekip gitmeyi seçtiğin her şeyi düşün."

"*Zane,*" diyor, sesi kırılarak.

Bir an bocalıyorum ama sonra başımı sallıyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "*Dürüstlük,* Celeste. Eğer bana bunu bile veremiyorsan, o zaman ne şansımız var?"

On Altıncı Bölüm

ZANE

En büyük kardeşim Ares'in ön verandasında bir deste kâğıdı karıştırmasını izliyorum. Bir yıl önce, en küçük kardeşimiz Lexington, kariyerlerimize başlarken birbirimizden istediğimizden daha fazla uzaklaştığımızı fark ettiğimizde aylık bir poker gecesinde ısrar etti. Her ay içimizden biri ev sahipliği yapıyor ve bu gece sıra Ares'te.

Normalde poker gecesi haftamın en önemli olayıdır ama bu gece gözlemevimde olmayı tercih ederim. Etrafımı annemin bana bıraktığı ve kendi yetiştirmeye çalıştığım bitkilerle çevirmeyi tercih ederim. Yeni çiçek çeşitleri üretmek öngörülemez bir süreç ama aynı zamanda sistematik ve bilimsel. Bu gece, her şeyden çok, düşüncelerimi Celeste'den uzak tutacak bir şeye dalmak istiyorum.

"Dion uçağının geç kaldığını söyledi, o yüzden onsuz başlayacağız," diyor Ares ve ben de kayıtsızca mırıldanıyorum. Poker gecesini bu kadar sevmemin bir nedeni de Londra'da yaşayan ve yabancı varlıklarımızla ilgilenen Dion'u hep birlikte görebilmemiz. Bunu asla kabul etmem ama muhtemelen en sevdiğim kardeşim o.

- Aramızda en çok benzeyen o ve beniz. Celeste ile olanları hiçbir kardeşime anlatmayı aklımdan bile geçirmem, ama anlatacak olsaydım, konuşmak istediğim kişi Dion olurdu.

"Neyin var senin?" Lex bana soruyor ve kartların dağıtıldığını ve benimkini bile almadığımı fark ettiğimde şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Birkaç haftadır garip bir şekilde sessizsin."

Luca kıkırdar, gözlerinde bilmiş bir bakış vardır. "Ne düşünüyorsun?" diyor, alaycı bir ses tonuyla. "Elbette Celeste Harrison. Birkaç ay önce yıllık galaya girdiğinde onu görmeliydiniz. Celeste'i görür görmez gelmesinden korktuğum için Valentina'nın gözlerini neredeyse siper ediyordum. O zamandan beri böyle."

Ares ve Lex kahkahalara boğulurken sinirle kolunu yumrukluyorum. Onun adını duymak bile beni rahatsız ediyor.

"Raven, ikinizin onu üç hafta önce brunch'ta gördüğünüzü ve görünüşe göre başka biriyle çıktığı için kendinizi kaybettiğinizi söyledi." Ares bahsediyor.

Siktiğimin Raven'ı. "Sadece oynayabilir miyiz?" Kartlarımı toplarken sordum. Celeste'in bir açıklama yapmak için bana ulaşacağından çok emindim ama haftalar geçmesine rağmen ondan tek bir mesaj bile gelmedi ve bir kez olsun ilk ulaşan kişi ben olmak istemiyorum. Geri döndüğünden beri samimiyetimi göstermek için elimden geleni yaptım ama aramızdaki şey bu kadar bariz bir şekilde tek taraflıyken bir şeyi zorla var edemem. Bana bir şey vermesine ihtiyacım var, *herhangi bir şey* - onun da bunu istediğini, onun için savaşmamı istediğini gösteren tek bir işaret.

Ares benim yüzümden kıkırdıyor ve ben de ona bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Küçük kız kardeşimizin en iyi arkadaşının sana neden böyle şeyler söylediğini tartışmalı mıyız? Senden on yaş küçük bir kızla çok yakın değil misin? Siktiğimin sapığı," diye çıkışıyorum, büyükannemin Ares ve Raven'ın evliliğini aktif olarak ayarladığını çok iyi biliyorum. Yine de Ares'i yemlemeye karşı koyamıyorum. Raven hakkında konuşmak onu kızdırmanın ve konuyu değiştirmenin en kolay yolu. Ona fark ettiğinden çok daha fazla takmış durumda.

Ne yazık ki, Dion en yakın arkadaşı Xavier Kingston'la b i r l i k t e içeri girdiğinde cevap vermekten kurtulur. Aile geleneklerimizi şaşırtıcı derecede ciddiye alırız, yine de birkaç istisna vardır. Xavier onlardan biri. Nasıl olduğundan bile emin değilim - bir gün Dion onu yanında getirdi ve o zamandan beri kendi kendini davet etmiş gibi görünüyor. Kingston'lar ve Windsor'lar pek dostane ilişkiler içinde değiller ama Xavier'e tahammül ediyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bunun Dion'la daha çok ilgisi var. Sessiz ve farkında olmadığımızı düşündüğü şeytanlar taşıyor ve Xavier bunu anlıyor gibi görünüyor, bizim yapamadığımız şekilde onu destekliyor.

"Neden ilginç bir dedikodunun içine girmişiz gibi görünüyor?" Xavier soruyor, otururken.

Dion da kaşlarını çatıyor, gözlerinde merak titreşiyor. "Ne kaçırdım?" diye soruyor ve ben anında kendimi suçlu hissediyorum. Bu kadar uzakta

yaşadığı için

onu zaten dışladığımızdan daha fazla dışladığımızı hissedecek, ama bu konuşmayı tekrarlamamın bir yolu yok.

Lex, "Zane'in Celeste Harrison'a olan takıntısını tartışıyorduk," diye takılıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Boku yedim. Bu işin peşini bırakmayacaklar.

"Celeste'den nefret ettiğini sanıyordum?" Dion soruyor.

Lex, "Evet, lisedeyken onun dolabına girip bir şeyler yerleştirmek için benden yardım istediğini çok net hatırlıyorum," diye ekliyor. "Birkaç kez neredeyse onu okuldan attırmıyor muydun?"

Sikeyim. Lex bile ona karşı ne kadar hıyar olduğumu hatırlıyor. O unutamıyorsa Celeste'in unutmasını nasıl bekleyebilirim?

Luca kıkırdar ve başını sallar. "Bununla ilgili bir söz yok mu? Neymiş o? Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır mı? Ya da erkeklerin hoşlandıkları kızlara sataşmasıyla ilgili bir şey mi?"

Elimdeki kartları masaya bıraktım ve sinirli bir şekilde koltuğumda geriye yaslandım. "Onunla aramızda hiçbir şey yok. Lisedeyken benden nefret ediyordu ve bu değişmedi. Hikayenin sonu."

Hepsi bana bakıyor, her birinin yüz ifadesi düşünceli. "Huh," diyor Ares. "Onun için gerçekten kötü hissediyorsun."

Luca dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Seni onunla dans ederken gördüğüm an anlamıştım. Ona Sierra'nın büyükannesinin kurabiyelerine baktığı gibi bakıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve konuyu nasıl değiştireceğimi bilemediğim için başka bir kart çekiyorum. Bugün yorgun ve cesaretsizim - onları eğlendirecek enerjim yok.

"Büyükannemden bahsetmişken," diyor Dion, ses tonu dikkatli. "Buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun, değil mi? Kiminle evleneceğimize dair hiçbirimizin bir seçeneği yok. Hepimiz anlaşmalı evlilikler yapacağız, Zane. Hâlâ yapabiliyorken ona olan bu saplantından vazgeçsen daha iyi olmaz mı?"

İç çekiyorum ve dilimi nane şekerimin etrafında kıvırıyorum, şimdi eskisinden daha da huzursuz hissediyorum. "Celeste'in ailesi de otelci," diye cevap veriyorum, en derin, en gizli düşüncelerimi ilk kez dile getirerek. "Bu imkânsız değil. Birleşmeye açık olsalardı, işe yarayabilirdi."

"Siktir," diyor Xavier. "Kızla *evlenmeyi* mi düşünüyorsun? Bu ne lan? Senden hoşlanıyor mu ki?"

Onu gözlemevimde iki kez öptüğümde benden gayet hoşlanmıştı. Onu duvara karşı öpmemden de nefret etmiş gibi görünmüyordu.

Lex başını sallıyor ve bana sek bir viski doldurmak için ayağa kalkıyor. Hemen içiyorum, zaten kardeşlerimin saçmalıklarından bıkmıştım.

"Zane," diyor Ares, ses tonu temkinli. "Başka biri olsaydı sorun olmayabilirdi ama o asla olamaz. Büyükannem bir Harrison'la birlikte olmana asla izin vermez - bize yaşattıkları onca şeyden sonra olmaz. Celeste'in büyükbabası yıllardır çalışanlarımızı ayartıyor, anlaşmaları sabote ediyor ve büyükanneme sağda solda iftira atıyor. Eşit derecede uygun başka biri olsaydı, seni dinlemeye meyilli olabilirdi, ama Celeste? Onunla evlenmenin tek yolu mirastan vazgeçmek. Bunu bilerek, her şeyi oluruna bırakmak en iyisi olmaz mı?"

"Belki de." Birlikte olmamızın çok zor, çok maliyetli olacağı doğru. Ama ona karşı hissettiklerim mantıklı değil, hiçbir zaman da olmadı. O benim için bir uyuşturucu gibi. Onsuz daha iyi olacağımı biliyorum ama ona karşı da koyamıyorum. Her nefes alışımda, her kalp atışımda Celeste Harrison'ı arzuluyorum. Bu artık bir seçim meselesi değil - o benim damarlarımda, kalbime bulaşıyor.

"Zaten bir önemi yok," diye mırıldanıyorum iki kart daha çekerken. "Aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Kardeşlerim ve Xavier bana inanmıyorlarmış gibi bakıyorlar ve lanet olsun, ben bile kendime inandığımdan emin değilim.

"Senin için çok daha iyi olan pek çok kadın var," diyor Xavier dikkatle. "Belki de tek yapman gereken onlardan birine bir şans vermek. Hiç değilse Celeste'i sisteminden atmaya çalışmalısın."

Yüzümü buruşturuyorum. Onu sistemimden atmak mı? Belki de. Ondan başka kimseyle birlikte olmadım ve belki de bu yüzden ona bu kadar takıntılıyım. Öyle ya da böyle, onu unutmam gerek. Umduğum gibi boş bir sayfa yok ve geçmişimizi silemem.

On Yedinci Bölüm

CELESTE

Lily, incelediğimiz evin içinde yürürken, "Bu senin aradığın tüm özelliklere sahip," diyor. "Ofisinize yakın, geniş bir bahçesi ve büyük bir özel araba yolu var, muhteşem bir mutfağı, güzel bir havuzu ve çok sayıda yatak odası var. Tüm bu doğal ışık da çok güzel. Neredeyse hiçbir şeyi yenilemenize gerek yok, belki sadece biraz boya."

Dalgınca başımı sallıyorum. Gördüğümüz her şey arasında, iki kez görmek istediğim tek film buydu, ama nedense kendimi bu konuda heyecanlanmaya ikna edemiyorum. Tek düşünebildiğim, beni Clifton'la gördüğünde Zane'in gözlerindeki bakış. Altı hafta geçti ve ben bunu unutamadım. Yaşadığımız tartışma, birlikte olmamızın neden kötü bir fikir olduğunu mükemmel bir şekilde hatırlattı, ancak bu mükemmel bir fırsat olmasına rağmen hala bırakamıyorum.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim - her zaman öfkeli biriydi, ama aramızdaki kavgaya rağmen, bana hiç böyle yönelmemişti. İncinmiş, hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Zane'e güvenmekte zorlandığımı söylemek yetersiz kalır.

İnancımı yanlış kişiye bağlamaktan hiç bu kadar korkmamıştım. Zane her zaman sinsi olmuştur ve duygularıma teslim olursam onun kırdığı parçaları elimde bırakacağımdan korkuyorum. Yıllar boyunca pek çok kez beni parçalamaya çok yaklaştı - beni yok etmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi ona veren kişi ben olursam asla hayatta kalamam.

"Tanrım, bu mutfak... her şey." diyor Lily, yüzünde kocaman bir sırıtışla etrafında dönerken iç geçirerek. Onun enerjisini yakalamak için elimden geleni yapıyorum ama tek düşünebildiğim Zane'in bu mutfakta durduğu, geniş sırtını bana döndüğü, ben mutfak adasında otururken o yemek pişirdiği, senaryo onun evindekine benziyor. Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsediğini düşününce kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Kafamı boşaltmak için elimden geleni yapıyorum ama onu birkaç saniyeden fazla düşünmeden duramıyorum.

Clifton'ın kim olduğunu açıklamalı mıydım? İçgüdülerim açıklamamamı söyledi.

- Zane'in *beni hedef aldığı gibi* Clifton'ı da hedef alacağını biliyordum. Zane'in benden bir şey istediği çok açık ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecektir.

Beni en çok korkutan şey Zane'den kaçmam gerektiğini bilmek... ama kaçmak istemiyorum. Belki de cezalandırılmaya aç biriyim, ama Zane'de beni büyüleyen bir şey var. Belki de eskiden bana eziyet eden adamın şimdi beni istediğini bilmektir, ama endişeliyim ki bu o kadar basit değil.

Gözlerine baktığımda tanıdığım bir şey görüyorum, daha önce hiç fark etmediğim bir şey. Bana dokunduğunda, hiçbiri sahte gelmiyor. Onu merak etmekten ve değiştiğine inanmak istemekten kendimi alamıyorum.

İçimi çektim ve cebime uzandım. Mentol tadı duyularıma çarpana kadar ne yaptığımı fark etmedim. Vücudum Zane'in aynı marka naneyi ağzıma attığı anıya tepki verirken, şaşkınlıkla şeker paketine bakıyorum. Yüzüm ısınıyor ve daha önce hiç yaşamadığım türden bir özlemle sarmalanmış arzu bedenime hücum ediyor.

Pişmanlık ve onu rahatlatmak için acele etme arzusuyla çarpıldım. Zane Windsor her zaman benim zayıf noktam olmuştur ve artık yetişkin olduğumuza göre, bu her zamankinden daha doğru. O her zaman nefret etmeyi sevdiğim biriydi, ama her zaman alttan alta daha fazlası var mıydı?

"*Celeste*." Düşüncelerimden sıyrıldığımda Lily'nin bana baktığını görüyorum, kaşları endişeyle çatılmış. Bir adım daha yaklaşıp saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor, yüz ifadesi araştırıyor. "Bu ev tam anlamıyla senin için mükemmel. Sanki senin hayal tahtana girmişiz gibi görünüyor ve sen heyecanlanmadın bile."

Elimi koluna koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Bu ev gerçekten mükemmel, değil mi? Sanırım aradığım ev bu, biliyor musun?"

Sırıtıyor ve başını sallıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ben de ona gülümsüyorum, karnım heyecanla çırpınıyor. O haklı.

- Sadece tüm beklentilerimi karşılamakla kalmıyor, kendimi gerçekten burada yaşarken görebiliyorum. "Sanırım satın alacağım," diye fısıldıyorum, kelimeleri söylemekten bile korkarak. Üniversiteden sonra eve döndüğümde ailemin yanına taşınmak zor olmuştu ve buna bir son vermek için fazlasıyla hevesliyim. Gerçek bir mahremiyete sahip olma düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor.

Lily başını sallar ve çantasına uzanarak bir şampanya şişesi çıkarır. "Biliyorum. Seninle birlikte tekrar bakmamı istediğinde bunun o olduğundan şüphelenmiştim ama bugün sürdüğün ojeyi görünce emin oldum. Bu geçen ay sana aldığım oje, değil mi?"

Şaşkınlıkla gri-yeşil ojeme bakıyorum. Bunu bilinçaltımda seçmiş olmalıyım. "*Çantalarım Alpaka,*" diye mırıldanıyorum kendi kendime sırıtarak. Hayalimdeki evi bulduğumda ve nihayet ailemin evinde bavullarımı toplayabildiğimde kullanmam için almıştı. "Ben alıyorum."

Lily çantasından tek kullanımlık şampanya bardaklarını çıkarıp mantarını patlatıyor, mantar çıkınca ikimiz de biraz zıplıyoruz ama sonra kahkahalara boğuluyoruz. Bana bir bardak uzatıyor ve kendi bardağını havaya kaldırıyor. "Yeni başlangıçlara ve mutlu yuvalara."

Mutlu bir yuva. Bu kelimelerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum - kaybettiği ve asla geri kazanamadığı tek şey bu. "Mutlu yuvalara," diye mırıldanıyorum. "Burası senin de evin olacak, biliyorsun değil mi? Burada her zaman hoş karşılanacaksın."

Başını sallıyor ve mutfağa göz gezdiriyor. "*Sen* benim için her zaman evim olacaksın Celeste. Nerede olursak olalım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve saklamaya çalıştığı endişeyi fark ediyorum. Lily onu dışlamamdan nefret ediyor ama bir konuda ne kadar endişeliysem, o konuda konuşmak da o kadar zor oluyor. Kafamda işleyip paylaşmaya tamamen hazır olana kadar ona bir şey söylemememe alıştı ama bir şeyler olduğunu her zaman anlayabiliyor ve ona güvenmediğimde bunun onu incittiğini biliyorum.

Ona Zane'den bahsedersem ne der? Ne zaman denesem boğazım düğümleniyor. Onun hakkında ne hissettiğimi daha yeni anladım ve asla anlamayacağını bilsem de beni yargılamasından korkuyorum. Yıllarca bana zorbalık yaptı ve bir parçam şu anda ne yaptığımızdan bile emin olmadığım için utanıyor.

"*Celeste*?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve yine tamamen dalmış olduğumu fark edince iç çekiyorum. "Üzgünüm Lil," diye mırıldanıyorum, yenilmiş hissederek.

"Neyin var senin?" diye soruyor, sesi yumuşak. "Haftalardır böylesin, dalgın ve sessizsin. Bunun senin için alışılmadık bir şey olmadığını biliyorum ve eninde sonunda aklından geçenleri bana anlatacaksın ama bu arada beni endişelendiriyorsun. Sorun nedir? İş mi? Yoksa... Windsor Otelleri için çalışmama mı kızdın? Orada çalışmaya başladığımdan beri... neredeyse hiç konuşmuyoruz."

En iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakıyorum ve derin bir nefes alarak kendimi çelikleştiriyorum. "Lily," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Zane Windsor'ı öptüm ve o zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum."

On Sekizinci Bölüm

ZANE

Celeste'in onunla buluşmamı istediği tanımadığım evin önüne park ederken garip bir şekilde gergindim. Bana hiçbir zaman gerçekten bir şans vermeyeceğini anladığımda, kendime onu geçmişte bırakacağımı söyledim ve hayatıma devam etmek için elimden geleni yaptım, ama işte buradayım, çünkü beni aradı ve gelmemi istedi. Üzerimde ne kadar gücü olduğunu fark ederse, işim biter.

İç geçirdim ve onun için getirdiğim zambaklara uzandım. Onları kendim dikmiştim çünkü kokusunu seveceğini düşünmüştüm ama ona verme fırsatım olacağını düşünmemiştim.

Ön kapı açılıyor ve işte orada, güzel yüzünde tereddütlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. O kırmızı elbise ve ona uyan kırmızı dudakları beni güçsüzleştiriyor ama bir şekilde ona gülümsemeyi başarıyorum. Haftalar boyunca onu unutmaya çalıştım, umudumu aklıma gelebilecek her şekilde gömmeye çalıştım, ancak onu gördüğümde tüm niyetlerim yerle bir oldu. "Hey," diye mırıldandım, sesim yumuşaktı.

"Merhaba," diye cevap veriyor, beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Gerçekte hiçbir şey değişmemişken şimdi aramızda bu kadar çok şey varmış gibi görünmesi tuhaf. Sanırım biraz hayal kırıklığına uğradım, gerçeklik sonunda beni sarmaladığı pembe sisi bastırdı. Yeni bir başlangıç yapabileceğimize, o da beni istediği sürece hiçbir şeyin önemli olmayacağına inanmayı o kadar çok istemiştim ki. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

"Sana bir hediye getirdim," diyorum ona, yıldız gözlü zambakları kaldırırken, gözlerim güzel ama çok boş fuayede geziniyor. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve buketleri benden almak için hamle yapıyor ama başımı sallayarak onları göğsüme doğru çekiyorum. "Bu ağır bir buket. Sadece nerede istediğinizi söyleyin."

Başını sallıyor ve beni eve götürüyor, içeri girerken omuzları çöküyor. "Bu berbat bir fikir," diyor, sesi yumuşak. "Sana ikram edecek bir koltuğum bile yok. Bu evi yeni aldım ve bavulumdan başka hiçbir şeyim olmadan taşındım. Gerçekten sahip olduğum tek şey bir şilte, çünkü yatağım bile henüz burada değil. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Çok özür dilerim. Neden çantamı alıp bir yerlere gitmiyoruz?"

Gergin olduğunda yaptığı gibi saçmalıyor. Çok sevimli. "Burası senin evin mi?" Evi yeni gözlerle görerek soruyorum. Mutfağa girdiğimizde başını sallıyor ve ben ıslık çalmaktan kendimi alamıyorum. "Kahretsin, Celeste. Burası harika bir ev. Bu mutfak benimkinden bile daha iyi - ve benimki benim için özel olarak yapıldı."

Etrafıma bakarken kızarıyor ve utangaçlığıyla ilgili bir şey kalbimin tellerine dokunuyor. Çiçekleri beyaz mermer tezgâhının üzerine koyuyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor. "Demek ilk misafiriniz benim, ha?"

Saçlarını kulağının arkasına atıyor ve başını sallıyor, yanakları hâlâ pembe. "Sayılır. Buraya sahip olduğumdan beri ilk misafirim sensin. Ailem bile henüz gelmedi - yarın uğrayacaklar."

Ona sırıtıyorum, tam olarak tanımlayamadığım nedenlerden dolayı yoğun bir memnuniyet duyuyorum. "Bu durumda, bana etrafı göstermen gerekecek."

Gözlerimin içine bakıyor, ikimiz de söylenmesi gereken her şeyin farkındayız ama ikimiz de aramızdaki kırılgan huzuru bozmak istemiyoruz. "Söyleyeceğim, ama önce... Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim, Zane." Kollarını kendi etrafında sarıyor, duruşu kırılganlığına ihanet ediyor. "Beni restoranda gördüğünde, gerçekten düşündüğün gibi değildi, ama bunun bir randevu olmadığını söylememin yeterli bir açıklama olmayacağını anlıyorum

— Özellikle de sana annemle olacağımı söylediğim için. Bunun kötü bir fikir olduğunu, tartışmamızın bana sunduğu bahaneyi kullanıp senden uzaklaşmam gerektiğini, aramızdaki bu şeyin sönüp gitmesine izin vermem gerektiğini kendime milyonlarca kez hatırlattım, ama ben... yapamam."

Kollarımı kavuşturup tezgâhına yaslanıyorum ve gözlerinin pazularıma kaydığını fark ediyorum. Dudağını ısırıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikiyor, aramızdaki hava yavaş yavaş şarj oluyor. Onu içime çekiyorum.

Annesinin ona nasıl tuzak kurduğunu anlatıyor ama bu sadece şüphelerimi güçlendiriyor.

— Onun içinde değil, *bizim içimizde*.

"Clifton Emerson," diye tekrarlıyorum, garip bir şekilde yenilmiş hissederek. Kiminle birlikte olduğunu öğrenmem sadece birkaç saatimi almıştı ama onun adını söylediğini duymak beni hâlâ çok etkiliyor. "Demek annenin seni birlikte hayal ettiği adam bu, ha? Herkesin bildiği gibi sakin ve aklı başında, sabırlı, çalışkan. İyi bir aileden geliyor ama kötü şöhretiyle dikkat çekecek biri değil. Aynı sektördeyiz, ama dev değiller, yani eşit şartlarda olacaksınız. Evet, harika bir çift olurdunuz."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı çevirip elimi saçlarımda gezdiriyorum. Onun gibi biriyle rekabet edemem - ailem çok tanınmış, Harrison'lar ve Windsor'lar arasındaki kan davası çok uzun süredir devam ediyor ve birleşme teklif etsem bile, onları gasp ettiğimizi düşünürler. Ne onun ailesi ne de benim ailem bunu asla düşünmez.

"Zane," diyor, ismim dudaklarında bir fısıltı halinde. Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha, ta ki bacaklarımın arasında durana kadar.

"Neden gelmemi istedin Celeste?" Kendimi ona uzanmaktan alıkoyamayarak soruyorum. Yüzünü nazikçe okşuyorum ve bana doğru eğilirken iç çekiyor, kendi eli göğsümün yolunu buluyor. Avucunu kalbimin üzerine koyuyor ve kalbim anında onun için daha hızlı atmaya başlıyor. Her zaman onun için.

"Çünkü gözlerimi her kapattığımda bana nasıl baktığını düşünüyorum. Benimle dalga geçtiğini sanıyordum. En fazla benimle yatmak istediğini. Bunun sadece içinden atmak istediğin bir şey olduğunu, bana söylediklerinde ciddi olamayacağını düşündüm. Benim de bir parçam korkuyordu Zane - sana güvenmekten, kendi hislerimi itiraf etmekten korkuyordum. Aramızdaki bu şeye teslim olmak bana kaybetmek gibi geliyor. Eve dönüp senden tamamen etkilenmeyen bir insan olmam gerekiyordu ama işte buradayım, şeytanımla yüzleşiyorum ve daha fazlasını istiyorum."

Boştaki elim beline dolanıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Celestial. Olsa olsa bana güvenmediğini kanıtlar. Geçmişimiz sana izin vermiyor ve ben yirmi yıllık kötü anılarla mücadele edemem. Neden yapabileceğimi düşündüğümden emin değilim ama sen ve ben... bunun sonu felaketten başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, eli göğsümden yukarı doğru kayarak boynumun arkasına dolanana kadar. "Bilmiyorum Zane, ama seni istediğimi biliyorum."

Siktir. *Siktir*.

Celeste parmak uçlarında yükseliyor ve titrek bir nefes alıyor, bakışları yüzümde geziniyor, sanki onu reddedemeyeceğimi bildiği bir şey umuyor. "Haklıydın, Zane. Seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum, gerçekten, tamamen. Son birkaç haftadır düşünebildiğim tek şey bu. Belki de bu berbat bir fikir, belki de tartışmamız bir işaretti, evrenin bir uyarısıydı... ama bunu görmezden geleceğim."

Onun bu kadar yakınımda olması kararlılığımı yiyip bitiriyor ve yüzünü eğip dudaklarını benimkine bir dokunuş kadar yaklaştırdığında işim bitiyor. "Benim ölümüm olacaksın, Celeste Harrison," diye fısıldıyorum, sonra onu sıkıca kavrayıp kendime çekiyorum, o güzel kırmızı dudaklarını alıp benim yapıyorum. Ağzıma karşı inliyor ve bana açılıyor, emmekte olduğum şekeri çalarken eli saçlarımın arasından geçiyor. "Kahretsin, Celestial," diye fısıldıyorum bizi çevirip onu mutfak tezgahının üzerine kaldırırken. Ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bacakları belime dolanıyor ve eli vücudumda hissettiğim aynı aciliyetle dolaşıyor ve onun tarafından istenmek çok heyecan verici. Parmaklarını tişörtümün altından geçirdiğinde keskin bir nefes alıyorum, zihnim uğulduyor. Beni delirmiş gibi hissettiriyor.

Celeste tişörtümü yukarı çekiyor, ben de inleyerek çıkarıyorum ve ellerim kırmızı elbisesinin altına girerken tişörtün mutfak zeminine düşmesine izin veriyorum. "Seni özledim," diye fısıldıyorum seksi küçük ağzını yeniden yakalamadan önce, kelimeleri gömülü tutamıyorum. Sadece konuşmadığımız son haftalarda değil, uzakta olduğu yıllar boyunca. O gidene kadar fark etmemiştim ama o her zaman benim dayanağım olmuştu.

Eli kot pantolonuma gidiyor ve dudaklarımı onunkilerden çekiyorum, gözlerinin içine bakma ihtiyacı duyuyorum. "Yavaşlamalıyız," diyorum ona, her kelimesinden nefret ederek. Onu umutsuzca istiyorum ama onunla işleri berbat etmek istemiyorum. Bir daha olmaz.

"Hayır," diyor, fermuarımı açarken ses tonu sert. Parmaklarını boxer şortumun kemerinin altından geçirirken bakışlarını kaldırıp bana bakıyor ve neredeyse nefesim kesiliyor. "Sana ihtiyacım var, Zane. *Lütfen*. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum."

Buna nasıl hayır diyebilirim ki? Diyemem. Tanrıçam ne isterse, onu alır. İpeksi külotunu kenara iterken gözlerinin içine bakıyorum, ne kadar tahrik olduğunu hissettiğimde sikim zonkluyor. "Bunların hepsi benim için mi, benim güzel Göksel'im?"

Kıpkırmızı kızarıyor ve kot pantolonumu beceriksizce aşağı iterken başını sallıyor, boxerımı da beraberinde götürüyor. Sabırsızlığı çok seksi ama gözlerini sikime diktiğinde dudaklarını yalaması beni mahvediyor.

"Seni görmem gerek," diye yalvarıyorum. Kollarını benim için kaldırırken başını sallıyor. Saniyeler sonra, elbisesi yerdeki kıyafetlerime katılıyor. Celeste arkasına uzanıp kırmızı sütyenini çıkarırken gözlerimin içine bakıyor ve ben büyülenmiş gibi her saniyeyi hafızama kazımak için yanıp tutuşuyorum. Gençken de çok güzeldi ama hiçbir şey beni bugün karşımda duran kadına hazırlayamazdı. O gerçekten bir tanrıça ve lanet olsun, ben buna layık değilim.

Eşleşen iç çamaşırlarıyla işlemi tekrarlarken sırıtıyor ve bakışlarımı tutma biçiminde çok ruhani bir şey var - kırmızı yanakları utangaçlığına ihanet ediyor, ama benden saklanmıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum düşünmeden. "Vay canına." En çılgın hayallerimde bile Celeste Harrison'ı mutfak tezgâhında çırılçıplak, amından sular damlarken göreceğim aklıma gelmezdi. Hangi lanet dünyada böyle bir gerçekliği yaşayabilirim ki?

Kalçalarını kavrıyorum ve bir bacağını omzumun üzerinden kaldırıp başımı çevirerek kalçasını öpüyorum. İnliyor ve bir elini saçlarıma gömüp sıkıca kavrıyor. "Sana tapmama izin ver," diye yalvarıyorum, ona artık hatırladığı beceriksiz ve deneyimsiz bakire olmadığımı göstermek için çaresizce.

"Zane," diye inliyor amını öptüğümde ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Henüz gerçek bir tat bile almadım ve o şimdiden titriyor. Onun da beni aynı şekilde istediğini bilmek, kahretsin, çok heyecan verici.

Kalçalarına tutunuyorum, o da mutfak tezgâhına yaslanmış, ben dilimi klitorisinin etrafında gezdirirken kısık gözlerle beni izliyor. Hatırladığım kadar lezzetli - bunu hayal ettiğimi sanmıştım ama hayır, o hala benim en sevdiğim tatlı.

"Yapamam," diye inliyor. "Seni içimde hissetmek istiyorum, Zane. Haftalardır senden başka bir şey düşünemiyorum. Sana ihtiyacım var, lütfen."

"Ve önce dilime boşalmanı istiyorum, tatlı tanrıçam. Benim için boşal, ben de sana sikimi vereyim."

Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde tezgâha uzanıyor ve benim için inleme şekli beni uçurumun kenarına getiriyor. Sadece sesinden bile boşalabilirim - onun yaşamasını istediğim bir deneyim değil.

Onu yaklaştırıyorum, klitorisiyle tekrar tekrar alay ediyorum, benden istediğini bildiğim şekilde dilimle tam olarak fiske atmıyorum - bunun yerine onu geliştiriyorum

yavaşça, daireler çizerek, yalayarak, titreyene ve benim için çaresiz kalana kadar. "Çok iyi gidiyorsun, Celestial. *Çok iyi,*" diye fısıldıyorum iki parmağımı içine sokup g-noktasına bastırırken.

Benim için boşalırken adımı inliyor ve eğer bu en gerçeküstü şey değilse lanet olsun. Fantezilerimin hiçbiri bu kadar gerçekçi değildi, anılarım bile. O *her şey*.

Celeste utangaç bir şekilde gülümseyerek kendini tekrar oturur pozisyona itiyor ve beni kendine doğru çekiyor, gözleri sanki bunun bana da aynı şeyi hissettirip hissettirmediğini merak ediyormuş gibi bakıyor.

Öyle olduğundan şüpheliyim.

Az önce yaptığım her şeyi hissetmesine imkan yok.

Kollarını boynuma doluyor ve başının arkasını nazikçe kavrıyorum, sikimi kavrayıp sözsüzce hizaya getirirken büyülenmiş gibiyim. Gözlerinin içine bakıyorum, ucunu yavaşça içine itiyorum, nefesim kesiliyor.

Orada durmak, duraklamak ve ihtiyacım olan kelimeleri bulmak için her şeyimi harcıyorum. "Celeste," diye mırıldanıyorum elimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavrarken, diğer elim belinde. "Eğer seni şimdi alırsam, benim olursun. Anlıyor musun? Artık oyalanmak yok, oyun yok."

O da benim kadar zor nefes alıyor, bakışları aynı yoğunlukta, aynı duygularla dolu. Başını sallıyor ama bu benim için yeterli değil.

"Bana anladığını söyle."

"Ben seninim, Zane. Sanırım hep öyleydim."

Sikeyim. Ona bir santim daha sokuyorum ve gözleri açılıyor, sırılsıklam olmasına rağmen ifadesinde bir rahatsızlık belirtisi var. "Seni becereceğim Celestial, sonra da konuşacağız. Bunu nasıl yürüteceğimizi, birbirimizle nasıl iletişim kuracağımızı bulacağız. Geçmişimizle ve geleceğimizle birlikte yüzleşmenin bir yolunu bulacağız."

Bana doğru uzanıyor ve yüzümü avuçluyor, gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bunu başaracağız," diye söz veriyor.

İçine bir santim daha sokuyorum ve dudakları ayrılıyor, kasları sanki ona çok fazlaymış gibi etrafımda geriliyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun tanrıçam," diye onu rahatlatıyorum. "Amın benim için yaratılmış, değil mi?"

Başını sallıyor. "Senin için yapıldı," diye fısıldıyor, akılsızca sözlerimi yankılıyor ve beni beceriyor - bana böyle bakmaya devam ederse boşalmamı sağlayacak.

Ellerim kalçalarına dolanıyor ve onu yerinde tutarak sonuna kadar içine giriyorum, kendime en seksi iniltiyi kazandırıyorum. "Oh Tanrım, *Zane,*"

fısıldıyor, bacakları etrafımı sarıyor. Dudaklarındaki ismim duyduğum en güzel ses. Ona asla doyamayacağım.

"*Benim,*" diyorum yarı yolda çekilirken, sadece sert ve hızlı bir şekilde ona geri itmek için, kontrolüm ona sahip olma ihtiyacımla kayıyor.

Sonunda, *lanet olası sonunda*, o benim.

On Dokuzuncu Bölüm

CELESTE

"Beni üçüncü kez taşıyorsun," diye mırıldanıyorum Zane'in boynuna sokulurken, şimdiden ondan daha fazlasını istiyorum. Anılarımın beni yanılttığını, balo gecesi bana bakışını hayal ettiğimi sanmıştım. Ama işte burada, bana kalbimi hızlandıran aynı şekilde bakıyor.

"Dördüncü kez aslında," diyor, sesi o kadar yumuşak ki ona bu kadar yakın olmasaydım kaçırabilirdim.

Biraz uzaklaşıp ona bakıyorum, şaşırmış bir halde. "Dördüncü mü?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Kimya dersinde bayıldığın zamanı hatırlıyor musun? Sanırım on beş yaşlarındaydık? Bir masanın üzerinden o kadar hızlı atladığımı hiç sanmıyorum. Yere düşmeden seni yakalamış ve en yakın kliniğe götürmüştüm."

"Ne?" Bunu hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey, annemle babamın yatağımın başında endişeyle bekledikleri. O bundan hiç bahsetmedi, onlar da bahsetmedi.

"Bir gündür bir şey yemediğim için bayılmışım ama aklıma gelmişken, kimya öğretmenimizi bir daha hiç görmedim. Senin bununla bir ilgin yok, değil mi?"

Zane gerilir. "Yanılmıyorsam ona protein barından birkaç ısırık alıp alamayacağını sordun ve o da sana hayır dedi."

Bu bir cevap değil ve o da bunu biliyor. "Ne kadar sürecek?" Sesim kırılarak soruyorum. Anlaması için cümlemi bitirmeme bile gerek yok.

Sorduğum şey.

Beni nazikçe dağınık çarşaflarımın üzerine yerleştirirken başka tarafa bakıyor, yatak odam bana eşlik ettiği şilte dışında çıplak. Zane yorganı kaldırıp ikimizin de üzerini örterken iç geçiriyor ve bana dönüp kolunu dirseğine dayıyor. Zane Windsor'ın yatağımda çırılçıplak olmasında son derece seksi bir şey var, çarşaflar yırtık gövdesini ortaya çıkaracak kadar alçak. Ona bakmak ve benim olduğunu bilmek daha da seksi.

"Evrenimin merkezinde olmadığın bir zamanı hatırlamıyorum Celeste. Biz çocukken sen benim rakibim, düşmanımdın - bana asla arkadaş olamayacağım, güvenemeyeceğim söylenen biriydin. Uyarılar daha da ilgimi çekti ve senin hakkında daha çok şey öğrendikçe daha çok ilgilenmeye başladım. Sen her zaman benimle gerçekten rekabet edebilen ve zamanın yarısından fazlasını kazanabilen birkaç kişiden biriydin. Ayrıca, soyadımı hiç önemsemedin. Hatta bu yüzden beni küçümsedin ama bu sayede gerçek beni gördün. Benim yanımda asla korkudan sinmedin ya da beni etkilemeye çalışmadın. Seninle olduğum zamanlar hariç, kim olmam gerektiğine dair önyargılı fikirlere sahip bir dünyada yaşadım."

İç geçiriyor ve buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu ilgi ne zaman bizimki kadar kötü bir rekabete dönüştü ya da ne zaman daha fazlasına dönüştü bilmiyorum. Tek bildiğim sensiz bir halimi hatırlamadığım. On altı yaşındayken sana karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettim ama o zamana kadar ilişkimizin dinamikleri taş gibi oturmuştu ve sana benden nefret etmen için çok fazla neden vermiştim. Verdiğim zararı nasıl geri alacağımı bilmiyordum ve her denememde geri tepiyor ve sen yanlış anlıyordun. Gittiğinde... Tanrım, seni çok özledim ama aynı zamanda bunun boş bir sayfayla sonuçlanacağını umdum. Birbirimize tekrar rastladığımızı ve baltaları gömdüğümüzü hayal ettim. Bana bakacaktın ve bir kez olsun gözlerinde nefret olmayacaktı."

Ona uzanıyorum, parmaklarımın ucu şakağından geçip çenesine iniyor. Gözleri kapanıyor ve başını eğerek dokunuşuma doğru eğiliyor. "Şimdi gözlerimin içine baktığında ne görüyorsun?" Fısıldıyorum.

Kirpikleri titriyor ve dudakları seksi bir sırıtışa dönüştüğünde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Bana umut veren bir şey, Celestial."

Beni kendine doğru çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum, birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza, kollarında ne kadar güvende hissettiğime şaşırıyorum. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. "Zane," diye fısıldıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Bu konuşmayı yapmalıyız... yapmalıyız."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, elini saçlarıma gömüyor. "Bana biraz izin ver

İkimiz için de zor olacak bir konuşma yapmadan önce senden daha fazla şey

duymak istiyorum."

Burnumu boğazına doğru sürüklüyorum ve dudaklarım onunkilere değdiğinde mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Benim," diye fısıldıyor, beni yavaşça öpmeden önce, bedenimdeki alevleri yeniden tutuşturuyor.

Zane beni sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasına yerleşirken inliyor, siki hızla sertleşiyor. Bana gerçekten bir tanrıçaymışım gibi bakıyor ve ben buna doyamıyorum.

Kollarının üzerinde doğrulup bana doğru ittiğinde gözlerim açılıyor, sikinin ucuyla beni tahrik ederken boğazımdan istemsiz bir inilti çıkıyor. Kalçalarını biraz hareket ettirdiğinde klitorisime sürtünme şekli beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor ve gülümsemesi bana bunu bildiğini söylüyor.

"Bana her şeye rağmen bu işi başaracağımızı söyle," diye yalvarıyor.

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve emin olamadan gözlerine bakıyorum. "Bu şimdiye kadar yaptığım en mantıksız şey, Zane. Her şey bunun gözyaşları içinde biteceğine işaret ediyor - ailelerimiz bunu asla kabul etmez, rakip şirketler yönetiyoruz ve bu ilişkimizde sürtüşmeye neden olacak ve bir de geçmişimiz var. Küçük bir parçamın seni istemesinden endişeleniyorum çünkü beni ne kadar arzuladığını görmek beni güçlü hissettiriyor. Yıllarca yıktığın kızı yatıştırıyor ve bunun yeterli olduğundan emin değilim. Bu sağlam bir temel değil ve çekip gitmem gerektiğini biliyorum ama... yapamıyorum ve nedenini bilmiyorum."

Kalçalarını kaydırıyor ve bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bunu bilerek yaptığından hiç şüphem yok - bana ne kadar mükemmel olabileceğimizi hatırlatıyor ve bunu başarıyor.

"Göksel, sana kendini güçlü hissettirdiği için bile olsa, seninle bir şansım olduğu için minnettarım. Kimsenin bilmesine gerek yok, benim tatlı tanrıçam. Bu şey... eğer istediğin buysa, sadece bizim olabilir. Ne olmamı istersen o olurum Göksel, yeter ki senin olmama izin ver."

Kalbim küt küt atıyor ve bana utangaç bir şekilde gülümsüyor, o kadar savunmasız görünüyor ki tek istediğim ona sıkıca sarılmak ve elimden geldiğince ona güven vermek. Tartışmamızın bizi ayırmasına asla izin vermemeliydim, ona güvenip güvenemeyeceğime karar vermem bu kadar uzun sürmemeliydi. Parmak uçlarımla yüzünün kenarını hafifçe çiziyorum ve ondan yumuşak bir iç çekiş alıyorum.

"Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil Celeste. Önemli olan buradan nereye gideceğimiz. Birbirimizle iletişim kurmamak ve birbirimizi yanlış anlamak gibi bir geçmişimiz var ve geleceğimizin de bununla yönetilmesine izin veremeyiz." Eğiliyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor, bakışları yalvarıyor. "Geçmişimiz zaten bana karşı çalışıyor, bu yüzden iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor.

Şimdi bunu telafi etmek çok zor. Benimle konuşarak benimle çalışacağını söyle. Lütfen Celeste. Birlikte olmamızın kolay olmayacağını biliyorum ama birbirimizle iletişim kurmazsak hiç şansımız olmaz. Seninle bunu tekrar yaşayamam, güvensizliği ve haftalarca birbirimizle konuşmamayı çünkü tartışmaktan başka bir şey yapmayı bilmiyoruz."

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Kafamda çok şey var ve bazı şeyleri kafamda çözene kadar tartışmamak gibi bir alışkanlığım var... ama deneyeceğim, Zane."

"Bu bir yemin mi?" diye soruyor, sesi çaresizliğini ele veriyor. Bunu benimle gerçekten istiyor, değil mi?

Yüzünü nazikçe okşuyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. "Elimden geldiğince iyi iletişim kuracağıma söz veriyorum Zane ve geçmişimizin ötesine, geleceğimize bakacağıma söz veriyorum. Dürüst olmak gerekirse sana olan hislerim beni korkutuyor. Paylaştığımız anıların çoğu hoş değilken sana karşı bu kadar güçlü hissetmemeliyim ama her şeye rağmen ben..."

Nasıl hissettiğimi tarif edecek kelimeleri bulamadığımda bana gülümsüyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Ben de." Alnını benimkine yaklaştırıp bedenlerimizi birbirine bastırdığında titreyerek nefes veriyorum. "İşleri hemen karmaşıklaştırmak zorunda değiliz Göksel. Korktuğumuz tüm o şeyler? Onlar şu anda bir faktör olmak zorunda değil, henüz değil."

Rahatlayarak başımı salladım. "Ailelerimize söylemeden önce birlikte iyi olup olmadığımızı anlayalım. Büyükanne ve büyükbabalarımız öğrenirse kıyametin kopacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Zaten aleyhimize o kadar çok şey var ki. Birlikte olmanın gerektirdiği her şeye dayanıp dayanamayacağımıza karar verirken, bunu gizli tutmalıyız."

Zane gülümsüyor ve bana bakışı kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "Söyle bana, Celestial. Bu artık sana kız arkadaşım diyebileceğim anlamına mı geliyor, sadece özel olarak olsa bile?"

Zane Windsor'ın *sevimli* olduğunu hiç düşünmemiştim ama şu anda tam olarak öyle. Hâlâ seksi ve güçlü, ama bir o kadar da sevimli. Bana öyle geliyor ki, bu onun sadece *bana* ait olan bir parçası.

"Sadece sana erkek arkadaşım diyebileceksem," diye fısıldıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Geçmişin bana daha fazla eziyet etmesine izin vermek istemiyorum, *bunun* yerine *buna* sahip olabilecekken değil.

Zane karşılık olarak kalçalarını yuvarlıyor, gözlerinde arzu parlıyor. "Sikeyim.

Tekrar söyle. Senin için ne olduğumu söyle."

Çok sert ve kendini konumlandırdığı açı en iyi işkence türü. Kontrolünü kaybedip beni sert ve hızlı bir şekilde içine alana kadar onu itmek istememe neden oluyor. "Zane Windsor," diye mırıldanıyorum. "*Erkek arkadaşım*. Kulağa biraz çocukça geliyor, değil mi?"

Aletinin ucunu klitorisime bastırıyor ve en alaycı şekilde ileri geri sallıyor, inlemelerimi bastırmayı başaramadığımda sırıtıyor. "Kulağa çocukça geliyor," diye fısıldıyor. "Ama eğer istediğim gibi olursa, çok yakında bana tamamen başka bir şey diyeceksin."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ama o sadece başını sallıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "İlk öpücüğümü ve ilk seferimi aldın ve şimdi de ilk kız arkadaşımsın. Daha kaç tane ilkimi alacaksın? Eğer istersen hepsini sana veririm."

Ben daha cevap veremeden ucunu içime sokuyor ve tüm düşüncelerimin kaybolmasına neden oluyor, ta ki tek düşünebildiğim bana hissettirdikleri olana kadar.

Zane Windsor benim çöküşüm olabilir, ama ne güzel bir yol.

Git.

Yirminci Bölüm

CELESTE

Zane'in adının ekranda belirdiğini gördüğümde gülümsememek için kendimi zor tutarak masamdan telefonumu alıyorum. Son birkaç gün tamamen gerçeküstü geçti. Sürekli mesajlaşıyoruz ve her akşam birkaç dakikalığına da olsa beni görmeye geliyor, her seferinde elinde yeni bir demet çiçekle.

Zane Windsor'ın kız arkadaşı olmak kimsenin beni hazırlayamayacağı bir deneyim. Onun ilgisini olumsuz bir şekilde çekmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ancak onun bölünmemiş bağlılığına sahip olmak tamamen başka bir şey. Her geçen gün endişelerim biraz daha azalıyor. Her öpücüğüyle, beni bıraktığı yaraların bir kısmını iyileştiriyor.

ZANE İÇİ

Bu akşam benimle yemek yer misin? Sana ilk randevumuzda yediğimiz kuzu yahnisini pişireceğim ve bu sefer gözlemevinde yiyebiliriz. Bazı ağaçlar sonunda çiçek açmış, çok hoşuna gidecek.

Cevap yazarken kendi kendime sırıtıyorum.

CELESTE

Tatlı getireceğim!

ZANE İÇİ

Celestial, sen benim tatlımsın.

Dudağımı ısırıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum, bu gece için sabırsızlanıyorum. Birbirimizi her gece görmemize rağmen öpüşmekten fazlasını yapmadık. İkimiz de işle çok meşguldük ve o hiçbir zaman işlerin gerçekten kızışmasına yetecek kadar uzun kalamadı. Hafta sonuna kadar gün sayıyorum ve sanırım o da sayıyor. Garip, çünkü işimi gerçekten seviyorum, ama bugün Cuma olduğu için mutluyum.

"Celeste?"

Büyükbabam ofisime girmeden önce telefonumu kilitlemek için acele ederken ellerim titriyor, utanç ve suçluluk karışımı bir duygu onunla yüzleşmemi imkânsız hale getiriyor.

Masama süslü bir kart attı, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Anne Windsor bana Bellevue'nun büyük açılışı için bir davetiye gönderdi, o sinsi cadı. Bizimle alay ediyor. O otel bizim olmalıydı."

Kalın davetiye kartını elime alıyorum ve büyükbabam Anne Windsor ve onun tüm kötülükleri hakkında bir tirada daha başlarken kaşlarımı çatıyorum. Bu konuda ona katılmadan edemiyorum - kesinlikle onunla alay ediyor. El yazısıyla yazılmış bir not bile vardı, gelip alamadığı oteli kontrol etmesini söylüyordu.

"Neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde soruyorum. Ona bu soruyu sayısız kez sordum ve her seferinde bana kısmi bir doğruluk payı verdi - resmin tamamını kavramaya yetecek kadar değil ama yaraların derin olduğunu anlamaya yetecek kadar.

Büyükbabam bir süre penceremden dışarı bakıyor, öfkesi azalıyor. "Neye başvurmak zorunda olduğun umurumda değil Celeste. Bir sonraki hedeflerinin ne olduğunu öğren ve Tanrı'nın izniyle bizim olmasını sağla." Davetiyeyi eline aldı ve yırtıp parçalarını masama bırakmadan önce uzun uzun baktı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi torunu da aynı derecede hesapçı. Bir kez olsun onu alt etmenin bir yolunu bul. Bıktım artık bundan."

Dönüp gittiğinde ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemez halde iç geçiriyorum. Eskiden olsa hemen Zane'in bir sonraki hamlesini araştırmaya başlardım ama şimdi bunu yapmak istemiyorum. Tek istediğim erkek arkadaşımın evine gitmek ve işi unutmak.

Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Zane'in evinin önüne geldiğimde hâlâ büyükbabamın sözlerini düşünüyordum. Yanımda getirdiğim Cabernet Sauvignon şişesine uzanırken iç geçiriyorum, tırnaklarımın rengi en sevdiğim şarabın rengiyle mükemmel bir uyum sağlıyor. Neredeyse adı kadar mükemmel - *Cabernet With Bae*. Ben

Zane'in bu gece bana tırnaklarım hakkında soru sormamasını umuyorum çünkü ona bu renk tonunun adını söylemek biraz utanç verici olabilir. Onun için aldığımı öğrenirse, bunun sonunu asla duyamam.

Arabadan inmeden önce gözlerim yere düşüyor ve şikayet ettiğim çakılların gittiğini, yerine pürüzsüz taşların geldiğini fark ediyorum. Bunu benim için yapmadı, değil mi? Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve eve doğru yürürken gülümsememi durdurmak bir anda imkansız hale geliyor.

Ben ulaşamadan kapı açılıyor ve Zane, onu karşı konulmaz gösteren takım elbiselerinden birini giymiş olarak beliriyor. "Mükemmel zamanlama," diyor bana doğru uzanarak. Eğilip beni öptüğünde iç geçiriyorum ve böylece bugünün endişeleri birkaç dakikalığına da olsa eriyip gidiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum düşünmeden.

Zane uzaklaşıyor, gözleri açılıyor. Bazen bana gerçekten birlikte olduğumuza inanamıyormuş gibi bakıyor ve bu bana her zaman bir şeyler yapıyor - beni biraz çıldırtıyor, onunla dalga geçme isteği uyandırıyor. "Seni daha çok özledim, Celestial."

Saçlarımı hafifçe yüzümden itiyor, tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

Zane başını sallıyor ve elimi tutuyor, beni kapısına bağlı tarayıcıya yaklaştırmadan önce elimin arkasını öperken gözlerini elimden ayırmıyor. "Parmak izini alalım, böylece istediğin zaman içeri girebilirsin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve ona bakmak için başımı kaldırdım. Bu bana evinin anahtarını vermekle eşdeğer bir şey. "Böyle bir şey için çok erken değil mi?"

Sadece kıkırdıyor ve başparmağımı tarayıcıya bastırarak tamamen kaydedilene kadar ileri geri hareket ettiriyor. "Ne kadar uzun zamandır beklediğimi hafife alma. Hepinize sahip olamamak beni rahatsız ediyor, bu yüzden en azından evimin sınırları içinde, her şeyin benim istediğim gibi olmasını istiyorum."

"Senin yolun mu?" Beni evin içine çekerken sırıtarak soruyorum. "Bana bundan biraz daha bahset - ya da daha iyisi, göster bana."

Parmaklarımızı birbirine dolayarak gülüyor ve beni gözlemevine giden yürüyüş yoluna doğru çekiyor. "Görüşürüz, Göksel. Merak etme, bütün gece tanrıçama tapınmaya niyetim var. Seni yatağımda görmeyi ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilmiyorsun, değil mi?" Ben kızarıyorum, o da sırıtarak elimi sıkıca kavrıyor, gözleri kalbimi hızlandıran bir vaatle parlıyor. "Ama önce ikimizi de besleyeceğim. Çok uzun bir gün geçirdim ve açlıktan ölüyorum."

Beni gül bahçesinin içindeki tamamen süslenmiş bir masaya götürüyor ve birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim bakmak oluyor. "Sanki bir peri masalının içine adım atmışım gibi," diye fısıldıyorum, buranın huzurunu bozmaktan korkarak. Güller peri ışıklarıyla aydınlatılmış ve yolların her yerinde mumlar var, zaten güzel olan bir yeri tamamen büyülü hale getiriyor.

Zane kolunu omzuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bu gül bahçesi eskiden annemindi. Babam bu gülleri onun için kendi elleriyle dikti ve son birkaç yıldır ben bakıyorum. Garip gelebilir ama bahçeyle ilgilenmek annemle hep paylaştığımız bir şeydi. Diğer kardeşlerimin ilgilendiği bir şey değildi, bu yüzden burası hep bizim oldu. Buradayken, sanki o hala benimleymiş gibi hissediyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama onun gül bahçesini korumak bana bir şekilde onun anısını onurlandırıyormuşum gibi hissettiriyor."

İç çeker ve bir gül fidanının yanına gider, önünde diz çöker ve yakındaki bir kovadan makas alır. Hızlı bir hareketle, göz kamaştırıcı, kocaman bir kıpkırmızı gülü kesiyor. "Bir gün tüm bu gözlemevini kendi karıma hediye edeceğim," diyor bana dönerek. Zane sapı dikkatlice saçlarımın arasından geçiriyor, buklelerimin arasına sıkıştığında kendi kendine gülümseyerek gülü kulağımın hemen üzerine, yüzümün yan tarafını çerçeveleyecek şekilde yerleştiriyor. "Çok *güzel*." Elini Zane'inkine dolamış bir kadının buralarda dolaştığı düşüncesiyle keskin bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum. Annesinin değerli güllerini onun için, sadece saçlarını süslemek için mi kesecek? Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem içime doluyor ve varlığımın her zerresi onun *ben* olmasını istiyor. Bu düşünce o kadar ürkütücü ki, hemen onu itiyorum. bir kenara.

Onun yerine "Bana gününü anlat," diyorum.

Zane benim için sandalyemi çekiyor ve beni çok şaşırtan bir şekilde üniformalı garsonlar yemeklerimizle birlikte içeri giriyor. Bazen Windsor'ların ne kadar varlıklı ve şanlı olduklarını unutuyorum. Benim ailemin durumu iyi ama Windsorlar gerçekten başka bir seviyede. Her zaman öyleydiler.

"Şehir merkezinde lüks ve büyük bir spa tesisi geliştirmek istiyorum," diyor masanın etrafında kendi koltuğuna doğru yürürken. "Bu bir süredir aklımda olan bir fikir, ama bir türlü hayata geçmiyor."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, huzursuzluk midemi bulandırıyor. "Bunu bana söyleyemezsin, Zane."

Kaşlarını çatıyor ve başını dirseğine dayayarak eğiliyor. "Peki neden?"

"Ben... daha bugün büyükbabam bana bir sonraki hedefinin ne olduğunu öğrenmemi ve onu senden önce ele geçirmemi söyledi. Siz Bellevue ihalesini kazandıktan sonra, sizi geçmem için bana daha da fazla baskı yapıyor. Şirketimizin önümüzdeki üç ila beş yıl içinde sizinkini geçmesini istiyor. Chateau Chiara'dan ayrıldığımda başımın ne kadar belada olduğunu tahmin bile edemezsin. Büyükbabam şu anda benden pek memnun değil ve ben de... şey..."

"Oh," diyor sırıtarak. "Kız kardeşim büyükannemi benim için biraz arazi almaya ikna edebildi, bu yüzden araziyi satın almak yerine kendi kaplıcamı inşa edeceğim. Benden önce davranabilmen için sana detayları vereyim mi?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Kıkırdıyor ve masanın üzerinden elime uzanıyor. "Seninle rekabet etmeyi her zaman sevmişimdir Göksel, ama sana zarar veriyorsa bunu yapmayacağım. Ben neye sahipsem, sen de sahip olabilirsin. Her fikre, her kazanıma, her şeye. Ne kendi kız arkadaşımdan sır saklamaya niyetim var ne de günlerimizin nasıl geçtiğini tartışırken senin etrafında dolanacağım. İş her gündeme geldiğinde konuyu nasıl değiştirdiğini fark etmediğimi sanma. Senin fikirlerini çalmayacağım Celeste, sana ya da büyükbabanın şirketine zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım." Elimi dudaklarına götürüyor ve bileğimin iç kısmını nazikçe öpüyor. "Bu bir yemin."

Gözlerinin içine büyülenmiş gibi bakarken kalbim hızla çarpıyor. Bunu gerçekten birlikte yaşayabilir miyiz? Sır saklamadığımız ve günlerimizi özgürce tartıştığımız normal bir ilişki? Bunu çok istiyorum ve ona olan inancımdan pişman olmamak için dua ediyorum.

Bölüm Yirmi Bir

CELESTE

Lily yüzünde geniş bir gülümsemeyle mutfağıma girdiğinde iki kadeh şarap doldurmayı bitirmek üzereydim. "Bu evi takıntı haline getirmekten asla vazgeçmeyeceğim," diyor mutlu bir şekilde iç geçirerek.

Bana yandan sarıldığında sırıtıyorum. "Seni özledim," diyorum ona. "Ayda en az bir kez kızlar gecesi yapmamız gerekiyordu, peki yeni evimde baş başa bir gece geçirmeden nasıl iki ay geçti? Annem de atladığın Cumartesi yemek kurslarından durmadan şikâyet ediyordu. Seni özleyen sadece ben değilim."

Beni oturma odasına kadar takip ederken gülümsemesi biraz azalıyor. "Biliyorum. Özür dilerim Celeste. İşler çok yoğun ve sadece birkaç aydır orada çalışıyorum, bu yüzden sürekli fazla mesai yapıyorum. Windsor Otelleri'nin eğitim programı acımasız ve her gün en az bir kişi işten atılıyor. Sırada ben varım diye korkuyorum."

Zane'in seçmeme yardım ettiği yepyeni krem rengi kanepeye çöküyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. "Sanırım böyle olacağını biliyorduk," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve birbirimizi hâlâ üniversitedeki kadar çok göreceğimizi düşünecek kadar deli değilim, ama bilmiyorum... çoğu gün artık seninle hiç konuşmuyorum bile. Ya sen fazla mesai yapıyorsun ya da ben. Farklı firmalarda çalıştığımız için..."

Şarabından bir yudum alırken iç geçiriyor. "Biliyorum. En iyi arkadaşımla iş hakkında konuşamamak bile garip, ama yaptıkları gizlilik anlaşması

Benim tabelam delicesine sağlam. *Berbat bir* şey."

Bacaklarımı altıma çekiyorum ve iç çekiyorum. "Her neyse, sorun değil. Sadece orada mutlu olup olmadığını söyle. Zane sana çok sert davranmıyor, değil mi? Bana işte iyi olduğunu söyledi ama bunu senden duymam gerek."

"Harrison Developments için çalışmayı tercih ederdim ama Windsor Hotels'de mutluyum. Gerçekten zor bir iş ama ödüllendirici ve gerçekten çok şey öğreniyorum." Sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "*Bekle*. *Zane'in* sana işimde iyi olduğumu söylediğini mi söyledin?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve sinirli bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "Sana Zane'i öptüğümü söylediğimi ve sonra büyük bir tartışma yaşadığımızı ve durumun beni üzmesine izin vermek yerine onunla konuşmamı söylediğini hatırlıyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Tamam, yani... şey..."

"*Celeste*. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Çıkıyoruz," demek için acele ediyorum. "Yedi hafta oldu ve Tanrım, Lil, daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Garip, değil mi? Garip olduğunu biliyorum çünkü bu Zane ve biz birbirimizden hep nefret ettik ama o çok değişti. Dürüst olmak gerekirse, bana ne kadar iyi davrandığını söylesem inanmazsın. Dönüştüğü kişiyi gerçekten seviyorum ama korkuyorum da çünkü ya gerçek değilse? Ya da daha kötüsü, ya ona daha da aşık olursam ve ailem bunu öğrenirse? Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum ama ben sadece..."

Elini koluma koyup hafifçe ovuşturuyor, az önce ağzımdan dökülen kelimeleri çözmeye çalışırken kaşları çatılıyor. "Yine o şeyi yapıyorsun," diyor, sesi yumuşak.

"Kelime kusma olayı mı? Sadece biraz gerginim. Sana ondan bahsetmek istiyordum ama bunu yüz yüze yapmak istedim ve birbirimizi görecek zaman bulamadık."

Lily yüzüme bakıyor, sanki şaka yaptığımı düşünüyor. "Teyit etmek için soruyorum, *Zane Windsor'la* çıkıyorsun, hani şu hep nefret ettiğin, yıllarca sana zorbalık eden ve seni en çok endişelendiren adamla? O adam mı? *Patronumla mı* çıkıyorsun?"

"Ben... evet. Evet, işte bu."

Şok içinde bana bakıyor ve kadehini dudaklarına götürüp bir dikişte geri deviriyor. "Tamam. Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor ve şişeye uzanıp dolduruyor. "Öpüştüğünüzü söylediğinde, bunun şehvet kılığına bürünmüş, bastırılmış bir nefret olduğunu düşünmüştüm.

sisteminizden çıkmanız gerekiyordu. *Çıkmaya* başlayacağınızı düşünmemiştim. Anlamıyorum. Bu nasıl oldu?"

Yastıklara yaslanıp iç geçiriyorum. "Bilmiyorum Lil. Bana son birkaç yılda nasıl biri olduğunu göstermek için bir şans istediğini söyledi ve ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Onu neredeyse her gün görüyorum ve çoğu akşam birlikte yemek pişirip konuşuyoruz. Evi dekore etmeme yardım etti ve mutfak hariç tüm odaları birlikte boyadık... ona henüz sıra gelmedi. Her şey çok normaldi. Ben de emin değildim. Dürüst olmak gerekirse eski kalıplarımıza dönüp tartışmaya başlamamızın uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm ama bu olmadı. Bu çok garip, çünkü ondan bu şekilde nefret etmem aynı zamanda onu fark ettiğimden daha iyi tanıdığım anlamına geliyordu ve aramızdaki düşmanlık olmasa da, çok fazla ortak noktamız var."

Gözlerinin bir an için kapanmasına izin veriyor. "Celeste," diyor yalvaran bir ses tonuyla. Bana döndüğünde bakışları acıyla doluydu. "Lütfen seni incitmesine izin verme. Sana yaşattığı onca şeyden sonra neden onunla birlikte olmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Değiştiğini kabul ediyorum ama bu onu *sana* layık biri yapmaz. Bu nasıl yürüyebilir ki? Nasıl devam edebilir ki?"

"Bilmiyorum. Sadece mutlu olduğumu biliyorum - onun sayesinde yıllardır olmadığım kadar mutluyum. Uzun sürmese bile, yaşayabildiğim her anı yaşamak istiyorum. Bu çılgınca mı?"

Lily başını sallar ve şarabından büyük bir yudum daha alır. "Bu geçici bir kaçamaktan fazlası olamaz Celeste. Bunu biliyorsun, değil mi? O kadar dikkatle planladığın geleceğinde ona yer yok. Archer bundan çok daha azı yüzünden evlatlıktan reddedildi ve ikimiz de büyükbabanın aynı şeyi sana yapmasının kalbini kıracağını biliyoruz. Bunu öğrenirse çok üzülür." Gözleri yüzümde geziniyor ve gözlerindeki ıstırap beni çok etkiliyor. "Lütfen Zane eskiden yaptığı gibi senin ruhunu kırdıktan sonra parçaları toplamak zorunda bırakma beni. Lütfen hâlâ yapabiliyorken çekip git. Aileleriniz tarafından elinizden alınmadan önce bu seçimi yapın. Onunla evlenemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun, bu yüzden lütfen ona aşık olma."

Ellerime bakıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Sanırım bunun için çok geç olabilir."

Yirmi İkinci Bölüm

ZANE

"Bu akşam yemeğe geç kalma," diyor büyükannem telefonda, sesi her zamanki gibi sert. "Seninle yüz yüze görüşmek istediğim birkaç konu var - öncelikle Ed Harrison'ın torunuyla nasıl başa çıkacağın. Büyükbabası için çalışmaya başladığından beri geçen birkaç ay içinde birkaç departmanı yeniden yapılandırdı ve şirketin imajını ve ağını büyük ölçüde geliştirdi. Buna bir son vermelisin. Bu hızla giderse, iki yıl içinde bize karşı rekabet avantajı kazanacaklar."

Celeste'in evinin önüne park ederken gururlu bir gülümsemeyi bastırıyorum, öğleden sonrayı onunla geçirmeye hevesliyim. Eğer büyükannem Celeste'in bazı planlarını hazırlamasına yardım ettiğimi öğrenirse muhtemelen beni öldürür. "Merak etme büyükanne. Celeste'i ben hallederim." *Sadece benden beklediğin şekilde değil.*

Son birkaç ay kesinlikle gerçeküstü geçti, aramızdaki her engel birbiri ardına yıkıldı, ta ki daha önce hiç deneyimlemediğim türden bir birliktelikle baş başa kalana kadar. Neredeyse her günümüzü birlikte geçiriyoruz ve onunla birlikteyken zaman su gibi akıp geçiyor. Haftalar aylara dönüştü ve giderek daha fazla, onunla bir gelecek görebiliyorum. Engelsiz bir gelecek değil, ama ilişkimizin ne kadar güçlendiğini düşünürsek, ne olursa olsun galip geleceğimize eminim. Sadece onu da buna ikna etmem gerekiyor.

Büyükanne telefonu kapatmadan önce oflayıp pufluyor ve Ed Harrison'la aralarındaki husumeti daha da merak etmeme neden oluyor. İşlerime eskisi kadar karışmıyor ama Celeste ne zaman güçlü bir hamle yapsa büyükannem beni kızgın bir şekilde arıyor. Celeste'in yolunu kesmek gibi bir niyetim varmış gibi davranmak giderek zorlaşıyor.

Gözlemevimden kopardığım beyaz kamelya buketini elime alıp ön kapıya doğru ilerlerken kendi kendime sırıtıyorum. Ben daha ulaşamadan kapı açılıyor ve Celeste kollarıma atlıyor. Onu yakalayıp kollarımla sarıyorum ve istemeden de olsa çiçekleri sırtına bastırıyorum. "Sonunda buradasın," diyor gözleri parlayarak. O kadar güzel ki, benim olduğuna inanamıyorum. Onu en çok böyle seviyorum - saçları dağınık ve en seksi ipeksi siyah şortu ve vücudunu zar zor örten eşleşen bir üst. Hepsi benim için. Benden başka kimse onun bu çözülmüş versiyonuna sahip olamaz.

Dudaklarım dudaklarını bulduğunda sırıtıyorum, çiçekleri bırakıp onu eve taşırken ikimiz de öpüşmemizde kendimizi hızla kaybediyoruz, körlemesine mutfağa doğru ilerliyorum. Bu bizim akşam rutinimiz haline geldi - her gece ona yemek yapmaya ve ev işlerinde yardım etmeye geliyorum, o da beni geceyi geçirmeye ikna ediyor. Altı ay böyle geçti ve hayal ettiğimden daha da mükemmel oldu.

"Bugün son duvarları boyayacağımızı söylediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum öpücüklerimin arasında, onu tezgâhın üzerine yerleştirirken, dilimde mentolün belirgin tadı. Şekerlerimi çalmakta o kadar ustalaştı ki, ama bunu her yaptığında beni hâlâ çok sertleştiriyor. Nedenini bile bilmiyorum - sadece bunu çok seksi buluyorum.

"Daha sonra," diyor takım elbise ceketimi omuzlarımdan iterken, parmakları yeleğimi ve gömleğimi hızlıca çıkarıyor - bu işte her geçen gün daha da ustalaşıyor. Aylardır sonra diyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Ne zaman mutfak duvarlarını boyamayı planlasak, onun yerine birbirimize sarılıyoruz. Evdeki diğer tüm duvarları hallettik, ama mutfakla ilgili bir şey her zaman onu tezgaha götürmeme neden oluyor.

Celeste mutlu bir şekilde iç çekiyor ve bakışlarının karın kaslarımın üzerinde gezinmesi kesinlikle çıldırtıcı. Hayatımın büyük bir bölümünde takıntılı olduğum tek kadın tarafından istenmenin çok özel bir yanı var. "Katılacağımız bir sonraki konferansa konuşmacı olarak davet edildiğin için çok kızgınım,

ve ben değildim," diyor, en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi bile görünmüyor. Aksine, güzel kehribar gözleri gururla parlıyor.

"Bunu telafi etsem iyi olacak, ha?"

Hevesle başını sallıyor, eli pantolonumun üzerinde geziniyor. "Kolay olmayacak.

Çok üzgünüm."

Kıyafetlerini çıkarırken sırıtıyorum, şortunun altında çıplak olduğunu görünce heyecanlanıyorum. "Çok üzgün görünüyorsun," diyorum amını avuçlarken. "O kadar üzgünsün ki benim için ağlıyorsun, Celeste."

Boxer şortumu kabaca aşağı itiyor ve beni çıplak bırakıyor. İki parmağımı içine sokarken sırıtıyorum ve o da benim için güzelce inliyor. "Benim için bacaklarını aç, tanrıça." Kız arkadaşım itaat ediyor ve lanet olsun, ne manzara ama. "Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyorum. "Ellerini arkandaki tezgâhın üzerine koy ve ben söyleyene kadar kıpırdatma," diye emrediyorum g-noktasıyla dalga geçerken. Beni isteyişinde, amının parmaklarıma kenetlenişinde gerçekten büyülü bir şey var.

"Çok güzelsin, mutfak tezgâhının üzerinde öylece oturuyorsun, erkek arkadaşının elini iyi bir kız gibi tutarken güneş sana parlıyor. Sen gerçek hayatta bir tanrıçasın, bunu biliyor muydun?"

İnliyor, kalçaları dönüyor. "Zane," diye yalvarıyor, bana ulaşmak için ellerini kaldırıyor.

Parmaklarımı içinden çıkarıp dudaklarıma götürüyorum ve emerek temizliyorum. "Eğer ellerini tezgahtan kaldırırsan, ben de benimkileri kaldırırım bebeğim."

"Lütfen," diyor, sesi fazlasıyla sevimli. Bacaklarını daha da açıp geriye yaslandığında dudağımı ısırıyorum, bakışları kışkırtıcı. "Parmaklarını seviyorum, sevgili erkek arkadaşım, ama senin sikini istiyorum. Becer beni, Zane."

Bu lanet kadın, bana ne yaptığını çok iyi biliyor. "Tanrıçam ne isterse onu alır," diye mırıldanıyorum zonklayan sikimi onun için kaldırırken.

İçine girdiğimde çıkardığı iniltiler beni mahvediyor. "*Zane,*" diye fısıldıyor kolları beni sararken, bedenlerimiz birbirine sıkı sıkıya bağlı. Beni o kadar iyi kavrıyor ki, bu kadar ateşli ve sıkı olması delilik. Celeste gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Senin için çıldırıyorum."

Sertçe yutkunuyorum, tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. "Celeste," diye fısıldıyorum. "Çılgınlık senin için hissettiklerimi anlatmaya yetmez." Eminim biliyordur? Henüz kelimeleri söylemedim ama gözlerine yansıdığını görüyorum.

Sert ve hızlı bir şekilde içine sokmak için biraz geri çekiliyorum ve benim için güzelce inliyor. Son birkaç ay içinde hangi açıları en çok sevdiğini öğrendim ve onu kenarlamak hızla en sevdiğim hobim haline geldi. Celeste'in orgazm olmak için çırpınmasından daha gerçeküstü bir şey olamaz. O kadar güzel yalvarıyor ki - buna doyamıyorum.

Beni kendine çekiyor, elleri saçlarımın arasından geçerek beni öpüyor, bacakları arkamda kilitli. Çocukken ona aşık olduğumu sanıyordum ama lanet olsun, şu an ona karşı hissettiklerimin yanında bu çok sönük kalıyor.

"Evet," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Böyle, Zane, lütfen. *Durma.*"

Dudaklarını ısırıyorum, onu daha sert becerirken alt dudağını dişlerimin arasında emiyorum, elim klitorisini kızdırmak için aramıza giriyor. "Bu nasıl, bebeğim?"

Başını sallıyor ve benimle birlikte hareket ederken omuzlarıma tutunuyor, pantolonu daha hızlı geliyor ve inlemeleri daha yüksek oluyor. "Çok güzelsin, Celestial. Baş döndürücü ve tamamen *benimsin.*"

"Senin." Bacakları titremeye başlıyor ve amı etrafımda kenetleniyor, beni de onunla birlikte boşaltıyor.

"Kahretsin, Göksel," diye inliyorum, gözlerim kapanıyor. Her seferinde yıldızları görmemi sağlıyor. Bu delilik.

Alnımı omzuna koyduğumda kıkırdıyor, tüm vücudum ter içinde ve kalbim hızla çarpıyor. Celeste başını çeviriyor ve şakağımı usulca, tekrar tekrar öpüyor.

"Bu duvarları beyaza boyamamız gerekiyordu," diye mırıldanıyorum, başımı arkasındaki duvara doğru eğerek. "Bunları değil," diye ekliyorum, sikimi onun içine daha derin iterken.

Bir kahkaha patlatıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Çok komiksin," diyor burnunu boynuma götürüp kulağımın hemen altından öperken ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken.

"Yine de seni güldürdü."

Cevap vermeye başlıyor, ancak ön kapının çarpma sesiyle ikimiz de donup kalıyoruz. "Celeste!" diye sesleniyor bir adam, ardından tanımadığım birkaç ses daha geliyor.

Gözleri açılıyor ve panik içinde göğsümü itiyor. "Ailem geldi!" diye fısıldayarak bağırıyor ve mutfak tezgahından kayarak umutsuzca şortunu arıyor.

"Al," diye mırıldanıyorum, ona gömleğimi fırlatıyorum. Aceleyle giyiyor, düğmeleri iliklemek için elinden geleni yapıyor.

Daha boxer şortumu yeni giymiştim ki mutfak kapısı açıldı ve ardından üç çift şok olmuş göz darmadağınık hallerimizde gezinmeye başladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ZANE

İlk tanıdığım Celeste'nin kardeşi oldu, yumruğu çeneme çarpmadan önceki anlarda. Geldiğini gördüm ve ona izin verdim, ama *lanet olsun,* bu adam bir yumruk paketliyor.

"Yapma!" Celeste aramıza girmek için elinden geleni yaparak bağırıyor. Hızlı bir hareketle onu arkama çekip zarar görmesini engelliyorum. Kardeşi olabilir ama gözlerinde gördüğüm öfke hoşuma gitmiyor. Ona dokunmayacağından emin olana kadar yanına yaklaşmasını istemiyorum.

Archer gözlerimin içine bakıyor, ona karşılık vermek ya da kendimi savunmak gibi bir niyetim olmadığını anlayınca öfkesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Celeste'nin babası gözleri yarı çıplak vücudumda gezinirken, "Gerçekten de öyle," diyor. Neyse ki en azından boxerımı giymeyi başarmıştım. Ne olduğu belli, ama içeri girdiklerinde sikim dışarıda olsaydı bu durum çok daha utanç verici olurdu. "*Zane Windsor?*"

"Bay Harrison," diye mırıldanıyorum, çenemi ovarken kibar bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. Şüphesiz çürüyecek. Müstakbel kayınvalidemle bu şekilde resmen tanıştırılmak istemezdim.

Celeste'in annesi bana bakıyor ve gülümsemesini bastırmadan önce kıs kıs gülüyor. "Tatlı, dikkatli kızımın neden birdenbire telefonuna yapışmış gibi göründüğünü merak ediyordum. Her gününü telefonla geçirmek istemesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Akşam evinde tek başına. Bir çocuk olabileceğinden şüphelenmiştim ama senin olacağını düşünmemiştim, Zane."

Celeste avucunu sırtıma dayıyor ve ailesiyle yüzleşebilmek için hafifçe hareket ediyor, başı kolumun arkasından dışarı bakıyor. "Açıklayabilirim ve *açıklayacağım da*" diyor, "ama önce bizi biraz yalnız bırakmanızı istiyorum."

Babası ve erkek kardeşi itiraz edecek gibi görünüyorlar ama tam itiraz etmek için ağızlarını açtıklarında Celeste'in annesi omurgasını dikleştiriyor, ifadesi sertleşiyor. "*Dışarı,*" diye bağırıyor.

İki adam da ona anında itaat etmeden önce bakışlarını paylaşırken şaşırarak geriliyorum. Bununla ilgili bir şey k a l b i m i ağırlaştırıyor - kendi annem hala burada olsaydı, nazik ama heybetli olsaydı böyle olur muydu diye düşünmeme neden oluyor.

Onları dışarı kadar takip ediyor ve Celeste kapı arkasından kapanır kapanmaz bana doğru dönüyor. "Çok özür dilerim," diyor, nazikçe çeneme uzanarak. "Ailemin akşam yemeğine gelmesi gerekiyordu ama daha birkaç saat var. Sanırım Archer uçakla geldiği için bana sürpriz yapacaklarını düşündüler. Onlara yedek anahtarı nerede bulacaklarını asla söylememeliydim."

Elimi beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Ama ne yapacağız?"

Celeste parmak uçlarında yükseliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip bana bakıyor, bakışları beni arıyor. "Eğer senin için de uygunsa, bu fırsatı değerlendirip seni ailemle tanıştırmak isterim. Onlar büyükbabam Zane gibi değiller. Bunu sorun etmeyeceklerine dair sana söz veremem ama bunun nedeni senin hakkında şikâyet ederek geçirdiğim yıllar. Büyükbabalarımızın uzun süredir devam eden rekabetini umursadıklarını sanmıyorum."

Ona sırıtıyorum ve saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. "Beni erkek arkadaşın olarak mı tanıştıracaksın?" Kalbim deli gibi çarparken soruyorum.

Kızarır ve başını sallar. "Eğer sorun değilse?" "Sorun değilden de öte, Celestial."

Bana gülümsüyor. "O zaman giyinsek iyi olur. Nedense, kıyafet giydiğinde senden biraz daha fazla hoşlanacaklarını düşünüyorum."

Kıkırdıyorum ve onu daha yakına çekmek için gömleğimin yakasını tutuyorum. "O zaman önce benim gömleğimi çıkarman gerekecek, Tanrıça."

Kolları tekrar boynuma dolanıyor ve beni usulca, yavaşça öpüyor, sanki

bana güven vermeye çalışıyormuş gibi. O kadar değerli ki. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyor ve kalbim küt küt atıyor.

Giyinirken Celeste bana endişeli bakışlar atmaya devam ediyor ve benim için bu şekilde endişelenmesi çok gerçeküstü. Beklediğim bu değildi - benden utanacağını düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değil.

"Hadi," diyor, elini benimkine dolayarak.

Beni oturma odasına götürüyor, orada ağabeyi ve babası benim eşyalarımla dolu kutuların üzerinde oturuyorlar, Celeste'in evimde sevdiği ve son birkaç hafta içinde onun için getirdiğim rastgele küçük şeyler. Sanki Celeste'in annesinin yanında kanepede oturmak yerine bir köşede oturarak zaman aşımına uğramış gibiler. İçeri girdiğimizde iki adam da geriliyor, gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor.

Celeste beni daha sıkı kavrıyor ve tıpkı annesinin daha önce yaptığı gibi omurgasını dikleştiriyor. "Archer, ben daha fazla bir şey söylemeden önce, erkek arkadaşıma sebepsiz yere vurduğun için ondan özür dileyeceksin. Davetsiz ve habersiz bir şekilde içeri dalan sendin. O kesinlikle yanlış bir şey yapmadı ve böyle bir vahşeti hak etmedi."

Hayretle ona bakıyorum, göğsüm gururla genişliyor. Benim için ayağa mı kalkıyor? Kardeşlerimden başka hiç kimsenin benim için bunu yaptığını sanmıyorum.

"*Neyiniz*?" Archer ayağa fırlayarak söylüyor.

"*Otur yerine,*" diye çıkışıyor anneleri ve ben de onun sandalye olarak seçtiği kutunun üzerine yavaşça çöküşünü hayranlıkla izliyorum. Bir annenin gücü bu mu? Büyükannem de kendi çapında güçlüdür ama aynı şey değil.

Celeste'in annesi oğluna bakarken kollarını kavuşturuyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Kız kardeşin haklı. Burası onun evi ve biz haber vermeden içeri daldık. Sadece mahremiyetini ihlal etmekle kalmadık, aynı zamanda onun *misafirine* de saldırdınız. Özür dile."

Archer annesine bakar, yüzü ihanetle doludur ve bu gerçeküstüdür. Sadece son üç ayda değeri üç katına çıkan bir Fintech şirketinin kurucu ortağı olarak multi milyoner olma yolunda ilerliyor. Yine de şimdi ona bakarken, annesiyle yüzleşirken bunu asla tahmin edemezsiniz. Kendimi garip bir şekilde kıskanç buluyorum. Annemin beni bir şey yüzünden azarlaması, ne kadar önemsediğine tanık olmak için dünyaları verirdim. "Ciddi olamazsın anne."

Adam dişlerini sıkıp bana doğru dönene kadar ona bakıyor. "Sana yumruk attığım için özür dilerim," diyor ama bu cümleye bir şey eklemek ister gibi görünüyor. Muhtemelen *sadece bir kez.*

Ona sadece başımı sallıyorum. Onunla yatmak gibi bir arzum yok, ne şimdi ne de başka zaman. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, sonuçta benim kayınbiraderim olacak.

Celeste'nin babası ayağa kalkıyor ve kolunu bahçeye doğru uzatıyor. "Neden dışarıda sohbet etmiyoruz?" der ve karısına güven verici bir bakış fırlatır. Kadın iç çekip başını sallıyor ama Celeste geriliyor.

"Hayır," demek için acele ediyor. "Onu hiçbir yere götürmüyorsun."

Gülümsememi bastırıyorum ve gözlerinin içine bakmak için dönüyorum. Saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Hemen döneceğim, tamam mı?" Dudaklarını aralıyor, ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyor, ama ben sadece yanağını okşuyorum, ikimiz sözsüz bir şekilde iletişim kuruyoruz, ta ki o başıyla onay verene kadar. Alnından öpmek için çok istekliyim ama bunun arkamdaki adamlardan birinin bana bir yumruk daha atmasına neden olacağını biliyorum, bu yüzden ağabeyi ve babasını bahçeye kadar takip etmek için dönmeden önce kız arkadaşıma gülümsüyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

CELESTE

"İyi olduğuna emin misin?" En sevdiğim kafeye giden yolu geçerken telefonda soruyorum, bakışlarım beni takip ediyor gibi görünen iki kadına kayıyor, her ikisi de pahalı kıyafetlerine ve yüksek topuklu ayakkabılarına uymayan güneş gözlükleri ve beyzbol şapkaları giymişler.

Zane iç geçirir. "Celestial, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Archer, baban ve ben az önce konuştuk ve her şey yolunda. Sen sadece gelecek haftaki konferansa hazırlanmaya odaklan, tamam mı? Büyükbabanın üzerinde iyi bir izlenim bırakmalıyım, özellikle de artık ailen bizi bildiğine göre."

Sıraya girerken iç geçiriyorum, ancak arkama baktığımda iki kadının da cam kapının yanında durduğunu ve içeri girip girmemeyi tartıştıklarını fark ediyorum. "Endişeliyim çünkü sana ne söylediklerini bana söylemiyorsun. Üçünüzün hiçbir şey olmamış gibi içeri girmeniz çok garip. Annem bile bunun tuhaf olduğunu düşündü."

Kıkırdıyor ve bu ses midemi bulandırıyor. "Merak etme bebeğim. Söz veriyorum her şey yolunda. Gerçekten endişelenecek bir şey olsaydı sana söylerdim, tamam mı?"

Kahve siparişimi verirken "Hmm, tabii," diye mırıldandım. "Endişelenmemiz gereken bir şeyden bahsetmişken. Sanırım takip ediliyorum."

"Bu imkânsız," diyor Zane ve ardından daktilo sesi geliyor. "Üzerinizde 24 saat koruma sağlayan iki korumam var."

"Pardon, ne dedin?"

Zane beceriksizce boğazını temizliyor. "Onlar, şey, seni koruyorlar ama yaptıkların hakkında bana rapor vermiyorlar," diyor ve muhtemelen şaşırmam gerektiği kadar bile şaşırmadan iç çekiyorum.

"Sence de bir noktada bundan bahsetmen gerekmez miydi?"

"Evet, buna daha sonra kızabilirsin ama endişelenmemiz gereken bir şey olduğunu söylemekte haklısın. Windsor güvenlik ekibine göre takip ediliyormuşsunuz." Merakımı uyandırarak inliyor. "Celeste, kız kardeşim ve onun en iyi arkadaşı. Siktir."

Bir kahkahayı bastırıyorum ve kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum, bakışlarım Zane için aldığım başka bir renk olan şeffaf nude tırnaklarıma düşüyor. Adının *BBF Best Boyfriend* olduğunu söylediğimde sırıtmadan duramadı. "İlginç. Archer'ın yaptıklarının intikamı mı bu?"

Zane kıkırdar. "Kesinlikle hayır. Kız kardeşim tam bir psikopat. Bana beş dakika verin, güvenlik ekibimiz onu yakalasın ve siz de ofise kesintisiz dönebilin."

"Hayır," diyorum ona, Sierra Windsor hakkında garip bir merakla. Bizden birkaç yaş küçük olduğu için onu hiç tanıma fırsatım olmadı ama duyduğum kadarıyla, biraz gergin olmasa da inanılmaz derecede zeki biri. Windsor kardeşler arasında en eksantrik olanı o gibi görünüyor. Onu suçlayamam - beş ağabeyi çok zorba olmalı. "Ben hallederim."

"Göksel, bu iyi bir fikir değil," diye söze başlıyor ama ben çıkışa doğru yürürken sadece sırıtıyorum.

"Gitmem gerek. Seni seviyorum, hoşça kal!" Telefon görüşmesini sonlandırıp dışarı çıkmadan önce söylüyorum. Sierra şapkasını yüzüne doğru çekiyor, sanki bu onun uzun koyu parlak saçlarını ve tüm Windsor'ların sahip olduğu o aurayı gizleyebilirmiş gibi. Dikkatimden kaçmak için kendini küçültmeye çalışsa da güç saçıyor. Yanında duran kadın da öyle. Birkaç ay önce Zane'i birlikte gördüğüm model olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıyorum - delicesine kıskandığım, ancak yalan söylemediğini anladığım model. Son birkaç aydır onun hakkında duyduğum her şeye bakılırsa, gerçekten de onun kız kardeşi gibi.

"Ee," diyorum iki kadın arasında bakışarak. "Sierra Windsor ve Raven Du Pont, değil mi?"

İkisi de geriliyor ve Sierra şapkasını çıkarmadan önce iç çekiyor. Güneş gözlükleri de onu takip ediyor ve gözlerinin Sierra'nın gözlerinin mükemmel bir kopyası olduğunu fark ettiğimde gülümsüyorum.

Zane'in. Onu bana anında sevdiren garip bir şey var.

"Bunun için üzgünüm," diyor Raven, en iyi arkadaşının izinden gidip şapkasını çıkarırken. "Onu vazgeçirmeye çalıştım ama bir şeye karar verdikten sonra fikrini değiştirmek gerçekten çok zor."

Sierra kollarını kavuşturup bana bakıyor, bakışları daha üniversiteye bile yeni başlamış bir kız için beklenmedik derecede korkutucu. Kaç yaşında? On dokuz mu? "Demek kardeşimin çenesinde büyük bir çürük olmasının sebebi sensin," diyor dişlerini sıkarak. "Sana da aynı çürükten vermeden önce açıklaman için tam üç dakika veriyorum."

Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum, ama dudaklarımın kenarlarının nasıl seğirdiğini fark ettiği belli, çünkü ifadesi fırtınalı bir hal alıyor. Şaşırtıcı derecede sevimli. Zane arada bir ondan bahsederdi ve ona neden bu kadar hayran olduğunu merak ederdim. Şimdi nedenini anlayabiliyorum.

"Kardeşim ve ailem Zane ile beni mutfağımda seks yaparken yakaladı."

Raven şaşkın kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürürken Sierra dehşete kapılmış görünüyor. "Oh," diyor gözleri büyüyerek. "*Ah*."

Omuz silkiyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kardeşim içeri girmeden önce Zane donunu ancak zamanında giyebildi. Sonrasında neler olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim."

Raven şimdi ciddi ciddi gülmeye başlıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Kendim alamadığım için bana bir içki ısmarlayacaksın, sonra da bana her şeyi anlatacaksın," diyor ve beni yanına çekiyor. "Zane'i bu konuda *sonsuza kadar* kızdıracağım ama önce tüm detayları öğrenmem gerek."

Sierra arkamızdan geliyor, ifadesi artık okunamıyor. Öğlen olmasına rağmen Raven'ın ısrarla gitmek istediği çatı katındaki bara kadar yol boyunca sessiz kaldı. Sierra'nın zihninin döndüğü açık - Zane bazen yeni bir proje hakkında düşünürken böyle oluyor.

Raven biz oturduktan saniyeler sonra siparişimizi veriyor ve bizim için kokteyllerimizi seçme özgürlüğünü kullanıyor. Bu sırada Sierra beni inceliyor, ben de ona izin veriyorum. Eğer kardeşine benziyorsa, seçeceği kelimeleri düşünüyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor sonunda. "Ve tam olarak *neler* oluyor?"

Ona gülümsüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bunu kardeşine sorman gerekmiyor mu?"

"Söyledim. Sadece gülümsedi ve sorumu duymazdan geldi." "O zaman muhtemelen seni ilgilendirmez."

Yüzünde hınzır bir sırıtışla eğiliyor. "Öyle mi? O zaman belki de büyükanneme s o r m a l ı y ı m . Eminim birkaç dakika içinde öğrenebilir."

Gözlerim biraz daha açılıyor ve onun cesaretine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Beni tehdit ediyor. Bu... garip bir şekilde sevimli. Dirseğimi masaya koyuyorum ve onu incelerken çenemi yumruğuma dayıyorum. Saklamaya çalışıyor ama bu sadece bir merak değil. Kardeşi için gerçekten endişeleniyor.

"Zane'e deliler gibi aşığım ve yedi aydan biraz fazla bir süredir resmi bir ilişkimiz var."

Raven omzunu Sierra'nın omzuna çarpıyor ve ona bir bakış fırlatıyor. "Sana ciddi olduğunu söylemiştim. Zane geçen yıl benden bir kız için bir çift ayakkabı tasarlamamı istedi. Şu anda onları giyiyor."

"Celeste," diyor Sierra, yüzünde acı dolu bir ifade. "İkiniz de ne düşünüyorsunuz? Sen bir Harrison'sın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, yüz ifadem düşüyor. "Biliyorum."

Sierra kendi kokteylini alıp deviriyor, sonra benimkine uzanıyor ve hemen benim bardağımı da boşaltıyor. "Büyükannemi kazanmak zorundasın ve bizim yardımımıza ihtiyacın olacak."

Komplocu bir tavırla ona gülümsedim. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Yirmi Beşinci Bölüm

ZANE

Celeste ve büyükbabası nihayet içeri girdiğinde ne kadar zamandır resepsiyonda beklediğimden bile emin değilim. Bu hafta sonu onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya kararlıyım ama yıllarca onun sinirlerini bozmuşken bunu nasıl başaracağımdan tam olarak emin değilim.

Normalde bu konferansın bir Windsor otelinde düzenleniyor olması benim lehime olurdu ama bugün değil. Kravatımı gergin bir şekilde düzelttim ve onlara doğru yürümeden önce derin bir nefes aldım.

Celeste'in gözleri lobinin öbür ucundan benimkilerle buluşuyor ve dudaklarının kenarları gizemli bir gülümsemeye dönüşüyor - tamamen benim için olan bir gülümseme. Bu ihtiyacım olan cesaretlendirmeydi.

Bu konuda konuşmuştuk, ikimiz de birbirimizin büyükanne ve büyükbabalarında iyi izlenimler bırakmaya çalışarak onları bizim fikrimize ısındırmaya çalışacaktık. Ama pratikte bu çok sinir bozucu.

Tanıdık bir adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle önlerine çıktığında sadece birkaç adım ötedeydim. "Celeste, Ed!"

Ed Harrison'ın normalde soğukkanlı olan yüz ifadesinin dostane bir hal almasını izliyorum. "Clifton Emerson," diyor neşeyle gülümseyerek. İki adam kucaklaşırken dişlerimi sıkıyorum ve Celeste bana tam olarak çözemediğim bir bakış fırlatıyor. Endişe mi? Hayal kırıklığı mı? Daha fazlası var ve bu bana pek de iyi gelmiyor.

Lanet olası Clifton Emerson kollarını kız arkadaşıma dolayıp onu sıkıca kucakladığında tüm vücudum geriliyor. Neyse ki, Celeste

kısa tutuyor ve hızlıca geri çekiliyor, tavrı profesyonelce. Annesinin ikisini nasıl bir araya getirdiğini unutmadım ve Clifton'ın da unutmadığı, gözlerinin tanrıçamın vücudunda gezinmesinden belli.

"*Hoş geldiniz,*" dedim. "En eski ve en prestijli tesislerimizden biri olan Grand Windsor Hotel'e."

Bunu neden söyledim ki? Lanet olası bir tur rehberi gibi konuştum, ya da daha kötüsü, sanki *övünüyormuşum gibi*. Clifton bana bakarken Ed iç geçiriyor, kızgınlığı dalga dalga yayılıyor.

"Zane Windsor, değil mi?" Clifton elini uzatarak şöyle diyor. "Ulaşılması zor bir adamsınız. Galanızda kendimi tanıtacaktım ama fırsat bulamadım. Ben Clifton Emerson."

Elini gerekenden çok daha sert sıkıyorum ve irkilmesini izliyorum. Pislik herif. Hâlâ kızıma çok yakın duruyor ve onun elini tutamamak beni öldürüyor.

Bana iyi davranmamı söyleyen bir bakış fırlatıyor ve büyükbabasına dönerken iç çekiyorum. "İyi niyet göstergesi olarak odalarınızı yenileme cüretini gösterdim. Ailelerimizin arası son yıllarda pek iyi değildi ama yeni bir sayfa açmamızı istiyorum."

Elimdeki anahtar kartına bakıyor ve isteksizce alıyor. "Yeni bir sayfa, ha? Cesedimi çiğnemen lazım."

O yanımdan geçip giderken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve Celeste de aynı derecede şaşkın görünüyor. Onun için hazırladığım anahtar kartı uzatırken boğazımı beceriksizce temizliyorum. "Bu senin," diyorum, kartı benden aldığında parmaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Pek yumuşak konuşan biri değildir ama bu onun için bile beklenmedik bir şeydi." Sonra Clifton'a bakıyor, o da sanki onun yanında güvenilmez olan benmişim gibi yanına yapışıp kalmış. Siktiğimin siki. "Bunu takdir ediyorum, Zane," diyor, bakışları gerçek anlamını iletiyor - boşuna gibi görünse bile çaba göstermemi takdir ediyor.

"Sizi yukarı çıkarayım," diye teklif ettim. "En üst kattasınız."

Clifton sırıtıyor ve elini Celeste'in sırtına koyuyor. "Oh, bu harika! Ben de geliyorum! Ben de seninle geleceğim."

Gözleri benimkilere kayıyor ve kendimi sakin kalmaya zorlarken iç çekiyorum. Bu hafta sonu imajımı düzeltmem gerekiyordu ve onun lanet kolunu lanet vücudundan koparırsam bunu yapamam. Neyse ki Celeste hızla uzaklaşıyor,

Önde yürürken beni ikisinin arasına koydu. Ona ayak uyduruyorum ve sırıtıyorum, öfkem yatışıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyorum.

Yanakları hafifçe kızarıyor ve tanıdığımız tüm sektör profesyonelleriyle dolu bu lobide onu öpmek istiyorum. Birini benim olarak işaretlemek için hiç bu kadar çılgınca bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Asansörün köşesine yerleşiyor, ben de Clifton'ı uzak tutmak için hemen yanına yerleşiyorum ama herif asansörün kapısı yerine ona bakarak önde duruyor. "Bu akşam birlikte yemek yemeliyiz," diyor ona, *ışıl ışıl parlayarak*. "Geçen seferki brunch'ta harika vakit geçirdim. Tavsiyelerinden bazılarını uyguladım ve harikalar yarattı."

Çenemi sıkıyor ve ikisinin anısını ve Celeste ile yaptığımız tartışmayı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ne yazık ki bu gece gelemem," diyor Celeste, elini benimkine sürterek. "Hafta sonum oldukça dolu. Konferans oturumlarından en iyi şekilde yararlanmayı gerçekten seviyorum, bu yüzden genellikle oda servisi sipariş etmeyi ve akşamları notlarımın üzerinden geçmeyi seviyorum." Serçe parmağı benimkine dolanıyor ve kendi kendime gülümsüyorum, bedenim rahatlıyor.

"Sen gerçekten çok iyi bir kızsın, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları hararetli. "Bunda yanlış bir şey yok, biliyorsun!" diye cevap veriyor, kızgın görünmek için elinden geleni yapıyor.

Onun küçük maskaralığıyla eğlenerek kıkırdıyorum. "Öyle olduğunu söylemedim Celeste. Sadece belki bana bir iki şey öğretebilirsin diye düşünüyordum."

Clifton'ın ifadesi sertleşir. Asansörün kapıları açılırken "Anlaştık," diyor. "Biz oturumları tartışırken oda servisi kulağa harika geliyor. Ağ kurmak için de harika bir yol."

Acımasızın teki ve onu suçlayamıyorum bile. Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım - ama değilim ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın o benim yerime geçmiyor.

"Şu taraftayım," diyor, yüzünde ekşi bir ifadeyle sol tarafı işaret ederek. Celeste'i odasına kadar götürüp götürmemeye karar vermeye çalışır gibi bana bakıyor ve ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Şu taraftayız," diyorum Celeste'e, yolu göstererek. Başıyla onaylıyor ve Clifton'a bir bakış bile atmadan, onun aksi yönünde beni takip ediyor.

"Özür dilerim," diyor bizi duymazdan gelir gelmez. "Neden böyle davrandığından emin değilim. O brunch'tan beri onunla konuşmadım. Ben de konuşmadım.

hatta numarası bile var."

"Senin hatan yok ama yine de çok kıskandım," diye itiraf ediyorum. Gözleri irileşti. "Sen... *kıskanıyor* musun? *Onu* mu?"

Yüzündeki kuşkulu ifadeye kıkırdıyorum. Celeste odasının önünde duruyor ve ben de kapının yanındaki duvara yaslanıp gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Öyleyim, Celestial. Kendimi daha iyi hissetmemi sağla. Bana benim olduğunu söyle."

"Seni içeri davet etmeme ve senin olduğumu *göstermeme ne* dersin?" diye soruyor, bakışları koridorda geziniyor.

Onu başkanlık süitine kadar takip ederken sırıtıyorum. "Bunu söylemeni umuyordum, çünkü bu oda... sadece senin değil. Bizim odamız."

Yüzünü bana döndü, dudakları şokla aralanmıştı. "Sen yapmadın."

Kapı arkamdan kapanırken omuz silkiyorum. "Tabii ki yaptım. Benim sahibi olduğum bir otelde benimle aynı odayı paylaşmadan kalmanın imkânı yoktu."

"Zane," diye azarlıyor, eli göğsümde. "Yakalanacağız."

Başımı onunkine doğru eğiyorum ve onu içime çekiyorum. "Yapmayacağız. Katın bu tarafındaki odaların hepsi boş ve büyükbabanı başka bir kata yerleştirdim. Anahtarı buraya çıkmasına bile izin vermiyor." Parmak uçlarında yükseliyor, yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor. Mükemmel bir kadın. "Ayrıca, büyükbabanın sana etrafı gözetlemeni emredeceğini düşündüm. Bu şekilde, bunu huzur içinde yapabilirsin. Bu odadaki her düz yüzeyi yakından tanımana bile yardım edeceğim, bilirsin, araştırma amaçlı."

Dudakları dudaklarıma değerken kıkırdıyor. "Neden beni duvara doğru iterek başlamıyorsun, böylece ne kadar sağlam olduğunu görebilirim? Bilirsin, araştırma amaçlı."

Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve bana söyleneni yaparken elleri saçlarımın arasına giriyor. Ne de olsa tanrıçam ne isterse onu alır.

Yirmi Altıncı Bölüm

ZANE

Kız arkadaşıma mesaj atarken telefonuma bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu çok saçma - tam yanımda oturuyor. Ne yazık ki Clifton da onun diğer tarafında oturuyor ve her fırsatta kulağına bir şeyler fısıldıyor. Arada bir fısıltılarını yakalıyorum ve hepsi de katıldığımız konuşmalarla ilgili gereksiz yorumlar. Onu suçlayabileceğim bir şey değil ama yine de sinir bozucu.

ZANE

Büyükbabanız görev süresi boyunca sektörde yaşadığı değişimler hakkında bir sunum yaparken dün gece yüzümü nasıl sürdüğünüzü düşünmem yanlış mı?

Telefonunu gizlice kontrol edip gülümsediğinde ayağımı vurmaya başlıyorum, yanakları pembeleşiyor.

CELESTIAL

Emin değilim... eğer öyleyse, bu gece dizlerimin üzerine çöküp aletini emdiğimde bana nasıl bakacağını hayal etmem de muhtemelen yanlış olur.

İçime bir sıcaklık hücum ederken boğazımı beceriksizce temizliyorum. Bir mesaj ve beni sertleştirdi. Takım elbisemin cebinden nane şekerimi alıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. O kadar cazip geliyor ki

Clifton Emerson'ın suratına yumruk atmak ya da kız arkadaşımı omzuma atıp odamıza geri götürmek. İdeal olarak her ikisini de yapardım ama bunun yerine arkama yaslanıp önümüzdeki sahneye bakarken ağzıma bir nane şekeri atıyorum.

Clifton öne doğru eğiliyor ve bana kibarca gülümsüyor. "Bunlardan biriyle ayrılmak ister misin?" diye soruyor, şekerime bakarak.

Lanet olsun. Sadece kızımı değil, şekerimi de mi istiyor? Şerefsiz. Ona kutuyu uzatırken iç çekiyorum ve şekerlerimden birini kız arkadaşıma uzatmadan önce bir tanesini çıtırdatmaya başlamasını izliyorum. Başını sallıyor ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana eğlenen bir bakış fırlatıyor.

O küçük pislik tekrar ona doğru eğiliyor ve yanımdaki kadın elini kalçama koymadan önce omurgasını düzeltiyor. "*Affedersiniz.* Lütfen sessiz olur musunuz?" diye fısıldayarak Clifton'a bağırdıktan sonra bana baktı. "Onlara inanamıyorum. Bunca zamandır konuşup duruyorlar. Yeter artık." Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerindeki takdir aşikâr. "Ben Cora, bu arada."

Bu bakışı bilirim. Daha önce binlerce kez gördüm. Bu rastgele kız benimle flört etmeye çalışıyor. Ben daha ona haddini bildiremeden Celeste uzanıp elini Cora'nın bileğine doluyor. "*Affedersiniz,*" dedi. "Lütfen diğer katılımcılara cinsel tacizde bulunmaktan kaçınır mısınız?"

Cora'nın elini bacağımdan itip koltuğunda doğrulurken bir kahkaha atıyorum, vücudu öfkeyle geriliyor.

"BEN... BEN..." Cora kekeliyor, irkilmiş gözleri benimkilerle buluşuyor. "*Sessiz ol,*" diyorum ona, kız arkadaşımın davranışından garip bir şekilde memnun olarak.

Koltuğumda kayıyorum, böylece elim Celeste'inkine değiyor ve serçe parmağımı yavaşça onunkine geçiriyorum, tıpkı dün asansörde bana yaptığı gibi. Omuzları biraz gevşiyor ve ben de Clifton'ın devam eden yorumlarından aniden hiç rahatsız olmayarak sırıtarak önüme bakıyorum. Kıskançlığı seksi bulacağımı hiç düşünmezdim ama lanet olsun, tanrıçamda harika görünüyor.

Celeste sunumunun sonunda büyükbabasını alkışlamak için elini benimkinden çekiyor ve ben de onu takip ederken iç çekiyorum, konuşmasının sonunda bittiğine seviniyorum. Onunla iyi geçinmek için sabırsızlanıyorum ama bu sunum çok sıkıcıydı.

"Bir sonraki seansın başlamasına birkaç dakika var, değil mi?" Celeste ayağa kalkarken soruyor.

Clifton, sorunun kendisine yöneltildiğini düşünerek başını sallar.

Siktiğimin salağı.

"Tuvalet molası mı?" diye sordum. "Harika bir fikir. Sanırım bir sonraki seans iki saat sürecek. En iyisi şimdi gitmek," diyorum, ben de ayağa kalkarken saçma sapan konuşuyorum. "Eşyalarımıza dikkat et, Emerson," diye ekliyorum, o şerefsiz bizi takip etmek gibi bir fikre kapılmadan önce.

Balo salonundan çıkarken Celeste gülümsememek için kendini zor tutuyor. Koridorda sadece birkaç adım atabilmişti ki onu yakaladım ve erişim anahtarımı en yakın hizmet odasının kapısına dayadım. Onu odanın içine çekip kapıya yasladığımda kıkırdıyor.

"Zane," diye nefes alıyor, kolları boynuma dolanıyor. "Yapamayız - cidden yakalanırız."

Parmak uçlarına kalkıp dudaklarımı yarıya kadar kavradığında sırıtıyorum, vücudunun tepkisi sözleriyle çelişiyor. "O zaman sessiz olsan iyi olur, Göksel." Onu kabaca, ısrarla öpüyorum ve onu kapıya doğru kaldırdığımda inliyor, kalem eteği yukarı kalkarken bacakları bana sarılıyor. "B i l i y o r d u n , değil mi?" İç çamaşırını kenara iterken ağzına doğru fısıldıyorum.

"Kulağına fısıldamasına izin verdiğin her kelime için seni cezalandıracağımı." "*Evet,*" diye itiraf ediyor, bakışları kışkırtıcı, arzu dolu. Ben hiç de

Parmaklarım kolayca içine girdiğinde şaşırdı. Celeste bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırdı ve kemerime uzanıp aceleyle çözdü.

"Siktir," diye inliyorum, elini sikimin etrafına sarıp sıkıca sıktığında alnım onunkine düşüyor.

Beni hizaya getirirken gözlerimin içine bakıyor ve ben de çenemi sıkıp kalçalarını sıkıca tutarak içine giriyorum, onu sert ve derin bir şekilde alıyorum. "Gerçek dışı," diye fısıldıyorum. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim."

Elleri saçlarıma dolanıyor ve sıkıca kavrıyor, dokunuşu çaresizliğine ihanet ediyor. Bu kadar mükemmel olması delilik. "Bak," diye mırıldanıyorum, biraz geri çekilip aramıza bakıyorum. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun, Celeste."

Neredeyse sonuna kadar çekmemi ve sonra yavaşça içine geri itmemi izliyor, aletimin inç inç içinde kaybolmasını sağlıyor. "*Daha fazla,*" diye fısıldıyor, bakışları yalvarıyor.

Onu tutmak için ön kolumu altına yerleştirirken sırıtıyorum, başparmağımı klitorisine bastırmak için elimi serbest bırakıyorum. "Bunu mu istiyorsun?" Onu yavaşça becermeye devam ederken etrafında daireler çizerek soruyorum, ona istediğini vermiyorum. "Bu horoz sadece iyi kızlar içindir, Celestial. Günün geri kalanında iyi olacak mısın yoksa beni kıskandırmaya devam mı edeceksin?"

"Uslu olacağım," diye inliyor. "Senin uslu kızın olacağım, Zane. Ona izin vermeyeceğim... izin vermeyeceğim..."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, dokunuşum hafif, alaycı. "Sen kime aitsin?"

"*Sen,*" diye anında cevap veriyor ve ben de onu başparmağımın bir başka fırçasıyla ödüllendirerek yavaşça yaklaştırıyorum. "Ben seninim," diyor bana, gözleri benim hissettiğim duygularla dolu. "Sadece seninim."

Sikeyim. Eğilip o güzel dudaklarını alıyorum ve beni sertçe öpüyor, nane şekerimden geriye kalanları çalana kadar dili benimkine dolanıyor. Bunu yapmasına bayılıyorum ve o da bunu biliyor.

"Çok seksisin," diye fısıldıyorum sonunda ona istediğini verirken, kalçalarım daha hızlı, daha sert hareket ediyor. "Sana doyamıyorum, bunu biliyor musun?"

Benim için çözülürken adımı inliyor. Gözlerinin biraz genişlemesini, onu tam sınıra götürdüğümde inlemelerini bastıramamasını izlemekten daha güzel bir şey yok - ve sonra, lanet olası bir sihir gibi, amı etrafımda sıkılıyor. "*Evet,*" diye inliyor, "Tanrım, *evet.*"

Beni sonuna kadar sağarken alnımı onunkine değdiriyorum, onu içten içe doldururken kendi inlemelerim hızla kontrol edilemez hale geliyor. Dudakları benimkileri buluyor ve ikimiz de yüksekliğimizden aşağı inerken beni öpüyor.

"Ethereal," diye fısıldadım. "İşte sen busun Celeste."

Sarsılarak nefes veriyor, bakışları yanıldığım korkusuyla adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle dolu. Onun yerine, içinden çıkarken sırıtıyorum ve parmaklarımı damlayan amına yerleştiriyorum, döllerimi tekrar içine iterken gözlerinin içine bakıyorum. "Umarım amın ağzına kadar doluyken onun yanına oturmaktan keyif alırsın," diye mırıldanıyorum onu yavaşça geri yatırırken, ayakları kararsız. "Koltuğunda kıvranmanı izlemekten zevk alacağım."

Pantolonuma uzanıp onu benim için düzeltmeden önce kıyafetlerini düzeltirken bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Bundan kesinlikle zevk alacağım," diyor bana, bakışları kışkırtıcı bir hal alıyor. "Çünkü bütün zaman boyunca bu gece bana ne yapacağını hayal edeceğim. Her bakışında, bu gece yüzümü nasıl becereceğini hayal ettiğimi bil, Zane."

Bu lanet kadın. Sırıtıyor ve hizmet dolabından çıkıp gidiyor, beni birkaç dakika kapıya bakarken bırakıyor, sonra kendime gelip onu koltuklarımıza kadar takip ediyorum.

"Tam zamanında," diyor Clifton. "Bir sonraki seans iki dakika içinde başlıyor." Gözleri kızın yüzünde geziniyor, sanki bir şey arıyor, sanki onda farklı bir şeyler olduğunu anlıyor.

Onların yanından geçip Celeste'in yanına otururken gülümsüyorum, solumdaki koltuk artık mutlu bir şekilde boş.

"Oh, güzel. Mükemmel zamanlama," diye yanıtlıyor Celeste, nane şekerimi çıtırdatmadan önce, sesi yüksek çıkıyor. Clifton kaşlarını kaldırıyor ve bakışlarında yenilgiye çok benzeyen bir şey titreşiyor.

Gözleri hâlâ elinde tuttuğu şeker kutusuna kayıyor ve parmağımdaki açık pembe ruj izlerine bakmak için geri çekmeden önce başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirirken sırıtıyorum. Omuzları çöküyor ve yüzümdeki sırıtışı silemeden koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

CELESTE

Zane'in en yeni otellerinden birine bakarken titrememe engel olamıyorum. "Bu kötü bir fikir," diyorum Sierra'ya, o da artık planlarından pek emin görünmüyor.

Raven kolunu bana doluyor, vücudu en az benimki kadar gergin. "Her şey yoluna girecek," diyor ama sesi hiç de inandırıcı gelmiyor.

Anne Windsor'un yıllar önce başlattığı bir girişim olan Windsor Aşevi'nin tabelalarını takip ederek içeri girdiğimizde Sierra, "Büyükannemin gerçekten iyi biri olduğuna söz veriyorum," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

"*Sana* iyi davranıyor," diye mırıldanıyorum, cesaretim kırılmış bir halde.

"Hayır, bu doğru," diye araya giriyor Raven. "O gerçekten iyi biri, ama seni biraz daha resmi olmayan bir şekilde tanımak için bir şansa ihtiyacı var. Bu mükemmel olacak."

Sinirlerimi bastıramayarak başımı sallıyorum. Planım, Anne Windsor bana yavaş yavaş ısınana kadar Raven ve Sierra'ya Anne Windsor'ın hayır kurumlarından biri için gönüllü olduklarında eşlik etmek. Merhaba demek dışında, aslında ona pek bir şey söylemeyi planlamıyorum. Beni birkaç kez görmesinin, soyadımdan dolayı sahip olabileceği bazı önyargılardan kurtulmasını sağlayacağını umuyoruz. Bu şekilde, Zane ve ben sonunda ona bizden bahsettiğimizde buna açık olabilir.

"Al bakalım," diyor Raven ve bana bir saç filesi, önlük ve eldiven uzatıyor.

Sierra kolumu nazikçe ovmadan önce önlüğü giymeme yardım ediyor. "Her şey yoluna girecek. Hiçbir şey olmasa bile, doyurucu bir öğleden sonra geçireceğiz, tamam mı?"

Derin bir nefes alıp ona başımı salladım, desteği için minnettarım. İlk konuştuğumuzda onunla ne yapacağımdan emin değildim ama son birkaç hafta içinde onu sevmeye başladım. Tıpkı Zane gibi o da etrafındaki herkesi derinden önemsiyor ve şimdi aynı şefkatli tavrı bana da gösterdiği için şanslıyım.

"Sierra! Raven!"

Anne Windsor'ın heybetli sesiyle irkiliyorum ve Raven'ın eli beni çekerken benimkine kayıyor. "Anneanne Anne," diye bağırıyor.

Büyükanne. Raven'ı biraz kıskanmam garip mi? Birkaç yıl içinde Ares'le evleneceğini biliyorum ama henüz resmi olarak nişanlanmadılar. Sierra, ailesinin Raven'a davranış şeklinin daha çok ikisinin en iyi arkadaş olmasıyla ilgili olduğunu açıkladı ama ben de bunu özlemekten kendimi alamıyorum

- bu düzeyde bir kabullenme ve kapsayıcılık. Keşke bunun için bu kadar çok savaşmak zorunda kalmasaydım. Benimle birlikte olmanın Zane'e bir savaş gibi gelebileceği düşüncesi bile *acı veriyor.*

Üç kadının kucaklaşmasını izliyorum ve bir an için Anne Windsor, zengin ve şık bir pantolon giymiş olsa da, herhangi bir babaanne gibi görünüyor. "Kim bu? Gerçekten bir arkadaş mı edindin?" diye soruyor torununa, tek kaşını kaldırarak. "Yoksa Raven'dan daha fazla arkadaşın varmış gibi görünmesi için ona para mı verdin?"

Sierra'nın yüzündeki bariz öfke yüzünden giderek zorlaşan kahkahalarımı geri alıyorum. Öte yandan Raven kendini hiç tutmuyor. Bir kıkırdama nöbetine tutuldu ve büyükanneme doğru eğildi. "Büyükanne," diyor, "*bana* ödeme *yapmadığını nereden çıkardın*?"

Sierra bana uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Celeste," diyor suratını asarak. "Zorbalığa uğruyorum."

Sırıtarak kollarımı ona açıyorum ve o da bana sıkıca sarılıp başını omzuma yaslıyor. "Bil diye söylüyorum, bu sarılma ekstra ücrete tabi," diye fısıldıyorum - herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyorum.

Sierra hariç herkes kahkahayı patlatıyor ve Sierra dudaklarını şaşkınlıkla ayırarak geri çekiliyor. "Vay canına," diye mırıldanıyor, gözleri eğlence içinde parlıyor. "*İhanet."*

"Celeste, değil mi? Tanıdık geliyorsun. İsmin de tanıdık geliyor."

Erkek arkadaşımın büyükannesine bakıyorum, kibarca başımı sallarken kalbim hızla çarpıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum ona beceriksizce elimi uzatırken.

Elini. Teknik olarak daha önce tanışmıştık ama o zamanlar çocuktum ve hatırladığından şüpheliyim. O zamandan beri ne zaman aynı odada bulunsak, dedem ve benden uzak durmak için elinden geleni yaptı. Her zaman samimidir ve sektördeki herkesi davet etmekte asla başarısız olmaz, ancak söz konusu ailem olduğunda bunun profesyonel bir nezaketten başka bir şey olmadığını her zaman açıkça belirtmiştir.

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve elimi tuttuğunda titreyerek nefes veriyorum. "*Celeste,*" diye tekrarlıyor, elini geri çekerken ifadesi sertleşiyor. "Celeste *Harrison,* değil mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve ona yalan söyleyemeyerek başımı sallıyorum. Soyadımın ne olduğunu anlamasının daha uzun süreceğini umuyordum - iyi bir izlenim bırakmama yetecek kadar uzun.

Gözleri öfkeyle parlıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Torunuma yaklaşmaktaki niyetiniz nedir?"

Bir adım geri atıp başımı sallıyorum, kalbim sıkışıyor. "Ben... Ben... Ben -"

Sierra kolunu omzuma doladı ve Raven diğer koluma geçti.
dayanışma gösterisinde yan yana. "Lütfen kes şunu büyükanne," diyor Sierra, sesi acı içinde. "O benim arkadaşım. Büyükbabasıyla aranızdaki husumet her ne ise bizim neslimize uzanmak zorunda değil. Celeste çok sevimli biri ve onu tanımak için biraz zaman ayırırsan bunu anlarsın."

"Gitmeni istiyorum. Seni bir daha resmi bir davet olmadan Windsor arazisinde görmek istemiyorum. Torunumdan uzak dur. Ne kadar iyi olduğun umurumda değil Celeste. Benim ve torunumun yakınında bir Harrison istemiyorum. Büyükbabanın yaptığı gibi sevdiklerimi kandırıp incitmene izin vermeyeceğim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden titremeye başlıyorum. "Ben onun gibi değilim," diyorum ona, ses tonum çaresiz. "Ben sadece -"

"- Çık dışarı," diye sözümü kesti, sanki dokunuşum ona bulaşmış gibi elini önlüğüne silerken. "Ya kendi isteğinle gidersin ya da seni buradan çıkarttırırım."

Bir adım geri atıyorum, gözyaşlarımı akıtmak için elimden geleni yapıyorum. İşler nasıl bu kadar ters gitmiş olabilirdi? "Hadi," diyor Sierra, sesi kırılarak. "İzin ver... izin ver seni dışarı çıkarayım."

Otele doğru ilerlerken o da en az benim kadar titriyor. "Çok üzgünüm," diyor hıçkırıklarını bastırarak.

Ona doğru dönüp omuzlarını nazikçe tutuyorum ve ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Bu senin hatan değil Sierra. Bunun zor olacağını biliyorduk."

Burnunu çekiyor, yüzünden tek bir damla yaş akıyor. "Ben sadece... Ben... Ben düşünmedim..."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu kadar çabuk reddedilmek, bana hiç şans verilmemiş olması canımı acıtmıştı. Zane'le birlikte olmanın çetin bir mücadeleye dönüşeceğini her zaman biliyordum ama bunun katlanılabilir olacağını düşünerek kendimi kandırıyordum.

"Neler oluyor?"

Başımı kaldırdığımda Zane'in endişeyle açılmış gözleriyle bize doğru koştuğunu görüyorum. Sierra rahatlamış bir sesle, "Çabuk gelmişsiniz," diyor.

İkimizin arasına bakıyor, gözlerinde bir parça kafa karışıklığı dans ediyor. "Bana Celeste'i almamı söyleyen panik dolu bir mesaj gönderdin, ben de tabii ki hemen geldim. Ne oldu?"

Her birimize birer kolunu doluyor ve ben acıyı kontrol altına almak için dudağımı ısırıyorum. Dönüp ona doğru eğildiğimde, burnumu boğazına dayadığımda eli saçlarıma dolanıyor.

Sierra olanları anlatırken "Bu benim hatam," diyor. Büyükannesinin beni Windsor'daki her mülkten nasıl men ettiğini anlattığını duymak yaralarıma tuz bastı ve titrek bir nefes aldım. Böyle bir şey için ağlamak aptalca geliyor ama Zane'i mutlu edecek bir şey yapmayı o kadar çok istiyordum ki. Son zamanlarda ikimiz de geleceğimiz hakkında endişelenmeye başladık ve ben hem ona hem de kendime bu endişelerin yersiz olduğunu kanıtlamak istedim. Büyükbabam için çok çabalıyor ve ben de onun için aynısını yapmak istiyorum.

Zane iç geçiriyor ve iki kolunu bana dolayarak otel lobisinin ortasında herkesin görebileceği bir yerde beni sımsıkı kucaklıyor ama umurunda değil gibi görünüyor. "Büyükannenin yanına dön," diyor Sierra'ya. "Raven muhtemelen onunla tatlı dille konuşmakta ve öfkesini dindirmekte zorlanıyordur. Orada elinden geleni yap, tamam mı?"

Onun uzaklaştığını duyuyorum ve Zane iç geçiriyor. "Benim tatlı Celestial'ım," diye mırıldanıyor bana sıkıca sarılarak. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Sana acı verecek bir şey yapmanı asla istemiyorum. Kimsenin onayına ihtiyacın yok."

Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslanıyorum, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "*İstiyorum,* çünkü seninle bir gelecek *istiyorum,* Zane."

Yüzümü kavrıyor, bakışları benim duygularımı yansıtıyor. "Celeste Harrison, seni tüm kalbimle seviyorum ve her zaman da seveceğim - her şeye rağmen, kim ne derse desin ya da ne düşünürse düşünsün. Anlıyor

musun?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve başımı sallıyorum. "Ben de seni seviyorum, Zane. Hem de çok. İlişkimizin sana hiçbir şeye mal olmasını istemiyorum - benim için hiçbir şeyi feda etmeni istemiyorum."

Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor, nefesi kesiliyor. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Biraz zaman alabilir ama her şey yoluna girecek. Eninde sonunda büyükanne ve büyükbabamızı yıpratacağız."

Elimi kaldırıyor ve avucumu kendisine doğru çeviriyor, bileğimin iç kısmını öperken gözleri benimkilerde. "Seni seviyorum ve bir gün seni karım yapacağım. Bu bir yemin, Celeste."

Yirmi Sekizinci Bölüm

CELESTE

Başparmağımı Zane'in ön kapısına doğru iterken zihinsel olarak tükenmiş durumdayım ve büyükannesinin beni mülkünde yakalaması konusunda tuhaf bir paranoya hissediyorum. Teknik olarak, resmi bir davetim var ama bunu ona açıklamak imkansız olurdu.

Zane ve ben aylardır elimizden geleni yapıyoruz ama hiçbir şey değişmedi. Anne Windsor beni gördüğü anda geriliyor, bakışları her zaman güvensizlik ve hoşnutsuzlukla dolu. Bugünlerde Sierra ile olan arkadaşlığıma tahammül ediyor gibi görünüyor ama çoğunlukla beni gördüğünde yokmuşum gibi davranıyor. Büyükbabam da Zane'e aynı şeyi yapıyor.

İkimiz de ne yapacağımızdan emin değiliz - sadece onlara bizden bahsedip sonuçlarıyla mı uğraşacağız? Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz ve sabırsızlandığını biliyorum. Onu suçlayamam, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. İstediğim basit şeyler, mesela dedikodu gazetelerinin fotoğrafımızı çekip manşet yapmasından endişe etmeden bir randevuya çıkabilmek gibi. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum, Zane Windsor için konuşulduğunu.

"Oh! Buradasın!" Kafamı kaldırdığımda Raven'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve birkaç dakika sonra Sierra fuayeye koşarak geliyor, kendini bize doğru atıyor ve bir grup kucaklaşmasını zorluyor. Raven onu "Nefes alamıyorum," diye uyarıyor ve o da isteksizce bizi bırakıyor.

"Seni üç haftadır görmedim," diyor Sierra, bakışları suçlayıcı. "Gerçekten, beni seviyor musun?"

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum, bakışlarım kapı aralığına yaslanmış, sadece bizi izleyen Zane'e takılıyor, gözleri ruhumu rahatlatan bir şeyle parıldıyor. Onunla birlikte olmak eve dönmek gibi hissettiriyor - daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Elbette seni seviyorum," diyorum Sierra'ya, gözlerimi Zane'den ayıramadan.

Ofluyor, dikkatimi çekemediğinin açıkça farkında.

Zane elini uzatıyor, ben de sırıtarak ona doğru yürüyorum ve ulaşır ulaşmaz parmaklarımızı birleştiriyoruz. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları benimkilere sürtünerek iffetli bir öpücük konduruyor.

Lexington arkamızdan, "İğrenç," diyor ve ben de Zane'in en küçük kardeşine sırıtıyorum.

"Yüzün iğrenç," diye karşılık veriyorum.

Bana doğru yürüyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Seninki kadar iğrenç değil," diyor ve aynı şeyi yapmak için Sierra'ya uzanıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye tersledi, bir adım geri çekildi, gözleri kısılmıştı. "Ares!" diye sesleniyor, belli ki en büyük kardeşinin Lex'i hizaya getireceğini umuyor.

Ares, Luca ve Dion neler olup bittiğini görmek için fuayeye giriyor ve her biri beni gördüklerinde sarılmayı teklif ediyor. "Lex," diyor Ares, sesi bitkin geliyor. "Sierra'nın gazabını gerçekten göze almak istiyor musun? Daha geçen hafta tüm ayakkabılarının bağcıklarını sökmedi mi? Neden deli olduğu belli olan birine bulaşasın ki? Cidden, kim böyle tuhaf bir şeyi düşünür ki?"

Komik, çünkü her toplandığımızda bu senaryoyu aynen yaşıyoruz, ancak hiçbir şey değişmiyor. Lex hepimize elinden geldiğince sataşıyor, Zane ve Dion sessizce izliyor ve Ares Lex'i azarlıyor, Luca da onu destekliyor.

Sierra ağzı açık bir şekilde Ares'e bakıyor ve Raven da Ares'e bakarken gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yapıyor, ikisi tanıdığım bir anı paylaşıyorlar - Zane ve ben bunu sık sık yaparız, düşündüğümüz kelimeleri söylemek zorunda kalmadan birbirimize bakarız.

Zane şakağımı öpmeden önce, "Artık burada olduğuna göre nihayet öğle yemeği yiyebiliriz," diyor. Başımı sallıyorum ve beni gözlemevine götürmesine izin veriyorum, kardeşleri de yanımda. Aylık öğle yemeği geleneğimiz yeni bir şey ve o bunu asla kabul etmese de, bunun benim yararıma olduğunu biliyorum. Bu onun ailesinin beni kabul ettiğini ve

büyükannesinin bir istisna olduğunu gösterme şekli.

Tıpkı bana söylediği gibi yavaş adımlarla ilerledik, Sierra ve Raven'ın yardımıyla bir kardeşinden diğerine geçtik. Birkaç ay sürdü ama Windsor kardeşler beni kendilerinden biri olarak kabul etmiş görünüyorlar. Keşke benim ailem için de aynı şey geçerli olsaydı.

"Hey," diye mırıldanıyorum, ona bakarak.

Kaşlarını kaldırdı ve bana doğru döndü.

"Hmm?" "Annem... bugün seni aradı mı?"

Zane sırıtıyor ve başını sallıyor. "Evet," diyor, gözleri şefkatle parlıyor. "Beni senin evinde akşam yemeğine davet etti ve kardeşinle babanın da orada olacağını söyledi. Çok heyecanlıyım."

Gülümsemeye zorluyorum ve endişelenmemek için elimden geleni yapıyorum. Annem sık sık Zane'i soruyor ve ara sıra onu aradığını da biliyorum. Onu bu kadar sevmesem kıskanacağım bir bağ kurmuşlar. Öte yandan Archer ve babam ona hâlâ Zane'in büyükannesinin bana davrandığı gibi davranıyorlar. Ona umduğum gibi ısınamadılar ve çoğunlukla ilişkimiz yokmuş gibi davranıyorlar. Eğer şanslıysak, bu yemek her şeyi değiştirecek. Babam ve Archer onu tanımak için biraz zaman ayırırlarsa onu seveceklerdir.

Yemeğin iyi geçmesine çok ihtiyacım var. Bir galibiyete ihtiyacımız var çünkü Zane'in de benim kadar cesaretinin kırıldığını söyleyebilirim. Büyükanne ve büyükbabalarımızın hiçbiri bizim fikrimize sıcak bakmıyor ve bize her şeye mal olmayacak bir şekilde nasıl ilerleyeceğimizden emin değiliz. Zane'in bir zamanlar annesinin ailesine ait olan şirketi kaybetmesinin sebebi ben olsaydım kendimi asla affetmezdim. Annesinin mirasını korumak onun için her şey demek.

"Tatlı getireyim mi? Limonlu turta yapabilirim?"

Ona sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece kendini getir, bebeğim. Sen fazlasıyla yeterlisin."

Gözlerimin içine bakıyor, söylemediğim kelimeleri duyuyor. O yeterli

- Kim ne derse desin.

Bölüm Yirmi Dokuz

ZANE

Celeste'in annesi için hazırladığım buketi sıkıca kavrarken ellerim nemli, diğer elimde de bir şişe viski var. Kız arkadaşımın ailesinin evinin önünde dururken şu anda olduğum kadar gergin olduğumu hiç sanmıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve zili çalıyorum. Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Archer, peşinde Celeste olduğu halde karşımda beliriyor. Yüzünde kızgınlık okunuyor ve ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Kahretsin, Arch," diyor Celeste, ona sertçe dirsek atarak. "Sana kapıyı açacağımı söylemiştim!"

"Bunu kendim görmeliydim," diye tersliyor. "Annem erkek arkadaşınla akşam yemeği yemek için uçakla gelmemi söylediğinde inanamadım. Bu tam bir saçmalık. Kendi doğum günü için bile benden uçakla gelmemi istemedi ama *onun için mi istiyor*?"

Celeste onu iterek geçtiğinde iç çekiyorum, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor. Belli ki ailesi uzun sürmeyeceğimizi umuyordu. "İçeri gel," diyor elimi tutarak.

Ona güven verici bir gülümseme atıyorum ve o da beni eve götürürken biraz rahatlıyor. Mutfağa girdiğimizde annesi gülümsüyor, elimdeki gülleri fark edince gözleri açılıyor.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim, hanımefendi" diyorum. Onu.

"Ah, Zane," diyor, hayatımda gördüğüm en anaç şekilde gülümseyerek. "Bunlar çok güzel ama gerçekten almamalıydın - ve bana Clara demeni kaç kere söylemem gerekiyor?"

Celeste aceleyle, "Bunlar annesinin gül bahçesinden," der. "O güller... şey, diyelim ki ben hiç kendime ait dolu bir buket almadım."

Bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Bunları sadece kız kardeşime, büyükanneme, karıma ve kayınvalideme ayırıyorum."

Celeste'in dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, sözlerim kafasına dank edince gözleri kararıyor. Yanaklarının o kadar güzel pembeleşmesine bayılıyorum ve telaşla gözlerini kaçırıyor.

Clara ikimize sırıtıyor ve onun gerçekten de telefonda olduğu gibi olduğunu fark ettiğimde içim rahatlıyor. "Yolculuk nasıl geçti?" diye soruyor, getirdiğim viski şişesini tezgâhın üzerine koyup ona yardım edebilmek için lavaboya koşup ellerimi yıkarken.

"Sadece birkaç dakika uzakta oturuyorum, bu yüzden küçük, keyifli bir yolculuk oldu." "Öyle mi? Buna sevindim. Bugün işte iyi bir gün geçirdin mi?"

Kendi kendime gülümsüyorum, kalbim ısınıyor. Beni birkaç haftada bir arıyor ve her seferinde beni tanımak için çaba sarf ediyor. Bu kadar samimi olması beni her zaman şaşırtıyor. Telefon görüşmelerimiz başlangıçta garipti, ama onları dört gözle beklemeye başladım. Onu arayacak cesareti henüz kendimde bulamadım ama yavaş yavaş buluyorum. Büyükannem pek anne gibi değil ama Clara... tam da bazen annemin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi.

Celeste ne düşündüğümü biliyor gibi, çünkü ben annesiyle ayaküstü sohbet ederken yüzünde tatlı bir gülümsemeyle pazumu hafifçe okşuyor. "Gidip masayı hazırlayacağım ve babamın iyi olup olmadığına bakacağım," diyor Celeste ve ben de başımı sallayarak kapı arkasından kapanana kadar gözlerimle onu takip ediyorum.

"Sende aşk böceği var, değil mi?"

Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, hanımefendi. Korkarım tedavisi yok."

Gülüyor ve uzanıp saçlarımı karıştırıyor. "Hadi o zaman, gidip oğlumu ve kocamı Celeste'e hayran olduğuna ikna etsek iyi olur. Şu ana kadar senin hakkında öğrendiğim her şeyi sevdim ve sanırım onlar da sevecek. Ama yine de Tara'nın oğlundan da farklı bir şey beklemezdim."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Annemi tanıyor muydun?"

"Çocukluk arkadaşıydık," diyor, gülümsemesi eriyip gidiyor. "Onu hâlâ sık sık düşünüyorum ve senin nasıl bir adam olduğunu görse gurur duyardı, biliyorum. Ben gurur duyuyorum."

Mutfaktan çıkarken şaşkınlıkla ona bakıyorum, kalbim tanımlaması zor bir şeyle dolup taşıyor - bu tam olarak minnettarlık değil, ama ona yakın bir şey. Kabulü o kadar cesaret vericiydi ki, yanımda getirdiğim eski viski şişesine uzanırken kendimi gülümserken buldum.

Celeste'nin babası çoktan yemek masasına oturmuş ve ben içeri girdiğimde isteksizce ayağa kalkıyor. Beni gördüğü için mutsuz görünüyor ve elini sıktığımda gereğinden biraz daha sert sıkıyor ama bunu kişisel algılamamak için elimden geleni yapıyorum. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

Elimdeki şişeye bakıyor ve benden alırken iç geçiriyor. "Bu George ve ben viski sevmem," diyor, şişeye bakarken gözlerinin parıldamasına rağmen.

"Yalan söyleme baba," diyor Celeste, Archer'la birlikte bu akşamın tabaklarını taşırken. "Yakışmıyor."

Archer masadaki viskiyi görür görmez kaşlarını kaldırınca gülümsememi bastırıyorum. "Bu nadir bulunan bir şişe," diyor. "Babama rüşvet veriyorsun, öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "İşe yarıyor mu?"

Celeste'in babası gülümsememek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyor ve Archer'ın karşısındaki boş koltuğa başıyla işaret ediyor. "Şuraya otur."

Kibarca başımı sallıyorum ve bana söyleneni yapıyorum, kız arkadaşımın duruşundaki gerginliğe dikkat ediyorum. Birazcık bile rahatsız görünsem, hiç şüphesiz kendini kaybedecek. Celeste bana karşı şaşırtıcı derecede korumacı ve bu bana sonsuz derecede sevimli gelen bir şey.

"Şu şişe," diyor yanıma otururken, sesi yumuşak. "Babana ait olduğunu söylediğin şişe bu, değil mi?"

Kafamı kaldırıyorum ve içimden bir şaşkınlık geçiyor. Bundan bir kez bahsetmiştim ama aylar önceydi. Bunu nasıl hatırlamış olabilir ki?

Ona uzanıyor ve başını sallıyor. "Onu alamazsın baba. Geri ver onu."

"Celeste," diye mırıldanıyorum, elini tutarken ona sadece onun anlayacağı bir bakış fırlatıyorum. Gözlerimin içine bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var ve tek yaptığı bana güven vermek. Beni bu kadar çaba sarf ederken görmekten hoşlanmadığını biliyorum ama

Her şey onun için olduğu için benim için bir şey ifade etmiyor. İç çekip yenilgiyle arkasına yaslanıyor ve ben de birleşmiş ellerimizi dudaklarıma götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Umarım açsındır," diyor Clara, havayı yumuşatmaya çalışarak.

George tek kelime etmezken, Archer kollarını kavuşturmuş, bana hiddetle bakıyor. "Peki, kız kardeşimi yıllarca ağlatan bir çocukken nasıl oldu da bu masada oturmaya başladın?"

Celeste iç geçiriyor ve ben de elimi dizine koyuyorum. "Büyüyerek, toyluğum için özür dileyerek ve Celeste'e onu tüm kalbimle sevdiğimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaparak, çocukken yaptığım hataların asla tekrarlanmamasını sağlayacağım."

George'un ifadesi yumuşar ve başını kapıya doğru eğer. Archer'a, "Büyükbabanın Noel'de bana verdiği viski şişesini al ve bunu güvenli bir yere koy," der.

Archer kaşlarını çatıyor, ayağa kalkıp babasının emrini yerine getirmeden önce bir an tereddüt ediyor. Clara gülümsüyor, görünüşte memnun, ama bu benim sinirlerimi hiç yatıştırmıyor.

George aynı derecede pahalı bir bardak viski doldurup bana doğru ittiğinde "Yapamam," diyorum. "Araba kullanmam gerek." Şoförümü arayabilirdim ama gecenin bu saatinde onu rahatsız etmekten nefret ediyorum.

Clara bana sırıtıyor ve kolumu okşamak için uzanıyor. "Geceyi burada geçirebilirsin, tatlım."

"*Misafir odasında*," diye ekliyor George, sesi keskin.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle başını hafifçe sallayan Celeste'e bakıyorum. "Onur duyarım," diye mırıldanıyorum, kalbim minnettarlığa benzer bir şeyle dolup taşıyor.

"Yeni başlangıçlara, sanırım," diyor George kadehini kaldırarak.

Bardağımı kaldırıp onunkine dokundururken ona gülümsüyorum. "Yeni başlangıçlar," diye katılıyorum, dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ne kadar süreceği önemli değil ama onu kazanacağım. Buna mecburum çünkü ailelerimiz bizi onaylamazsa tanrıçamın benimle gerçekten mutlu olacağını sanmıyorum. Benim için güçlüymüş gibi davrandığını biliyorum ama ailesini çok seviyor - o inatçı büyükbabasını bile. Onları sevmeyi öğreneceğim, çünkü *onu seviyorum*.

Otuzuncu Bölüm

CELESTE

Misafir odasının kapısının kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra merakım taşmış bir şekilde parmak uçlarımda koridoru geçiyorum. Yemekten sonra Archer, babam ve Zane verandada uzun süre oturup içki içtiler ve sohbet ettiler. Ne konuştuklarından emin değilim ve sık sık duyduğum kahkahalar düşündüğüm kadar güven verici değildi. Ne zaman katılmaya çalışsam, sert bir şekilde kovuldum ve sonunda annem dışarı çıkmamı yasakladı.

Kaç yaşında olursam olayım, annem beni azarladığında beni dehşete düşürmekten asla vazgeçmeyecek, ki doğrusunu söylemek gerekirse bu çok nadiren oluyor. Belki de bu yüzden onun sözlerine başkalarınınkinden daha çok kulak veriyorum.

Misafir odasına girdiğimde Zane başını kaldırıyor, yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Tanrıçam," diye fısıldıyor, sözcükleri hafifçe geveleyerek. Takım elbisesinin ceketini, yeleğini ve kravatını çıkarmış ve gömleğinin kollarını kıvırma şekli gülünç derecede seksi.

Yüzümü avuçluyor ve ben de onu dikkatle inceliyorum. Kulağa her şey yolunda gitmiş gibi geliyor ama yine de endişelenmeden edemiyorum. Hem Archer hem de babam inanılmaz derecede korumacılar ve Zane'e kötü davranmaları ya da onu hoş karşılanmadığını hissettirmeleri düşüncesi kalbimi kırıyor.

"Bu bir rüya mı?" Zane soruyor.

Ona sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sevgili erkek arkadaşım. Bunların hepsi çok gerçek, ama itiraf etmeliyim ki sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Alnını benimkine koyarken iç geçiriyor. "Seni seviyorum, Celeste." Elimi tutuyor ve avucumu göğsüne yerleştiriyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki burası acıyor."

Gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken midem bulanıyor ve sırıtıyorum. Onu daha çok sevdiğimi söylesem bana inanmazdı. Zane pek sık sarhoş olmaz ama sarhoş olduğunda da sevimli bir şekilde inatçı olur. "Daha iyi öpeceğim," diye söz veriyorum ona.

"Yapmak zorundasın," diyor bana. "Kalbim artık senin, bu yüzden ona iyi bakmalısın."

"Yapacağım, aşkım."

"Bu bir yemin mi?" diye sorar, bakışları hararetlidir.

Başımı sallıyorum. "Kalbine çok iyi bakacağıma söz veriyorum, Zane. O artık benim, değil mi? Onu her zaman saklayacağım."

Gömleği açılıyor ve takdirle ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Artık onu görmeye alışmış olmalıyım, ama bundan bıkacağımı hiç sanmıyorum. "Bu bir rüya değil, değil mi?" diye soruyor, elini saçlarımın arasından geçirirken. "Eğer öyleyse bana söylemelisin."

"Bu bir rüya değil, bebeğim."

"Tamam, güzel, çünkü seni öpeceğim ve uyandığımda bunun gerçek olmadığını öğrenmek istemiyorum. Bu birkaç kez oldu. Aslında birçok kez."

Kıkırdıyorum ve Zane beni daha yakına çekerek sözümü kesiyor ve ona çarpmamı sağlıyor. Başını eğiyor ve beni yavaşça öpüyor. İnliyorum ve ellerimi boynunun arkasına dolayana kadar göğsünden yukarı itiyorum.

"Benim için çok mükemmel," diye fısıldıyor, yatağına düşene kadar beni geri götürüyor. Dizini bacaklarımın arasına yerleştirirken sırıtıyor. "Artık neyin gerçek olduğunu söyleyemiyorum, çünkü seninleyken tüm hayallerim gerçek olmuş gibi hissediyorum."

Tişörtünü çıkarıp bana karşı koyamayacağımı bildiği o sırıtışlardan birini attığında kalbim küt küt atıyor. "Zane Windsor," diye fısıldıyorum. "Dalga geçme."

Üzerime eğiliyor ve parmaklarının ucunu karnımda gezdiriyor. "Ama seninle alay etmeyi seviyorum, Celeste. Seninle ilgili her şeyi seviyorum ama en çok yalvarma şeklini seviyorum."

İç çamaşırımı kenara itiyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor, parmağını ıslaklığıma batırırken bakışları baş döndürüyor. "Ne kadar güzel bir amcık. Bunun en iyi yanı ne biliyor musun?"

İki parmağını içeri sokarken başımı sallıyorum. "Bu amın ne kadar açgözlü olduğu ya da tadının ne kadar inanılmaz olduğu değil. Hayır. En iyi kısmı *benim olması*. *Sonsuza kadar*. Benim dokunuşum onun bileceği ilk ve son dokunuş olacak."

"*Sadece,*" diye düzeltiyorum onu, daha önce itiraf etmediğim bir şeyi itiraf ederek. "Senin dokunuşun bildiğim tek dokunuş."

Zane gözlerini kırpıştırıyor ve sonra yüzüne geniş bir sırıtış yayılıyor. "Senin de benim tek sevgilim olduğunu biliyor muydun? Şimdiye kadar yattığım tek kadın sensin Celeste. İlkim, sonum, tekim."

Klitorisimin etrafında daireler çizerken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "O zaman... o zaman nasıl... bu işte nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Çok fazla porno izledim," diyor omuz silkerek, yüzünde sevimli bir sarhoş gülümsemesi. "Ve ben hızlı bir çalışmacıyım. Söz konusu sen olduğunda, memnun etmeye hevesliyim."

"Zane," diye inliyorum beni kızdırmaya devam ettiğinde, yavaş temposu çıldırtıyor. "Tanrım, sana çok aşığım."

"Evet. Öylesin, değil mi? Bu çılgınca. Sen bir tanrıçasın ve ben... ben buna layık değilim."

Parmaklarını içeri sokup kıvırıyor, inlememek için dudağımı ısırıyorum. Ona asla karşı koyamıyorum - buraya bir şey bekleyerek gelmemiştim bile. Sadece iyi olup olmadığını görmek ve ona iyi geceler öpücüğü vermek istedim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını çekerken sırıtıyor. "Lütfen ne, Celestial?"

Kalçalarımı kaldırıyorum ve külotumu tamamen aşağı itiyorum. "Lütfen sik beni, Zane. *Lütfen.*"

Titreyerek nefes alıyor, bakışları o kadar hayranlık uyandırıcı ki kalbim ondan başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şefkatle dolup taşıyor. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?" diye fısıldıyor. "Sikim için yalvarırken çok güzel görünüyorsun."

Ellerini takım elbise pantolonunun düğmelerine koyarken sabırsızlıkla izliyorum, hareketleri yavaş. Tam düğmeyi çözmüşken biri kapısını çalıyor.

"Zane?"

Gözleri büyür. "Lanet olsun. Bu benim

kayınbiraderim." "*Neyin*?"

Beni ayağa kaldırıp odaya bakarken yanıt vermiyor. "Yatağın altına gir." Gözlerimi kocaman açmış ona bakıyordum.

eğlenmeli ya da kırılmalı. "Çabuk ol! Seni yatağımda yakalayamam! Sonunda benden hoşlanmasını sağladım!"

Gülümsememi bastırıp dediğini yapıyorum ve ağabeyim odaya girmeden birkaç dakika önce kendimi saklıyorum. "Hâlâ uyanıksın," diyor Archer, kelimeleri hafifçe geveleyerek. "Sana bir havlu ve giymen için bazı kıyafetlerimi getirdim. Yedek diş fırçası da."

Odada bazı kıpırtılar duyuyorum ve yatağın altından baktığımda ağabeyimin Zane'e gülümsediğini görüyorum. "Erkek arkadaş konusunda o kadar da kötü değilsin sanırım," diye ekliyor.

Zane gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Teşekkürler, dostum."

"O mutlu, bunu biliyorum. Gülümseyişinden, sana bakışından anlayabiliyorum. Yıllarca kız kardeşimi çok üzdün ve ben hala bunu sana ödetmek istiyorum. Ama lanet olsun, Zane, aynı zamanda onu senin mutlu ettiğin kadar mutlu gördüğümü hiç sanmıyorum. Keşke bir pislik olsaydın. İşleri çok daha kolaylaştırırdı."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kardeşimin bu kadar sevimli olabileceğini hiç düşünmemiştim ve Zane'in gözlerini kocaman açarak ona bakması da aynı derecede sevimli. Gerçek bir kankalığın oluşumuna tanık olduğuma inanamıyorum.

"Teşekkürler," diye kekeliyor Zane. "Minnettarım. Onu seviyorum, biliyor musun?"

Archer iç geçirir ve kapıya doğru yürürken başını sallar. "Evet, biliyorum." Kapıyı açar ve arkasına bakar. "Aileye hoş geldin, pislik. Hoşuna gideceğinden şüpheliyim ama suratını yumruklamam için bana başka bir sebep daha vermemeye çalış. Eminim küçük kız kardeşim o suratı çok seviyordur. Bunu mahvetmek istemem." Sonra dışarı çıktı, kapı arkasından gereğinden çok daha yüksek bir sesle çarparak kapandı. Ben yatağın altından kıpırdanarak çıkarken Zane ona bakıyor ve gülümsemesini engelleyemiyor. "Sanırım..." Mırıldanıyorum. "Sanırım sen ve kardeşim arkadaş mı oldunuz?"

"Arkadaş mı?"

Başımı sallıyorum, yüzündeki silahsızlanmış ifade beni sonsuza dek eğlendiriyor. Bu gece umduğumdan çok daha iyi geçti. Şimdi sadece büyükanne ve büyükbabalarımızı halletmemiz gerekiyor - ama bu her zaman en zor kısım olacaktı.

Bölüm Otuz Bir

CELESTE

Annem ve ben mutfaktaki kahvaltı barında oturan üç adama bakıyoruz, Zane ortada. "Dün gece içtiğiniz kadar içtikten sonra bir şey öğrenebildiniz mi?" Ses tonum sertleşerek soruyorum.

Babamın omzunu Zane'inkine vurup eğilmesini izliyorum. "Bunu senin seçtiğini unutma. Ondan uzaklaşmak için çok geç değil, biliyor musun? Kaderinde annesi gibi deli olmak var."

Annem omurgasını dikleştiriyor ve başını babama doğru eğiyor. "Neydi o?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde hafif.

Archer Zane'e doğru eğildiği sırada babam boğazını temizliyor. "Celeste'le birlikte hayatta kalmak istiyorsan, babam kadar aptal olma."

Bu arada, Zane bana bakıp gülümsüyordu. Akşamdan kalma olduğu belli olmasına rağmen, onu uzun zamandır bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Ailelerimizin birlikte olmamızı kabul etmemesinin yükü ona ağır gelmeye başlamıştı ve dün gece bu yükün bir kısmını kaldırmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim Celestial," diyor Zane, ses tonu ciddi. "Bir dahaki sefere bu kadar içmeyeceğim, tamam mı? Archer ve ben babana hayır diyemedik."

Babamın kafası Zane'e kayıyor ve gözleri açılıyor. "Beni otobüsün altına mı atıyorsun?"

Archer kıkırdıyor ve kolunu Zane'e dolayarak babama bakmadan önce başını sallıyor. "Siz bizden daha iyisiniz."

Annem bana dönüyor ve gülümsüyor. "Sana Celestial mı diyor?"

Anında kızardım. Normalde Zane bana sadece özel olarak Göksel ya da Tanrıça derdi ve bunun ağzından kaçtığını fark ettiğinden şüpheliyim. Annem kıkırdıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, bakışları sevecen. Zane'den gerçekten hoşlandığı çok açık ve bu beni anlatamayacağım kadar mutlu ediyor.

"Pekâlâ, Archer ve Zane," diyor annem, onlara bakarken gülümsemesi kayboluyor. "Bu evde yaptığımız bir şey varsa, o da eylemlerimizin sorumluluğunu almak ve hesap verebilir olmaktır. Dün gece içmeyi sen seçtin, bu yüzden bugün sonuçlarına katlanacaksın. Cumartesi sabahları yemek dersleri içindir, o yüzden sineye çek ve gidip bana sebze tarlasından biraz sebze getir. Ne istersen seçebilirsin. Celeste'in dilinden düşürmediği İngiliz rosto yemeğinin kendi varyasyonunu yapacağız."

İkisi de sandalyelerinden kalkmak zorunda kalacakları düşüncesi çok ağırmış gibi başlarını öne eğiyorlar ve bir an için Zane'i iyileşmesi için eve götürmeyi düşünüyorum. "*Şimdi,*" diye tersliyor annem ve ben istemsizce irkiliyorum.

Çocuklar hızla hareket ediyor, her ikisi de normalde son derece tatlı olan annemin onlara kızdığının açıkça farkında. Babam kıkırdıyor ve annem iç çekiyor. "Ben de senden memnun değilim. Çocukları nasıl bu kadar sarhoş edebildin, George?"

Oturduğu yerden kalkıyor ve kolunu onun omzuna doluyor. "Buna bağlanma deniyor, tatlım. Umduğun şeyi başardın, değil mi? Çocuktan oldukça hoşlanıyorum, Archer da öyle, tıpkı senin de söylediğin gibi."

Adam şakağına yumuşak bir öpücük kondurduğunda annem iç geçiriyor. "Likör kokuyorsun. Bir dahaki sefere çocuklarla bağ kurmak istediğinde, onları ve kendini zehirlememeye çalış."

Zaten şüphelendiğim şeyi duyduğum için rahatlamış bir şekilde sırıtıyorum - dün geceki yemeğin başarılı olduğunu. Babam aylarca Zane'in evimize adım atmasına bile izin vermedi ve ben her hafta ona soğuk dış görünüşünü eriten küçük şeyler anlattım. Ona Zane'in bana pişirdiği yemeklerden, evimde tamir ettiği şeylerden ve bana verdiği şirketimizin yararına olan stratejik tavsiyelerden bahsederdim. Oflayıp pufluyor ve sözlerimi duymazdan geliyordu ama dinlediğini biliyordum.

Yavaş adımlarla, tıpkı Zane'in dediği gibi. "Seni seviyorum baba," diye mırıldanıyorum, kalbim taşıyor. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ve sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Zane beni mutlu ediyor ve onun burada hoş karşılandığını hissetmesini istiyorum."

Babamın gözleri açılıyor ve birkaç dakika boyunca gözle görülür bir şekilde duygusal görünüyor. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Ona bir şans vermekte bu kadar geç kaldığım için özür dilerim." Kolunu bana doğru

uzatıyor ve ben de gülümseyerek onu kucaklıyorum. Zane'i kabul etmeyi reddetmesi sadece Zane'le olan ilişkimi zora sokmakla kalmadı.

ailemle olan ilişkimi de etkiledi. Hissettiğim acı yavaş yavaş büyüdü, ancak bu sabah hepsi kayboldu.

Archer ve Zane bir şeye gülerek mutfağa girdiklerinde geri çekiliyorum. Zane kardeşimin eski gri eşofman altı ve yırtık beyaz tişörtünün içinde bu kadar seksi görünmemeli ama Tanrım, görünüyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve Archer sırtına *sert bir* tokat atana kadar bir an duraksayıp bana bakıyor. "O benim *kız kardeşim,* seni pislik."

Zane kendini toparlıyor ve sebzeleri tezgâhın üzerine bırakıyor, omuz silkerken yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "O benim kız arkadaşım, Archer. Elimde değil."

Bana her kız arkadaşım dediğinde hâlâ eriyorum ve o da bunu biliyor. Sebzeleri yıkamaya başladığımda yanaklarım alev alev yanıyor ve ellerini yıkamak için yanıma gelen Zane'e bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudunun benimkinin yanındaki sıcaklığı inanılmaz derecede cezbedici ve parmaklarının suyun altında benimkinin üzerinde gezinmesi onu hemen burada öpebilmeyi dilememe neden oluyor. Gözleri benimkileri buluyor ve uzaklaşıp ellerini kurulamadan önce bilerek sırıtıyor. Benimle dalga geçmesinin bedelini ona daha sonra ödeteceğim ve biliyorum ki ikimiz de bunun her saniyesinden keyif alacağız.

"Üzgünüm geciktim! Clara bir şeyler almamı söyledi!"

Lily kucağında bir çuval patatesle aceleyle içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Adımlarının ortasında donup kalıyor, Zane'i gördüğünde gözleri açılıyor. Yüzünün rengi soluyor ve kaşlarını çatıyor. "Zane?"

Garip bir şekilde gülümsüyor. "Lily," diyor kibarca başını sallayarak. Çalışanlarından birini böyle resmi olmayan bir ortamda görmek onun için tuhaf olmalı. Lily'yi ne zaman bizimle takılmaya davet etsem, tam da bu nedenle reddediyor.

"Bu çok garip. Cumartesi günü patronumu görmek zorunda olduğuma inanamıyorum."

Babası kolunu ona doluyor ve başını sallıyor. "O senin patronun değil," diyor ona, ses tonu güven verici. "O sadece Celeste'in erkek arkadaşı."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve bana bakıyor. Heyecanla başımı sallıyorum. Aylardır ailemin Zane'i kabul etmeyeceğini düşündüğümden yakınmamı dinlemek zorunda kalmıştı. Bundan bıktığına eminim ama beni cesaretlendirmekten asla vazgeçmedi.

Lily anneme doğru yürümeden önce bana gülümsüyor ama tüm bu süre boyunca Zane'i olabildiğince görmezden geldiğini fark ediyorum. Benim için endişelendiğini biliyorum ama umarım zamanla onun bana karşı gerçekten kötü bir niyeti olmadığına inanmaya başlar.

Otuz İkinci Bölüm

ZANE

Archer arabasından inip şaşkınlıkla konağıma bakarken gülümsüyorum. "Bazen senin bir Windsor olduğunu unutuyorum, biliyor musun?"

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum onu evime götürürken. Son birkaç ay içinde Archer ve ben arkadaş olduk - ikimizin de beklemediği bir şey. Bir zeytin dalı uzatmış ve yeni bir araba seçmek için yardımımı istemişti, ben de ona Windsor Motors'un yeni modellerinden birini teklif etmiştim. İkimiz de sevdiğimiz kadın için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk, ancak bunu yaparken birbirimizi tanıdık ve düşündüğümüzden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ettik.

"Katılmamın sorun olmayacağından emin misin?" diye soruyor endişeyle.

Bu gece onu bu kadar endişeli bulduğuma şaşırarak ona sırıtıyorum. Sanırım ona kız kardeşinin erkek arkadaşı dışında kim olduğumu unutturmayı biraz fazla iyi başardım. "Elbette. Poker gecesi gayri resmi bir şeydir. Sadece kardeşlerim ve ben varız ve kayınbiraderimi de dahil etmek adil olur."

Archer başını sallar. "Aslında Celeste ile evli olmadığının farkındasın, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "*Henüz* değil."

Yüz ifadesi düşüyor ve bakışlarındaki sempati beni neredeyse mahvediyor. Etrafımızdaki hiç kimsenin başaracağımıza inanmadığını bilmek asla daha az acı vermez, gerçekten değil, bizi yok edebilecek fedakarlıklar olmadan değil.

İçeri girdiğimizde kardeşlerim ve Xavier başlarını kaldırıp bakıyorlar ve Ares iç çekip cüzdanına uzanıp bir elli dolar çıkardığında kaşlarımı çatıyorum. Lex hiç konuşmadan parayı alırken sırıtıyor ve kendinden memnun bir şekilde koltuğuna yaslanıyor. Ne üzerine bahse girmişlerdi ki?

"Bu Archer Harrison," dedim onlara. "Celeste'in kardeşi."

Luca gözlerini kısar. "Serenity Solutions'ın ortak sahibisiniz, değil mi?"

Archer başını sallıyor, omuzları kaskatı. Onu daha önce hiç gergin görmemiştim. "Luca Windsor," diye cevap veriyor. "Windsor Bankası ve Windsor Finans'ın CEO'su, değil mi? Sizinle tanışmak bir onur."

İki adam el sıkışıyor ve hemen işlerindeki benzerlikler hakkında sohbet etmeye başladıklarında gülümsüyorum.

"Güzel," diyor Lex. "Dion'un her zaman yanında getirdiği çöpler yerine gerçekten ilginç birini getirmişsin."

Xavier'in alaycı olmayan yüz ifadesine bakıyorum ve yemek masasına otururken bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Benim de en az sizin kadar zengin olduğumun farkındasınız, değil mi?" diye mırıldandı. "Dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşımı şehirdeyken görebilmek için katlandığım tacizler." Dion'a sert bir bakış fırlattı. "Bunun için bana borçlusun."

Dion kıkırdar ve başını sallar. "Yok artık. Bir Kingston'a iyilik borçlu olmamam gerektiğini iyi bilirim. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Olsa olsa, tek arkadaşın olduğum için *bana* borçlusun."

Xavier kaşlarını kaldırır. "Sanki başka arkadaşın varmış gibi konuşuyorsun. Kardeşlerin sayılmaz, seni sevmek zorundalar."

Masadaki herkes saçma sapan konuşurken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Sessiz olan tek kişi kartları karıştıran Ares. "Büyükannem bana gelecek hafta onunla görüşmek istediğini söyledi," diyor sesi yumuşak. "Neye ihtiyacın olduğunu anlamak için beni aradı, çünkü ses tonun onu endişelendirmiş."

"İkinizden haberi olmalı," diyor Dion. "Celeste haftada birkaç kez Windsor Malikanesi'ne gidiyor ve büyükannemin evinin yakınına bile gitmese, büyükannem onun sık ziyaretlerinden şimdiye kadar haberdar olmuştur, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve Archer'a güven verici bir bakış atıyorum. Celeste'den söz edilmesi bile onun gardını yükseltti. Güvenlik Şefimize atıfta bulunarak, "Silas'tan bunu gizli tutmasını istedim," diyorum.

Dion şüpheci görünüyor. "Silas'a tam olarak güvenemeyiz. Büyükannem için çalışıyor, bizim için değil ve her zaman kendine ait bir gündemi vardır. Ayrıca, neredeyse iki yıl oldu. O da biliyor, sadece ilişkinizin bitmesini umarak görmezden geliyor."

"Olmayacak."

Luca dönüp bana bakıyor, yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyor. "Bu mudur yani?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, sesimde bir parça heyecan var.

Lex başını sallıyor ve bana bir bardak viski dolduruyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmen gerekecek."

"Ne için?" Archer sorar, sesi keskindir.

Luca bakışlarındaki açık endişeye rağmen gülümsüyor. "Kız kardeşinle evlenme şansı için. Babandan onu istemeden çok önce, büyükannemizi ikna etmesi gerekecek."

Archer gerilir. "İkinizin ağırdan alacağınızı söylediğinizi sanıyordum. Büyükanneni bilmem ama büyükbabam için doğru zaman olmadığı kesin. Adam beni evlatlıktan reddetti çünkü şirketini *tam olarak* istediği gibi yönetmeyi reddettim, çünkü kendini onun beklediği şekilde adamadım, onun talep ettiği fedakârlıkları yapmadım. Sence Celeste ona sadece çıktığınızı değil, seninle *evlenmek* istediğini de söylerse ona ne yapar?"

Masaya baktım. Bana zaten binlerce kez düşünmediğim bir şey söylemiyordu.

"Senden hoşlanıyorum Zane," diye devam etti Archer, "ama evlatlıktan reddedilmek zordur - birbirini seven insanların arasını açar. Kaçırılan doğum günleri, kinler ve ileri geri atılan suçlamalar. Bu kız kardeşim için istediğim bir şey değil. Neden biraz daha beklemiyorsun? Anladığım kadarıyla büyükbaban sana medeni davranmaya başladı ve büyükannenin de aynı durumda olduğuna inanıyorum. Onları yavaş yavaş senin fikrine ısındırma planlarına ne oldu?"

"Ağırdan *aldık,*" diyorum ona, ses tonum anlayışlı. "Celeste ve ben bu konuyu konuştuk ve ikimiz de beklemekten ve bunun başımıza bela olmasından bıktık. Büyükanne ve büyükbabalarımızın çıkarları için onların etrafında dolanıyorduk ama artık yeter. Her şeyi onunla istiyorum, Arch. Bunu kabul etmiyor ama belirsizlik onun için zor ve benim için de zor. Sevdiğim kadına kirli bir sırmış gibi davranmaktan yoruldum, ikimizin de bunun sadece bir kaçamak olmadığını anlaması için yeterince zaman geçti. Ben daha çok

Benim için o olduğundan her zamankinden daha eminim. Daha fazla beklemenin bir anlamı yok, çünkü bu değişmeyecek. İster bugün ister üç yıl sonra olsun, her zaman onu seçeceğim. Buna bağlı sonuçlar varsa, onlarla şimdi yüzleşebilirim."

Kardeşlerim başlarını sallayıp omuzlarını dikleştirerek birbirlerine bakıyorlar. "Hepimiz seninle geleceğiz," diyor Ares.

"Biz de onu seviyoruz," diye ekliyor Luca.

Lex bana sırıtıyor. "O zaten benim için bir kız kardeş sayılır, bu yüzden bunu resmileştirmene yardımcı olabiliriz."

Dion uzanıp elini omzuma koydu. "Hepimiz ikinizin paylaştığı türden bir mutluluğa sahip olamayacağız, Zane. Sizinkini korumak için elimizden geleni yapacağız."

Kardeşlerimin sarsılmaz desteğini içime çekerken titreyerek nefes alıyorum. Minnettarlığımı ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyorum ama zamanı geldiğinde bunun karşılığını onlara ödeyeceğim.

Otuz Üçüncü Bölüm

ZANE

"Bundan emin misin?" Ares soruyor, yüz ifadesi Luca, Dion ve Lex'inki kadar endişeli. Başımı sallıyorum, bariz endişelerinin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Burada olmaları bile bunun işe yarayabileceğine inandıkları anlamına geliyor ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey de bu - bir şans.

"Hadi o zaman," diyor Lex, kolunu bana dolayarak. "Elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Etrafımızdaki hava temkinli bir umut ve kardeşlerimden başka kimsede bulamayacağım bir yoldaşlık duygusuyla dolu. Bugün, her zamankinden daha fazla, yanımda oldukları için onlara minnettarım.

Oturma odasına girdiğimizde büyükannem şaşkınlıkla başını kaldırıyor, kalkık kaşları hissedebileceği duyguların tek göstergesi. Her zamanki gibi, uyumlu siyah tüvit eteği ve ceketi içinde mükemmel görünüyor, omuz hizasındaki gri saçları tamamen düz.

"Çocuklar," diyor, sesi her zamankinden daha keskin. "Bu zevki neye borçluyum? Ben sadece Zane'i bekliyordum."

Bir adım öne çıkıp onun karşısındaki kanepeye oturuyorum, kardeşlerim de iki yanımda. "Eminim bugün beni buraya neyin getirdiği konusunda iyi bir fikriniz vardır," diyorum ona, sesim yumuşak ama kararlı.

İç çekiyor, sert bakışlarında kızgınlık ve teslimiyet savaşıyor. "Beni aydınlatın."

"Celeste Harrison," dedim ona.

"Hayır," diyerek sözümü anında kesiyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Bu sadece karasevda değil, büyükanne. Neredeyse iki yıldır onunla çıkıyorum ve daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum. Onunla evlenmek istiyorum."

Büyükanne bariz bir inançsızlıkla gülüyor, sesi tüyler ürpertici. "Belki de burada, benden almayı reddettiğin tavsiyelerin ardındaki mantığı zamanın sana göstereceğini düşünerek görmezden geldiğim için hatalıyım."

"O da Celeste'i seviyor," diyor Luca, sesinde yalvaran bir tını var. "Biz de senin kadar şüpheciydik büyükanne, ama Zane ve Celeste'in birlikte olması gerektiğine yürekten inanmasaydık bugün burada olmazdık."

Ares kolunu omzuma doluyor ve başını sallıyor. "Pratik açıdan da mantıklı. Harrison Developments ve Windsor Hotels'i birleştirirsek ortaya çıkacak şirket rakipsiz olur. Bunu Zane ve Celeste'in birbirlerine olan yakınlığıyla birleştirdiğinizde, çoğu şirketin hayal bile edemeyeceği sinerjiler elde edersiniz. Onların birlikteliği ailemize fayda sağlayacaktır."

Büyükanne ayağa kalkar ve yürümeye başlar. "Fayda mı?" diye tekrarlar. "Bu bizi mahveder." Sonra bana döndü, bakışları kalp kırıklığına yakın bir şeyle doluydu. "Zane, neler olduğunu göremiyor musun? Büyükbabasının halefi olarak konumunu sağlamlaştırmak için seni kullanıyordu - aldığı stratejik kararların her birinde *senin* imzan vardı. Fark etmeyeceğimi mi sandın? Buna izin vermemin tek nedeni er ya da geç fark edeceğinden emin olmamdı."

Lex geriliyor ve ben daha söyleyemeden başını sallıyor. "Celeste öyle biri değil," diye karşı çıkıyor. "Onunla hiç tanıştın mı büyükanne? Bana Sierra'yı hatırlatıyor. Celeste çalışkan, zeki ve inanılmaz derecede nazik - bize aşılamaya çalıştığın tüm nitelikler. Evliliğin büyük bir adım olduğunu anlıyorum ama onu tanısaydın, birlikte olmalarının neden çok mantıklı olduğunu anlardın."

Luca başını sallar. "O onun büyükbabası değil. Harrison'lar ve Windsor'lar arasındaki kırgınlık daha fazla büyümemeli, hele ki buna hiç gerek yokken."

Büyükanne üzgün görünüyor, yüz ifadesi yavaş yavaş birlikte büyüdüğümüz o eski ifadeye dönüşüyor - bize iyi niyetli olduğunu, yaptığı her şeyin bizim için olduğunu söyleyen ifade. "Zane," diyor yalvaran bir ses tonuyla. "O bir Harrison ve buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama büyük ihtimalle art niyetli. Belki de planı gerçekten seninle evlenmekti.

ve servetimize bu yolla erişmek istiyor ama ben onun niyetinin çok daha vicdansız olduğundan şüpheleniyorum. Bir Harrison'ı ailemize kabul edemem. Zamanla anlayacaksın ve bunun için bana teşekkür edeceksin. Bundan eminim."

Ellerime bakıyorum, kalbim sıkışıyor. En azından beni dinleyeceğini ummuştum ama bizim fikrimiz bile onu rahatsız ediyor. Evlenirsek ve hayatımızın geri kalanında büyükannemin aşağılamalarına katlanmak zorunda kalırsa Celeste ne hisseder?

"Özür dilerim büyükanne. Onunla evlenmek için izin istiyormuşum gibi göründüğünün farkındayım ama öyle değil. Öyle ya da böyle, Celeste'i karım yapacağım. Bunu sizin onayınızla yapmayı tercih ederim, sadece sizi hayal kırıklığına uğratmak beni öldüreceği için değil, aynı zamanda isteklerinize karşı çıkarsam Celeste'yi yok edeceğini bildiğim için. Onun hakkında ne düşünürsen düşün, o çok büyük bir kalbe ve çok iyi bir ruha sahip. Eğer onunla birlikte olmak bana pahalıya mal olursa, kendini asla affetmeyecektir ve ben de elimden gelse bunu ona yapamayacak kadar çok seviyorum."

Titrek bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, önünde yavaşça dizlerimin üzerine çökerken elini tutuyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum, iki elim de onun ellerine sarılmış. "Lütfen büyükanne, sevdiğim kadınla evlenmeme izin ver. Mutlu olmama izin ver, çünkü hayatımı onunla paylaşmazsam tek bir gün bile mutlu olamayacağımı garanti edebilirim - biz birlikte olmadan önce bile hayatım onun etrafında dönüyordu. Bunu siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz. Büyürken onun hakkında ne kadar sık şikâyet ettim? Onun benim üzerimde her zaman ne kadar büyük bir etkisi olduğunu herkesten çok sen biliyorsun. Bu asla değişmeyecek. Onsuz ben olamam, büyükanne."

Elimi sıkıca kavrıyor, gözleri hiç beklemediğim bir kederle doluyor. "Özür dilerim, Zane. Gerçekten. Seni mutluluğundan mahrum ediyormuşum gibi göründüğünü biliyorum ve onu ne kadar çok sevdiğini gerçekten görüyorum ama onunla evlenmene izin v e r e m e m. Ed Harrison ya da onunla akraba olan biriyle el ele veremeyiz. Eğer yaparsak büyükbaban mezarında ters döner. Tarihin tekerrür etmesine izin veremem."

Gözlerini kaldırıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Dion'un öne çıktığını görüyorum. "Lütfen," diyor yanımda dizlerinin üzerine çökerken. "Zane'i hiç onunla olduğu kadar mutlu görmemiştim. Eğer onları ayırırsan, bu onu mahveder. Ailemden birini daha kaybedemem büyükanne, lütfen."

Lexington, Ares ve Luca bize katılıp beni onun önüne, iki kardeşimi de iki yanıma koyunca yüzünden bir damla yaş süzülüyor. "Onunla

evlenmesine izin verirsen her türlü fedakârlığı yaparız," diye söz veriyor Ares.

Luca, "Biz de onu sevmeseydik bugün burada olmazdık," diye ekliyor.

Lex ona doğru uzanır ve gözyaşlarını siler. "O zaten bizden biri büyükanne. Onları ayırarak sadece Zane'i incitmeyeceksin. O da en az Sierra kadar benim kardeşim."

Büyükanne burnunu çekiyor ve başını sallıyor, ifadesi sertleşiyor. "Hayır," diyor bana bakmadan önce. "Sen gençsin, Zane. Daha iyi birini bulacaksın. Şu anda canın yanıyor ama iyileşeceksin ve bunun için daha iyi olacaksın."

Elimi onunkinden çekiyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Reddetme hakkın olduğunu anlıyorum ve kararına saygı duyuyorum büyükanne," diyorum ona, içim acıyarak. "Ama umarım onun için mirasımdan ve Windsor Otelleri'nden vazgeçeceğimi de anlıyorsundur. Celeste olmadan paranın hiçbir değeri yok. Seni seviyorum ama *onunla birlikte önümde* böylesine parlak bir gelecek varken geçmişte yaşamayı reddediyorum."

Dion kolunu omzuma doluyor. "Kaybedeceğin tek torun Zane değil," diyor yumuşak bir sesle. "Çok şey kaybettik büyükanne. Sen parçaları toplamak için oradaydın ama ben burada durup yeniden inşa ettiklerimizi yok etmene izin vermeyeceğim."

"Tehdit edilmeyeceğim," diyor yumuşak sesi sinir bozucu. "Her biriniz benim seçeceğim bir kadınla evleneceksiniz ve ben asla Celeste Harrison'ı seçmeyeceğim. Büyükbabanızın ve benim kazandığımız tek bir kuruşa bile el sürmesine izin vermeden önce tüm mal varlığımı seve seve hayır kurumlarına bağışlayacağım. Bir ayın var, Zane. Ya ondan uzaklaşırsın ya da ailenin mirasından."

Otuz Dördüncü Bölüm

CELESTE

Pencerenin önünde volta atıp Zane'i beklerken huzursuzum. Büyükannesine bizden bahsetmek için evine gittiğinden beri saatler geçti ve ben giderek daha da gerginleşiyorum. Bu durumda, hiç haber olmaması iyi bir haber *değil.*

Telefonum çaldığında yerimden sıçrıyorum ama arayanın Zane değil de Lily olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Zane'in mesajlarını kaçıracağım korkusuyla neredeyse aramasını reddediyordum ama son anda vazgeçtim. Şu anda beni sakinleştirebilecek biri varsa o da Lily'dir.

"Hey," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

Hattın diğer ucundan burnumu çekerek beni selamlıyor ve ben de gerilerek endişeye kapılıyorum. "C-Celeste?"

Onun kesik kesik nefes alışını dinlerken telefonu sıkıca kavrıyorum. "Ne oldu?" Soruyorum, sesim endişemi ele veriyor.

Lily ciddi ciddi ağlamaya başlıyor ve ben bir anlığına donup kalıyorum, sonra hemen harekete geçip anahtarlarımı buluyorum. "Lütfen konuşabilir miyiz?" diye kekeliyor. "Niyetim hiç- ben..."

"Neredesin sen?" Ses tonundaki bir şey beni geriyor. Yıllardır sesinin bu kadar sıkıntılı çıktığını duymamıştım, annesinin katilinin nihayet yakalandığı haberini aldığımızdan beri. "Bana nerede olduğunu söyle Lil. Her ne olduysa, her şey yoluna girecek. Hemen sana geleceğim, tamam mı?"

"Evet, sanırım bu... bu size yüz yüze söylemem gereken bir şey. Ben... Ben... Kral Köprüsü'ndeyim."

Midem şiddetle kasılıyor, vücudumdaki her içgüdü bana tam olarak çözemediğim bir şey söylüyor. "Orada ne yapıyorsun Lil?" Sesim titreyerek soruyorum. Cevap olarak hıçkırıyor, kederi o kadar şiddetli ki kelimeleri elinden alıyor. "Beş dakika uzaklıktayım," diyorum ona, ses tonum huzursuzluğuma rağmen yatıştırıcı.

Yıllardır olmadı ama biz gençken, annesinin bıraktığı keder onu birden fazla kez tüketmekle tehdit etti. Her seferinde kendini The King's Bridge'de buldu ve neyse ki her seferinde çok geç olmadan yardım istedi.

Umarım bu sefer de çok geç kalmamışımdır.

"Üç dakika," diyorum ona, makul olarak sürmem gerekenden daha hızlı sürerek. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Sesim kırılıyor, içgüdülerimi takip ederken çaresizlik parlıyor, ona ölçüsüz sevildiğini, ona *ihtiyaç duyulduğunu* hatırlatıyorum. "Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimsin Lil. Bana değerimi hatırlatan, beni motive eden ve ben göremediğimde içimdeki en iyiyi gören kişi."

"Celeste," diye hıçkırıyor. "Tanrım, ben ne yaptım? Yapamam..."

Köprü göründüğünde gözlerim açılıyor, onu çıkıntıda otururken gördüğümde panik beni sıkıca kavrıyor. Arabadan atlıyorum, ona doğru yürürken kapıyı açık bırakıyorum. "Lütfen," diyorum ona, adımlarım yavaş. "Lütfen buraya gel ve konuşalım."

Telefonunu indiriyor ve biraz geriye yaslanmadan önce başını sallıyor. "Dur orada, yoksa atlarım" diye uyarıyor, gözleri tam olarak adlandıramadığım bir şeyle kocaman. Panik mi? Hezeyan mı?

Olduğum yerde donup kalıyorum ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunu yapma," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Yanlış olanı düzelteceğim Lil. Düzelteceğim, o yüzden buraya gel ve sana yardım etmeme izin ver. Lütfen, Lily. Sensiz yaşayamam. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve kollarını kavuşturarak kendini kenarda dengeliyor. Onu izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor, korkudan midem bulanıyor. "İyi olacaksın Celeste. Birbirimizi çok az görüyoruz ve eskisi kadar sık konuşmuyoruz. Her aradığında bir bahanem vardı, değil mi? Sierra ve Raven'la daha iyi arkadaş olman benim hatam. Acaba bu da nedenlerden biri miydi?"

Titremeye başlıyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor. "Bu onlarla mı ilgili? Daha iyisini yapacağım, Lily. Seni ya da arkadaşlığımızı asla ihmal etmek istemedim. Seni asla terk etmem, asla. Seni tüm kalbimle seviyorum - sen benim bir parçamsın Lil. Sen olmasan ne liseyi ne de üniversiteyi bitirebilirdim. Sana, cesaret verici sözlerine ve tatlı gülümsemelerine, mantıksız davrandığımda mantıklı konuşmana, kucaklamalarına ve hayat zorlaştığında beni güldürme yeteneğine her zaman ihtiyacım olacak. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle. Her şeyi yaparım Liliana." Ses tonum çaresizliğimi, ona olan sevgimi yansıtıyor ve bunun ona ulaşması için dua ediyorum. Yanına koşup onu kendime, güvenliğe doğru çekmek için çok istekliyim ama gözlerindeki bakış beni yerimde sabit tutuyor.

Lily bana gülümsüyor, kalp kırıklığı gözyaşlarının arasından belli oluyor. "Bu kez beni kurtaramazsın Celeste," diyor, sesi etrafımızda esen rüzgârda kayboluyor. "Beni kendimden kurtaramazsın - ve kurtarmak da istemezsin. Sana söylemek üzere olduğum şeyden sonra olmaz."

"Tamam," diyorum ona yatıştırıcı bir şekilde, nefesim kesilerek. "O zaman önce bana ne olduğunu anlatmaya ne dersin?" Onu buraya neyin getirdiğine bakmaksızın kurtarılmaya değer olduğunu söylersem bana inanmayacaktır. Eğer kartlarımı doğru oynarsam ve ona endişelerinin hayatına değmeyeceğini gösterirsem, onu ikna edebilirim.

Gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri de bir okyanus dolusu yaşla dolu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, yüz ifadesinde böylesine bir pişmanlıkla bana baktığını hiç görmemiştim. "Celeste," dedi, sesi kırılarak. "Zane'i görüyordum... onun için çalışmaya başladığımdan beri."

Ona boş boş bakıyorum, yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırıklarının şiddetiyle vücudu sarsılana kadar kelimeleri algılayamıyorum. "*Ne*?"

Başını sallıyor ve benimle yüzleşmek için elinden geleni yapıyor, gözlerindeki suçluluk duygusu şimdi daha sert vuruyor. "Basit bir flört olarak başladı ama birkaç hafta içinde daha fazlasına dönüştü. Mücadele ettim, gerçekten ettim - ondan nefret ettiğini biliyordum ve onu affedemiyordum... biz gençken sana davranış şekli için, ama o... o benim savunmamı çok kolay aştı. Elle seçilmiş çiçekler, samimi öğle yemeği randevuları ve otellerini incelemek için beni götürdüğü gezilerdi."

Soğuk asfaltta dizlerimin üzerine çöküyorum, zihnim dönüyor. "Bu doğru olamaz," diye fısıldıyorum, bana söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Çok özür dilerim," diyor, sesi hâlâ titriyor ama şimdi daha sakin. "Bunun için beni asla affedemeyeceğini biliyorum ve ben de kendimi affedemem-

kendim de. Bir şekilde sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. İkimiz de ailelerinizin buna izin vermeyeceğini biliyoruz, bu yüzden senin hayatına devam etmeni ve hak ettiğin gerçek mutluluğu bulmanı bekleyecektim.

- En kötü anılarında rol oynamayan biriyle, lekesiz bir aşk. Bir kez mutlu olduğunda... belki o zaman bunun bir önemi kalmayacağını düşündüm ve ben..."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve mide bulantısı midemi bulandırıyor. "Sorun değil," diyorum yine de, elimi uzatarak. "O senden daha önemli değil." Kelimeler dudaklarımda sahte duruyor, aceleyle çıkıyor ve bana inanmıyormuş gibi bakıyor. "Bunu çözeceğiz, Lily."

Kadın başını sallar. "O artık seni seviyor," diyor. "Zane seninle *evlenmek* istiyor ve senin için her şeyden vazgeçmeye hazır. Onu suçlayamam bile, biliyor musun? Sen çok mükemmelsin ve ben de seni en az onun kadar seviyorum. Onun seçimini suçlayamam, hatta anlayabilirim. İkimiz arasında kalsam, ben de seni seçerdim. İş seyahatinde olması gerekirken, sizi ailenizin evinde birlikte gördüğüm anda bunu anlamıştım."

Omzunun üzerinden aşağıdaki karanlık suya bakıyor ve ben öne, ona doğru eğiliyorum. Lily'nin başı bana doğru dönüyor ve bana uyarıcı bir bakış fırlattığında donup kalıyorum. Korku beni daha önce hiç olmadığı bir şekilde ele geçiriyor. Eskiden aşağıya bakmak gözlerine korku verirdi, şimdi ise gülümsemesine neden oluyor.

"Benimle ilişkisini bitirdi ve ben biraz rahatladım, biliyor musun? Geleceği her düşündüğümde, sana yalan söylemek zorunda kalacağımı ve ikiniz ayrıldıktan sonra çıkmaya başlamadığımızı söyleyeceğimi hayal ediyordum - ama bunu planlamıştım, çünkü onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordum. İğrenç, değil mi? Her şeyden çok sevdiğim kişi sen olmalıydın ama ben yine de ona karşı koyamadığım için bunu yaptım. Beni çok görülmüş, çok sevilmiş hissettirdi. Beni güldürdü, Celeste."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve hıçkırıklarımı boğazımda hapsetmek için elimden geleni yapıyorum. Anlattığı her şey bana da böyle hissettirmişti. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Ne olursa olsun seni seviyorum ve eğer Zane bunu yapacak, ikimizi de aldatacak türden bir adamsa, o zaman ona hayatımızda ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var, Lily. Lütfen buraya gel ve bunu çözelim."

Gözlerinde bir umut kıvılcımı parlıyor ve kolumu uzatıp elimi ona uzatıyorum. Elime bakıyor ve başını sallıyor. "Beni affetmeyeceksin," diye mırıldanıyor. "Gerçekten affetmeyeceğim. Bu her zaman aramızda kalacak ve ben kendimi asla affedemeyeceğim. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak.

ve ben... Onun cazibesini biliyorum, Celeste. Bahaneler uyduracak ve sen de onu affedeceksin. Onu sevdiğin gibi kimseyi sevdiğini görmedim.
- affetmeyeceğin hiçbir şey yok. Tıpkı beni bu konuda affedecek kadar sevdiğin gibi, onu da affedeceksin ve ben buna şahit olamam. Onunla evlenmeni izleyemem."

"Evlenmeyeceğim," diye söz veriyorum ona. "Onunla evlenmeyeceğim."

Gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor, ifadesi kasvetli, teslim olmuş. "Seni seviyorum Celeste. Umarım beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin ama gözlerindeki o bakışa dayanamıyorum. Günahlarım için cezalandırılmayı hak ediyorum ve cezalandırılacağım, bundan eminim."

"*Lily*," diye bağırıyorum, ses tonum histerik.

"Seni gerçekten seviyorum," diyor, rüzgâr sözlerini bana taşıyor. Bana gülümsüyor, kalp kırıklığı belli oluyor ve o kendini geriye doğru bırakırken ben de öne doğru atılıyorum.

Parmaklarım vücudunda geziniyor ama çok geç

kaldım. Onu kurtarmak için çok geç.

Bölüm Otuz Beş

CELESTE

Lily'yle birlikte gecelerimizi geçirdiğimiz kulübeye girerken ellerim titriyor, gözlerim doluyor. Telefonum son yirmi dört saat içinde bir kez bile susmadı ama Zane'in bana buradan ulaşamayacağını biliyorum. Burası sadece bizim, Lily'nin ve benim yerimdi.

Onunla yaptığım konuşma zihnimde dönüp duruyor ve nerede hata yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Orada oturduğunu gördüğüm anda üzerine atlayıp onu çıkıntıdan uzaklaştırmalı mıydım? İçimden bir ses deneseydim hemen atlayacağını söylüyordu ama keşke yine de yapsaydım. Sonuç şu anda olduğundan daha kötü olamazdı - en iyi arkadaşımın cesedi nehrin dibinde bir yerlerde, düzinelerce dalgıç onu bulmaya çalışırken.

Zane biliyor mu? Şimdiye kadar haberdar olmuş olmalı. O da benim kadar üzgün mü? Onu hiç Lily'nin onu sevdiği gibi sevmiş miydi? Parmaklarım Lily ve benim fotoğraflarımızla dolu duvarda geziniyor, hayatımız kronolojik bir sırayla sergileniyor, her anı bir öncekinden daha acı verici.

On dört yaşındayken ruh çağırma tahtasını deneyip kendimizi korkuttuğumuzda oturduğumuz masanın üzerinde bir zarf gördüğümde gerilirim, ancak korkularımızı ilk iğnelerimizi yaparak bastırırız. Yemekleri paylaştığımız ve oyunlar oynadığımız, birlikte ders çalıştığımız ve üniversite kabul e-postalarımızı açtığımız yer.

Mektubu titreyen ellerimle aldım, onun güzel el yazısını tanıdım. Adımdaki C harfini her zaman çok güzel gösterirdi ve mektubu göğsüme bastırıyorum, açamıyorum, gözyaşlarımın arasından bile göremiyorum. Bu mektubun ne olduğunu biliyorum ve gerçekle yüzleşmeye dayanamıyorum. Onun gittiğini, o köprüden geri dönemeyeceğini bildiğini.

Tüm bunların kötü bir rüya olması, aradan geçen onca zamana rağmen onu sağ ve salim bulmaları için sessizce yalvarırken, onun küçük bir parçasını kendime çekerek yere çöküyorum.

Zarfı açarken hıçkırıklarımın şiddetinden tüm vücudum titriyor, kâğıdı açarken neredeyse iki kez elimden kayıyordu.

Sevgili Celeste,

Bunu okuyorsan, utancıma yenik düştüm ve seni burada tek başına bıraktım - en değerli anılarımı yarattığımız bu yerde.

/Muhtemelen ağlıyorsundur, değil mi? Lütfen yapma. Söz veriyorum gözyaşlarına değmem. Kimse değmez, Celeste. Bu dünyada seni hak eden tek bir kişi bile yok ve ben kesinlikle hak etmediğimi biliyorum.

/Beni kurtardın ve borcunu ödemek yerine Sana ihanet ettim. İhaneti gözlerinde görmek zorunda kalmayacağım için sevinmem hoş mu?

/Evet, kesinlikle öyle, değil mi?

Üzgünüm, Celeste. Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Zamanı geri alabilirim ve

ne yaptıysam, yapardım. Keşke bu kadar aptal olmasaydım, mutluluk yanılsamasına bu kadar kapılmasaydım. Seni asla incitmek istemedim, kendimi ve seni asla kandırmak istemedim.

Son bir dilekte bulunabilseydim, Zane Windsor'ı da yanımda cehenneme götürürken senin affını kazanmak isterdim. Umarım bir gün, sevdiğin her şeyi kaybetmenin, etrafına bakmanın ve orada biriktirdiğin anılar yüzünden anlam kazanan her yerde kalbinin kırık parçalarını bulmanın nasıl bir şey olduğunu anlar.

/Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin Celeste.

Ne yaparsam yapayım, bu zamanda kefaretini ödeyemeyeceğimi biliyorum, ama umarım şu anda bulunduğum yerde günahlarımın cezasını çekeceğimi bilerek rahat edersin. Nasıl biri olduğunu biliyorum ve yapabileceğin bir şey olup olmadığını, herhangi bir parçanın suçlu olup olmadığını merak edeceğini biliyorum. Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilmeni istiyorum - sen hiçbir şekilde hatalı değildin.

Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Bu, beni kurtarmak için. Bu mektubu

yazdığımdan beri kurtarılamaz
haldeydim *ve bir yanım bunu*
biliyordu - bu yüzden senden kaçmaya başladım
ve

Beni her görmek istediğinde bahaneler buluyordun. Ben bir korkağım, Celeste. Sonuna kadar. Seninle yüzleşemedim, biliyor musun? Herkesten çok sevdiğim kadının gözlerinin içine bakıp kalbinin kırılması için dua etmiyormuşum gibi davranamazdım.

Umarım hak ettiğiniz mutluluğu bulursunuz. ve insanların hakkında kitaplar yazdığı türden bir aşk.

/Destansı bir sevgiden daha azını hak etmiyorsun.

- Zane'le paylaştığın acı dolu geçmişinle lekelenmemiş, şüphesiz benim de katkıda bulunduğum bir geçmiş.

/Sen sihirlisin, Celeste. Sen hiç

/Unut gitsin.

Seni seviyorum.

- Lily

Gözyaşlarım kağıdın üzerine düşüyor, mürekkebin birkaç yerde lekelenmesine neden oluyor ve bu beni daha çok ağlatıyor. Lily'nin mektubunu göğsüme bastırıyorum, keder beni bütünüyle yutuyor. Zihnim, Zane'i ve onun hakkında, *bizim hakkımızda* öğrendiğim her şeyi henüz düşünemediğim bir noktaya doğru dönüyor.

"Tanrım, Lil," diye fısıldıyorum, sesim kesiliyor. "*Lütfen.*" Onu bana geri getirmesi için var olan her tanrıya umutsuzca yalvarıyorum, ama bunun nafile olduğunu içten içe biliyorum. O kadar çok titriyorum ki kendimi zorlukla ayağa kaldırabiliyorum, ondan bir parçaya daha ihtiyacım var, beni ona yakın tutacak bir şeye.

Gözlerim günlüğüne takılıyor ve titreyen ellerimle ona uzanıyorum. Okumamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Belki de bir parçam inançsızlık içinde olduğu içindir. Her şeye rağmen, bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, Zane'in beni asla aldatmadığını ve bu süreçte en iyi arkadaşımı kaybetmediğimi, önümde uzandığını düşündüğüm geleceğin yalanlar üzerine inşa edilmediğini umuyorum.

Sonlara doğru rastgele bir sayfayı açıyorum ve neredeyse hemen kapatıyorum, ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. *Sevgili annem, yazıyor*. Unutmuşum - Lily günlüğündeki her şeyi her zaman annesine yazardı. Bunu okumak onun mahremiyetinin en kötü ihlali gibi geliyor ama yine de kendime engel olamıyorum. Bilmem gerekiyor, Zane'le aralarında neler geçtiğini görmem ve bunu Lily'den duymam gerekiyor. Sonun başlangıcını bulana kadar sayfaları karıştırıyorum.

Sevgili anne,

Bu kadar çok ret cevabı aldıktan sonra işi alabileceğimi düşünmüyordum ama aldım. İnanabiliyor musunuz? Windsor Otelleri'nden bir iş aldım.

/Burada olsaydın benimle gurur duyardın - bunu biliyorum! Bunu senden başka kimseye itiraf etmezdim ama onlar buradaki en büyük ve en iyi şirket. Celeste'e söylemek konusunda gerginim.

Zane Windsor'ı hatırlıyor musun? Okul mu? Şirketin sahibi o. Zane ve Celeste arasındaki nefret akıl almaz boyutlarda ve ona ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Başvurmamı söyleyen o olmasına rağmen kabul ediyorum. Sanırım o

Harrison Developments'tan ret cevabı aldığımda ***benim*** *kadar incinmişti. Yıkılmış görünüyordu ve* ***ben*** *ne yapacağımı bilemedim, daha iyisini yapamadım. Kendini suçlu hissettiği ve bunun son seçeneğim olduğunu bildiği için bana WH'ye başvurmamı söylediğinden endişeleniyorum, ama aslında orada çalışmamı istemiyor.*

Nasıl yapabildi anne? Zane ona zorbalık yaptı. /Ya da yıllarca, ona gerçekten zorbalık yaptı. Sana bundan bahsetmiştim, değil mi? Sadece alay etmiyordu, acımasızdı. Kızın yaptığı her şeyi eleştirirdi, görünüşüne kadar, sanki diş tellerine sahip olması bile bir işe yarayabilirmiş gibi. Ondan en az onun kadar nefret ediyordum ve bir yanım hala ediyor.

Orada olsaydın, bunu yapmak isterdin. Celeste'e sıkıca sarıl, ***benim*** *yaptığım gibi. Sebep olduğu gözyaşlarını kaç kez kurulamak zorunda kaldığımı sayamıyorum. Pek çok kez, o kendini beğenmiş gülümsemesini suratından silip atmaya çok yaklaştım. Şimdi onunla nasıl çalışacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum anne. Keşke burada olup bana öğüt verebilseydin.*

Midem düğümleniyor, onun hislerinin benimkilere ne kadar ürkütücü derecede benzediğinden duyduğum rahatsızlık. O nefretin ne zaman ortaya

çıkacağını bilmek için göz gezdiriyorum.

daha fazlasına dönüştü. Ben neyi kaçırdım? En iyi arkadaşımın erkek arkadaşıma aşık olduğunu nasıl fark edemedim?

Sevgili anne,

Bir süredir sana yazmadığım için özür dilerim. Gerçek şu ki, sana durumumu bildirmekten utanıyordum çünkü son zamanlardaki davranışlarım hakkında ne hissedeceğinden emin değildim. Ben bile kendimi nasıl hissettiğimden emin değilim.

Sana Zane'in

İş yerinde inanılmaz derecede arkadaş canlısı ve özenli miydiniz? Bu açıdan hiçbir şey değişmedi. Hala kişisel olarak üzerinde çalıştığı her projede beni çalıştırıyor ve hala bana akıl hocalığı yapıyor/ ama... şey, dürüst olmak gerekirse bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, çünkü kendime inanmakta /zorlandığım/ bir şey.

Zane Windsor benimle flört ediyordu. Bellevue projesinde birlikte çalışmaya başladığımızdan beri. Yavaş yavaş oldu ve davranışlarının ne zaman değiştiğini tam olarak tespit edemiyorum.

/Dostluktan çapkınlığa. Projenin başlangıcında birkaç hafta boyunca garip bir şekilde üzgün, hatta kızgın görünüyordu. Onu neşelendirmek için elimden geleni yaptım, en

aptalca şakaları yaptım - tıpkı Celeste ile yaptığım gibi. Kısa sürede arkadaş olduk,

ve daha fazlasına dönüşmemesi gerekiyordu. Ama bir gece o kadar üzgün görünüyordu ki, o akşam önümüzde duran bitmek bilmeyen işi kırmak için onunla akşam yemeği yemeyi teklif ettim. Belki de her şey o zaman değişti.

Onu güldürdüm, onu unutturdum. Onu çok üzen bir şey oldu ve bana bakışı değişti. Şimdi, adımı söylediğinde, görmezden gelinmesi zor bir ciddiyet var.

Celeste'e bu kadar eziyet çektiren adam buyken oraya nasıl gidebilirdim, değil mi? Ama o değişti, anne. Bugünkü adam mı? O adam karşı konulmaz. Bence bugün onunla tanışsan sen de onu seversin - sanki tamamen farklı bir insan. Çok nazik ve düşünceli. /Dün bana çiçek getirdi.

/Annesinin gözlemevinden ve bana sordu bir öğle yemeği randevusu teklif etti. Ben de evet dedim. Celeste'e söylemedim ama. Söylemem gerektiğini sanmıyorum. Bu onu üzebilir ve bilmiyorum... bir yanım onun bu halini kendime saklamak istiyor. O anlamaz ve ben de kendimi bitirmek zorunda kalmak istemiyorum. Bu yanlış mı?

Burada olsaydın, bana söyler miydin? Onunla konuştuğunu anlayacağına söz veriyorum anne.

Tarihi kontrol ediyorum, midem şiddetle bulanıyor. Bu, annemin benim için ayarladığı tanışma randevusundan sonra konuşmadığımız zamandı. Lily'ye öpüşmemizden bahsetmem için geçen sürede, onu bir randevuya götürmüştü.

Sevgili anne,

Bugün, Zane ve ben geç saatlere kadar çalışıyorduk.

İyi olduğumdan emin olmak için sürekli bana bakıyordu ve bu çok sevimliydi. Çok düşünceli biri. Yapacak çok işim olduğunda bana kahve getirmek ve nasıl aldığımı hatırlamak gibi küçük şeylerle ilgileniyor.

Benimle geç saatlere kadar kalabilirdi. kolayca çalışabilir/evden. Artık neredeyse her gün birlikte öğle yemeği yiyoruz ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Pes etsem olur mu? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanırım... Sanırım bu mutluluk. Bu tür bir mutluluk mu? Sen benden alındığından beri böyle bir şey hissetmemiştim anne. Çok çaresizim.

/Ya da daha çok beni nasıl hissettirdiğini. I/

Burada olsaydın, bana gitmemi söyler miydin? Kendi mutluluğumu kovalamamı mı, yoksa bir

kez olsun kovalamamı mı?

Yeni bir tür keder vücudumu sarıyor, gözlerimden yeni bir gözyaşı dalgası akıtıyor. Bu, bana işinin onu meşgul ettiğini söylemeye başladığı zamandı. Evimi satın almamdan sadece birkaç hafta önceydi ve birbirimizden uzaklaştığımızı hissetmeye başlamıştım. Ben Zane'e aşık olurken, o da aşık oluyordu.

Sevgili anne,

Bunu yazarken bile yüzüm kızarıyor ve bunun seninle paylaşmak için çok fazla bilgi olduğundan emin değilim, ama hala yanımda olsaydın aramızda daha fazla kardeşlik bağı olacağını hayal etmek istiyorum. Olurduk, değil mi?

/Söyleyebileceğim tek kişi sensin. Celeste benden nefret ederdi/ Bunu kabul ediyorum ama bugünkü toplantıdan sonra sadece Zane ve ben kaldık. Ben toplantı malzemelerini toplarken yüzünde sabırlı ve nazik bir gülümsemeyle oyalandı. Tam dışarı çıkacakken elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Anne, beni öpüş şekli...

/Böyle bir şey hissetmemiştim. Vücudum eridi ve dokunuşu her şeyi kuşattı. Bu bir kelime mi? Sanırım var. Aşık oluyorum, değil mi? Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

/Arkadaşımın düşmanı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Durabileceğimi sanmıyorum.

Midem bulanmaya başladı. Zane ve benim konuşmadığımız bir zamanda mı öpüşmüşlerdi? Tüm zamanımı onu düşünerek geçirdim, elimi uzatıp uzatmamakta kararsızdım, o zaman... Nefes almak için elimden geleni yapıyorum ve başarısız oluyorum, kırık kalbimden yükselen sonsuz hıçkırıklara yenik düşüyorum. Neredeyse okumayı bırakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Sevgili anne,

Celeste bana Zane'i öptüğünü söyledi. O kadar ***şaşırmıştım*** *ki ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. İlk başta şaka* ***yaptığını*** *sandım.* ***Benim*** *tanıdığım Zane bunu asla yapmazdı - haftalardır görüşüyoruz.*

Celeste'e birkaç soru daha sordum. Bu öpücük ***uzun*** *zaman önce olmuş gibi geldi. Bizden önce. Daha sonra tekrar tartıştıkları için üzgün görünüyordu ve* ***ben*** *de ona bunu onunla konuşmasını söyledim.*

Benim *söyleyemediğimi onun söyleyeceğini düşündüm.*

- Bir anlık bir karar hatasıydı, aralarındaki rekabetin bir sonucuydu. Umarım onunla konuştuktan sonra bunu atlatır. Onunla konuşurken gözlerindeki o bakış var ya? Her gün aynada gördüğüm şey.

Anne, onu unutmak için beni kullanmasından korkuyorum. Bence bu kadar üzgün olmasının ve beni aramasının sebebi oydu. Muhtemelen ona en yakın kişi bendim.

Dudağımı kan gelene kadar ısırdım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Bana söylediği için onu aradım ve geldiğinde ben... onu kendime çektim. Bana benim olmak istediğini söyledi ama çoktan kapılmıştı. O zamanlar bunun bir oyun olup olmadığını merak etmiştim. Öyle miydi?

Sevgili anne,

Sana bu mektubu yazmak için kalemi defalarca elime aldım ama her seferinde kelimelerim beni yarı yolda bırakıyor. Celeste'in evinden doğruca buraya geldim ve dürüst olmak gerekirse hala bana söylediklerini sindirmeye çalışıyorum.

Anne, Zane'le çıktığını söyledi. Nasıl? Bu mümkün olabilir mi?

Korkuyorum, çünkü her şeye rağmen Zane'e karşı gelmek istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin bitmesini istemiyorum ve ne dersem diyeyim bitecek. Celeste ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalsam, her erkek onu seçerdi. O güzel, akıllı ve çok tatlı. Anne, birini hem tüm kalbinle sevip hem de ondan nefret etmek mümkün mü? Onu uyarmaya çalıştım.

ama bunun bir faydası olmadığından endişeliyim. Aslında ona yalvardım ve kendimi hiç bu kadar acınası hissetmemiştim.

Sadece anlamıyorum. Zane benimle fazla mesai yapmayı bıraktı, muhtemelen artık akşamlarını Celeste ile geçirdiği için, ama bana hala beni çok özel hissettiren o tür bir yakınlıkla davranıyor. Son haftalarda sözde onunla çıkarken birkaç iş seyahatine çıktık ve bu seyahatler sırasında çıktığımız randevular saymakla bitmez - sahilde bir sürü yürüyüş ve romantik akşam yemekleri, bir de gece geç saatlerde beni odasına çağırması var...

Delirdim mi / yoksa bir şeylere tutunmak mı istiyorum?

Her şeye rağmen bu mutluluk? Bu doğru olsa bile, Celeste ve Zane'in mutluluğu uzun süre devam edemez. Aileleri buna izin vermez. Belki de bu sadece sisteminden atması gereken bir şeydir ve bunu yaptığında her şey normale dönebilir.

Umarım olur.

Onu kaybedemem anne, ama onu da kaybedemem.

Sayfaya onun gözyaşı lekeleri bulaşmış ve benimkilere karışıyor. O geceyi düşünerek parmaklarımla Lily'nin sözlerinin üzerinde geziniyorum. Kanepede oturuyorduk, birbirimizi birkaç haftadır görmemiştik. Ona her şeyi anlatmıştım ve ona aşık olmamam için bana yalvarmıştı. Bana bu ilişkinin yürümemesi için her bir nedeni hatırlattı ve ben sadece benim için endişelendiğini düşündüm. İşaretleri göremedim. Eğer görseydim, bugün hala burada benimle olur muydu? Zane'den uzaklaşır mıydım? Yoksa onun yaptığını yapar ve görmezden mi gelirdim?

Zane'in bana benden başka kimseyle yatmadığını söylediği zamanı düşünürken titrek bir nefes alıyorum. Bana kaç tane yalan söylemişti? Aldatmacası ne kadar ileri gitti?

Her mektubu aynı - Lily haftasını anlatıyor ve annesine Zane ile yakınlaşmamızdan ne kadar endişelendiğini, benimle yüzleşmeye ya da ilişkimizi sormaya cesaret edemediğini çünkü bilmek istemediğini söylüyor. Tüm bunlar olurken, Zane ve onun arasında hiçbir şey değişmedi. Ona verdiği çiçekler hakkında her yazdığında, bu benim bir parçamı öldürüyor. Her zaman çiçeklerin sadece bana ait olduğunu, benden başka kimseyle paylaşmadığı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Her şeyin arasında bunun öne çıkması çok garip.

Sevgili anne,

Zane giderek daha da uzaklaşıyor ve bunun sebebinin Celeste olduğunu biliyorum. Sanırım aramızdaki bu şeyi bir kenara bırakmaya çalışıyor.

/ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Sadece bir kadın olmaya geri dönmek istemiyorum.

/Onunla arkadaş, hatta daha az. Böyle devam ederse *aramızda hiçbir şey olmamış gibi olacak, ki muhtemelen istediği de bu - kız arkadaşının en yakın arkadaşıyla ya da aylarca yaptıklarını unutmak.*

Kendimi kötü hissediyorum ya da her şeyin bir an önce bitmesini diliyorum. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasına ihtiyacım var. Onunla mutlu olamaz, gerçekten olamaz ve Celeste'i hak ettiği kadar mutlu edemez.

Ona aşık olmasam bile. Zane'in büyükannesi tarafından alaya alınmasını istemem. Uyum sağlayamamanın, kabul edilmemenin acısını hissetmesini istemiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum, ama o asla /Affet beni. Sonunda gerçekler Celeste'i yakalayacak ve Zane'le birlikte olmanın arkadaşlığından vazgeçmek anlamına geldiğini anlayacaktır. Büyükbabası bunu öğrenirse onu evlatlıktan reddeder.

Bu ilişki uzun sürmez ve ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk yoluna devam edebilir ve benimkine tutunmak yerine kendi kişiliğini bulabilir.

Benliğim mi konuşuyor? Artık anlayamıyorum. Onu kaybetmekten korkuyorum ve beklemekten yoruldum. Ne yapmalıyım, anne? Ondan vazgeçemem ama bu acıya daha fazla dayanamam.

Zane'e olan aşkına rağmen beni incitmek istemeyişini, beni kaybetmek istemeyişini okumak acı veriyor. Bilseydim ben de aynı şeyi hisseder miydim?

Anne,

Her şey bitti. Celeste'in ailesinin mutfağına girdiğim ve Zane'in orada durduğunu gördüğüm anda anlamıştım. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ama ailesi ilişkilerini kabullenmiş görünüyordu. Delicesine mutlu görünüyordu ve bunu görmek beni öldürdü. Ben de bunu istiyorum - sadece kendimden daha çok sevdiğim adamla olmamasını diliyorum.

Zane'in bir şey söylemesine gerek yoktu. bittiğimizi biliyor. Onu seçti ve bunu bana söyleyecek cesareti bile yoktu. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum anne. Keşke burada olsaydın. Her şeyden çok sarılmaya ihtiyacım var.

/En çok ne acıtır biliyor musunuz? Normalde, Celeste'e giderdim ve o da acım hafifleyene kadar beni teselli ederdi. Şimdi ise dünyada beni asla teselli edemeyecek tek kişi o.
/Ne yaptığımı öğren.

Kaybettiğim her şey için, bilmeden Lily'ye yaşattığım her şey için tekrar tekrar ağlamaya başladım. Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim ve eğer olsaydım, o köprüye hiç gitmeyebilirdi. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, Zane'le olan her anı zihnimde yanıp sönerken, az önce okuduğum her şeyle birleşirken mide bulantısı beni sert bir şekilde vuruyor. Çıktığı her iş gezisi, geç saatlere kadar çalıştığı her an, Lily'den bahsettiği her an. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

- İkimizi de kandırdı ve ben nedenini anlayamıyorum. İlk çıkmaya başladığımızda benimle dalga mı geçiyordu, baştan çıkarma girişimleri Harrison Developments'ı mahvetme girişimleri için bir sis perdesi miydi? Belki de bana aşık olmayı, işlerin bu noktaya gelmesini hiç istememişti.

Sevgili anne,

Yakında seninle tanışacağım - ya da öyle umuyorum. Cennet ve cehennem hakkında hiç düşünmedim. Her zaman senin hala burada benimle olduğunu hayal etmeyi sevdim, sadece farklı bir yerde.

/orm. Ama sen cennete giderdin, değil mi? Oraya gideceğimi sanmıyorum anne.

Burada daha fazla kalamam, Celeste'in yanında olamam. Onunla her konuştuğumda Zane'den ve evlenebilmek için ilişkilerini büyükanne ve büyükbabalarına kabul ettirmeye çalıştıklarından bahsediyor.

Evliyim.

Benden nedimesi olmamı isteyecek ve bu beni mahvedecek. Onunla mutlu olmasını izleyemiyorum ve bu beni deli ediyor. Bana istemediğim düşünceler veriyor, beni tekrar ve sadece beni görmesi için ne yapabileceğimi merak etmeme neden oluyor.

Ben o kişi olamam, Celeste'in mutluluğunu çalan kişi olamam. Her şeye rağmen onu hâlâ çok seviyorum. Ben asla /Bu kadar suçluluk ve utanç hissetmedim. Sana olanlardan sonra bile anne. Bu beni korkunç bir insan yapar, değil mi?

Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama seni görmeye gelmeden önce ona gerçeği söylemek zorundayım. Zane'le evlenirse, onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilerek evlenmeli. Ya sadece ben değilsem? Ya benden başka biri daha varsa? Bunu bilmesine ihtiyacım var, ama her şeyi, arkadaşlığımızı kaybetmeyi kaldıramayacağım. Ona her şeyi anlattıktan hemen sonra onu ve bu dünyayı terk etmeyi seçmek bencilce, ama onun kalp acısıyla, ihanet bakışıyla başa çıkamayacağımı biliyorum.

Umarım bir gün, Zane Sevginin gözünüzü kör etmesi ve en yakınınızdakilere ihanet etmeniz / ya da mutluluğa bir anlık bakış atmanız ve bu süreçte ruhunuzu kaybetmeniz nasıl bir şeydir?

Umarım Zane de benim gibi günahlarının bedelini öder.

Bu benim son dileğim.

Bu evrende bir Tanrı var, bu dileği yerine getirecektir, değil mi?

İKİNCİ BÖLÜM

Şimdiki Zaman

Beş Yıl Sonra

Otuz Altıncı Bölüm

ZANE

Bu akşamki yardım yemeği davetiyesinin üzerindeki altın kabartmalı yazı ışıkta parlıyor, Clifton Emerson'ın son otelinin adı benimle alay ediyor. *Calypso*. Balo salonunun girişinde davetiyeyi uzatırken dudaklarımdan yumuşak bir oflama kaçıyor, burada ne yaptığımdan bile emin değilim.

Bu saçma sapan etkinliklere katılmayı nadiren kabul ediyorum - sadece ailemin ev sahipliği yaptığı etkinliklere tahammül edebiliyorum ve onlar bile tam bir zaman kaybı. Bu etkinlikler için harcanan her kuruş bağışlanmalı, ancak bağışlar bu kargaşa olmadan gelmeyecek. Buradaki insanların çoğu, kendi servetlerinden başka bir şeye katkıda bulunmayı hayal bile edemez, eğer bunu yaptıklarını görecek kimse olmasaydı. Bu bir maskaralık ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum - yine de buradayım.

Attığım her adımda The Herald'ın son manşeti zihnimde yankılanırken gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor.

"Bay Windsor!"

İş ortaklarımdan birinin bana doğru yürüdüğünü görüyorum ve sessizce inliyorum. Bu tür etkinliklerden uzak durmamın bir başka nedeni de bu - her zaman etrafımda pençelerini bana geçirme şansı için çırpınan lanet olası akbabalar varmış gibi hissetmeme neden oluyorlar. Kaderime boyun eğerek kibarca gülümsüyorum, ancak benzer bir siluet görünce donup kalıyorum.

Görebildiğim tek şey o olana kadar diğer her şey kaybolurken tüm vücudum donuyor. Arkasını döndü ve midem hiç olmadığı kadar sıkıştı.

Yıllardır. Hay *sikeyim*. Sanki zaman durmuş gibi, ben onu ararken bile vücudumun her parçası kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyor.

Celeste.

Onu gözümün önünden uzak durması için uyarmıştım ve yıllarca emrime itaat etti. Hem onun hem de benim iyiliğim için, onu bu gece burada bulmamayı umuyordum... yine de orada, Clifton Emerson'ın hemen yanında duruyor. Sanki tek görebildiği oymuş gibi ona bakıyor ve o *gülümseme*. Bu gülümseme eskiden bana ait olan gülümseme. *Sadece benim.* Onu görmek mideme inen bir yumruk gibi ve titreyerek nefes veriyorum, olduğum yere çakılıyorum.

Hâlâ eskisi kadar güzel. Hayır - anılarımda olduğundan daha da güzel. Altın rengi uzun elbisesinin kıvrımlarına yapışıp parıldaması günahkârca ve ne kadar denesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Herald'ın son haberine göre *Celeste Harrison, Clifton Emerson ile nişanlandı.* Buna inanmamıştım, beraberindeki resimlere rağmen bunun asılsız bir söylenti olduğunu düşünmüştüm. Kahretsin, burada durup parmağındaki pırlantanın ışıltısını izlerken bile hâlâ gerçeği kabul etmek istemiyorum.

Celeste kaşlarını çatıyor ve bir an için bakışlarımı üzerinde hissettiğine ikna oluyorum çünkü başını kaldırıp kalabalığı tarıyor. Göz göze geldiğimizde dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, kolu Clifton'ınkinden ayrılıyor. İkimiz de birbirimizin bakışlarında kaybolmuş bir şekilde olduğumuz yerde sabit duruyoruz, ta ki dudağını ısırıp bir adım geri atarak beni etkisi altına aldığı büyüyü bozana kadar.

Celeste dönüp odadan kaçıyor ve ben de onu takip ediyorum, kaçmasına izin vermeyi reddediyorum. Köşede kaybolurken kalbim hızla çarpmaya başlıyor, topukları mermer zemine vuruyor ve takip etmem için yankılanan bir iz bırakıyor. Onu duvara yaslanmış, gözlerindeki şokla köklü nefretin karıştığı bir halde bulduğumda mizahsızca gülümsüyorum.

"Zane," diye fısıldıyor ve lanet olsun, adımı dudaklarında duymak beni hâlâ büyülüyor. Kulağa eskisi gibi gelmiyor. Lisedeyken bile adımı hiç bu kadar nefretle söylememişti ama yine de duymak hoşuma gidiyor.

"Benden kaçmaman gerektiğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum ona doğru yavaşça bir adım atarken, gözlerim vücudunda geziniyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve varlığımın onu ne kadar etkilediğini ele veriyor. Kollarımı başının iki yanına dayayıp onu duvara hapsettiğimde Celeste'in gözleri açılıyor.

Elini göğsüme götürüyor ve bir an için beni iteceğinden emin oluyorum ama onun yerine avucunu kalbimin üzerine koyuyor.

alışkınım. Çenemi sıkıyorum ve vücudum onunkine değene kadar ona yaklaşıyorum. "Seni uyarmıştım Celeste. Unuttun mu?"

Keskin bir nefes alıyor ve dudaklarımı onunkilere değdirip nefesini tamamen çalmamak için her şeyimi veriyorum. Beş yıl oldu ve hâlâ beni her zamanki gibi büyülüyor. Bu sadece ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

"Beni korkutmuyorsun, Zane," diye fısıldıyor, sesindeki titreme sözleriyle tezat oluşturuyor. "Bana zarar vermeyeceksin. Verecek olsaydın çoktan vermiş olurdun."

Çenemi sıkıyorum ve bir elimi saçlarına götürüyorum, kalın kıvırcık saçlarını hissetmek hoşuma gidiyor. Elimi yumruk yapıp sıkıca kavrıyorum, dokunuşum sessiz bir uyarı. "Ben geride bıraktığın adam değilim, Celeste. Beni kışkırtma."

Titreyerek nefes veriyor ve başını geriye atarak bana savunmamı aşan bir bakış fırlatıyor. "Ya yaparsam?" diye soruyor, dudaklarında titrek bir gülümseme dans ediyor. Avucunu yavaşça aşağı indiriyor. "Ya seni kışkırtırsam?"

Karın kaslarım elinin altında geriliyor ve gözlerinde bir şey parlıyor - bir zafer işareti. "Ne yaptığını sanıyorsun Celeste?" diye soruyorum, sesim niyet ettiğimden çok daha gergin çıkıyor.

Parmakları kaya gibi sertleşmiş sikime değdiğinde inliyorum, o da sırıtıyor. Delirmiş bu kadın. "Sadece sana kaybettiklerini hatırlatıyorum. Bu yüzden Harrison Developments'a saldırıp duruyorsun, değil mi? Çünkü bunca yıl sonra bile bırakamıyorsun. Hayatıma devam ettiğimi bilmek nasıl bir duygu? Clifton'la seninle olduğumdan daha mutluyum, Zane. Şirketime verdiğin hiçbir zarar bunu değiştirmeyecek."

Sözleri çok derin ve o da bunu biliyor. Öldürmeyi hedefliyor ve lanet olası silahı ona vermediysem ne olayım. Bedenimi onunkine daha sert bastırıyorum, elini bedenlerimizin arasına hapsediyorum. Nefesi ciğerlerinden fırlıyor ve bir anlığına bakışlarında bir korku belirtisi beliriyor. "Karşıma çıktığına pişman edeceğim seni," diye uyarıyorum, saçlarından tutup yüzünü yaklaştırıyorum.

Celeste başını olabildiğince eğerek aramızda kalan mesafeyi kapatıyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye mırıldanıyor, dudakları her kelimede dudaklarıma değiyor. Ne yaptığını, dudaklarıma böyle fısıldamasının beni ne kadar zayıflattığını çok iyi biliyor.

"Sana bir kez merhamet gösterdim Celeste. Bir daha asla," diyorum ona, alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırmadan önce.

onu incitmek ve kendimi bu konuda tamamen yetersiz bulmak. Ne düşünüyordum bilmiyorum, onu istemeden yanına gidebileceğimi varsayıyordum.

Celeste inliyor ve bana ait olması gereken şeyi almadan önce saçlarını sıkıca kavrıyorum. Onu sertçe öpüyorum, onu yutuyorum, ona *benim* olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorum, başkasının yüzüğünü takmasını umursamıyorum. O da beni öperken tırnakları kafa derimi sıyırıyor, vücudu benimkine karşı eşit miktarda öfkeyle hareket ediyor, ellerini boynumun arkasında kenetlerken bile aramızda nefret cızırdıyor.

Bacağımı kalçalarının arasına sokup dudaklarını açmaya zorluyorum, hâlâ bu kadar kolay teslim olmasına bayılıyorum. En sevdiğim nane şekerini ağzına iterken dili benimkine dolanıyor ve eskiden olduğu gibi dilini şekerin etrafında kıvırarak alıyor. Hay *sikeyim*. Bunu yapmasına hâlâ bayılıyorum ve bunda çıldırtıcı bir şey var. Beni çileden çıkarıyor.

Dudaklarımı ondan ayırıyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, hava anında pişmanlıkla doluyor. Onu öpmek istememiştim ve gözlerindeki bakış bana onun da beni öpmek istemediğini söylüyordu. "Koridorda ona doğru yürü ve bu onu son görüşün olsun," diye tehdit ediyorum, sesim alçak, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle ağırlaşıyor. Bu ne pişmanlık ne de özlem. İkisinin arasında bir şey. "Mutlu olamazsın Celeste. Bana yaptıklarından sonra olmaz."

Otuz Yedinci Bölüm

CELESTE

Balo salonundan Clifton'a doğru yürürken mentol tadı duyularımı işgal ediyor, Zane'in sözleri attığım her adımda kafamın içinde yankılanıyor. Eve dönmeye karar verdiğimde Zane'le yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama hiçbir şey beni az önce olanlara hazırlayamazdı. Onu görmenin bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim, ona karşı nefretten başka bir şey hissetmeyi de beklemiyordum. Daha fazla yanılamazdım.

Ulaşabildiğim anda Cliff'in eli benimkine dolanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, kolu sahiplenici bir şekilde belimi sarıyor. "Nereye gittin?" diye soruyor, sesi gergin.

Yüzündeki acılı ifade yüreğimi burkuyor ve çaresizce gözlerinin içine bakıyorum. "Tuvalet odası," diye yalan söylüyorum, sesim titreyerek.

Bakışlarını kaldırdığında çenesi kilitleniyor ve Zane'in balo salonuna yeniden girdiğini fark ettiğini anlamak için görüş hattını takip etmeme gerek yok. Cliff eğiliyor ve yüzümü hafifçe avuçluyor. "Rujun bu yüzden mi bulaşmış?" Bana yalvarırcasına bakıyor ve başparmağını alt dudağımın hemen altından hafifçe g e ç i r d i ğ i n d e gözlerim bir parça açılıyor. "Söyle bana Celeste, neden sende nane kokusu alıyorum?"

Bana öyle baktığında tüm bahaneler dilimin ucunda eriyip gidiyor. "Cliff," diye fısıldıyorum.

"Yıllar önce ikinizi nasıl öğrendiğimi biliyor musun?" Başparmağı dudağımın üzerinde geziniyor, sanki dudağımı silmeyi umuyormuş gibi.

Zane'in her izini. "Şu anda emdiğin o lanet şekerin aynısı. Katıldığımız bir konferansta sana bir tane ikram etmiştim ama sen reddetmiştin, sonra da Zane'le tuvalete kaçıp dişlerinin arasında bir tane çıtırdatarak geri dönmüştün." Elini çekti ve yere baktı. "Hâlâ tenekeyi tutuyordum."

Zane'in beni bir dolabın içine nasıl çektiğini düşünürken gözlerim açılıyor, ikimiz de birbirimiz için o kadar çaresizdik ki odamıza dönmek için birkaç saat bile bekleyemedik. Çok mutluydum, inanılmaz derecede kayıtsızdım. Aklımdan binlerce kez geçirdim, işaretleri nasıl gözden kaçırdığımdan emin olamadım. Birlikte bulduğumuzu sandığım mutluluk gözümü kör mü etmişti, yoksa gerçekle yüzleşmek çok zor geldiği için her kırmızı bayrağı görmezden mi geliyordum? O zaman bile, sahip olduğumuz şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu, uzun süremeyeceğini biliyordum. Ama son beklediğim gibi gelmedi.

"Bana hala ona baktığın gibi bakman için ne gerekiyor? O odaya girdiğinde verdiğin tepkiyi fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Özür dilerim," diyorum ona, sesim yumuşak. "Ama bunun ne olduğunu ve ne olmadığını çok iyi biliyorsun Cliff. Nişanlılığımız sadece bir iş ve bu değişmeyecek. Desteğin için minnettarım ve arkadaşlığımıza değer veriyorum, ama yapamam... benden sana verecek bir şey kalmadı."

Cliff başını sallar ve gülümser. "O zaman Zane Windsor'ın artık ona ait olmayan her şeyini elinden almam gerekecek."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Cliff'in Lily ile birlikte ölmesini istediği yanlarım. İç geçiriyor ve benden bir adım uzaklaşıyor, bakışları omzumun üzerinde bir yere yerleşirken yüzüne sahte bir gülümseme yerleşiyor ve arkamda duran büyükbabamı bulmak için dönüyorum.

"Beni affet, Clifton," diyor. "Torunumu çalmak zorunda kalacağım."

Büyükbabam bana elini uzatıyor ve ben de zoraki bir gülümsemeyle elini tutuyorum. Uzakta geçirdiğim yıllar ona pek iyi gelmemiş. Yüzündeki kırışıklıklar artık daha derin, gözlerindeki bakış tamamen yabancı. Onu hiç bu kadar yenilmiş, bu kadar yorgun görmemiştim ve hepsi benim yüzümden.

Büyükbabam beni canlı bir grubun çaldığı yemek alanının kenarındaki küçük dans pistine doğru çekiyor ama müzik beni etkilemiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin tatlım. İkimiz de çok uzun yıllar kaybettik. Benim kaç yılım kaldı bilmiyorum Celeste ama torunumun yanlış adamla evlenmesine sebep olduğumu bilerek geçirmek istemiyorum."

"Bunu senin için yapmıyorum," diye onu rahatlatıyorum, sesim yumuşak ve duygusuz. "Bu evlilik Harrison Developments'a ve nihayetinde senin halefin olarak bana fayda sağlayacak. Şirketin iflasa bu kadar yaklaşmasının nedeni benim, bu yüzden bunu düzeltmem doğru olur. O iyi bir adam, büyükbaba. Birlikte mutlu olacağımızı düşünüyorum."

"Zane Windsor'a aya asılmış gibi bakmaktan, şirketimizden geriye pek bir şey kalmayana kadar sistematik olarak saldırmasına nasıl geçtiğinizi hiç açıklamadınız."

Gözlerim büyükbabamınkilere kayıyor, yaşadığım şok bir an suskun kalmama neden oluyor. "Bildiğini sanmıyordum. Annem ve babam sana söyledi mi?"

Lily öldüğünde büyükbabamın onayını almaya günler kalmıştı ve tüm planlarımız suya düştü. Zane'e karşı o kadar düşmanca davranıyordu ki Anne Windsor'ın bana karşı davranışları bile yanında sönük kalıyordu ama *bildiği için böyle davrandığını* hiç düşünmemiştim. Sadece bilmiyormuş gibi davrandı, sorun kendi kendine çözülene kadar görmezden geldi.

"Zane Windsor ve tüm kardeşlerinin birdenbire bana inanılmaz derecede nazik davranmaya başladığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Adam beni kazanmaya çalışıyordu ve kitaptaki her numarayı kullandı. Ondan hiç hoşlanmamıştım ama tek torunumun peşinde olduğunu anladığımda daha da az hoşlandım. Böyle bir inatçılığı sadece çürümüş büyükannesinde görmüştüm."

Ne diyeceğimi bilemeden bir süre ona bakıyorum. "Celeste," diyor, sesi yorgun geliyor. "Anne ve benim yaptığımızı yapma ve kızgınlığın kararlarını gölgelemesine izin verme. İkinizin arasında her ne olduysa geçmişte kalabilir, değil mi? Zane bize saldırmayı bıraktığı sürece şirket ayakta kalabilir. Emersonlar olmadan da yeniden inşa edebiliriz."

Başımı salladım. "O kadar basit değil. O durmayacak ve
I."

"Ayrılma sebebin o mu?"

Başka tarafa bakıyorum, aklım onu önümde nasıl bulduğuma gidiyor. Onu hapse attıktan sadece birkaç saat sonra, yağmurda evimin önündeydi. *"Kaç," diye uyarmıştı. "Gözümün önünden defol git ve bir daha geri gelme. Git ve ben de aileni bağışlayayım. Kalırsan, sıradaki kardeşini parmaklıklar ardına koyarım. Seçim senin."* Onun kim olduğunu, neler yapabileceğini unutmuştum ve bunu zor yoldan öğrendim.

"Ayrılmamın sebebi o," diye itiraf ediyorum. "Ama aynı zamanda geri dönmemin nedeni de o." Zane her zaman yaptığı gibi beni hafife aldı. Ailemi korumak için uzak kaldım ve o benim yokluğumu Harrison'ı parçalamak için bir fırsat olarak gördü.

Gelişmeler, bizi yavaş yavaş iflasın eşiğine getiriyor. Acele etmeden, iyi düzenlenmiş vuruşlarla bizi birbiri ardına yere sermesinde acımasız bir yan var. Her seferinde ayağa kalkıp toparlanmamız için bize bir fırsat veriyor, ancak bizi her zamankinden daha sert bir şekilde yere seriyor. Bir vuruş daha ve şirketin işi bitiyor.

Bana sessizce ayrılırsam aileme dokunmayacağını söylemişti ama Harrison Developments'a saldırmak da farklı değil - sonuçta bu yine de aileme zarar veriyor ve o da bunu biliyor. Ondan bunu beklemeliydim, sözünü tutmayacağını bilmeliydim.

Ne de olsa, bu bozduğu ilk yemin değildi.

Otuz Sekizinci Bölüm

ZANE

"Bu da ne böyle?" Kardeşlerimi evimin önünde beklerken bulduğumda sinirlenerek soruyorum. Bunun tam olarak ne olduğunu bildiğim halde neden sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum - bu lanet olası bir müdahale, bunu tahmin etmeliydim.

Lex, taşınabilir poker masasının son prototipini kaldırırken sırıtmak için elinden geleni yapıyor, her zamanki neşesi belirgin bir şekilde yok. "Masanın tasarımında bazı iyileştirmeler yaptım, bu yüzden deneyebileceğimizi düşündüm."

Kardeşlerime bakıyorum ve zoraki gülümsemelerini, saklamayı başaramadıkları endişelerini alıyorum. "Doğru," diye mırıldanıyorum, onları şımartarak. "*Çarşamba günü,* işte geçen uzun bir günün ardından, üç gün sonra aylık resmi poker gecemiz planlanmışken?"

Bakışlarını değiş tokuş ediyorlar, gülümsemeleri bir anlığına dalgalanıyor. "Neden olmasın?" Ares omuz silkiyor.

Onları içeri alırken iç çektim. The Herald'ın Celeste'in nişan haberini dönüştürdüğü gösteriden sonra bunu beklemeliydim. Aradan beş yıl geçti ve onun adını duymak bile içimi zorlukla bastırabildiğim bir öfkeyle dolduruyor. Çocukken ve sonra gençken birbirimize savaş açtığımız yıllarda bile, ondan asla bugünkü gibi nefret etmedim - eskiden ona ait olan kalbimin her bir parçasıyla.

"Zane?" Kafamı kaldırdığımda kardeşlerimi yemek masamda otururken buluyorum, Lex'in aleti de masanın üstünde duruyor. Luca sırtını dikleştirdi ve

pahalı bir şişe viski. "Bunun için uygun bir gece gibi görünüyordu," diyor.

Onlara gülümsemek için elimden geleni yapıyorum ve tam Luca bana doğru bir bardak iterken oturuyorum. Kadehi geri deviriyorum ve o da hiç konuşmadan kadehimi dolduruyor. Ares ısmarlama kâğıt destemizi karıştırmaya başladığında Dion iç geçiriyor - davet edilmediği aylık bir buluşmamız olduğunu öğrendiğinde joker kartlarına yüzlerimizi basan Sierra'nın izniyle.

Lex, "Buna Poke-It Poker Masası adını vermeyi düşünüyorum," diyerek odadaki ağır sessizliği bozdu. "Çünkü onu dürtüyorsun ve kendi kendine kuruluyor."

Ona boş boş bakıyorum ve Luca gözlerini deviriyor - karısı Val'den edindiği bir alışkanlık. "Hayır," diyor Ares. "Kesinlikle olmaz."

Dion başını sallayarak onaylar. "Herald'ın senin aptal Lex-Board'unu öğrenmesi yeterince utanç vericiydi. Onlara rüşvet vermene izin verdikleri için şanslısın. Gerçi bunun bir faydası olmadı, zira tekziplerinde onlara rüşvet verdiğinizi açıkça belirttiler."

The Herald'dan bahsedilince odaya bir sessizlik çöküyor ve Dion'un gözleri açılıyor, yüzünde pişmanlık ifadesi beliriyor. Viskimden bir yudum daha alıyorum ve bardağımı amaçladığımdan daha sert bir şekilde yere bırakıyorum. "Ben iyiyim, biliyor musun? Beş yıl oldu. Benden uzak durduğu sürece kiminle evlendiği umurumda değil."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bedenim geri çekiliyor, bilinçaltım bana bunun bir yalan olduğunu söylüyor. Herkes dururken, neden Clifton olmak zorundaydı ki? Celeste'in annesinin benden önce onu birlikte hayal ettiği kişi o. Clara'nın nazik gülümsemelerine ve haftalık telefon görüşmelerine sahip olacağını bilmek acı veriyor. Kahretsin, muhtemelen George'la viskimi içecek ve Archer'la kağıt oynayacak. Celeste'i eskiden gizlice girdiğim odada yatıracak ve Cumartesi sabahları ailesinin mutfağında onun yanında olacak. Eskiden benim olan her şeye sahip olacak ve onu kollarını açarak karşılayacaklar.

"İkinizin arasında ne oldu?" Lex acı dolu bir sesle soruyor. Raven, Val ve Faye ailemize resmen katılmadan önce, ilk baldızı olacağını düşündüğü kişi oydu. Onu tüm kızlarımızı sevdiği gibi seviyordu. Celeste'in kırdığı tek kalp benimki değildi. Ailemi ne kadar incittiğinin, onu ve *bizi* kaybettikleri için nasıl yas tuttuklarının farkında mı?

Bir elimi saçlarımda gezdirip başka tarafa bakıyorum. "Yeminimizi bozduk Lex.

Birbiri ardına, tutunacak hiçbir şey kalmayana kadar."

Çocuklar benim şifreli cevabım karşısında bakıştılar, kartlarımızı unutmuştuk. "Tutuklanmanın sebebi o muydu?" Ares soruyor, sesi çektiği eziyeti ele veriyor.

Olanları açıklamayı hep reddettim, sanki küçük bir parçam her şeye rağmen onu korumak istiyordu. Yine de bu, kardeşimin merak etmesini asla engellemedi.

Luca eğilir ve iç çeker. "Öyle olmalı," diyor kimseye belli etmeden. "Ama neden?"

"Çünkü değer v e r d i ğ i m her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamamı istedi." Esprili bir şekilde gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, şimdi geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar ironik olduğunu görüyorum.

Dayanamayacağımız bir şey yok sanıyordum ama iskambilden bir ev gibi yıkıldık. Lily'nin ölümü de ilişkimizin sonu oldu. Bunu göremedim, hemen değil. Evin tuhaf yerlerinde nasıl oyalandığını, işimle ilgili sorularının nasıl daha sivri hale geldiğini fark etmedim.

Polis tutuklama emriyle evimin önüne gelip beni şirket casusluğu yapmakla ve Harrison Developments'a zarar vermeye çalışmakla suçlayana kadar her şeyi bir araya getiremedim. Celeste, Windsor olmasaydım içinden çıkamayacağı bir dava oluşturdu. Beni parmaklıklar ardına atmayı planlıyordu ve bu sırada ben de evlenme teklif etmeyi planlıyordum.

Yıllardır aldatmasının ne zaman başladığını merak ediyorum ama bulduğum her cevap daha fazla soruya yol açıyor. Lily yüzünden mi bana ihanet etti, yoksa gençken ona davranış biçimimin intikamını mı alıyordu? Belki de her ikisiydi ve ben en başından beri işaretleri göremedim.

Celeste tutuklanmamın ardından elimi kolumu sallayarak gittiğimi fark ettiği anda satrancın diğer taşlarını da oynattı, gizli bilgileri sızdırdı ve Windsor Hotels'i öyle büyük zarara uğrattı ki, büyükannem durumu kurtarmak için devreye girmek zorunda kaldı. Büyükannemin neden kardeşlerime bu konuda tek kelime etmeden, hatta beni azarlamadan beni desteklediğini hala anlamıyorum. Sanırım bunun olacağını her zaman görmüş ve beni sayısız kez uyarmaya çalışmıştı. Onun sözlerine kulak vermeliydim.

Ön kapımın çarparak kapanma sesi evin içinde yankılanıyor ve omzumun üzerinden bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Zane? Evde misin?" Sierra sesleniyor, Raven, Val ve Zane'le birlikte içeri girmeden birkaç dakika önce.

Faye yedekte. Son üçü de kocalarıyla bakışıyor ve lanet olsun, bu gece buna tanıklık edecek gücüm yok. Celeste ve benim birlikte olmamız gereken şey buydu, sahip *olduğumuz şey.*

Sierra bir kadeh kaldırıyor ve sırıtmak için elinden geleni yapıyor ama gözleri Lexington'ın gözlerinde gördüğüm acıyla dolu. "Kendi kadehlerimizi getirdik. Erkekler gecenize katılmamıza izin verilmediğini biliyorum ama bunun resmi bir erkekler gecesi olmadığına dair iyi bir otoriteye sahibim."

Bardağını Lex'in poker tahtasına çarpıyor ve ben de gözlerimi kısıyorum. Üzerinde *Anti-Poker Gecesi* yazıyor, altında da onun adı kazılı. Val çantasından sevdiği o sert Meksika içkisinden bir şişe çıkarıyor ve ben inliyorum. Bu boku her içtiğimizde, günümün saatlerini unutkanlığa kaptırıyorum. "Hiçbiriniz işinize saygı duymuyorsunuz, değil mi?"

Val omuz silkiyor. "Eğer bir gün izin alamayacaksam patron olmanın ne anlamı var?"

Luca sırıtıyor, gözleri parlıyor. "Aferin kızıma," diyor, sesi ciddi. Sierra bariz bir tiksintiyle gözlerini deviriyor ve ben de günlerdir ilk kez içten bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sen iyi misin?" Raven yumuşak bir sesle sorar.

Yüzünü inceledim, sıkıntısını fark ettim. Raven ve Sierra Celeste'e o kadar yakınlardı ki ihaneti onları da en az benim kadar etkiledi. Büyükannem dışında bana ne yaptığını bilen tek kişiler onlar ve bu konuda çocuklara tek kelime etmemiş olmaları her zaman minnettar olacağım bir şey.

"Ben iyiyim tatlım," diye söz veriyorum ona. "Sen iyi misin?"

İç geçiriyor, gözleri bir an için Ares'inkilerle buluşuyor. "Emin değilim," diye itiraf ediyor ve kahretsin, bu gece bu odadaki tek dürüst kişi olabilir.

Bölüm Otuz Dokuz

CELESTE

Lily'nin mermer mezar taşındaki yazıya bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes almaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor ve sonunda hıçkırıklara boğuluyorum, çaresizlik ve keder beni boğuyor. Yıllardır buraya gelemedim, cenazesinden beri gelemedim ama zaman acımı azaltmadı. Hâlâ cesedini bulduklarını söyledikleri günkü kadar acıyor.

Lily'nin ölümünü takip eden günlerde saklanmış, dalgıçlar onu bulmak için ellerinden geleni yaparken günlüğünü tekrar tekrar okumuştum. Kulübesinden çıkmak istememiştim, gerçekle yüzleşmek istememiştim. Dışarı çıktığım anda sonsuza dek değişecek bir dünyaya adım atacağımı biliyordum - içinde Lily'nin olmadığı, her şeyden çok sevdiğim adamın düşündüğüm kişi olmadığı bir dünyaya.

Lily'nin mezarının önünde diz çöküp ona aldığım güzel yıldız zambaklarını mezarın üzerine yerleştirirken ellerim titriyor, gözlerim hızla yaşlarla doluyor. "Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum rüzgâra, sesim kırılıyor. "Tanrım, seni çok özledim. Seni düşünmeden geçen tek bir günüm bile yok Lily."

Çoğu gece onu kabuslarımda görüyorum. Kendimi onunla birlikte o köprüde dururken buluyorum ve ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim onu kurtaramıyorum. Son sözlerini söylemeden hemen önce yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyor, en güzel anılarımızı çalıyor ve onların yerine tekrar eden rüyaların parçalarını koyuyor.

Parmaklarım isminin üzerinde geziniyor, soğuk mermer gözlerime taze yaşlar getiriyor. "Şimdiye kadar gelip benimle çalışman ve birlikte zirveye çıkmamız gerekiyordu. Bunun yerine seni kaybettim ve kendimi zar zor hayatta tutuyorum. Hikâyemizin böyle gitmemesi gerekiyordu."

Elimi geri çekiyorum ve tırnaklarımdaki altın pullara, güneşte parlayan nişan yüzüğüme bakıyorum. Yıllarca parmağımda bir pırlanta yüzük olmasını hayal etmiştim ama şimdi onu görmek bana işkence ediyor. "Onu gördüm," diye fısıldıyorum, bunu itiraf etmekten bile korkarak. "Zane."

Rüzgar hızlanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kollarımı kendime doluyor ve titrek bir nefes alarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Beş yıl önce hissettiğim aynı kör edici keder ve nefretten başka bir şey hissetmeyeceğimi sanmıştım ama onu tekrar görmek... hiç de öyle değildi."

İyi göründüğünü bilmek Lily'yi mutlu eder miydi? Ondan hâlâ eskiden olduğu gibi güç ve yoğunluk damladığını bilmek? Yoksa en ufak bir işkence görmemiş gibi göründüğü için onu küçümser miydi? Bana baktığında gözlerinde hiç pişmanlık yoktu. Tek gördüğüm, benim de içimi yakan aynı nefretti.

Beş yıl önce olduğu gibi çelişkili hissederek duraklıyorum. "Biliyor muydun Lil? Zane'in bana verdiği ilk çiçek zambaktı. İronik, değil mi? Belki de özlediğim bilinçaltı bir işaretti, o zaman bile aklında olduğunu bana söylemenin bir yoluydu." Bunu düşünmek bile kalbimi kırıyor ve bir an için gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, kendimi yıllar önce hissettiğim kadar aptal hissediyorum.

"O hâlâ her zaman olduğu gibi kalpsiz bir pislik," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor, sanki doğru değilmiş gibi. "Beni tehdit etti. Zane, Archer'ın artık kendisini ve ailemizi koruyacak kadar güçlü olduğunun farkında değil. Beş yıl sürdü ama sonunda verdiği zararı geri alabilecek ve karşılığında ona zarar verebilecek durumdayım. Son dileğini yerine getirmeden bırakmayacağım, Lily."

Annesine neden mektup yazdığını hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. "Keşke burada olsaydın da bana doğru seçimler yapıp yapmadığımı söyleseydin," diye fısıldıyorum. "Bazen huzuru bulup bulamadığını merak ediyorum ve dehşete düşüyorum, biliyor musun? Bazı şeyleri çözümsüz bıraktığın ve hayatına devam edemediğin düşüncesi... Bu beni öldürüyor Lily. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama deniyorum."

Beni şimdi görse ne derdi? Onun için adalet arama sürecinde ruhumu kaybetmiş gibiyim. Duygusuzluk bugünlerde benim için normal bir duygusal tepki haline geldi - Zane dışında kimseye karşı bir şey hissedemiyorum. Hayatımda heyecan ya da neşe yok ve hissettiğim her mutluluk kırıntısını hızla suçluluk duygusu takip ediyor. Ne zaman onunla paylaşmak isteyeceğim bir şey olsa, kalbim yeniden paramparça oluyor.

Bir elimi saçlarıma gömüyorum ve Zane'in geçen ayki yardım yemeğinde saçlarımı nasıl çektiğini hatırlıyorum, bakışları nefretle parlıyordu. Bana hiç o şekilde baktığını görmemiştim ve bu beni düşündüğümden çok daha fazla incitti.

Anı zihnimde tekrarlanırken gözlerim kapanıyor, taze acı dalgaları üzerime çöküyor. Yeniden bir şeyler hissedebilmek heyecan vericiydi ve birkaç dakikalığına kendimi buna kaptırdım.

Küçük şeylerin insanı en çok etkilemesi ne garip. Özel karışımlı kolonyasının tanıdık kokusu ve hala o eski naneli şekeri sevmesi. Ona bu kadar yakın olmak kalbimin eskiden olduğu gibi çarpmasına neden oldu, her kırık parçam onun beni incittiği gibi onu incitmeyi arzulasa bile onu içime çekmek istedim.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum, her dokunuşu istenmeyen ama kontrol edilemeyen bir arzuyla doluydu. Kaçınılmaz hissettiriyordu ve anılarımda olduğundan çok daha iyiydi.

"Affet beni," diye fısıldıyorum, midem bulanıyor. Onu o şekilde istememeliydim, artık hissetmemem gereken arzulara teslim olmamalıydım. Mentolün sadece tadı bile tüm gömülü hislerimi yüzeye çıkarmış, beni ona karşı çaresiz bırakmıştı. Bunun için kendimden nefret ediyorum - onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Kırkıncı Bölüm

ZANE

Köklü kalp ağrısı kalbimden tüm sinir uçlarıma kadar yayılıyor ve hiçbir fiziksel emek onu hafifletemiyor. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz.

Clifton'la seninle olduğumdan daha mutluyum, Zane. Lanet sesi kafamın içinde, her lanet günün her saniyesinde benimle alay ediyor, bugün her zamankinden daha fazla. Lanet olası kaltak. Nasıl güzel göründüğünden, bana karşı nasıl hissettirdiğinden, *tadından* nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum ama en çok nefret ettiğim şey onu hâlâ istiyor olmam.

Clifton'la evleneceğini düşünüyorsa delirmiş demektir. Onu annemin değerli güllerinin altına gömeceğime, diğer ucunda onu bekleyen bir koridorda yürümesine izin veririm.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Geriliyorum ve arkamı döndüğümde büyükannemi gözlemevimdeki sütunlardan birine yaslanmış buluyorum. ″Büyükanne,″ *diye* mırıldanıyorum, onu burada bulduğuma şaşırarak.

O kadar tatlı gülümsüyor ki, dışarıdan bakan herhangi birinin onu bir titan değil de masum, tatlı bir büyükanne sanmasına neden olabilir. Açık pembe kıyafeti bile şaşırtıcı derecede sevimli görünüyor. Büyükanne bir piknik sepeti tutuyor ve başını eğiyor. "Sana kurabiye yaptım ve başka şeyler de getirdim. Benimle yer misin?"

Bahçe eldivenlerimi çıkarmaya başlarken iç çekiyorum, sessizce huzur ve sessizlik dileyerek... sessizlik içinde sızlanıyorum. Hiç bu kadar sinirli olmamıştım.

Yıllardır hiç bu kadar delirmemiştim. Celeste'i yok etmek mi yoksa onu unutturmak mı istediğimi bilemiyorum. Belki ikisi de.

"Çok isterdim," diye mırıldanıyorum, monoton sesim isteksizliğimi ele veriyor.

Büyükanne sepetinden bir battaniye çıkarıp annemin güllerinin yanına sererken kıkırdıyor, yüz ifadesi şüphe uyandıracak kadar sakin. "Gel otur."

Büyükannem hâlâ nazikçe bir şey isterken onu reddetmemem gerektiğini bildiğim için istediğini yapıyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

Biraz daha hoş görünmeye çalıştım ama bana attığı bakış başarısız olduğumu söylüyor. "Torunumla öğle yemeği yiyemez miyim?"

Bacaklarımı altıma katlarken gözlerimi kısıyorum, bugün egzersiz kıyafeti giydiğim için minnettarım. Önce çocuklar lanet bir müdahale düzenledi, şimdi de büyükannem mi? Celeste'in nişanından etkilendiğimi ne kadar belli ettim?

Büyükannem bana bir kurabiye uzatıyor ve ben de ona bakıyorum, kız kardeşimle Celeste'in arkadaş olduklarını fark ettiğim anı hatırlıyorum. Benim evimdeydik ve Sierra elinde kurabiye dolu bir kutuyla içeri girdi. Normalde sadece böbürlenmek için gelir ve tekrar gitmeden önce onları yüzüme doğru sallardı ama bu sefer Celeste'i oturttu, ona bir fincan çay yaptı ve bir kurabiye ikram etti.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sierra bu kurabiyeleri ele geçirmek için adeta gerilla savaşı veriyordu ama yine de bir tanesini Celeste'e uzatıyordu, yüzünde hevesli bir ifade vardı, sanki Celeste'in de bu kurabiyeleri kendisi kadar seveceğini umuyordu. Ona Celeste'in hiçbir tür tatlı sevmediğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bir gün büyükannen onları senin için de yapacak," diye söz verdi, bakışları güven vericiydi. *"Yaptığında, onlar için seninle kesinlikle kavga edeceğim... ama o zamana kadar benimkileri alabilirsin."*

"Zane?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdığımda büyükannemin bana baktığını görüyorum, bakışlarında bir parça endişe var. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gecikmeli olarak, bir parça ısırmadan önce, vücudumdaki acılık onu tamamen tatsız hale getiriyor.

"Sana neler oluyor, tatlım? Hafta içi burada ne yapıyorsun? Neden işte değilsin?"

Çünkü nereye gidersem gideyim, geçmişi hatırlıyorum. Lily'yi düşünmeden ofise gidemiyorum ve Celeste'i düşünmeden evime giremiyorum. Ayrıldığımızda tüm evimi yeniledim ama yine de onu silmeye yetmedi.

"Sadece bir günlük izne ihtiyacım vardı," diye mırıldandım. "Başım ağrıyordu, bu yüzden burada biraz zaman geçirmenin iyi olacağını düşündüm."

Büyükanne kaşlarını kaldırıyor. "Baş ağrısı mı?" diye tekrarlıyor, sesinden inanmazlık akıyor. "Bugünlerde Celeste Harrison'a böyle mi hitap ediyoruz? Oldukça uygun, sanırım."

Ondan bahsedilince kafamı kaldırıyorum ama büyükannem sadece sırıtıyor ve getirdiği peynir ve kraker çeşitlerini açmaya devam ediyor, bir termos uzatırken hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. "Çay ister misin?"

Başka ne yapacağımı bilemeden ağırbaşlı bir şekilde başımı sallıyorum. Onun burada ne işi var ki? Bakışlarındaki bir şey beni tedirgin ediyor - bunu bazen yapıyor, kurallarını bilmediğim ayrıntılı bir oyunda piyonmuşum gibi hissettiriyor.

Bana üzerinde gerçek altınla Windsor arması olan narin bir porselen fincan uzatıyor. "Zane," diyor, ses tonu ciddi. Gözlerindeki o değişmez sert bakışı görünce tüm vücudum geriliyor, omurgamdan aşağı bir huzursuzluk akıyor. "Harrison Developments'a saldırmayı bırakmanı istiyorum. Yıllarca bunu yapmana izin verdim çünkü Ed Harrison'dan pek hoşlanmıyorum ve bu sana katartik geliyordu. Artık durumun böyle olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Yapmayacağım," dedim ona, ses tonum sertti. Neyin peşinde olduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum, ama daha iyi bilmeliydim. Görmezden geldiği çok şey var ama özlediği pek bir şey yok.

Büyükanne kibarca, aldatıcı bir şekilde gülümsüyor. "Soruyormuşum gibi mi geldi?

Ben değilim."

Büyükanneme bakıyorum, onu anlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. "*Neden*?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor, çektiğim eziyeti ele veriyor.

Sırıtıyor ve bir an için tıpkı Sierra gibi görünüyor. "Çünkü Ed ve ben bir anlaşmaya vardık."

Dehşet midemin çukuruna yerleşiyor. "*Ne*?"

Uzanıp elimi okşadı. "Zane, öfken, tüm doğasına rağmen acını gizlemeye çalışan ince bir örtü sadece. Artık ileriye, mutluluğa doğru bir adım atmanın zamanı geldi. Hayatına devam etmeli ve geçmişin sadece geçmişte kalmasına izin vermelisin."

Devam etmek mi? Celeste'in Clifton'la yapmayı düşündüğü gibi mi? Olay bu mu? Ed gururunu bir kenara bırakıp torunu adına ateşkes mi istedi? Belki de bir düğün hediyesi?

"Sana ne teklif etti?" Sesimde beliren öfkeyle soruyorum.

Büyükanne çayından bir yudum alıyor ve gözleri yüzümde dolaşırken beni merakta bırakıyor. "Benim için değerli olan bir şeyi, kaybettiğim bir şeyi geri vermeyi teklif etti."

Fincanımı sıkıca kavrıyorum, öfkem taşıyor. "Şeytanla anlaşma yapacak kadar değerli ne olabilir ki?"

Gülümsüyor ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Sen."

Bölüm Kırk Bir

ZANE

The Herald'ın son manşetini okurken telefonumu sıkıca kavrıyorum, midem bulanıyor. *Yüzyılın Düğünü,* Celeste'in düğün planlarıyla ilgili makalelerine başlık atmışlar.

Neyse ki onunla ilgili haberleri Windsor Media'nın hissedarı olduğu her medya kuruluşundan uzak tutmayı başardık ama Herald'ı susturmak zor. Onları ele geçirmeye yönelik her girişim başarısız oldu ve Celeste'nin yaklaşan düğününü haber yapmaktan büyük keyif alıyorlar gibi görünüyor. Siktiğimin hamamböcekleri. Her hafta onunla ilgili başka bir şey yayınlıyorlar ve ben de bir enayi gibi bu saçmalıkları okumadan duramıyorum.

Haftalık akşam yemeğimiz için büyükannemin evine girerken iç çekiyorum ve kendimi huzursuz hissediyorum. Büyükannem birkaç hafta önce benden Harrison'lara saldırmayı bırakmamı istediğinden beri gerginim. Aklından neler geçtiğini, ne planladığını bilmemekten nefret ediyorum. Son haftalarda son derece sessizdi ve bu hiçbirimiz için iyiye işaret değil.

İçeri girdiğimde yemek odası uğulduyor ve etrafıma baktığımda Ares'in Raven, Luca'nın Val ve Dion'un Faye ile oturduğunu görüyorum. Üç çift de birlikte çok mutlu görünüyor ve lanet olsun, normalde yüzlerindeki mutluluğu görmeye bayılırım. Bugün ise bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor.

"İyi misin?" Sierra yanında Lex'le bana doğru yürürken soruyor. Başımı sallıyorum ve oturmadan önce kolumu ovuyor ve anında Raven'ın dikkatini Ares'ten çalarak en büyük ağabeyimizden bir bakış alıyor.

"Cidden, iyi misin?" Lex yanıma otururken soruyor. "Makaleleri gördüm. Herald kelimenin tam anlamıyla Celeste hakkında bulabildikleri her detayı haber yapıyor, giyeceğini düşündükleri gelinliğe kadar. Bu delilik. İkiniz hakkında bir şey öğrenmemelerine şaşırdım."

Dalgınca başımı sallıyorum. O zamanlar The Herald bugünkü gibi değildi. Bizi şimdiki gibi gözetleyecek kaynaklara sahip değillerdi. Mide bulandırıcı bir an için, Clifton'ın onunla çıktığımı, onun birlikte olduğu ilk erkek olduğumu öğrendiğinde yüz ifadesinin nasıl olacağını merak ediyorum.

"Ben iyiyim. O ya da düğün planları umurumda değil," diyorum ona, Herald'ın düğün mekanına kadar haber yaptığı her şeyi sabote etmiş olmama rağmen. Emerson otellerinden birinde evlenmeyi planlıyorlardı ve muhtemelen var olmayan bir bina kodu ihlali nedeniyle tüm mekanın kapatılmasını sağladım. Evrak işlerini halletmeleri biraz zaman alacak - tüm düğünü taşımak zorunda kalmalarına yetecek kadar uzun bir süre.

Randevu yaklaştıkça daha da huzursuz oluyorum. Uyarımı dikkate alacağından emindim, ama görünüşe göre ilerliyor ve elimi zorluyor. Geride bıraktığı, ona karşı zayıf bir noktası olan kişi olduğumu düşünüyor olmalı. Bir daha karşıma çıkarsa onu yok edeceğimi söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu zor yoldan öğrenmek üzere.

"Çocuklar!" Büyükannem içeri girerken sesleniyor, yanakları pembeleşmiş, sanki buraya gelmek için acele ediyormuş gibi. Boş bir şarap bardağını kapıp masadan bir kaşık aldığında kaşlarımı çatıyorum. "*Çocuklar*!" diye tekrarlıyor ve hepimiz sessizleşene kadar kaşığı bardağa vuruyor.

"Buranın resmi kabul salonumuz olmadığının farkındayım ve yemeklerimizi güvenli, dramadan uzak bir alan olarak tutmayı tercih ettiğimi biliyorsunuz, ancak bu gece sizin için bekleyemeyecek bir duyurum var."

Bakışları Ares, Luca ve Dion'un üzerinde dolaştıktan sonra bana takılıyor. Hay *sikeyim*. Ciddi olamaz. Düşündüğüm şey bu olamaz. "Zane," diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Dion bir süredir mutlu bir evlilik sürdürüyor ve senin de Ares, Luca ve Dion'un izinden gitme zamanın geldi."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sıranın bana geleceğini biliyordum ama her nasılsa daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Hazır değilim, olacağımdan da emin değilim. Evlilik, dalga geçmeye cesaret edebileceğim bir şey değil. Ailemin bana öğrettiği bir şey varsa o da evliliğin kutsal olduğudur. Celeste'i yok etmeyi düşünmeden duramazken kendimi karıma nasıl adayabilirim ki?

Harrison'ı bir ya da iki günden fazla becermek? Eğer evlenirsem, güçlü duygular beslediğim tek kişinin karım olmasını istiyorum.

Büyükannem gülümsüyor ve ben de şarap kadehimi dudaklarıma götürüp boşalttıktan sonra kaderime boyun eğerek masaya geri koyuyorum. Belki de bu, uyanık olduğum her an beni tüketmekle tehdit eden kızgınlığımdan kurtulmamı sağlayacak olan şeydir. Belki de odak noktamı değiştirmenin ve Celeste gibi hayatıma devam etmek için elimden geleni yapmanın zamanı gelmiştir. "Cidden mi büyükanne? Kiminle evlendiğim gerçekten umurumda değil," diye yalan söylüyorum, bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek. "Senin umurunda."

Sertçe başını sallıyor ve sırıtıyor. "Mükemmel. Üç hafta sonra Celeste Harrison'la evleniyor olacaksın."

Sözcükler tam olarak kaydedilmeden üzerimden geçerken tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Bir vuruş geçiyor, sonra bir başkası, zihnim onun duyurusunu tekrarlıyor, şaşkınlık yerini yavaşça şoka bırakıyor.

"Son baktığımda Celeste başka biriyle nişanlıydı," diyor Dion, ses tonu temkinli.

Kulaklarım çınlayarak telaşla ayağa kalkıyorum. "Onunla evlenmeyeceğim," diyorum büyükanneme, midem bulanıyor. "Onun dışında kimseyle."

Büyükanne kollarını kavuşturdu ve bana baktı. Geçen ay gözlemevimde canlandırdığı tatlı büyükanne gitmiş. Onun yerinde şu anda sahip olduğumuz imparatorluğu kuran, hayır cevabını kabul etmeyen kadın duruyor. "Bir keresinde onunla evlenmem için bana yalvarmıştın, değil mi? Bu yüzden onunla ev*leneceksin.* Ailesi dünyanın en iyi otelcileri arasında yer alıyor - arkamıza yaslanıp Emerson'larla el ele vermelerine izin veremeyiz."

Bana söylediklerini anlayamadığım için sendeleyerek geri çekiliyorum. Celeste'le *evlenmemi* bekleyemez. Bana yaşattığı onca şeyden sonra olmaz. Dönüp dışarı çıkmadan önce bir adım daha geri atıyorum, aklım başımdan gidiyor. Kefaletimi ödeyen, Celeste'in yerleştirdiği tüm kanıtları ortadan kaldıran büyükannemdi. Celeste'in neler yapabileceğini herkesten iyi biliyordu, peki neden?

Arkamda iki çift ayak sesi yankılanıyor ve Sierra ile Lexington olduklarını anlamak için arkama bakmama gerek kalmıyor. "Zane!" Sierra sesleniyor ama ben dışarı çıkıp evime giden yolun yarısına gelene kadar hızımı kesmiyorum.

"*Zane,*" diye tekrarlar Lex, sesi onunkinden çok daha sakindir, ama daha az endişeli değildir.

Öfkemi bastıramayarak arkamı dönüyorum. "O olmaz," diye bağırdım.

"Onunla evlenemem. Eğer beni sırtımdan bıçaklamazsa onu öldüreceğim.

önce tekrar."

Sierra bana gözlerinde öyle bir acıma duygusuyla bakıyor ki bakışlarını tutamıyorum. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip gökyüzüne bakıyorum, düşüncelerimi kontrol altına alamıyorum. "Ondan tüm benliğimle nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı.

"Hayır," der Lex, sesi yumuşaktır. "Bilmiyorsun. Ve sorun da bu, değil mi?

Bu mu?"

Bölüm Kırk İki

CELESTE

Clifton'ın bana gönderdiği farklı düğün pastası tasarımları arasında gezinirken kalbim sızlıyor, zihnim istemsizce beş yıl önce ateşe verdiğim hayal panosuna geri dönüyor. Zane ve ben saatlerce kanepede düğün dergilerini karıştırmıştık ve o zamanlar hayallerimizin aynı hizada olduğunu düşünmüştüm. Bana ailemizin onayını alır almaz evlenme teklif edeceğini söylediğinde ona inanmıştım.

Hayallerimizdeki düğünü hayal ederek en küçük ayrıntılar hakkında ileri geri tartışmak için ne kadar zaman harcadık? O zamanlar kaç tane pasta tasarımına bakmıştık? Bu bizim geleceğe ve dört gözle beklediğimiz her şeye odaklanma şeklimizdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Sonunda seçtiğimiz pastayı hala hatırlıyorum ve bir an için bile olsa, sırf Herald kaçınılmaz olarak Cliff ve benim pasta keserken çekilmiş bir fotoğrafımızı yayınladığında Zane'in yüzündeki ifadeyi hayal edebilmek için bile olsa, onu sipariş etmek istiyorum. Zane'i incitme ihtiyacım doyumsuz ve her şeyi tüketiyor.

Akşam yemeği için ailemin evine girerken telefonum tekrar çalıyor ve Cliff'in mesajlarından birini daha açtığımda midem bulanıyor, bu seferki balayı destinasyonlarıyla dolu. Maddi yardımının karşılığında benden evliliğimizi gerçekmiş gibi göstermemi istedi ve bu da onun bir parçası. Mantıklı olarak bunu biliyorum ama aynı zamanda romantik bir balayının arkadaşlığımızı daha fazlasına dönüştüreceğini umduğundan endişelenmeden edemiyorum, ki bu ona veremeyeceğim konusunda onu uyardığım bir şey.

"Celeste?" Annem sesleniyor.

Başımı kaldırdığımda ailemin oturma odasında oturduğunu görüyorum ve sonra *hepsinin* burada olduğunu fark ederek bir kez daha bakıyorum - annem, babam, büyükbabam ve *Archer*. Son ikisini yıllardır aynı odada görmemiştim ve burada olmaları bana uğursuz geliyor. Kalbim anında biraz daha hızlı atıyor, içimi bir tedirginlik kaplıyor.

"Gel otur," diyor babam, ses tonu sert ve ifadesi çelişkili.

İstediğini yapıp Archer'ın yanına oturmadan önce bir an tereddüt ediyorum. "Neler oluyor?" Gergin bir şekilde soruyorum. "Ne oldu?"

Büyükbabam bana gülümsüyor ve bu bir şeylerin ters gittiğinden daha da emin olmamı sağlıyor. Uzakta olduğum yıllar içinde değişti ama gözlerindeki o hesapçı parıltı hâlâ aynı. Şirketi uzaktan yönetmem için bana güvenmişti ve yıllar geçtikçe dizginleri tamamen bana devretti ama asla tamamen geri adım atmayacak. "Harrison Developments'ı sadece eski ihtişamına kavuşturmakla kalmayacak, daha da yükseltecek bir iş anlaşmasına vardım," diyor sesi memnun bir şekilde.

Ona uzun uzun bakıyorum, sözlerinde gizli gerçekleri arıyorum. "Nasıl? Denemediğim hiçbir şey, keşfetmediğim hiçbir yol kalmadı. Clifton'ın kapsamlı yardımı hayatta kalmamızı sağlayacak ama bu bile verilen zararı geri almaya yetmez."

Zane'in saldırılarıyla perde arkasında mücadele etmek ve karşı hamlelerimizi bulmak için yıllarımı harcadım. Düşünmediğim bir senaryo ya da aklımdaki planları uygulamak için daha iyi bir yol yok.

Babam başını sallıyor, bakışları penceremizin dışındaki ağaçlara sabitlenmiş. "Doğru fikir, kötü uygulama," diye mırıldanıyor, sesi sadece hayal kırıklığı ile karışık öfke olarak tanımlanabilecek bir şeyle dolu. Alınmamak için elimden geleni yaparak kaşlarımı kaldırıyorum.

Haftalardır babam Cliff'le evlenmem konusunda fikrimi değiştirmeye çalışıyor. Ona ne zaman Clifton'la birlikte olmamam konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu sorsam, bana bakıp başını sallıyor ve yüz hatlarını pişmanlık gölgeliyor.

Büyükbabam kollarını kavuşturup iç geçiriyor, yorgun görünüyor. "Celeste, şirketi Windsor Otelleri ile birleştiriyorum."

Sözlerini çözmeye çalışırken ona bakıyorum, düşündüğü şeyi ifade edemeyeceklerinden eminim. "Bu imkansız," diye fısıldıyorum, panik beni sert ve hızlı bir şekilde kavrarken sesim kırılıyor. En başta bu durumda olmamızın sebebi onlardı.

"Anne ve ben bir anlaşmaya vardık. Eminim saldırıların durduğunu fark etmişsinizdir?"

Sakin bir nefes alıyorum, midem çalkalanıyor. Saldırılar *durmadı* - Zane sadece dikkatini şirketi mahvetmekten düğünümü mahvetmeye çevirdi. Her zamanki gibi net bir kanıt yok ama yaşadığımız tüm aksiliklerin arkasında onun olduğundan eminim. Mekanımızın iki kez değiştirilmesi gerekti ve birlikte çalışmak istediğim iki gelinlik tasarımcısı da bir dizi başka sorunun yanı sıra aniden aylarca dolu kaldı.

Archer kolunu bana doluyor ve sıkıca sarılıyor, bakışları endişe dolu. "Dahası da var," diyor, sesi yumuşak. Sonra anneme bakıyor ve annemin ona başını sallayıp omurgasını dikleştirmesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Birleşmenin birkaç şartı var. Bunlardan biri ailelerimiz arasında görücü usulü bir evlilik," diyor annem, ses tonu sert.

"Hayır," diye anında cevap veriyorum, panik beni ele geçirirken nefesim hızla daha sığ hale geliyor. Yapamazlar... bu olamaz... bu bana oluyor olamaz.

"Zane'le evlenmek zorunda kalacaksın," diye ekliyor babam, sesi hiç de sempatik gelmiyor. "Düğün tarihi belirlendi."

Ayağa kalkıyorum, zihnim uğulduyor. "Yapmayacağım. Şirketi kurtarmak için yapmayacağım şey yok ama bunu yapmam. Ayrılma nedenlerimiz hakkında sana söylemediğim çok şey var, ama olanlardan geri dönüş olmadığını söylediğimde bana güven. Eğer bu beni mutluluğa itmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimse, lütfen dur. Onunla bulamayacağım."

Onlara her şeyi anlatmalıydım. Lily öldükten sonraki ilk birkaç hafta onun hakkında hiç konuşamadım, olanları kavrayamadım. O haftalar bir bulanıklık içinde geçti. Onun son arzusunu yerine getirmeye odaklanmak beni çoğu gün yataktan kaldıran tek şeydi ve Zane'in dikkatle düzenlenmiş her adımı kolayca geri alması, hissedeceğimden emin olduğum haklı çıkma duygusunu elimden aldı. Yıllarımı Lily'nin son dileğini nasıl gerçekleştireceğimi düşünerek geçirdim ama Zane'in planlarımı bir kez daha bozduğunu gördüm.

Büyükbaba iç çeker. "Clifton Emerson'la da mutluluğu bulamayacaksın. Eğer evliliğinde mutsuz olacaksan, bize fayda sağlayacak bir evlilikte de mutsuz olabilirsin. Emerson'lar bize Windsor'lar gibi yardım edemez. Onlarla birleşmenin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Sorunlarından kaçmayı bırak, Celeste. Sen olmasaydın bu durumda olmazdık, o yüzden sorumluluk al ve bu karmaşayı düzelt."

Kollarımı kendime sarıp pencereden dışarı bakıyorum, büyükbabamın sözlerini nasıl çürüteceğimi bilemiyorum. "Suçlu ben olabilirim ama şirketimizi her şeyden önce yok olmasını isteyen tek kişiye teslim eden sensin. O bizi kurtaramayacak büyükbaba. Zane bizi gasp edecek, başladığı işi bitirecek. Eğer bunu yaparsan, işimiz biter."

Bana gülümsüyor, ifadesi hiç değişmiyor. "Anne Windsor'un torunlarını hizada tutma konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip olduğunu göreceksiniz. Bu birlik Emerson'ın asla başaramayacağı bir şeyi başaracak. Geçmişi ait olduğu yerde bırakmanın zamanı geldi Celeste. Harrisonlar ve Windsorlar birlikte daha güçlüler ve bunu kabul etmemizin zamanı geldi."

Destek için Archer'a bakıyorum, benim tarafımda olacağından eminim ama yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni incelemekle yetiniyor. "Eğer onu gerçekten incitmek istiyorsan, neden bunu ona en yakın konumdan, karısı olarak yapmıyorsun?"

Kardeşime bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Onunla evlenemem," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. Lily'ye evlenmeyeceğimi söylemiştim - bu ona söylediğim son şeylerden biriydi.

"Ya onunla evlenirsin ya da iflasımı ilan eder ve tüm hayatım boyunca yaptığım işlerin toz olup gitmesine izin veririm. Sadece çöküşümüze neden olmakla kalmayıp, bunu engelleyebileceğini de bilerek yaşamak zorunda kalacaksın," diye tersliyor büyükbaba. "Karar vermek için üç günün var."

Bölüm Kırk Üç

CELESTE

Kâhyası beni oturma odasına götürürken Anne Windsor gülümsüyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Bana gülümsediğini sadece bir kez görmüştüm, o da kim olduğumu anlamasından hemen önceydi ve o zamandan beri bana karşı beslediği köklü kızgınlıktan başka bir şey bırakmayarak tüm sıcaklığını yitirmişti.

"Benimle görüşmeyi kabul etmene şaşırdım," dedim, ses tonum amaçladığımdan daha sertti. "Windsor'un tüm mülklerinden men edildiğimi çok net hatırlıyorum." Oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeyi işaret ediyor ve ayak bileklerini çaprazlıyor, soyadının işaret ettiği kadar muhteşem görünüyor, siyah pantolon takımı sadece yaydığı gücü artırıyor.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı, değil mi?" diyor, gözleri benim kesinlikle anlamadığım bir eğlenceyle parlıyor Paylaş.

"Öyle olmalıydı," diyorum ona, otururken omurgam sertleşiyor, onun duruşunu taklit ediyorum. "O zamanlar benim hakkımda haklıydın ve şimdi fikrini değiştirmen akıllıca olmaz. Eğer torununla evlenirsem, ikimizi de mutlu bir şekilde mahvederim. Eğer evlenirsek, ikimiz de uyurken evini ateşe veririm ve bunu zerre kadar pişmanlık duymadan yaparım."

Başını eğiyor ve sonra gülüyor, sesi zengin ve melodik, bakışlarında gerçek bir zevk var. Tepkisi o kadar beklenmedikti ki kendimi ona bakarken buldum, şaşırmış ve nasıl devam edeceğimi bilemez halde. Torununu tehdit etmenin onu çileden çıkaracağını, her şeyi ortaya çıkaracağını düşünmüştüm.

İçindeki koruma içgüdüsü, ama o sadece beni sevimli buluyormuş gibi bakıyor.

"İstediğin her şeyi ateşe ver," diyor bana, ses tonu hoşgörülü. "Mükemmel güvenlik sistemlerimiz var, bu yüzden adamlarımız ikinizden birine zarar gelmeden sizi dışarı çıkaracaktır. Zane'in evi bugünlerde pek karakterli değil. Sık sık bir meşale alıp yakmak istemişimdir. İstersen evi yak, Celeste. Biz onu yeniden inşa ederiz." Sonra duraksıyor, ifadesi yumuşuyor. "Ve bana büyükanne de. Ne de olsa yakında aile olacağız."

Şok içinde gözlerimi kırpıştırıyorum, sözleri bir an için nutkumun tutulmasına neden oluyor. "Ben... Ben onu uykusunda boğacağım," diye kekeliyorum, tüm vücudum öfke ve çaresizlikle yanıyor, durum üzerindeki kontrolüm parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Boğazını temizliyor ve gözlerinin genişlemesi sonunda beni duyduğunu düşünmeme neden oluyor. "Bana torunumun cinsel tercihlerinden bahsetmenin uygun olduğundan emin değilim," diyor, sesi hafif.

"*Yeter*. İkiniz de." Zane'in sesini duyunca tüm vücudum dondu. Ne bulacağımı bilmek için arkamı dönmeme gerek yok. Onunla ilgili her şeyi hafızama kazımıştım, o kadar ki odaya girerken ayak seslerini tanıyordum. "Ben büyükannemin fikrini değiştiremediysem, sen kesinlikle değiştiremezsin."

Ayağa kalkıyorum, buruşuk beyaz gömleğine ve kollarını sıvayışına bakarken kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Bu sen miydin?" Sakin kalmak için elimden geleni yaparak soruyorum. "Bu Clifton'la beni ayırmak için bir girişim mi?" Yüzünden tanıdık bir şey geçiyor - kıskançlıkla karışık bir sahiplenme ve bu bana bir şey yapıyor, onu biraz daha fazla incitmek, biraz daha derinden kesmek istememe neden oluyor.

Çenesini sıkıyor ve birkaç hızlı adımda odayı geçiyor. Eli bileğime dolanıyor ve beni sertçe kendine çekerek irkilmeme neden oluyor. Vücudum onunkine çarpıyor ve içimden akan, beni kötülükle kaplayan saf, dizginlenemez nefretle ona bakıyorum. "Biraz sohbet edelim mi?" diye soruyor ve beni sürükleyerek odadan dışarı çıkarıyor.

Koridora ulaştığımızda bileğimi tutuşundan çekmeye çalışıyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, ifadesi sert. "Seni omzuma attırtma bana Celeste," diye uyarıyor, sesi alçak ve tehditkâr. "*Yürü,* yoksa seni taşırım."

Dudaklarım aralanıyor ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Yanaklarımın kızardığından hiç şüphem yok, beni ne kadar telaşlı hissettirdiğine ihanet ediyor. Zane'in

Onunla kavga etmeyeceğimi anladığında omuzları biraz gevşiyor ve hemen onu kışkırtmak istiyorum. Eğer yaparsam, beni eskiden olduğu gibi taşıyabilir mi?

Windsor mülklerini birbirine bağlayan özenli bahçelerde yürürken ikimiz de sessizdik. Beni evine götüreceğini düşünmüştüm ama sadece mülk sınırı olduğunu tahmin ettiğim yerde durakladı, gözlemevi arkasında beliriyordu.

O zaman bileğimi itiyor ve beni bırakıyor. Gözlerindeki hoşnutsuzluk öfkemi daha da körüklüyor. "İkimiz de bundan kurtulamayacağız," diyor, sesi yenik. "Her şeyi denedim Celeste. Eğer bir çıkış yolu olsaydı, onu bulurdum."

Zane bir elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor, saç telleri öncekinden biraz daha uzun. Bu hareket aldatıcı bir şekilde tanıdık ve gözlerindeki nefretle büyük bir tezat oluşturuyor. "Bir zamanlar senin için mirasımdan vazgeçerdim ama artık vazgeçemem. Windsor Otelleri hisselerimi almak için seninle evlenmem gerekiyorsa, evlenirim." Bir an bana bakıyor ve ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Seninle evlenemem," diyorum ona, sesim titreyerek.

Gülümsüyor ve bana doğru bir adım atıyor, elini boynumun arkasına dolayıp başparmağını boğazıma dayarken ifadesi okunmuyor. Kalbim anında çarpmaya başlıyor. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor, sesi kaderi benimki kadar terk edilmiş bir adam için fazlasıyla neşeli geliyor. "Emerson için Windsor Otelleri ile birleşme fırsatını geri çevirmeyi göze alabilir misin?" Kıkırdıyor ama gözlerindeki eğlence belirgin bir şekilde yok. Zane ensemdeki kavrayışını sıkılaştırıyor, bana doğru adım atarken dokunuşu sahiplenici.

"*Lütfen,*" diye fısıldıyorum, çektiğim acıyı dile getiremiyorum. O evlenemeyeceğim tek adam, birlikte olamayacağım tek kişi. Lily'yi yıllar boyunca yeterince hayal kırıklığına uğrattım, ama bu onun asla affetmeyeceğini bildiğim tek şey.

Zane beni kendine çekerken bakışları ısınıyor, bedenim ona sürtünüyor. "Yalvarma şeklini her zaman sevmişimdir," diye fısıldıyor, yüzünü benimkine doğru eğiyor, gözleri yüzümde geziniyor ve dudaklarıma yerleşiyor. "Sen de onun için böyle yalvarıyor musun? Seni kurtarması için ona yalvardın mı, sadece benden asla kaçamayacağını fark etmek için mi?"

Ellerim onu itmek niyetiyle göğsüne doğru uzanıyor ama ona dokunduğum anda kararlılığım sarsılıyor. "Sen

Benimle evlenmek istiyorsan," diye uyarıyorum onu, sesim yumuşak, tutmamı istemeyeceği sözlerle dolu. "Günlerini cehenneme çevireceğim."

Sırıtıyor ve boynumun arkasını sıkarak ellerim aramızda sıkışana kadar beni yaklaştırıyor. "Zaten biliyorsun Celeste. Ama bu şekilde seni de kendimle birlikte aşağı çekebileceğim. Seni karım yapmak istemiyorum ama her saniyesinden zevk alacağım. Beni geçtiğin güne pişman edeceğim seni. Bana yaşattığın her eziyetin karşılığını binlerce kez vereceğim."

O kadar yakın ki aramızdaki hava taze mentol kokusuyla doluyor ve ben bir nefes çekiyorum, tüm vücudum ona tepki veriyor. "Cliff'ten vazgeçmeyeceğim," diye uyarıyorum onu, ona zarar verme isteğim hislerimi bastırıyor. "Onu görmeyi bırakmayacağım, Zane. Seninle evlensem bile seveceğim, *dokunacağım* tek kişi o."

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, boynumdaki kavrayışını sıkılaştırırken gözlerinde saf öfke parlıyor. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye soruyor, elini parmaklarını doladığı saçlarıma kadar yukarı kaldırarak. Bakışlarında karanlık bir şey parıldıyor, gelecek kelimelerin sessiz bir uyarısı. "Windsor'un ayarladığı bir evliliğin birkaç kuralı vardır."

Kaşlarımı çatıyorum ve Zane sırıtarak boştaki elini belime doluyor, beni yerimde tutuyor. "Birinci kural: Hile yapmak yok. Eğer ikimizden biri hile yaparsa, ikimiz de her şeyimizi kaybederiz. Büyükanne ve büyükbabalarımız hisselerimizi elimizden alır ve bizi evlatlıktan reddeder. Clifton'a yaklaşırsan, kurtarmak için çok uğraştığın her şeyi kaybedersin."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o muzipçe gülümsüyor, bakışları zafer kazanmış gibi. "İkinci kural: Birbirimizden art arda üç günden fazla ayrı kalamayız, yani bunu birbirimizi hiç görmediğimiz kâğıt üzerinde bir evliliğe dönüştüremeyiz. Eğer büyükanne ve büyükbabalarımızın imzaladığı sözleşme Ares, Luca ve Dion'un imzaladıklarıyla aynıysa, o zaman yılda toplamda birkaç günden fazla ayrı kalamayız."

Bir an için benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum ama gözlerindeki bakış bana ciddi olduğunu söylüyor. Zane sırıtarak eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Üç numaralı kural," diye fısıldıyor, sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Her gece aynı yatağı paylaşacağız."

Zane yüzünü çeviriyor, dişleri kulağımı sıyırıyor ve bana bakmak için geri çekildiğinde dudağımı ısırıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. "Bırak seninle evlenmeyi, sana bakmak bile istemiyorum," diyor bana, görünüşe göre etkilenmemiş. "Ama başka seçeneğim yok, o yüzden yapmam gerekeni yapacağım. Şiddetle tavsiye ederim

senin de aynısını yapmanı istiyorum. Yıllar boyunca bana çok pahalıya mal oldunuz - şirketime de mal olmayacaksınız."

Göğsüne bastırıyorum ve yüzünde hain bir gülümsemeyle beni bırakıyor. "Bir çıkış yolu bulacağım," diyorum ona, zor nefes alarak. "Seninle evlenmeyeceğim."

Kollarını kavuşturuyor ve bir süre beni inceliyor. "Çıkış yolu olmadığını anladığında gel beni bul Celeste. Bu saçmalıktan nasıl kurtulacağımızı konuşuruz."

Bölüm Kırk Dört

CELESTE

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Cliff hoparlörden, son birkaç gün içinde yüzüncü kez. "Sadece kaçmalıyız."

"Eğer bu bir çözüm olsaydı, üzerine atlardım," diye mırıldanıyorum arabayı çok iyi bildiğim büyük kapılara doğru sürerken. Kapılar otomatik olarak açılıyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Plakamı kaydeden Zane miydi, yoksa büyükannesi mi? Her ikisinin de benim hakkımdaki bilgilere bu kadar kolay erişebildiğini düşününce huzursuz oluyorum. Bu araba sadece birkaç gündür bende ama sistemlerinde kayıtlı olduğu çok açık.

"Eğer kaçarsak büyükbabanın gerçekten iflasını ilan edeceğini sanmıyorum. Ne düşündüğünden emin değilim ama-"

"Yapacak," diye araya giriyorum. "Dosyalama için avukatları hazır bekliyor bile." Nedenini anlamıyorum - neden Cliff'in yardımını kabul etmek yerine Windsor'larla el ele vermeyi tercih ediyor? Emerson'ların bizim için Windsor'lar kadar çok şey yapamayacağı doğru ama yeterli zaman verilirse kaybettiğimiz her şeyi yeniden inşa edebilirim. Zane çabalarımı baltalamayı gerçekten bırakırsa, yapabilirim. Sadece bizi bu duruma düşüren insanlarla neden el ele vermek istediğini anlamıyorum. Neden onlar? Neden şimdi?

Windsor malikanesinin içindeki yollarda zahmetsizce ilerlerken deja vu bana sert bir şekilde çarpıyor. Bunu bilinçli olarak düşünmemiştim ama bir şekilde kendimi Zane'in evine doğru ilerlerken buluyorum. Hâlâ çok doğal geliyor - hâlâ *evimmiş* gibi hissediyorum.

"Celeste," diyor Clifton arabamı eskiden benim olan yere park ederken. "Bunun benim için sadece bir iş anlaşması olmadığını bilmen için söylememe gerek yok. Son birkaç yılda benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade etmeye başladın. Tek taraflı olsa bile, senin de aynı şeyi hissetme ihtimalin neredeyse hiç olmasa bile bunu seninle yapmak istiyorum."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Özür dilerim," diyorum ona, bakışlarım Zane'in ön kapısı ve değişmemiş çimenleri üzerinde dolaşırken bile her kelimeyi kastederek, göğsümün derinliklerine istenmeyen bir özlem yerleşiyor. "Dürüst olmak gerekirse Cliff... Ben de bu işi yürütebileceğimizi umuyordum. Eğer sevmek isteyeceğim biri varsa, o da sensin." Saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum ve titrek bir nefes alarak kendimi çelikleştiriyorum. "Ama sonuçta evliliğimiz Harrison Developments'ı kurtarmakla ilgiliydi ve hoşuma gitse de gitmese de Windsor Hotels bizim için başka kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabilirdi."

Zane'le evlenme konusunda çelişkili hissettiğimi söylemek en hafif tabir olur. Cehennem gibi olacağından hiç şüphem yok - aramızda çok fazla geçmiş, çok fazla nefret ve çözülmemiş çok fazla şey var. Bu birliktelik ailelerimizin yararına olabilir ama beni mahvedecek. Eğer şanslıysam, onu da mahveder.

"Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ön camdan Zane'in ön kapısının açıldığını ve kusursuz bir üç parçalı takım elbise giymiş olarak kapı aralığına yaslandığını izliyorum. Her zamankinden daha tehlikeli görünüyor, beni izlerken ifadesi tamamen okunamaz.

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözlerimi Zane'den ayırmadan. "Gerçekten üzgünüm Cliff. Eğer yapabilseydik... Eğer ilgileneceğin bir şeyse arkadaş kalmak isterdim. Bunun... ikimizin de istediği bir şey olmadığını biliyorum."

İç çekiyor. "Seni hayatımda tutabilmemin tek yolu buysa, kabul ediyorum.

Bana vermek istediğin her şeyi alacağım, Celeste."

Titrek bir nefes alıp telefonumu elime alıyorum ve içim burkularak ona bakıyorum. "Gitmem gerek ama seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

Mırıldanarak onaylıyor ve ben de cesaretimi toplamak için bir süre beklemeden aramayı sonlandırıyorum. Bu sırada Zane kapısının yanında öylece duruyor, duruşu rahat ve gözleri benim üzerimde. Ona bakmak canımı acıtıyor ve onun için aynı şeyin geçerli olmamasından nefret ediyorum. Ona yaptığım her şey için kızgın ama benim gibi acı çekmiyor.

Eminim benim gibi geceleri uyumak için mücadele etmiyordur. Geçmiş, ikimizin de yaptığı hatalar, sebep olduğumuz acılar peşini bırakmıyor.

Arabadan inerken titriyorum ve bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Fark ettiyse de belli etmiyor. Ona doğru yürürken Zane sadece kaşlarını kaldırıyor, topuklarımın altındaki pürüzsüz taşlar bana buraya ilk geldiğim zamanı hatırlatıyor.

"Görüyorum ki bir karara varmışsınız."

Başımı sallıyorum ve beni evine almak için kenara çekiliyor. Tanıdık olmayan iç mekânı incelerken gözlerim açılıyor. İnşa ettiğimiz her şeyi silmekle kalmamış, yok etmiş. Evinin tüm düzeni, eskisinden çok daha fazla açık alan yaratacak şekilde değişmiş gibi görünüyor ve renk düzeni büyük ölçüde farklı. Birlikte seçtiğimiz zümrüt renginin tüm tonları gitmiş, yerine erkeksi maun tonunun bazı çizgileriyle tek renkli siyah ve beyaz gelmiş.

Zane beni oturma odasına götürüyor ve koyu kahverengi deri kanepesini işaret ediyor. Eskiden onun beyaz kumaş kanepesini çok severdim - benimkinin neredeyse aynısıydı ve pek çok geceyi onun üzerinde geçirdik, film izlemeye çalışırken yarı yolda birbirimize sarılmış halde bulduk kendimizi.

Karşımdaki uyumlu koltuğa oturdu. "Neye karar verdin?" Sesi alışık olduğumdan farklı. Sesi profesyonel ve mesafeli geliyor ve bir şekilde kalbimi sızlatıyor. Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı ve bir şekilde nefretini bu kayıtsızlık seviyesine tercih ettiğimi fark ediyorum.

"Sanki gerçekten bir seçeneğim varmış gibi davranıyorsun."

İç çekiyor. "Kapsamlı bir kurallar dizisine ihtiyacımız olacak." Sehpanın üzerindeki siyah bir dosyaya uzanıyor ve bana uzatıyor, belli ki ziyaretim için iyi hazırlanmış. Bu beni daha da çaresiz hissettiriyor. "Sadece üç yıl evli kalmamız gerekiyor. Ondan sonra, bireysel hisselerimizi kaybetmeden boşanabiliriz. Bunun bir birleşme olduğunu düşünürsek, sonrasında birbirimizden tamamen uzak durmamız mümkün olmayacak ama bu da bir şeydir."

Belgeleri incelerken başımı sallıyorum ve avukatımın benim adıma bunları incelemesi için aklıma bir not düşüyorum. "Bu makul görünüyor." Üç yıl... Kulağa uzun geliyor ama geçip gidecek. Bu küçük bir fedakârlık ve içten içe bunun Lily'nin beni affedeceği bir şey olduğunu düşünüyorum. Harrison Developments'ı kurtarma fırsatını elimden kaçırmamı istemezdi, değil mi?

"Bu süre zarfında büyükannemin kurallarına uymak zorunda kalacağız, buna ikimizin de Windsor Malikanesi'nde yaşamamız da dahil. Bundan kaçış yok ve denememizi de tavsiye etmiyorum. Bununla birlikte, bazı

Tartışmak istediğim ek ev kuralları var." Kaşlarımı kaldırıp detaylandırmasını bekliyorum. Zane kravatını gevşetmek için çekiştiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Gözlemevi ve evdeki ofisim yasak bölge. Başka her şeyi kullanmakta özgürsünüz ama bu iki yer kilitli kalacak ve size yasak olacak."

Bir keresinde gözlemevini karısına hediye edeceğini söylediğini hatırlayarak titrek bir nefes alıyorum. Sanırım başka biri için sakladığı bir şey. Aklında zaten biri mi var? Benimle sadece onunla birlikte olabileceği günleri geri saymak için mi evlenecek? Bu düşünce bana hiç iyi gelmiyor.

"Ayrıca özel işlerime karışmamanı ve elinden geldiğince ailemden uzak durmanı istiyorum. Bundan üç yıl sonra, temiz bir ayrılık istiyorum. Harrison Developments ile uğraşmaya devam etmeseydim, şimdi bu durumda olmazdık. Beni pençesine almış olan eski kızgınlığımı bırakmanın zamanı geldi." Sonra bana baktı ve iç geçirdi. "Doğrusu, buna değmezsin."

İrkiliyorum ve midemde karanlık bir şey açılıyor - derin bir ihtiyaç, hissettiğim acının aynısını verme arzusu. "Ne özel ilişkisi? Bu belge sadakatsizliğin kesinlikle yasak olduğunu belirtiyor. Bu *yakalanmamak anlamına* g e l m i y o r , Zane. Hiç sapmamak anlamına geliyor." Zihnim Lily'nin günlüğüne geri dönüyor ve işaretleri tekrar kaçırma, onun karım diyeceği kişi ben olduğumda başka birinin olması düşüncesi göğsümü acıyla yırtıyor.

Derin bir nefes alıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Sabrım sınırlı," diye uyarıyor. "Bunun, hayatımın bir parçası olman gerekenden daha fazla olmanı istemediğim anlamına geldiğini çok iyi biliyorsun. Arkadaşlarımın ve kardeşlerimin yanında olmanı istemiyorum, kesinlikle mecbur kalmadıkça yanımda olmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum ve reddedilmenin acısını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Karşılığında, yeni bir isimle de olsa Harrison Developments'ı eski haline getirmek için elinizden gelen her şeyi yapacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Kaybettiğimiz tüm çalışanlar, mülklerimiz, her şey."

"Bunu yapabilirim." Sonra tereddüt ediyor, yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor. "Senin gibi birinden bunu istemek belki çok fazla ama kardeşlerim benim için çok endişeleniyor. Onları daha fazla endişelendirecek bir şey yapmamaya çalış."

Kardeşlerini, Sierra'yı ve Raven'ı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Onları çok derinden incittim ve onlarla tekrar yüzleşmek kolay olmayacak. Sierra'nın her şey olup bittikten sonra beni bulmaya geldiği zamanları hâlâ hatırlıyorum, Raven da yanındaydı. İkisi de bana yalvardılar, kendimi daha iyi hissetmem için ellerinden geleni yaptılar, Zane'le ilişkimizi bitirdiğimizde bir açıklama yapmam için yalvardılar. "Yapmayacağım," diyorum ona, sesim sert çıkıyor.

Başını sallıyor ve takım elbise ceketinin iç cebine uzanıp bana bir davetiye kartı uzatıyor. "Güzel. Çünkü önümüzdeki hafta Dion'un yemin töreni için Hawaii'ye uçuyoruz ve seni de yanımda götürmemi söylediler."

Bölüm Kırk Beş

ZANE

"Bizimle geleceğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor Sierra, Dion'un uçuşumuzdan önce üçüncü ya da dördüncü kez güvenlik kontrolünden geçmesini izlerken. Sierra çok acı çekmiş, çok incinmiş görünüyor ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilemiyorum. Celeste'in de bizimle Dion ve Faye'in yemin törenine gelmesini pek istemiyorum ama büyükannemin emirlerine karşı gelmek imkânsız.

"Eğer daha kolaysa onu görmezden gel," diyorum kız kardeşime. "Bu hafta Dion ve Faye ile ilgili. Celeste ile olan sorunlarımız daha sonraya kalabilir."

Raven, Ares'le birlikte durduğu yerden bize doğru yürüyor, endişesi yüzünden okunuyor. Siyah bir Windsor arabası özel jetimizin önüne yanaşırken, "Kendi tavsiyeni dinlediğinden emin ol," diye beni uyarıyor.

Celeste arabadan tereddütle iniyor ve bakışları Sierra ve Raven'a takılınca onu inceliyorum. Nefesini içine çekiyor, pişmanlık yüz hatlarını anında bozuyor. İncittiği insanlarla yüzleştiğinde nasıl görüneceğini merak ediyordum ama yüz ifadesi beni tatmin etmiyor. Sadece tüm bu durumu olduğundan daha da berbat hissettiriyor. Onun varlığı sadece bana zarar vermiyor, aileme de zarar veriyor. Kardeşlerim onun için dizlerinin üzerine çöktüler, büyükanneme başka hiç kimse için yapmadıkları şekilde yalvardılar, ama o bana ihanet etti.

Raven ve Sierra'nın ayrı düştüğümüzde açıklama yapması için ona yalvardıklarını, bizi bir arada tutmak için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum. Açıkça ortaya çıktığında

Hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti, Celeste ile arkadaşlıklarını sürdürmek için ellerinden geleni yaptılar, ancak acımasızca onun hayatından çıkarıldılar. Sonunda, Celeste'nin bana yaptıklarını kızlara anlatmak zorunda kaldım, böylece sonunda ondan vazgeçeceklerdi.

Büyükannemin mantığını anlamıyorum - Harrison'lar ve Emerson'lar işlerini birleştirseler bile, en fazla bize rakip olurlar, ama bizi geçmeleri çok zor. Bu mantıklı gelmiyor ve fikrini değiştirme çabalarım hep boşa çıktı. Aksine, her protesto onun kararını pekiştiriyor gibi görünüyor.

Celeste bize doğru tereddütlü bir adım attığında Sierra geriliyor ve Raven onu geri çekiyor. "Hadi uçağa binelim," diyor, ses tonu sert. Onu görmenin her iki kız için de zor olduğu açık ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için hayal kırıklığıyla bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Celeste bana doğru bir adım daha atarken o kadar çaresiz görünüyor ki, kardeşlerimin sinirli bakışlarının ağırlığı altında zorlandığı belli. Yapılacak en doğru şey, önümüzdeki üç yılı birlikte geçirmek zorunda olduğum kadına zeytin dalı uzatmak olurdu ama içimden gelmiyor.

Ona uzun uzun bakıyorum ve Sierra ile Raven'ı uçağa kadar takip edip onu yolcu ettikten sonra arkamı dönüyorum. Arkamdan, hiçbirimizin istemediği bir rol üstlenen Faye'in onu karşıladığını duyuyorum ve onu Celeste'ten uzak tutması için uyarmamak için kendimi zor tutuyorum. Faye çok tatlı ve nezaketi Celeste'in gözünde kayboluyor.

Çok geçmeden nişanlımın kendine has parfümü arkamdan geliyor ve adımları sessizleşiyor. "Şuraya oturalım," diye mırıldanıyorum, diğerlerinden uzakta, arka taraftaki koltukları seçiyorum. İlk defa ondan bir itiraz gelmedi, şükürler olsun. Ona güvenebileceğimi düşünseydim, bir yemin isterdim - bu hafta sonu en iyi şekilde davranacağını garanti eden bir yemin. Bunun yerine, kalkışa hazırlanırken dönüp pencereden dışarı bakıyorum.

"Oradayken benden istediğin bir şey var mı?" diye soruyor, mavi tırnakları kollarına batıyor, sanki bunun onun kadar titremesini engelleyeceğini umuyor. Bir zamanlar ona gölgenin adını sorardım ve adında ipuçları arardım. Bunlar her zaman gizli mesajlardı - nasıl hissettiğinin göstergeleri ya da benim için tatlı sürprizler.

Yüzük parmağının artık boş olduğunu, Emerson'ın yüzüğünün kayıp olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıyorum. Parmağına kendi yüzüğümü takıp onu benim olarak işaretleme düşüncesi içimde karanlık ve hınzırca bir his uyandırıyor. "Senin olarak yerine getirmem gereken herhangi bir görev var mı..."

Yüzüne bakmak için başımı eğiyorum, kalbim ağırlaşıyor. *Nişanlım*. Bir zamanlar ona böyle hitap etmekten başka bir şey istemezdim. "Hayır," diyorum ona, ses tonum düz. "Sadece yolumdan çekil."

Beni şaşırtacak şekilde, sadece başını sallıyor ve koltuğuna yaslanıyor. Onu anlayamıyorum. Aileme ve bana yaşattıkları için kendini kötü hissediyormuş gibi davranıyor, oysa bunun doğru olmadığını biliyorum.

Celeste tüm uçuş boyunca tek kelime etmedi, beni bir kez bile kışkırtmaya çalışmadı. Otele gitmek üzere kendi arabamıza bindiğimizde bile, pencereden dışarı bakmayı tercih ederek mutlu bir sessizlik içindeydi. Aramızdaki sessizlik neredeyse kolay ve tanıdık geliyordu ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Zane," diyor kulübemizin önüne geldiğimizde. Adımı söyleyiş şekli hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. "Aynı odada mı kalıyoruz?"

İçeri girerken başımı sallıyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Beni takip ederken tereddüt ediyor, gözlerinde bir fırtına kopuyor. Kapı arkamdan kapandığı anda dönüp bana bakıyor, yanakları pespembe. "Seninle yatacağımı düşünecek kadar hayalperest olamazsın," diyor, sesi telaşını ele veriyor.

İçimi çekiyorum ve personelimin bize verdiği su şişelerinden birinin kapağını açıp sinirlerimi yatıştırmak için derin derin içiyorum. "Hayır," diyorum ona, şişeyi çekerken istemeden de olsa bir damla su alt dudağımdan aşağı akıyor. Su boğazımdan aşağıya doğru akıyor ve gözleri dikkatle su damlasını takip ediyor, ifadesi değişiyor. Takım elbisemin ceketini çıkarırken öfkesi yerini başka bir şeye bırakıyor, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan bir şeye. "Ancak ne zaman bir kadınla aynı yatağı paylaşsam, kendimi onun içine gömülmüş ve daha fazlası için yalvarır halde buluyorum. Bunun bir istisna olacağından şüpheliyim."

Gözlerinde acı parlıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. Umursayacağını düşünmemiştim ama gözlerindeki o bakış, birlikte olduğumuz yıllarda yakından tanıdığım bir bakıştı. Celeste *kıskanıyor*. İlginç.

"Sanırım onlardan biri olmayacağıma göre bu seriyi bozmak üzeresin," diye tersliyor.

"Zaten öylesin."

Yüzünü öfke kaplıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Çekilmez birisin," dedi bana. "Seninle bir daha yatarsam cehennemde soğuk bir gün olacak, Zane Windsor."

Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum ve işaret parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum. "Bugün hava oldukça serin görünüyor, değil mi?"

Bölüm Kırk Altı

CELESTE

Aynaya bakıp mavi sundress elbiseme ve kusursuz makyajıma bakarken sinirlerim bozuldu. Tam da Lily'nin bana öğrettiği gibi yapmıştım ve bugün beni görse ne düşünürdü diye düşünmeden edemiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratır mıydı? Burada olmam gerektiği için burada olduğumu anlar mıydı?

Buraya geldiğimizden beri Zane'i neredeyse hiç görmedim. Her gün tören hazırlıklarına yardım etmek için erkenden kalkıyor ve ben uyuyana kadar yatağa gelmiyor. Gecenin bir yarısında birkaç kez uyandım, yatağın eğildiğini hissederek irkildim ama arkamı dönüp onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım.

Gecenin sessizliğinde, yıllarca beni besleyen kızgınlığa tutunmak daha zor. Birden fazla kez, uykusunda beni eskiden olduğu gibi kendine çekip çekmeyeceğini merak ettim. Biz çıkarken, sık sık kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış ve o bana sıkıca sarılmış halde uyanırdım. Şimdi yatağın kendi tarafında sıkıca duruyor, bedenlerimiz asla dokunacak kadar yaklaşmıyor. Bu bir rahatlama olmalı, ama bir şekilde, sadece acıtıyor.

"Tatlım?"

Döndüğümde Zane'in büyükannesinin, Dion ve Faye'in hepimizin giymesini istediği mavinin aynı tonunda güzel bir resmi elbise giymiş olarak odamızın kapısında durduğunu görüyorum.

"Düğünde bana eşlik edebileceğini düşünmüştüm."

Rahatlama üzerime çöküyor ve tüm vücudum gevşiyor. "Oh," diye nefes alıyorum. "Çok isterim hanımefendi." Mekâna tek başıma girme konusunda endişeliydim. Zane'in dediğini yaptım ve Dion ile Faye'e saygımdan elimden geldiğince mesafemi korudum ama bugün onlardan kaçamam.

"Bana büyükanne de," diye hatırlatıyor, sesi keskin.

Boğazımı beceriksizce temizliyorum. "Evet, büyükanne."

Karşılık olarak o kadar tatlı gülümsüyor ki, beni torununun yakınında istemediğini söyleyen ve şu anda kaderimi ellerinde tutan kadınla aynı kadın olduğunu hatırlamak zor. Bana kolunu uzatıyor ve ben de düğün salonuna doğru yürürken ona tutunuyorum, endişem her adımda artıyor.

Sunağa baktığımda Ares, Luca, Zane, Lexington ve Dion'un yan yana durduğunu görüyorum. Beni gördüklerinde gülümsemeleri kayboluyor ve bakışlarımı indiriyorum. "Başını dik tut," diyor Büyükanne Anne. "Buradasın çünkü sana burada olmanı söyledim."

Beni burada gerçekten isteyen tek kişi o olabilir ve bu ironi gözümden kaçmıyor. Onun yanına otururken titriyorum ve Zane'in bakışlarının tenimi yaktığını hissediyorum. Bana bakıyor, ifadesi her saniye daha da kararıyor.

Çenesini sıktığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Günlerdir beni tamamen görmezden gelmesinden sonra, şüphesiz başkasına vermeyi tercih edeceği bir yerde, burada oturmamın onu ne kadar kızdırdığını görmek garip bir şekilde iyi hissettiriyor.

Zane gözlerini kaçırıyor ve ben de aynı şeyi yapamayarak bacak bacak üstüne atıyorum. Smokinin içinde harika görünüyor ve bir an durup onu inceliyorum. Her zaman yakışıklıydı ama yıllar ona iyi davranmış. Daha güçlü, daha iri, biraz daha sert görünüyor. Tören için sinekkaydı tıraş olmuş ama birkaç saat içinde kirli sakallarının yüzünü sıyıracağını biliyorum. Uyluklarımın yumuşak teninde bıraktığı hissi hep sevmişimdir. Titrek bir nefes alıyorum ve suçluluk duygusu her türlü arzuyu hızla yok ederken aşağı bakıyorum.

Hafif bir piyano melodisi çalmaya başlıyor ve hepimiz koltuklarımızdan kalkıyoruz, odanın üzerine bir sessizlik çöküyor. Sierra, Raven ve Valentina'nın eşlik ettiği Faye'in içeri girişini izleyen Zane'den gözlerimi alamıyorum. Çok gururlu görünüyor ve bu bana bir şeyler yapıyor, midemdeki bir düğümü çözüyor ve beni büyülüyor. Birkaç dakikalığına kendimi onun bana benzer bir şekilde baktığı anılarda kaybediyorum - şu anki kadar masum değil ama aynı gurur ipuçlarıyla.

Tören başladı ve hepimiz yerimize oturduk. Birkaç dakikalığına Dion ve Faye'e odaklanmayı başarıyorum ama bakışlarım istemeden de olsa Zane'e geri dönüyor. Bir zamanlar onu koridorun sonunda ayakta görmeyi hayal etmiştim. Beni gelinliğimin içinde, ailelerimiz etrafımızı sarmış ve bize iyi dileklerde bulunurken gördüğünde bana nasıl bakacağını merak ederek günler geçirdim. Bunu çok istemiştim ve çok aptalca davranmıştım.

Sadece bir hafta sonra, yıllar önce hayal ettiğimizden çok daha farklı koşullar altında evleneceğiz ve ben bu yaklaşan kıyamet hissinden kurtulamıyorum. Zane'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünde saf bir azap ifadesi beliriyor. Bana öyle bakarken ne düşündüğünü öğrenmek için dünyaları verirdim. Bu an ona ettiğimiz yeminleri hatırlatıyor mu?

Dion ve Faye ikinci kez karı koca ilan edildiklerinde iç çekiyorum ve gözlerimi indiriyorum, anılar beni bunaltıyor. Zane'in sesini hâlâ dün söylemiş gibi duyabiliyorum. *"Seni seviyorum ve bir gün seni karım yapacağım. Bu bir yemin, Celeste."* Sanırım sonunda bazı yeminlerini tuttu, sadece en önemlilerini değil.

Tören sona eriyor ve kararlaştırıldığı gibi Zane'i yarı yolda karşılamak üzere Büyükanne Anne ile birlikte ayağa kalkıyorum. Dion ve Faye'in düğün fotoğrafları için seçtikleri alana doğru birlikte yürümemiz gerekiyordu, önümüzdeki birkaç saatin her anı dikkatle planlanmıştı. "Zane," diye mırıldanıyorum, kolunu tutarken ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değilim, dokunuşum hafif.

Eğiliyor ve dudaklarının kulağıma değmesi vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Gülümse ve gerçekten burada benimle olmak istiyormuş gibi davran," diye fısıldıyor, ses tonu zorlukla gizlenmiş bir hoşnutsuzlukla dolu. "Rol yapmak senin en iyi yaptığın şey, değil mi? O yüzden benim için rol yap, Celeste."

Fotoğrafın çekileceği yerin yarısında onu durduruyorum ve bana dönüp bakıyor, yüzünde sinirli bir ifade var. Gülümsüyorum ve parmak uçlarıma yükseliyorum, dudaklarım kulağına değiyor ve az önce bana yaptıklarını ona tattırıyorum.

Kolu anında belime dolanıyor ve beni eskiden olduğu gibi kendine çekiyor. Ona çarpıyorum, dudaklarım kulağının hassas kısmında, eskiden ısırmaya bayıldığım kısmında geziniyor. "Sorun ben değilim," diye fısıldıyorum, bana karşı sertleşmeye başlamasının tadını çıkarıyorum. Beni hâlâ eskisi gibi istediğini bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğu şaşırtıcı. "Bana dik dik bakmaya devam edersen aileni endişelendireceksin. Bunu istemezsin, değil mi?"

Ona bakmak için biraz geri çekiliyorum, alt bedenim hala onunkine bastırılmış durumda. Bakışları hararetli, gözleri görmezden gelmek istediğim uyarılarla dolu. Ailesinden bahsetmenin onu öfkelendireceğini biliyordum ama yine de devam ettim, onun da benim kadar kanının akmasını istiyordum. Tören bana sahip olabileceğimiz her şeyi, beni aldattığında yok ettiği her şeyi hatırlattı. Karşılığında ona yaptıklarım yeterli değil. Asla yetmeyecek.

"Senden varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum," diye fısıldadı, bakışları sözlerinin doğruluğunu yansıtıyordu. Beni burada ailesiyle birlikte görmek onu düşündüğümden daha fazla etkiledi. Görünüşe göre bu gece açık yaralarla dolaşan tek kişi ben değilim ve onun yarasına tuz basmak için elimden geleni yapacağım.

"Seni yok edeceğim, Celeste. Bana yaşattığın her şey, sana çektireceklerimin yanında çocuk oyuncağı gibi kalacak." Eli saçlarıma dolanıyor ve buklelerimi avuçluyor, dudakları bir an için dudaklarımın üzerinde geziniyor, sonra dişlerini öfkeyle alt dudağıma batırıyor ve boğazımdan yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Seni de benimle birlikte cehenneme sürükleyeceğim," diye söz veriyor, nefesi kesik kesik. "İkimizin de ait olduğu yere."

Bölüm Kırk Yedi

ZANE

Dion, Ares ve Luca'nın eşleriyle dans edişlerini izliyorum, yüzleri bir zamanlar benim de hissettiğim türden bir mutlulukla aydınlanmış. Faye, Dion'un söylediği bir şeye gülüyor ve ben de şampanya kadehimi dudaklarıma götürüp geri deviriyorum.

Özlüyorum. Rahat sohbetleri, kahkahaları, samimiyeti. Kendime ait bir insan olmasını özlüyorum. Celeste'in gerçekliğinden nefret ederken onun anısını hala bu kadar çok sevmem çok garip.

"Sen Faye'in kayınbiraderisin, değil mi?" diye soruyor biri ve yanıma baktığımda tanıdık bir sarışının yanımda durduğunu görüyorum. "Faye ile birlikte Staccato Vakfı'nda gönüllü olarak çalışıyorum. Bir kere tanışmıştık, kısa bir süre."

"Macy," diye hatırlıyorum, ona nazik bir gülümseme sunarak. "Sen bir botanikçisin, değil mi?"

O da bana gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Dans etmek ister misin? Dans pistinin kenarında öylece dururken biraz kaybolmuş görünüyorsun."

Hemen Celeste'i arıyorum, ancak odanın diğer tarafından beni dikkatle izlediğini görüyorum, bakışları işkence ediyor. "Çok isterim," diyorum Macy'nin elini tutup onu dansa kaldırırken. Tek düşünebildiğim o iken Celeste'i istemediğimi kanıtlama dürtümü kontrol edemiyorum. Bugünkü törenle ilgili bir şey beni öfkelendirdi, yok ettiği her şeyi, sahip olabileceğimiz her şeyi hatırlattı. Ailemin onun varlığına nasıl tepki verdiğini görmek, köreldiğini sandığım nefreti yeniden alevlendirdi.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" Macy soruyor, bakışları yüzümde geziniyor. "İyi bir dinleyici olduğum söylenir." Müzik eşliğinde sallanırken gülümsemeye zorluyorum kendimi, denesem sorunu ifade edebileceğimden bile emin değilim. "Sanırım bunun bana hançer gibi bakan kıvırcık saçlı güzel kadınla bir ilgisi var. Fotoğraflar için birlikteydiniz ama diğer zamanlarda olabildiğince ayrıydınız. Bu çok açıklayıcı, biliyor musun? Eğer umurunuzda olmasaydı, birbirinizden kaçmak için bu kadar çaba sarf etmezdiniz."

Gülümsüyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya siz çok anlayışlısınız ya da nişanlım ve ben biraz açık davranıyoruz."

Gözleri bir parça genişliyor. "Nişanlısı, ha? Giderek daha tedirgin görünmesine şaşmamalı. İkiniz tartışmış olmalısınız."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

Macy gülüyor, bakışları sevecen. "Bu kadar basit. Önemli olan tek şey ikinizin de hâlâ umursuyor olmanız. Bunu yaptığınız sürece her şey düzeltilebilir. Asıl sorunlar ikinizden biri diğerini önemsemeyi gerçekten bırakana kadar başlamaz ve benim durduğum yerden bakarsak, bunun yakın zamanda gerçekleşme riski yok."

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum. "Hâlâ umursadığını düşündüren ne?" Macy gülüyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "*İzle*."

Celeste'in her zaman yaptığı gibi yüzümü kavrayıp kendini bana istediğimden biraz daha fazla yaklaştırdığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bahse girerim on saniyeden az kaldı," diye fısıldıyor, ondan geriye doğru saymaya başlıyor, gözleri benimkilerde. Bakışlarında çok güven verici bir şey var, sanki benim olduğum yerde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. "Altı," diye fısıldıyor, bir elin koluma dolandığını ve bizi ayırdığını hissetmeden hemen önce.

Celeste aramıza giriyor, kolumu sıkıca kavrarken bakışları vahşi ve nefes alışları düzensiz. Bana ne yaptığından pek emin değilmiş gibi bakıyor ama kendini tutamıyor. "Zane," diyor, ismim dudaklarında bir yalvarış gibi. Pembe yanakları ve bana hâlâ *benim* olduğunu söyleyen gözleriyle o kadar güzel görünüyor ki.

Macy bana muzaffer bir bakış fırlatıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle geri çekiliyor. Uzaklaşmadan önce bana göz kırpıyor ve Celeste bunu görünce geriliyor, bakışları Macy kalabalığın içinde kaybolana kadar onu takip ediyor.

"Bu ne içindi?" Bir kez olsun sesimde kin olmadan soruyorum. Nişanlımı kendime doğru çekiyorum, eskiden olduğu gibi birlikte dans etmeye başladığımızda kollarım onu sarıyor.

Celeste başını kaldırıyor ve gözlerindeki acı içimi parçalıyor. Ona biraz daha sıkı sarılmama neden oluyor, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Sarışınlara karşı bir ilgin olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor. Gözlerindeki azap beni beş yıl öncesine, onu Lily ile aldattığımı itiraf etmemi ilk istediği zamana götürüyor.

Elimi kalın, kıvırcık saçlarının arasından geçirip onu daha yakına çekiyorum. "Burada olmaz," diye uyarıyorum, sesim sert. "Dion ve Faye için bunu mahvetmeyi aklından bile geçirme."

Celeste beni itip uzaklaşıyor ama bileğini kavrayıp sıkıca tutuyorum, bana öyle baktığında bırakamıyorum. Benimle tartışmak için dudaklarını aralıyor ve ben de onu yanıma çekip mekanın dışına çıkarırken, yanlarından geçerken kardeşlerimin endişeli bakışlarını görmezden gelerek ona sert bir bakış fırlatıyorum.

Odamıza doğru yürürken ılık akşam esintisi buklelerini dans ettiriyor, ikimiz de sessizce öfkeleniyoruz. Kapının kilidini açıp yanımdan geçerken bana ters ters bakıyor, nefes alış verişi düzensiz. "Bana aldatmanın bir seçenek olmadığını söyleyen sen değil miydin?" diye tersliyor, yüzüme dönerken sesi suçlamalarla dolu. *Lanet olsun.* Odamızın karanlığında lanet bir tanrıça gibi görünüyor, ay ışığı siluetini aydınlatıyor. Keşke bu kadar büyüleyici olmasaydı. "Sanırım önümüzdeki haftaya kadar evlenmeyeceğimiz için sayılmaz, öyle değil mi? Senin aldatma tanımın nedir, Zane? Aydınlat beni. Araya girmeseydim ne kadar ileri gidebilirdin?"

Kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum ve ona uzanıyorum, ellerim omuzlarına dolanıyor ve onu kapıya doğru itiyorum, vücutlarımız aynı hizada. "Kapa çeneni Celeste," diye homurdanıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Beni çileden çıkarıyor. Hiç kimse beni onun kadar etkilememişti ve lanet olsun, hâlâ her zaman olduğu gibi çıldırtıcı.

Celeste de benim kadar zor nefes alıyor, gözleri gözlerimden ağzıma kayıyor. "Yap beni," diye fısıldıyor, dudakları her kelimede dudaklarıma değiyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdığımda elleri saçlarıma kayıyor, dokunuşum cezalandırıcı. Nefes nefese kalıyor ve sonra o da beni öpüyor, dilindeki şampanya tadı doğal tatlılığını seyreltiyor.

Ellerim vücudunda gezinirken inliyor ve boynunu öpmek için dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Gerçekten çekilmez birisin," diye nefes alıyor, takım elbisemin ceketini çekiştirip sabırsızca yırtarken bile.

Onu kulağının hemen altından öpüyorum ve kalçalarından tutup duvara doğru kaldırıyorum, bacaklarını anında ayırıp etrafıma sarmasına bayılıyorum, parmakları yeleğime doğru hareket ederken boğazından muhtaç bir inilti kaçıyor. Bir kolumla onu tutuyorum ve diğer kolumla iç çamaşırını kenara itiyorum, şimdiden benim için damladığını görmekten memnunum.

İki parmağımı amının üzerinde yavaşça gezdirirken inliyor ve ona bakmak için geri çekiliyorum. Bana bakışı beni çok zayıflatıyor. "*Zane,*" diye yalvarıyor ve parmaklarımı kıvırmadan önce içine sokarken sırıtıyorum. Güzelce inliyor ve lanet olsun, onun sesini özlemişim.

"Şu haline bak," diye fısıldıyorum, memnun bir şekilde. "Benim için çok ıslaksın, bebeğim.
Sikimi istiyorsun, değil mi?"

Onu yavaşça parmaklarken dudakları aralanıyor ve gözlerindeki çaresizliğin büyümesini izlemekten zevk alıyorum. Onu bu şekilde merhametime bırakmak gerçek dışı bir şey. Celeste gömleğime uzanıyor ve üstteki birkaç düğmeyi açıyor, ama elimi bileğine doluyorum ve onun yerine pantolonumun bel bandına doğru sürüklüyorum.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor bakışları yarı açık gömleğimin ve boynuma dolanmış papyonumun üzerinde gezinirken, ifadesi sözleriyle tamamen tezat oluşturuyor. Bana sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi bakıyor, eskiden olduğu gibi.

Gözlerimi kısıyorum ve yalanları için onu cezalandırarak g-noktasına bastırıyorum. O inliyor ve ben sırıtıyorum. "Güven bana," diyorum ona, takım elbisemin pantolonunu aşağı itip boxerımı da indirirken. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum."

Sikimi tutup beni mükemmel bir şekilde hizaya getirirken gözlerimin içine bakıyor. Ucunu içeri itiyorum, gözlerim saf mutlulukla kapanıyor. Ona sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve lanet olsun, onu tekrar kollarıma aldığıma inanamıyorum. "Bana bak," diyor, sesi çaresizlikle karışık. "Eğer beni becereceksen, kiminle birlikte olduğuna baksan iyi olur, Zane."

İçine bir santim girdiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Her zaman sendin, çılgın kız," diye fısıldıyorum. "Her zaman sendin."

Dudakları, şüphesiz benimle tartışmak için ayrılıyor ve ben ona doğru iterken sırıtıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde alıyorum. Gözleri açılıyor ve ben onun adını sayıklıyorum. Hatırladığımdan bile daha sıkı ve ateşli. "Kahretsin, Celeste," diye inliyorum kalçalarını tutup geri çekilirken onu yerinde tutuyorum, ancak ona daha sert çarpmak için.

"Tanrım, Zane," diye inliyor, gözlerinde bir şey titreşiyor - eskiden benim olan bir şey.

Adımı onun dudaklarında duymak beni çok kötü hissettiriyor ve o da bunu biliyor. Saçımı çekiyor ve ben de ona istediğini veriyorum, bastırılmış tüm öfkemle onu kapıya kadar beceriyorum. "Benden nefret ettiğini iddia eden biri olarak, sikimi çok seviyorsun."

"Kapa çeneni," diye tersliyor, beni daha da yakınıma çekerken saçlarımı sıkıca kavrıyor. Celeste'in elleri omuzlarıma doğru kayıyor ve bana sıkıca tutunuyor, inlemeleri giderek daha muhtaç, yalvarışları tutarsız hale gelirken gözleri benimkilerde. Onu orgazm peşinde koşarken izlemek eskiden en sevdiğim hobimdi ve eğer dikkatli olmazsam kendimi yeniden ona bağımlı bulacağım.

"Lütfen, Zane," diye inliyor. "Çok yaklaştım."

Sırıtıyorum ve elimi aramızda hareket ettiriyorum, onu daha yavaş becerirken klitorisine sürtünüyorum, onu tam o kenara götürüyorum. "Benim için gel, güzelim," diye fısıldıyorum ve amcığı sikimin etrafında kenetlenirken dudaklarını ayırıyor, beni inletene kadar tekrar tekrar, onunla birlikte boşalırken gözlerim kapanıyor. "Amının ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum." Destek için ona yaslanıyorum ve kolları beni sarıyor, dokunuşu rahatlatıyor.

Onu öpmek için biraz geriye yaslanıyorum, bu seferki daha öncekilerden farklı. Geri döndüğünden beri ilk kez onu eskiden, benim olduğu zamanlarda öptüğüm gibi öpüyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor.

Bölüm Kırk Sekiz

ZANE

Pencereden dışarı bakarken düşüncelerim kontrolden çıkıyor, Celeste'in anıları beni rahatsız ediyor. Onun evlenmek istediğim kadın olduğunu sanıyordum, tanıdığım kadın değil. Bütün gece ayaktaydım, geçen hafta bana karşı hissettiklerini düşünmeden edemiyordum, sevdiğim kadının parıltıları gözümün önüne geliyordu. Eğer dikkatli olmazsam, beni tekrar kandıracak. O uyanmadan önce yataktan sıvışmıştım ve ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık - sanki seçimlerimizden, zayıflığımızdan utanıyorduk.

Düğün salonumuzdaki odamın kapısı çalındığında ayağa kalktım ve şaşkınlıkla kapıyı açıp baktım. Bu sabah kardeşlerime misafir istemediğimi söylemiştim ve sözlerimi dikkate alacaklarını umuyordum. Onların onaylamayan bakışları olmadan bunu yapmak yeterince zor. Buradan çıkıp gitmeye ve asla arkama bakmamaya çok yakınım ve bunun böyle olacağını düşünmemiştim.

Celeste ile aramızdaki şeyler sona erdiğinde, sonunda görücü usulü bir evliliği kabul edeceğimi biliyordum ama bu kadar isteksiz olacağımı tahmin etmemiştim. Özellikle de sonuçta evleneceğim kişi o olduğu için.

Sinirli bir şekilde kapıyı açıp kardeşlerime defolup gitmelerini söylemeye hazırlanırken Archer ve George'un orada dikildiğini görünce iç geçiriyorum. Birkaç dakika boyunca şok içinde onlara baktım, utancım üzerime çöktü. Celeste'e zarar verme arayışımda onları da incitmiştim. İkisinin de bana gelip Harrison Developments'a saldırmayı bırakmamı istedikleri anı hala hatırlıyorum. Onların gözlerinin içine bakmıştım.

ve onlara şirketin hala var olmasının tek nedeninin onlara duyduğum saygı olduğunu söyledim. Bu belden aşağı bir vuruştu, onlara kim olduğumu ve neler yapabileceğimi hatırlatmanın bir yoluydu ve gözlerindeki hayal kırıklığı bana söyleyemeyecekleri her şeyi söyledi.

"İçeri girebilir miyiz?" George sorar.

Başımı sallayıp kenara çekiliyorum. Archer'ın bakışları nereye bakacağını bilemiyormuş ya da burada ne aradığından tam olarak emin değilmiş gibi odada dolaşıyor. Eskiden çok iyi arkadaştık - tüm kardeşlerim onu en az benim kadar severdi. O da Xavier kadar bizden biri olmuştu ve ben onu acımasızca hayatımızdan çıkarmış, arkadaşlığımızı kurtarmak için yaptığı tüm girişimleri görmezden gelmiştim.

George köşedeki küçük oturma alanına doğru yürüyor ve yanında getirdiği çantayı ayaklarının dibine koyarak oturuyor. Archer'ı takip edip ben de oturmadan önce bir an tereddüt ediyorum. "Bunu... beklemiyordum," diyorum, sesim yıllardır hiç olmadığı kadar garip çıkıyor. Onların yanında eskiden olduğum adama bu kadar çabuk dönüşmem garip.

George gülümseyerek bana doğru eğiliyor ve papyonumu düzelttikten sonra aynı şeyi takım elbisemdeki annemin çiçeklerinden yapılmış gül yaka çiçeğine de yapıyor. Benden şiddetle nefret edeceğini düşünmüştüm ama bana hâlâ her şey mahvolmadan önceki gibi bakıyor - aileden biriymişim gibi. "Damadım olmak üzeresin. Öncesinde seninle konuşmak istemem o kadar da garip değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve Archer dikleşiyor, bakışları sertleşiyor. Son birkaç yılda, hesaba katılması gereken bir güç haline geldi. Onunla kendi kardeşlerimle gurur duyduğum kadar gurur duyuyorum ama bunu ifade edemiyorum - buna hakkım varmış gibi hissetmiyorum. "Celeste'in seni erkek arkadaşı olarak tanıttığı gün, seni bahçeye çıkarmıştık," diyor Archer, sesi düz. "O zaman bize ne söz verdiğini hatırlıyor musun?"

Ne kadar aşık olduğumu hatırlayarak gözlerimi kaçırdım. Celeste'le beni uygunsuz bir durumda yakalamışlar ve beni dışarı çıkarmışlardı, içlerindeki şiddet dalgalar halinde yayılıyordu.

"Celeste'i tüm kalbimle seviyorum ve bir gün onu karım yapacağım," dedim onlara. *"O zamana kadar, onun kocası olmayı hak ettiğimi size kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Mutluluğumuzun önünde pek çok engel olduğunu biliyorum ama birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Şu anda bana inanmadığını anlıyorum, ama inanacaksın. Bundan emin olacağım. Onu dünyanın en mutlu kadını yapacağım."*

"Hatırlıyorum."

George getirdiği çantaya uzandı ve tanıdık bir viski şişesi çıkardı. Evlerinde ilk kez akşam yemeği yediğimde ona verdiğim, eskiden babama ait olan şişe. Hayretle ona bakıyorum, el değmemiş halini gördükçe göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Archer getirdikleri bardaklara uzanırken yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu bugün için saklıyordum," diyor.

George babamın viskisini doldururken sessiz kaldım. "Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylediğimde bu senin için sürpriz olmayacak." Gerildim, bakışlarım aşağıya kaydı. "İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum Zane, ama kızımın suçsuz olmadığını biliyorum. Yıllarca birbirinizi incitmeye çalıştığınızı izledim ve bunun yakın zamanda sona ermeyeceğini biliyorum. Bugün size soracağım tek soru şu: Gözlerinizde gördüğüm tüm o nefretin altında kızımı hâlâ seviyor musunuz?"

Kalbim deli gibi çarparken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Böyle bir soru beklemiyordum - belki uyarılar. Tehditler, kesinlikle. Peki ya bu? Milyon yıl geçse de olmaz.

"Evet."

Celeste'le çıktığımızda benim için bir baba gibi olan adama yalan söyleyemem. Birçok geceyi içerek ve aile gecelerinde oynadığımız oyunlarda hile yapma girişimlerimizi mükemmelleştirerek geçirdik, çünkü kızları asla yenemedik ve tüm bu süre boyunca hala özlediğim bir ilişki kurduk.

Archer bana bir bardak uzatıyor ve cevabımdan memnun bir şekilde başını sallıyor. "O zaman şöyle yapacağız," diyor, sesi beklediğimden daha sakin. "Seni her gördüğümüzde bir kadehi paylaşacağız. Bu şişe boşaldığında, sözünü yerine getirmiş olman gerekecek, yoksa kız kardeşimin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapacağım - seni yok edeceğim, sonuçları lanet olsun."

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun tutabileceğim bir söz olduğundan emin değilim. İstediğimden bile emin değilim ve istesem bile Celeste buna asla izin vermez. Beni hâlâ istiyor, bu çok açık, ama aynı zamanda benim yandığımı da görmek istiyor. İçimde onları daha fazla hayal kırıklığına uğratacak bir şey yok ama yine de duymaları gereken sözleri söyleyemiyorum.

George iç geçiriyor ve bardağını benimkine vurarak sessizce başımı sallamamı kabul ediyor, Archer da aynısını yapıyor. Archer, "Bu sefer gerçekten: Aileye hoş geldin, pislik," diye homurdanıyor ve ben bu sözleri bana ilk söylediği zamanı hatırlayarak gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bölüm Kırk Dokuz

CELESTE

"Çok güzel görünüyorsun tatlım," diyor annem, sesi titreyerek. Aynaya bakıyorum, arkama geçip yumuşak ipek bornozumun üzerinden omuzlarımı nazikçe sıkarken gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Makyajım doğal ama zarif görünüyor ve bir kereliğine de olsa saçlarımı düzgün bir topuz yaparak aşağı doğru sarkıttım, birkaç dağınık bukle stratejik olarak yüzümü çerçeveliyor. Bir gelin gibi görünüyorum ama öyle hissetmiyorum.

Suçluluk duygusu beni her zamankinden daha fazla etkiliyor ve kederimi bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum. Her zaman Lily'nin düğün günümde baş nedimem olarak yanımda olacağını düşünmüştüm. Bu günü pek çok kez hayal etmiştim ama kendimi daha önce hiç gitmediğim bir mekânın gelin odasında, gelinliğimin neye benzediğinden bile emin olmadan otururken bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Windsor'lar tüm düğünle ilgilendiler ve Büyükanne Anne birkaç kez benim fikrimi sorsa da çoğunlukla kendisi karar verdi. Kendimi başkasının düğününde davetsiz bir misafir gibi hissediyorum. Bir sahtekâr.

"Bugünün senin için kolay olmadığını biliyorum Celeste," diyor annem. "Ama biraz inancın olsun, tamam mı? Onu bir zamanlar sevdin ve bence bunu tekrar yapmayı öğreneceksin."

Gözlerinin içine bakıyorum, hayal ettiği geleceğin neden gerçekleşemeyeceğini açıklayacak kelimelere sahip olmayı diliyorum. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissetmediğimi ya da onu eskisi kadar istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İstiyorum ama nefret ve yılların acısı diğer her şeyi bastırıyor.

"Daha da önemlisi," diye mırıldanıyorum. "Şirketin uğradığı zararın bir kısmını telafi edebileceğiz. İşe geri dönmek ve büyükbabamın mirasını hayal edebileceğinden daha fazlasına dönüştürmek için sabırsızlanıyorum."

Annem iç geçiriyor ve omzumu ovuyor. "*Sen* onun mirasısın Celeste," diyor bana. "Archer ve sen."

Onun için gülümsemeye zorluyorum. Keşke büyükbabam da aynı şekilde hissetseydi. Yıllar geçti ve Archer ile büyükbabam hâlâ zar zor konuşuyorlar - çünkü şirketine torunundan daha çok değer veriyordu. Hâlâ da öyle, yoksa onun tahammül edemediği bir aileyle, değer verdiğim her şeyi yok eden bir adamla evlenmezdim.

Kapı çalınıyor ve annem kapıyı açarken kaşlarını çatıyor. Raven'ın sesiyle yerimden kalkıyorum ve şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki endişe bir an için nutkumun tutulmasına neden oluyor. Bakışlarım kollarındaki giysi çantasına düşüyor ve o da iç geçiriyor.

"Bunu senin için getirdim." Sesi yumuşak,

tereddütlü. "Benim için mi?"

Başını salladı ve bana doğru yürüdü, bakışları yüzümde geziniyordu. Dion'un düğünü boyunca beni görmezden geldi, tıpkı Sierra'nın yaptığı gibi. Ne zaman aynı odada olsak geriliyor, gözlerinde acı ve öfke titreşiyordu. Yakın zamanda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama ilk adımı onun atmasını beklemiyordum.

Raven çantanın fermuarını açıyor ve hayallerimdeki gelinliği çıkardığında anında gözlerim doluyor - hala eğlence için tasarımlar çizdiği ve evliliğin dört gözle beklediğim bir şey olduğu zamanlarda ona bahsettiğim gelinlik.

Bana titrek bir gülümseme fırlatıyor. "Bunu seni düşünerek tasarladım. Bu benim ilk eserlerimden biri ama hiçbir zaman satışa çıkarmaya cesaret edemedim. Doğru gelmedi ve sanırım şimdi nedenini biliyorum. Bu her zaman senin içindi."

Eğilip gözyaşlarımı dikkatlice silmeden önce elbiseyi sandalyemin üzerine örtüyor. "Ağlama," diye emrediyor, sesi işkence eder gibi. "Makyajını mahvedeceksin. Elbisenin son tadilatı için zaten bir sürü işim var, bir de makyajını düzeltmek zorunda bırakma beni. Seni en son beş yıl önce ölçtüğüm zamanki bedeninde olmayacaksın."

"Bunu benim için neden yaptın?" Sesim titreyerek soruyorum. Raven ve Sierra benim en büyük pişmanlıklarım - onları çok özledim ama onları da neredeyse Zane'i incittiğim kadar incittim. Tek fark, onlar bunu onun gibi hak etmediler.

"Bilmiyorum. Sanırım beni sevmeyen insanları sevmek gibi bir alışkanlığım var, ait olmak için çok uzun süre dayanıyorum. İçimde seni affetmek yok Celeste, ama bu senin mutlu olmanı istemediğim anlamına gelmiyor."

Ağlamaya başladım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm, kederimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparken omuzlarım titriyordu. Annem kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, tek yapmak istediğim dağılmakken beni bir arada tutuyor.

"Lütfen ağlama," diye yalvarıyor Raven, sesi gözyaşlarına ne kadar yakın olduğunu ele veriyor ve ben durmak için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. "Hadi seni elbisenin içine sokalım, hmm?"

O gözyaşlarımı silerken ben titriyorum, yüzünde yıkılmışlık okunuyor. Belli ki burada durup daha iyi bir insan olmak onun için zor, ama yine de burada, çünkü o böyle bir insan. Bana sunduğu arkadaşlığı asla hak etmedim, şimdi eskisinden bile daha az hak ediyorum.

Çantasından dikiş takımını çıkarırken "Neredeyse mükemmel oldu" diyor. Bana bakışı çok acı-tatlı. Sanki içindeki tasarımcı elbisenin ortaya çıkış şeklinden memnun, ama altındaki kadın onu benim üzerimde, yani elbisenin tasarlandığı ama onu giymeyi hak etmeyen kişinin üzerinde görünce çelişkiye düşüyor.

Son ayarlamaları yaparken olabildiğince hareketsiz duruyorum ve onu incelemek için zaman ayırıyorum. Her zaman göz alıcıydı ama şimdi mutluluğunu ele veren bir şekilde daha da güzel. Eskiden olmadığı bir şekilde parlıyor, sanki sonunda hep olmak istediği gibi sevilmiş ve takdir edilmiş gibi. Bu dönüşüme tanıklık etmek için orada olmadığımı bilmek acı veriyor. Mezun olduğunda yanında değildim, evlendiğinde de yanında değildim. Onunla ilgili haberleri dikkatle takip ettiğimi söylesem ne düşünürdü? Birden fazla kez numarasını çevirdiğimi ama çaldığı anda kapattığımı söylesem ne düşünürdü?

Raven belli belirsiz tanıdık gelen güzel bir altın saç tokasını saçıma itiyor. "Bunu ödünç almana izin vereceğim," diye mırıldanıyor, sesi kırılarak. "Geri vereceğin zaman sana haber veririm. O zamana kadar sende kalsın."

Başımı sallıyorum ve o da saçımı ve makyajımı özenle düzeltmeye başlıyor, her şeyin mükemmel olmasını sağlıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kelimeler istemsizce ağzımdan dökülüyor.

Bir anlığına donup kalıyor ve başını kaldırıp bakıyor, bakışları sertleşiyor. "Bu sözleri duymaya ihtiyacı olan kişi ben değilim."

Geriliyorum, çaresizlik üzerime çöküyor. "Anlamıyorsun," diyorum Onu.

Gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey parlıyor. "Hayır," diyor, sesi keskin. "İstemiyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da istemeyeceğim. Artık istediğimden bile emin değilim, biliyor musun? Senin mantığın, sebep olduğun acıyı geri getirmeyecek."

Geri çekiliyor, iç çekip bana sırtını dönmeden önce bakışları son bir kez elbisemin üzerinde geziniyor. Raven kapının yanında duraklıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Ona tekrar zarar verme Celeste. İkinci kez hayatta kalamaz."

Geriliyorum, tüm bunların adaletsizliği beni çok etkiliyor. Kalkanımı tekrar kaldırıyorum ve uzaklaşırken gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor.

"Hadi tatlım," diyor annem, yüz ifadesi karmaşık. "Babanı ya da Zane'i daha fazla bekletmeyelim."

Bölüm Elli

ZANE

İçeri girdiğimde kardeşlerim huzursuz görünüyor, tepkileri karışık. Ares, Luca ve Dion rahatlamış görünüyorlar ama Lex'in yüzünde kızgınlık ifadesi var. Luca'ya isteksizce elli tane uzatıyor ve ben de başımı sallayarak ağzıma bir nane şekeri atıyorum, mentol tadı sinirlerimi yatıştırıyor.

Sunakta yerimi aldığımda Ares, "Az kaldı," diyor, bakışlarım mekânın üzerinde geziniyor. Göz kamaştırıcı ve beklediğimden çok daha güzel dekore edilmiş. Büyükannemin düğün süslemelerinden Sierra'yı sorumlu tuttuğunu biliyorum ve bunu hoşnutsuzluğunu göstermek için bir fırsat olarak değerlendirebileceğini, sadece asgari düzeyde bir şey yapabileceğini düşünmüştüm. Ama yapmadı.

Ön sıradaki koltuğundan gözlerim onunkilerle buluşuyor ve gülümsüyor, bakışları perili ve emin değil. Benim için endişeleniyor ama gözlerindeki umudu fark etmemek de zor. Her şeye rağmen bu işin yürümesini istiyor. Celeste'nin babasının az önce bana sorduğu soruyu ona sorsaydım, o da benim gibi cevap verir miydi? Sanırım öyle.

Güzel bir melodi çalmaya başlıyor ve yanıma baktığımda piyanonun arkasında oturan baldızım Faye'i görüyorum. Onu görünce kalbim ısınıyor ve bana cesaretlendirici bir bakış atıyor, beni anladığını ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir bakış. Ben de ona gülümsüyorum ve kapılar açıldığında doğruluyorum.

Nefesim kesiliyor ve babasının kolunda içeri girdiğinde her şey kayboluyor. *Benim Gökselim.* En çılgın rüyalarımdan bir görüntü gibi.

Geçmişte biraz daha yaşayabildiğim ve ona bakarken acı çektiğim. O lanet elbise. Onu Clifton için giymek istediğini ve onun üzerinden çıkarmasına izin vermeyi planladığını bilmek beni öldürüyor.

Titrek bir nefes alıyorum, George'a kibarca başımı sallayacak kadar uzun süre gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bana gülümsüyor, Celeste'in elini benimkine koyarken gözleri büyük bir güvenle dolu, ben de ona sıkıca tutunuyorum, birbirimize bakarken ikimiz de titriyoruz.

Bakışlarını kaldırıyor ve işte böyle nefesimi *kesiyor*. Bana eskiden baktığı gibi bakıyor, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi ve bu beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Birkaç dakikalığına, bunu başardığımızı, ikimizin de burada olmak *istediğini* ve geleceğin bir zamanlar hayal ettiğimiz gibi olacağını hayal etmek kolay. Bu bir yanılsama ama ben yine de buna tutunuyorum. Onun bakışlarına o kadar kapılıyorum ki törene zar zor odaklanabiliyorum. Nikâh memuru bana hitap edene kadar kendime gelemiyorum.

"Sen, Zane Windsor, Celeste Harrison'ı karın olarak kabul ediyor musun? Onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandıracağına ve diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona sadık kalacağına yemin ediyor musun?"

Celeste'in nefes alış verişi hızlanıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Seviyorum."

Sade altın bir alyansı parmağına takarken eli titriyor. Yüzüklerden Val sorumluydu ve bir gün onları değiştirmek isteyeceğimden emin görünüyor. Herkes umutsuzca bunun daha iyi sonuçlanmasını umuyor ama Celeste ve ben Luca ve Val gibi değiliz.

"Celeste Harrison, Zane Windsor'ı kocan olarak kabul ediyor musun? Onu seveceğine, rahat ettireceğine, onurlandıracağına ve iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona sadık kalacağına yemin ediyor musun?"

Titrek bir nefes alıyor ve bakışları daha önce hiç görmediğim bir şeye, çaresizlik ve pişmanlıkla karışık derin bir özleme dönüşürken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "İstiyorum," diyor, sesi kırılıyor.

O kadar titriyor ki neredeyse yüzüğümü düşürüyordu ve yüzüğü parmağıma taktığında şefkatle gülümsüyorum, yüzüğün görüntüsü göğsümde bir şeyleri sıkılaştırıyor. Bir alyansın ne kadar güçlü olabileceğini hiç bilmezdim ama gerçekten de kendimi evli hissettiriyor.

Karı koca ilan edilirken onun acı çeken gözlerine bakamıyorum, kalbim acı tatlı bir şekilde sızlıyor. Acaba

benimle evlenmek için onu gerçekten bu kadar incitti mi? Neden? Lily yüzünden mi? Clifton yüzünden mi? Belki ikisi de.

"Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Bakışları ağzıma düşüyor ve onu öpmek için eğiliyorum, kısa ve iffetli tutmaya niyetliyim, ama Celeste dudaklarım onunkilerle buluştuğunda başını eğiyor, eli beni daha da yakınlaştırmak için boynumun arkasına dolanıyor. İnliyorum, o da beni öptüğünde tüm iyi niyetim boşa çıkıyor, mentol tadı ikimizi de sarıyor.

Elimi beline doluyorum ve dudaklarını ayırıyorum, dilim tadına bakıyor, alay ediyor. Boğazının arkasından sadece benim için yumuşak bir inilti çıkıyor ve onun için sertleştiğimi hissettiğinde beni kavrayışı sıkılaşıyor. Dili benimkine karışıyor ve eskiden yaptığı gibi şekerimi çalıyor. Bu bana hala bir şeyler hissettiriyor.

Etrafımızdan gelen tezahürat sesleri beni yavaşça şimdiki zamana döndürüyor ve isteksizce geri çekiliyorum. Celeste bana bakıyor, bakışları duygularla dolup taşıyor - şehvet, belirsizlik, ama aynı zamanda adını koymaya cesaret edemediğim bir şey. Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzülüyor ve alnımı onunkine koyarken iç çekiyorum. Dalmadan önce titrek bir nefes alıyorum ve bir öpücük daha çalıyorum. Bana izin veriyor, yüzünü kavradığımda içimde eriyor, onu şefkatle öperken gözyaşlarını gizlice siliyorum.

Lex, "Hâlâ iğrenç," diye mırıldanıyor ve Celeste geri çekilmeden önce ağzıma karşı kıkırdıyor, bu ses bana özlediğim saf neşeyi getiriyor. Düğünümüzden önceki haftalarda onunla tek kelime konuşmadı, Hawaii'de bile, ama bu biraz zeytin dalı gibi hissettiriyor.

Konuklarımızla yüzleşmek için döndüğümüzde kolumu Celeste'in beline doluyorum, bakışlarım gözlerinde en hesaplı ama en memnun bakış olan büyükanneme takılıyor. Anında kendimi gergin hissederek çenemi sıkıyorum ve o da bana sırıtıyor. Ed Harrison da hemen hemen aynı şekilde bakıyor ve ikisinin bakışları beni rahatsız ediyor. Onun yanında ise Clara, George ve Archer oturuyor. Clara bana sevgi dolu bir bakışla gülümsüyor. Harrison Developments'a yaptığım onca şeye rağmen gözlerinde hiçbir suçlama yok.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum, elim Celeste'inkine kayıyor. Sanki güç almak için bana tutunuyormuş gibi elimi sıkıca kavrıyor. Neyse ki fotoğraf çektirmemeyi tercih ettik, kimsenin böyle zorla bir araya getirilmekten rahatsız olmayacağını biliyorduk. Onun yerine, samimi fotoğraflar çeken bir fotoğrafçımız var. Sierra'yı şu anda Celeste'in yanında durmaya zorlayabileceğimi sanmıyorum ve Ed

Bugün büyükannemle aramız iyi gibi görünüyor ama riske girmek istemiyorum.

Celeste bana zar zor bakıyor, biz hareketlerimizi yaparken ve misafirlerimizle ilgilenirken odağını ileride tutuyor, vücudu benimkinin yanında gergin. "Dans etmemiz ve pastayı kesmemiz gerekiyor, sonra gidebiliriz," diye fısıldıyorum son konuk bizi tebrik ederken.

Başını sallıyor, elimi beline doladığımda vücudu belli belirsiz donuyor, maskaralığa devam ediyor. Onunla rol yapmak kaygan bir zemin.

Onu dans pistine götürüyorum ve elimi uzattığımda kararsız görünüyor. "Ne?" Mırıldanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Nasıl dans edileceğini unuttun mu?"

Tanıdık kelimeler aklına gelince dudakları aralanıyor ve elini elime koyduğunda yüzünde bir kırılganlık beliriyor, altın rengi ojesi ışıkta parlıyor. "Hayır," diyor bana, sesi titreyerek. "Sadece *seninle* dans etmek istemiyorum."

Onu kendime doğru çekerken gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Bu sözler galada yeni bir şeyin başlangıcıydı ve burada onunla birlikte, her zaman olmayı umduğumuz yerde dururken, tekrar olabilmelerini diliyorum.

Bölüm Elli Bir

ZANE

"Bekle," diyorum Celeste'e, onu ön kapıya kadar takip ederken, ay ışığının siluetini aydınlatışından büyülenmiş bir halde, gelinliğin içinde gerçek bir tanrıça gibi görünüyor. Onun artık benim *karım olması gerçeküstü.* "Seni içeri taşıyayım Celeste."

Omzunun üzerinden geriye bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi olamazsın." Duraklıyor, gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Artık yalnızız, Zane. Bu gerçekmiş gibi davranmaya gerek yok."

İçimde mantıksız bir öfke kaynamaya başlıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken dişlerimi sıkıyorum. "Neden her şey senin için bu kadar zor olmak zorunda, ha?" Ona uzanıyorum, dokunuşum sahiplenici, eğilip onu tek bir hareketle omzuma atıyorum.

Onu eşikten geçirip yatak odama doğru yürümeden önce kapıyı tekmeleyerek kapattığımda nefes nefese kaldı ve bana doğru çırpındı. Tatlı rolünü gereğinden fazla sürdürmeyeceğini bilmeliydim.

"*Zane,*" diye uyarıyor, ben onu kabaca yatağıma atmadan hemen önce. Celeste dizlerinin üzerine çökerken bana ters ters bakıyor, ben de karşılığında alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Beni normal bir insan gibi yere bırakamaz mıydın?" diye soruyor, göğsümü iterken gözlerinde öfke parlıyor, beni hareket ettiremeyeceğini anladığında öfkesi daha da artıyor.

Çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırıyorum ve sinirlerimin tepeme çıkmasına izin veriyorum. "On saniyeliğine normal bir gelin gibi davranamaz mısın?

Bu gelenekler sizin için bir şey ifade etmeyebilir, ancak
Ben."

Bakışları yumuşuyor, ancak öfkesi yeniden alevleniyor. "Gerçek bir gelin gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, elini yavaşça göğsümde gezdirerek. Karın kaslarım parmaklarının altında geriliyor ve parmağını takım elbise pantolonumun kemerine geçirirken gözlerinde bir zafer parıltısı beliriyor.

Sikeyim. Ellerinin üzerimde olması bile beni sertleştirmeye yetiyor ve onun bu bilgiden ne kadar zevk aldığından tiksiniyorum. Celeste beni daha yakına çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum, dizlerim yatağın kenarına çarpıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o kışkırtıcı bakışları kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "Sırada ne var? İyi bir eş gibi sana sakso çekmemi mi isteyeceksin? Ne de olsa bu bizim düğün gecemiz."

Başıboş buklelerinden birini nazikçe kulağının arkasına götürüyorum, keşke saçları bu gece gevşek olsaydı da istediğim gibi tutabilseydim. "Biliyor musun? Sanırım yapacağım." Elim bileğine dolandığında nefesini içine çekiyor, avucunu ereksiyonuma bastırana kadar aşağı doğru iterken gözlerim onunkilerde.

"Benden nefret ettiğini iddia eden bir adam için çok sertsin," diye çıkışıyor ve Hawaii'de söylediğim sözleri bana geri fırlatıyor. Nefessiz kalması, tutunmaya çalıştığı öfkeyi zayıflatıyor ve parmakları fermuarımı kavrarken ona sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Maskaralığına burada son vereceğini düşünmüştüm ama sikimi çıkarırken bakışları kararıyor, gözlerinde memnuniyet parlıyor. Başını kaldırıp sıcak ağzını ucuma bastırdığında, dili tadına bakmak için dışarı fırladığında keskin bir nefes alıyorum.

"Bunu kişisel algılama tatlım," diye mırıldanıyorum, hâlâ üzerimde sahip olduğu güçten rahatsız olarak. "Sikime yaklaşan her ıslak, hevesli ağız için sertleşiyorum."

Bir anlığına, bana baktığında gözlerinde acının titreştiğini gördüğüme eminim, ama bu onu daha çok istememe neden oluyor. Onun merhametime sığınmasını, benim için yalvarmasını istiyorum. "Senden gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor, nefesi hassas tenimi okşuyor.

"Ve o hırçın ağzın konuşamayacak kadar meşgul olduğunda seni daha çok seviyorum."

Gözleri parlıyor ve dilini yavaşça aşağı çekerek bana işkence ediyor. Elimi boynunun arkasına doladım, alçak sesle inlemelerim nasıl

Şimdiden kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. "Beni istiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor, nefesi sikimi karıncalandırıyor.

Boynunu sıkıca kavrıyorum ve kalçalarımı eğerek sikimi dudaklarına doğru itiyorum. "Kapa çeneni ve kocanın sikini yala, Celeste. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Benimle alay ettiği şey için çaresizce daha sert itiyorum ve gözlerinde bir şey parlıyor. Açılıyor, sıcak küçük ağzına girmeme izin veriyor ve beni sıkıştırdığında inliyorum, dili çıkıntıları keşfederken sertçe emiyor, her hassas noktayı kolaylıkla buluyor - sanki her şeyi benim gibi hatırlıyor.

"*Siktir,*" diye inliyorum beni derinlere aldığında, elim ensesinden yukarı ve saçlarına doğru kayıyor. Onu yerinde tutup geri çekiyorum, ancak ağzına daha sert bir şekilde geri itiyorum, o çarpıcı gelinlik içinde bana bakarken yüzünü beceriyorum. "Bu işte çok iyisiniz Bayan Windsor."

İnliyor ve gözlerinde sahiplenmeye benzer bir şeyle bana bakıyor. Ona sırıtıyorum, dilinin çok hassas olduğunu ve bunun onu deli gibi tahrik edeceğini çok iyi biliyorum.

"Kocanın sikini nasıl emdiğine bak, Celeste," diye mırıldanıyorum, geri çekiliyorum, böylece neredeyse dışarı kayıyorum, sadece daha derine geri itiyorum, boğazının arkasından yavaşça, dikkatlice aşağı kayıyorum. Beni eskiden olduğu gibi alıyor, gözlerinde saf şehvetle etrafımda yutkunuyor. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?" Daha sert emiyor, inlemeleri en şaşırtıcı şekilde titreşiyor. Bu şekilde boşalabilirim ve o da bunu biliyor, onun merhametine kaldığımı seviyor.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum sonuna kadar çekip bir adım geri atarken. Dudaklarından hoşnutsuz bir inilti kaçıyor ve gözlerindeki yalvaran bakışla çok seksi görünüyor.

Ona elimi uzattım, sırf laf olsun diye bana itaatsizlik edecekmiş gibi görünüyordu ama sonra dediğimi yaptı ve bakışları meydan okurcasına önümde durdu. Bazen onu hiç tanımıyormuşum gibi geliyor, ama tam burada, şu anda? O açık bir kitap. Karım beni istediği için deli, daha fazlası için çaresiz ve bunu istemeye isteksiz.

Nefes alış verişi sığ, elbisesini çıkarmak için etrafına uzandığımda gözleri benimkilerde, düğmeler yatak odamın her tarafına uçuşuyor. Karımın elbisesi etrafında toplanıyor, giydiği koyu mavi iç çamaşırı ortaya çıkıyor, şimdiye kadar gördüğüm en seksi jartiyerlerle tamamlanıyor ve birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim

ona bakmaktır. "Gelenekleri önemsemediğini sanıyordum?" Büyülenmiş gibi soruyorum. O kadar güzel ki, gerçek dışı.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve bakışlarımdan cesaret alarak omuzlarını dikleştiriyor. "İstiyorum - doğru adam için. Bunu senin için almadım."

Sözlerini algılamak biraz zaman alıyor, ama algıladıklarında, yakıcı bir acı göğsümü kesiyor. Bunun asla benim için olmadığını bilmek beni çıldırtıyor ama Clifton'ın onu bu halde görmesi, benimkini aldığı gibi onunkini de alması düşüncesi... beni mahvediyor. Omuzlarından tutup onu çevirirken dokunuşum sertti, ona işkencemi göstermek istemiyordum. "Dizlerinin üzerine çök," diye bağırarak onu ileri doğru itiyorum.

İtaat etmeden önce sendeliyor ve nefesi kesiliyor, omzunun üzerinden alaycı bir şekilde geriye bakarken gözlerinde zafer parlıyor, kıçı benim için havaya kalkıyor. Onu kaç kez bu hale getirdim, bu pozisyonda onu becermeme izin vermesi için yalvardım? Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Kıçını tutup yoğuruyorum, başparmaklarım sırılsıklam külotunu kızdırırken dokunuşum sertleşiyor. Kumaşı kenara ittiğimde inliyor. "Clifton seni böyle görse ne derdi, hmm?" Parmaklarımı ıslaklığına bulayıp klitorisinin etrafında birkaç kez sertçe dolaştırıyorum. "Sadece beni emerken ne kadar ıslandığına bak, Celeste. Sana dokunmadım bile."

Beni istediği yere götürmek için inliyor ve kalçalarını sallıyor. Sessiz komutlarına itaat ediyorum ve iki parmağımı klitorisinin etrafında sürüklüyorum, onu kızdırırken ve yavaşça inşa ederken aralarında hapsediyorum. Beş yıl geçti ve vücudu hâlâ aynı tepkiyi veriyor. "*Zane,*" diye inliyor ve *lanet olsun,* adımı böyle söylediğini duymak çok heyecan verici. "*Lütfen," diye* inliyor yaklaştığında, ses tonu bunu istemenin onun için ne kadar zor olduğunu ele veriyor.

Sırıtıyorum ve elimi çekiyorum. "Benim için boşalmak ister misin Celeste?" Soruyorum, ses tonum sert ve talepkar, sikimle amına dokunurken, sevdiği şekilde ona sürtünüyorum, ucu her hareketle klitorisine doğru itiyor.

"*Evet,*" diye inliyor. "Lütfen, Zane. *Lütfen.*"

Onu tam sınıra getirmeyi her zaman sevmişimdir, sadece sikim için nasıl yalvardığını görmek için. Sikimi geri çekiyorum, zonklayan klitorisini yalnız bırakıyorum ve o inliyor. "Sen kime aitsin?" Onu yerinde tutmak için kalçalarını tutarak soruyorum. Eğer böyle hareket etmeye devam ederse, ben daha hazır olmadan içine gireceğim ve onunla oynamayı bitirmedim.

"*Sen*, Zane," diyor bana hemen, zor nefes alarak. "Sadece sen."

İçine bir parça kayıyorum ve kendime lezzetli bir inilti kazandırıyorum. "İşte böyle bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Sen benimsin. *Karımsın.*"

Geri çekiliyorum ve sikimin tabanını tutuyorum, ucunu sertçe ona doğru kaydırıyorum, karşı koyamayacağını bildiğim bir şekilde klitorisine sürtüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Çok yaklaştım, Zane. *Lütfen*. Ver onu bana."

Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum. "Böyle yalvarmana bayılıyorum, Celestial," diye mırıldanıyorum, içine girmeden önce, alyansımla klitorisini kızdırırken kendimi karımın derinliklerine gömüyorum. Amcığı etrafımda daralırken adımı inliyor, benim için gelirken sertçe sıkıyor.

Hay sikeyim. Bu asla eskimeyecek. Zirveden inerken ellerim vücudunda dolaşıyor ve sütyeninin üzerinden geçip memelerini ortaya çıkardığımda usulca inliyor. Bir elimle meme uçlarını okşarken diğer elimle onu sabit tutuyor, belini sıkıca kavrıyorum. Kalçalarını oynatıyor ve ben inliyorum, onun hevesi benimkini daha da körüklüyor.

"Sikimin üstünde kendini becer." Arkasına bakıyor, bana o kadar ruhani bir görüntü sunuyor ki, kalçalarını hareket ettirirken, parmakları çarşafları kavrarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum beni elleri ve dizleri üzerinde becerirken, amı etrafımda zonkluyor.

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve yavaşça hareket etmeye başlıyor, benimle alay ediyor, onu istediği şekilde almam için beni kışkırtıyor. "Böyle mi?" diye soruyor, sesi neşe dolu. Gözlerimi uyarmak için kısıyorum, ama yavaşça horozumun üzerine geri iterken beni istediğim şeyden mahrum b ı r a k ı r k e n görmezden geliyor.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" Kolumu karnına doluyorum ve sırtını göğsüme bastırıp dizlerini yatağın kenarına çekene kadar onu dik tutuyorum. Başını omzuma yaslıyor ve bir elimi boğazına sararken diğer elimi vücudunun altından geçirip bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

Celeste yüzünü eğiyor ve onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarını yavaşça alırken üzerime bir duygu dalgası geliyor, sikim onun derinliklerine gömülüyor ve parmaklarım amına bastırıyor. "Zane," diye fısıldıyor dudaklarıma ve işte o anda boşalabilirim.

Hassas klitorisinin etrafında döndüğümde inliyor ve avucumla onu yerinde tutuyorum. "Bir tane daha," diye mırıldanıyorum. "Bana bir tane daha ver, Celeste."

Onu öylece beceriyorum, bir elim bacaklarının arasında, diğeri boğazında, yalvarışlarının sesi yatak odamı dolduruyor. Kısa bir süre için, sanki geçmişte kalmışız ve bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi. O kadar

güzel inliyor ki, boynuna karşı iç çekiyorum. "İşte bu, bebeğim," diye mırıldanıyorum,

Başa çıkmakta zorlandığı bir noktaya kadar ona daha derinden sokuluyor. "Beni çok güzel ve iyi alıyorsun, Celeste. Beni deli ediyorsun, biliyor musun?"

Kalçalarını oynatıyor ve ben de onu daha çok tahrik ederek sınıra getiriyorum. "Çok yakınım," diye fısıldıyor. Omzuna bir öpücük konduruyorum ve ortaya çıkan ürpertinin omurgasından aşağı aktığını hissediyorum. Gülümsüyorum ve bundan ne kadar hoşlandığını bilerek tekrar tekrar yapıyorum. "*Zane.*" Bu kez ses tonu bir uyarı niteliğinde, ama ben aldırmıyorum. Yüzümü eğiyorum ve boynunu emmeden önce öpüyorum, onu işaretliyorum.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum kulağına, sikimi içine sokma şeklimi parmaklarımın hareketiyle senkronize ederken.

Yapıyor ve lanet olsun, beni de yanında götürüyor. Sikimin etrafına gelişi her zaman olduğu gibi hâlâ yıldızları görmemi sağlıyor. Alnımı omzuna koyuyorum, güzel amını doldururken nefesim kesiliyor.

Kendime mesafemi koruyacağımı, beni kışkırtmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim, peki nasıl oldu da kendimi yeniden onun içine gömülmüş buldum?

Elli İkinci Bölüm

CELESTE

Zane'in yatağında, üzerimde gelin iç çamaşırımdan başka bir şey olmadan tek başıma uyandığımda, beklenmedik yalnızlık beni çok etkiliyor. Tüm odası yabancı geliyor ve beni hayatından silmek için bu kadar büyük çaba sarf ettiğini bilmenin bu kadar acıtacağını düşünmemiştim. Ne de olsa ben de aynısını yaptım.

Dün geceki olaylar aklımdan geçerken parmaklarım çarşaflara dolanıyor ve yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Zane boşalır boşalmaz içimden çıktı, ikimizin de içinde bulunduğu büyü anında bozuldu. Kıyafetlerini toplayıp uzaklaşırken bana bir bakış bile atmadı, beni yatağında bıraktı, yaptıklarımızın kanıtı kalçalarımın her yerindeydi.

Hawaii'de ikimiz de içmiştik ama dün gece... dün gece farklıydı. Belki de bana *Celestial demesi* ya da *karım* demesiydi. Kendimi büyülenmiş hissettim, kendimi onun içinde kaybetmek için çaresizdim ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordum.

Yataktan kalkarken iç çekiyorum, gömme dolabının yarısının zaten benim kıyafetlerimle dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. Bu manzara karşısında içime bir burukluk çöküyor, gerçeklik yavaş yavaş dikkatimi çekmeye çalışıyor. Dudağımı ısırıp duşa giriyorum, birdenbire ondan kalan her izi üzerimden temizlemek için çaresiz kalıyorum. Onunla bu kadar iyi hissetmemem gerekiyordu, unutmamam gerekiyordu. Tekrar onun etrafında olmak kafa karıştırıcı ve zamanla hedeflerimi gözden kaçıracağımdan korkuyorum. Onunla daha üç yıl bile geçirememişken

tek bir gece için ona direnmek mi? Hawaii'de bile... uzak duran ben değildim. O uzak durdu.

Ellerimi saçlarıma gömüyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, üzerime su yağarken göğsüm ağrıyor. Vicdan azabı beni ele geçiriyor ve Lily aklımdan geçtiğinde titrek bir nefes alıyorum, ardından Zane'in Harrison Developments'a yaptığı her şey geliyor. Bana dokunduğunda, eskiden sevdiğim adammış gibi davranmak o kadar kolay ki, oysa o versiyonu hiçbir zaman gerçekten var olmamıştı.

Giyinip güne hazır olduğumda çok daha sakinim, her zamanki kalkanım yine yerinde, suçluluk duygusuyla besleniyorum. Mutfağa girdiğimde Zane başını kaldırıyor ve onu elinde bir kahve fincanı, gövdesini kaplayan siyah bir tişört ve kalçasından aşağı sarkan bir çift gri eşofmanla tezgâha yaslanmış görünce şaşırarak duraklıyorum.

"Günaydın," diyor, sesi sert ve ifadesi temkinli. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

Başımı sallıyorum ve ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olamadan tereddütlü bir adım atıyorum. İkimiz de birbirimize katlanamazken, onun artık *kocam olduğuna* inanmak çok zor. Hiç böyle hissetmemiştim - bu kadar çelişkili.

Zane tezgahı itiyor ve iç çekiyor, isteksizlik yüzünden okunuyor. "Neden sana etrafı göstermiyorum? Ne de olsa öngörülebilir gelecekte burada yaşayacaksın."

Cevap vermemi beklemeden mutfaktan çıkıyor ve onu takip ettiğimde sinirim tepeme çıkıyor. Zane odadan odaya geçerken bana zar zor bakıyor, ifadesi dikkatle boş, sanki onu ne kadar rahatsız ettiğimi saklamaya çalışıyor.

Evinin her yönüyle değiştiğini fark ettiğimde göğsüme ağır bir şey oturuyor. Bazı duvarlar yıkılmış ve düzen tamamen farklı. Beş yıl önce burayı uykumda bile gezebilirdim. "Değiştirmediğin bir şey var mı?" Düşünmeden soruyorum, itiraf edemediğim nedenlerden dolayı aniden kendimi mağdur hissediyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve beni mutfağa geri götürürken iç geçiriyor. "Hayır." Zane bir elini saçlarında gezdiriyor, bu hareket o kadar tanıdık ki kalbimi sızlatıyor. "Sanırım üç yıl sonra tekrar değiştirmem gerekecek."

Mutfağın ortasında duraklıyor ve bana dönüyor, birbirimizi incelerken yüzünde temkinli bir ifade var. Çenesindeki hafif kirli sakala, dağınık saçlarına ve her zaman sevdiğimi bildiği gri eşofmanlarına bakıyorum.

Kaybetme duygusu beni tamamen sarıyor ve zihnim onun başka biriyle birlikte olduğu görüntülerle bana eziyet etmeye başladığında titrek bir nefes alıyorum.

"Kim o?" Sesim istediğimden daha fazla titreyerek soruyorum. "Evi yenilediğin kız." Topuklarımın çakıl taşlarından zarar görmesinden şikâyet ettiğim için tüm araba yolunu nasıl yeniden yaptığını hâlâ hatırlıyorum. Kendini adadığı bir kızın tüm evini yeniden dekore etmesi için sadece birkaç yorum yapması yeterliydi ve artık o kızın ben olmamam beni öldürüyor. Belki de hiç olmadı.

Zane bana bakıyor ve kollarını kavuşturuyor, ifadesi sertleşiyor. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor ve mideme karanlık ve çarpık bir şey yerleşiyor. "Öyle," diye bağırıyorum. "Ben senin *karınım.*"

Bir an için silahsız görünüyor ve sonra iç geçiriyor. Zane bana doğru yürüyor ve bana doğru uzandığında geriliyorum, kalbim küt küt atıyor. Elleri belime dolanıyor ve beni eskiden yaptığı gibi zahmetsizce mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor. İçgüdüsel olarak avucumu göğsüne koyuyorum, tişörtü parmaklarıma yumuşak geliyor.

Zane bacaklarımı ayırıp aralarında duruyor, ben de ona bakıyorum, kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyorum. Kaç kez böyle birlikte durmuştuk? Kaç kez elini saçlarıma dolayıp beni öptü ve sonunda beni tam da bu pozisyona getirerek bana tanrıçası olduğumu, doyamadığını söyledi?

"Öyle misin?" diye soruyor, başparmakları göğsümün hemen altını okşuyor. "Sen benim karım mısın, Celeste? Yoksa sadece birkaç yıl boyunca soyadımı paylaşmak zorunda kaldığım biri misin?"

Elimi omuzlarına doğru kaydırıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Fark eder mi?"

"Öyle. Evlilik benim için her zaman önemli olmuştur ve bu... bu gerçek bir evlilik değil."

Onu sıkıca kavrıyorum, acı ruhuma sızarken tırnaklarım ona batıyor. "Bunun ne olması gerekiyordu? Sadakatsizliğini meşrulaştırmak için bir başlangıç mı? Evliliğimiz sahte olabilir ama imzaladığımız sözleşme gerçekti. Sakın beni aldatmaya cüret etme, Zane."

Belimdeki kavrayışını sıkılaştırıyor ve eğiliyor, alnını omzuma koyarken dudaklarında yumuşak bir iç çekiş var. Zane yüzünü çeviriyor, dudakları dün gece işaretlediği noktadan geçiyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Birkaç dakika orada kalıyor ve kollarımı ona sarmak için çok istekliyim

Eskiden yaptığım gibi, sıkıca sarılmak ve kendimi onun kucağında kaybetmek. Biri bana sarılmayalı çok uzun zaman oldu ve bu tür bir yakınlığı düşündüğümden daha fazla özlüyorum.

Zane geri çekilip bana baktığında bitkin ve yorgun görünüyor. "Seninle bunu yapmaya devam etmeyeceğim," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Artık seninle bu oyunları oynamayacağım. Yapamam Celeste - hayatımın önümüzdeki üç yılını sürekli bir savaş içinde geçiremem."

Beni bırakıyor ve derin bir nefes alıyor, bir elini saçlarında gezdirirken tişörtü biraz yukarı kalkıyor ve bana karın kaslarını gösteriyor. Bana öyle kalbi kırık bir bakış fırlatıyor ki nefesim kesiliyor. "Seni aldatmayacağım," diyor bana, ses tonu samimiyetini yansıtıyor. "Hiç aldatmadım ve asla aldatmayacağım. Bana inanmaman en başta bizi ayıran şeydi. Hem bize hem de işime yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim." Bana doğru uzandı ve bir bukleyi kulağımın arkasına itti. "Bir zamanlar senin için her şeyi yapardım." Başını sallıyor, elini geri çekerken pişmanlık yüzünü gölgeliyor. "Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "En iyi arkadaşım *seninle* birlikte olduğu için onu affetmem için bana *yalvardıktan* sonra intihar edeli beş yıl oldu. Onun anısını onurlandırmak için yapabileceğin en az şey dürüst olmak. Bunca yıl sonra bunu inkâr ederek ne kazanacaksın?"

Başka tarafa bakar ve iç çeker. "Gerçekten de Celeste. Ne kazanabilirim ki?"

Elli Üçüncü Bölüm

CELESTE

İşe gitmek için giyinirken gerginliğin de ötesindeydim, beni nelerin beklediğinden emin değildim. Büyükbaba ve Büyükanne Anne birleşme için hızlıca çalıştılar, ancak şartlarından biri de Zane ve benim Windsor Hotel'in merkezinden detayları tamamlamak için birlikte çalışmamızdı.

Düğün gecemiz ve evini gezmemiz dışında Zane'i pek görmedim. Ne beklediğimden emin değildim ama nedense her gün tek başıma yemek yerken onun nerede olduğunu merak etmeyi beklemiyordum. Etrafımda hizmetçisinden başka kimse yokken, onun kim olduğuna dair ipuçları bulmak için evini dolaşıyordum.

Sabahları dağınık çarşaflarına ve başucunda bıraktığı yarı sarhoş su bardaklarına bakarak yanımda uyuduğunu biliyorum ama onu tüm hafta sonu boyunca görmedim. Muhtemelen en iyisi bu ama nedense içime sinmiyor. Benimle olmadığı zamanlarda nerede olduğunu ya da *kiminle olduğunu* merak etmekten kendimi alamıyorum.

Zane'i ön kapıya yaslanmış, gözlerini telefonundan ayırmazken bulduğumda şaşkınlıkla duraklıyorum. Telefona bakıp gülümsüyor ve daha önce sadece ona karşı hissettiğim bir duygu bana yapışıyor. *Kıskançlık*. Onu böyle gülümseten şey neydi?

Topuklu ayakkabılarımın sesiyle başını kaldırıyor, telefonunu üç parçalı lacivert takım elbisesinin iç cebine sokarken ifadesi anında temkinli bir hal alıyor. Ona bu kadar yakışmasından nefret ediyorum. "Seni işe bırakayım, çünkü

İkimiz de aynı yere gidiyoruz. Şoförüme arabanızı almasını söyledim, böylece döndüğümüzde burada olacak."

Başımı salladım ve tereddütle ona doğru yürüdüm. Bakışları çıplak kalem eteğimin ve en sevdiğim beyaz bluzumun üzerinde geziniyor, bakışları kayıtsız. Gözlerinde hiçbir takdir ifadesi olmadığında bir hayal kırıklığı hissediyorum ve bunun için anında kendimi azarlıyorum. Birbirimize karşı sessizce entrikalar çevirerek ayrı geçirdiğimiz yılların, kalan tüm duygularımı yok edeceğini düşünmüştüm. Peki neden onu gördüğüm anda geri döndüler?

Zane arabasına doğru yürüdü ve beni şaşırtarak direksiyona geçti. Biz çıkmaya başlamadan önce bile bana hep kapıyı açardı. Bunun benim ve ailesinin üyeleri dışında kimseye yapmadığı bir şey olduğunu unutmuşum. Neden bu kadar incindiğimi anlayamadan yersiz bir kayıp duygusunu içime atıp arabanın etrafında dolaşıyorum. Bu en iyi senaryo değil mi? Birbirimizle tartışmıyoruz ve o medeni davranıyor. Bu beni mutlu etmeli, ama bunun yerine kendimi onu kışkırtmak isterken buluyorum.

Şu anda kimin için kapıları açtığını ve bunun Lily için de eskiden yaptığı bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Az önce onu gülümseten şey neydi ve günlerini nerede geçiriyordu? Sadece tartışmaya yol açacak sorular sormamak için dudağımı ısırıyorum, bakışlarım ofise giderken yanımızdan geçen manzarada.

Zane bir elini saçlarında gezdiriyor ve ben de ona bakıp yan profilini inceliyorum. Her şeye rağmen onun artık benim *kocam* olduğunu düşünmek çok tuhaf. Mutfaktayken bana bakışı gözümün önünden geçerken iç geçiriyorum ve bana aşıladığı şüpheden nefret ediyorum. Açık kanıtlarla karşılaştığında bile her iddiayı reddetti ve asla aldatmadığında ısrar etti. Lily hikayesini anlatmak için etrafta olmadığı için miydi? Yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşündüğü için mi? Aradan bunca yıl geçti ama ben cevaplar bulmak yerine daha da fazla soruyla baş başa kaldım.

Arabasını park edip kontağı kapatana kadar şaşkınlığımı üzerimden atamıyorum. Zane arabadan inerken tek kelime etmiyor ve ben de aceleyle onu takip ediyorum. Binaya yaklaştıkça daha da tedirgin oluyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama omuzlarını tutuşundan, çenesinin kilitlenmesinden anlıyorum. "Bu benim özel asansörüm," diye açıklıyor başparmağını tarayıcıya bastırarak. "Doğrudan ofisime gidiyor ama her katta duruyor. Sistem ev sistemlerimize bağlı, yani bu asansörlere sadece Windsor ailesi üyeleri erişebilir. Parmak izinizi tekrar ofisime eklediğimizden emin olacağım.

evin güvenlik sistemi bu gece." Sonra bana baktı, ifadesi sertti. "Bu sefer güvenimi kötüye kullanmamaya çalış."

Dilimin ucuna bir özür geliyor ama yutkunup başımı sallıyorum. "Windsor'un aile üyeleri dışında kimsenin erişimi var mı?" Bunu sormamalıyım, biliyorum ve büyük ihtimalle içimi görüyor ama evini benimle paylaştığı gibi başka biriyle paylaşıp paylaşmadığını bilmem gerekiyor.

"Hayır," diyor, ses tonu sert. "Ben dersimi zor yoldan aldım ve kardeşlerimin de aynı hatayı yapmamasını sağladım. Artık iki kişinin imzası olmadan birini sisteme eklemek mümkün değil."

Başımı sallıyorum ve Zane'i asansörden çıkıp Mike'ın bizi beklediği ofisine kadar takip ediyorum. Mor çizgili parlak turuncu takım elbisesini görünce gözlerim açılıyor. "Bayan Harrison, sizi tekrar görmek çok güzel," diyor Mike, iki fincan tutarak. "Espresso sana, Zane," diyerek bardağı ona uzatıyor ve bana dönerek, "Sana da yulaf sütlü latte, Bayan Harrison," diyor.

"*Bayan Windsor,*" diyor Zane, sesi yumuşak. "Artık Bayan Windsor."

Gözlerim ona kayıyor ve bana eskiden olduğu gibi bakıyor, sanki ben onunmuşum ve ikimiz de bunu biliyormuşuz gibi.

"Elbette," diyor Mike. "Size Bayan Harrison demeye o kadar alışmıştım ki ağzımdan kaçıverdi. Beni affedin Bayan Windsor, sadece dilim sürçtüğü için değil, düğününüze katılamadığım için de."

Başımı sallayıp kibarca gülümsüyorum, midemdeki kıpırtıları bastırıyorum. *Bayan Windsor.* Uzun zamandır böyle çağrılmanın hayalini kuruyordum ama şimdi gerçekmiş gibi gelmiyor. "Lütfen bana sadece Celeste de."

Mike sırıtıyor ve ofise doğru eliyle işaret ediyor. "Bay ve Bayan Windsor, büyükanne ve büyükbabanız yaklaşık beş dakika içinde sizi ziyaret edecek ve bana her ikisinin de yolda olduğu bilgisi verildi. Ayrıca bu ofise bir masa daha yerleştirme talimatı aldım."

Arkasını işaret ediyor, Zane ve ben de onun görüş açısını takip ediyoruz, tam o sırada Anneannem Anne içeri giriyor, büyükbabam da peşinden. Tartışıyor gibi görünüyorlar ama bizi gördükleri anda hemen birlik oluyorlar ve anlam veremediğim bakışlar atıyorlar. "Oh, güzel," diyor Mike'a başını sallayarak. "İşte tam istediğim gibi oldu. Her zaman aklımı okuyorsun, Mikey."

Mike ona gülümsüyor, ama Zane büyükannesine bakıyor, bakışları işkence görüyor. "Bunu bana yapma," diyor sesi yumuşak. "Zaten yapmak zorundayım

onun evimde olmasına katlanamam. Beni de onunla aynı ofisi paylaşmak zorunda bırakmayın. İki şirketi birleştiriyor olmamız yetmiyor mu?"

İrkiliyorum ve nefretinin gücü karşısında şaşırarak başka tarafa bakıyorum. Beni gerçekten yakınında istemiyor. Bunun tek istisnası öfkemiz taştığında ve birbirimize dokunmakla meşgul olduğumuzda başka hiçbir şey umurumuzda olmuyor.

"Hayır," diyor büyükbaba. "Bu yeterli değil. Torunumu karar alma süreçlerinin dışında bırakmana izin vermeyeceğim. İkinizin de uyum sağlamasının en hızlı yolu bu."

Zane bana bakıyor, bakışları su katılmamış bir tiksintiyle dolu ve bu beni büzüştürüyor. Buna rağmen ona ters ters bakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Ben de bundan pek memnun değilim," diye tersliyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp yeni masama doğru yürüyorum. Sürekli birbirimize bakacak şekilde konumlandırılmış ve her nasılsa bu bana sapkın bir tatmin duygusu veriyor. Artık beni ofisinde görmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum, her gün erkenden burada olacağım.

Elli Dördüncü Bölüm

ZANE

Ofisime girdiğimde Celeste'i masasında otururken buluyorum, güzel yüzü beni anında rahatsız ediyor. Bana bakıyor ve sahte olmasına rağmen kalbimi yerinden hoplatan tatlı bir gülümseme fırlatıyor. Üç gün üst üste beni ofise kadar yendi.

Ben yataktan kalktığımda o hâlâ uyuyor oluyor ama benim birkaç tur yüzmem ya da spor salonuna gitmem için gereken sürede o hazırlanıp bensiz ofise gidiyor. Masama doğru yürürken ona ters ters bakıyorum, adımlarım gereğinden ağır.

Onunla yaşamak garipti. Ne zaman aynı odada olsak, enerji karşılıklı nefret ve dayanılması çok zor olan istenmeyen arzularla doluyor. Kendimi tamamen bitkin hissederek koltuğuma yığılıyorum. Günde en azından birkaç saat biraz huzur ve sessizlik istiyorum ve bunu onun yanında yapamıyorum. Kaçınılmaz olarak bir şey oluyor ve bana eski yaraları yeniden açan dikenli bir hakaret ya da üstü kapalı bir suçlama yöneltiyor. Ona baktığımda, eskiden benim olan kadını özlüyorum.

"Bay Windsor?"

Başımı kaldırdığımda kıdemli iç mimarlarımızdan biri olan Jill'in ofisime girdiğini görüyorum. Ona kibarca gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"*Lacara*'nın zemin katındaki yeni Fransız restoranı için son tasarım planlarını acilen istemişsiniz," dedi.

masanın önünde durmak yerine. Tabletini yere bırakıyor ve tamamen fazla yakın durarak eğiliyor.

Hemen karıma bakıyorum, bizi sadece *kıskanç olarak* tanımlanabilecek bir ifadeyle inceliyor. Gözlerinde nefretten başka bir şey görmek şaşırtıcı derecede sevindirici. Bunu yaptığımda ne kadar nefret ettiğini bildiğim için ona kibarca gülümsüyorum ve göğüs dekoltesini en iyi şekilde görebilmem için vücuduna açı veren Jill'e dönüyorum. Ofisimde profesyonel olmayan davranışlar kadar canımı sıkan başka bir şey yoktur ama bu kez görmezden geliyorum. Celeste ile tartışmak istemiyor olabilirim ama bu onu kızdırmaktan zevk almadığım anlamına gelmiyor.

"Bunlar geçen sefer onayladığınız iki konsept," diyor tabletindeki 3D görseller arasında gezinerek. "Hangisini geliştirmemi ve son haline getirmemi istersiniz? Her ikisinden de bazı yönler alıp yeni bir şey de yaratabilirim."

Kolu benimkine değince Celeste ayağa kalkıyor ve ekranın arkasına gizlendiğini fark etmediği belli olan Jill'i ürkütüyor. "Şuna bir bakayım," dedi ve oraya doğru yürüdü.

Aramıza girip beni hareket ettirmek için sandalyemi iterek kendine yer açtığında gülümsememi bastırıyorum. "Ah," diyor Jill, tabletini Celeste'den saklamak için göğsüne bastırarak. "Bunlar son derece gizli bilgiler."

Karımın yüz ifadesi fırtınalı bir hal alıyor ve ben de zorlukla bastırılmış bir zevkle onu izliyorum. Bugün yine o dar kalem eteklerinden birini giymiş, bu sefer siyah bir tane ve bunu bana eziyet etmek için yaptığından eminim. O lanet olası eteklerin içinde kıçının ne kadar güzel göründüğünün farkında olmamasına imkân yok. Ne zaman dikkatim dağılsa, onu masamın üzerine yatırsam benim için nasıl inleyeceğini düşünüyorum ve bu beni çılgına çeviriyor.

Celeste omurgasını dikleştirerek, "Tanışmıyoruz," diyor. "Ben Celeste Windsor, Zane'in *karısıyım.*"

Celeste *Windsor.* Hay sikeyim. Kulağa çok hoş geliyor, özellikle de onun o tatlı sesiyle. Benimle mücadele edeceğini, adımı almayı reddedeceğini düşünmüştüm ama hiç tereddüt etmeden evrakları imzaladı. Küçük bir parçasının hâlâ bir zamanlar hayalini kurduğumuz her şeyi isteyip istemediğini merak ettim.

Onunla aramızdaki sorun da bu. Mesafemi koruduğum sürece, ondan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlamak kolay. Ama bana bu kadar yakın durduğunda, tek düşünebildiğim onu hala ne kadar istediğim ve ne kadar güzel olduğu oluyor.

"Oh," diyor Jill, gözle görülür bir şekilde telaşlanmış. "Ben... Anlıyorum... Sizi tanıyamadığım için özür dilerim, Bayan Windsor."

Celeste başını sallıyor, sakinleşmiş görünüyor. Çok sevimli. Elimi karımın beline koyup onu kucağıma çekerken sırıtıyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben de kolumu ona dolayarak onu kendime doğru sabitliyorum. Benim açımdan kötü bir hareket, çünkü bu sadece onun seksi yuvarlak kıçını sikime doğru bastırıyor ve on saniye içinde eteklerini ne kadar dayanılmaz bulduğumu öğrenecek. "Otur," diye mırıldanıyorum, ses tonum istediğim kadar etkilenmemiş değil. "Üstünden geçmemiz gereken çok şey var. Bütün zaman boyunca o topuklu ayakkabılarınla ayakta durmak istemezsin."

Celeste kıvranıyor, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor ve ben bir elimi karnına, diğerini de eteğinin hemen altına, kalçasına koyarken sırıtıyorum. Jill şoka girmiş görünüyor ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor, ama aslında sadece kendini suçluyor. En başta benimle flört etmeye çalışmasaydı, kendini bu durumda bulmayacaktı. Bir erkek karısı kıskandığında ne yapar? Onu rahatlatmalıyım, değil mi? Şu anda Celeste'den pek hoşlanmıyor olabilirim ama yine de kendime engel olamıyorum.

Çenemi karımın omzuna yaslıyorum ve tablete bakıyorum. "İki kavram birbirinden çok farklı ama ben ikisini de seviyorum."

Celeste başını sallıyor ve düşüncelerini benimle paylaşırken görüntüleri farklı açılardan yakınlaştırıyor. Ne kadar uyumlu olduğumuzu unutmuşum. "Lacara, birinci konsept için fazla modern bir otel," diye mırıldanıyor, düşüncelere dalmış bir halde. "Ama restoranın havasına uygun olduğuna katılıyorum. Füzyon bir iç mekana ne dersiniz?"

Jill başını salladı ve not almaya başladı, bakışları birkaç saniyede bir yüzümde geziniyor, sanki Celeste'in kararları vermesine izin verdiğime inanamıyormuş gibi. Onu unutmaya çalışırken, istediğimden daha fazla işkolik oldum. İş, kontrolün hâlâ bende olduğunu hissettiğim tek yerdi ama her nasılsa bu kontrolü karıma vermek hiç de zor olmadı. "Şu aydınlatma armatürlerini sevdim," diye mırıldandım.

Celeste başını çeviriyor, dudakları yanağıma değiyor ve vücudunun nasıl gerildiğini hissediyorum. Sikim seğiriyor ve kalçalarını sıkarak bana işkence ediyor. "İkinci konsepttekiler, değil mi?" diyor tablete dönmeden önce.

Kendi kendime gülümsüyorum ve burnumu boynuna bastırmak için yüzümü biraz eğiyorum, kokusunu seviyorum. Bu günlerde bir karışım - artık sadece bal ve

Vanilya. Şu anda üzerinde özel karışımlı vücut losyonumun kokusunu alabiliyorum ve bu beni meraklandırıyor. Banyomda beliren düzinelerce küçük şişeyi gördüm, yine de benim vücut yıkayıcımı kullanıyor. Bu konuda son derece seksi bir şey var ve onu duşumda hayal ederken titrek bir nefes alıyorum, kendini benim özel kokumla sararken beni düşünüyor. Kalçasını sıkıca kavrıyorum, görüntüler bana saldırıp tüm dikkatimi çalarken sikim zonkluyor. Bacaklarını birbirine sıkıyor ve lanet olsun, biraz daha sürtünme yaratmak için ileri geri sallanmak için çok cazip geliyorum.

"Zane?" diye nefes alıyor ve ben de ona bakıyorum, yanaklarının pembeliğinin tadını çıkarıyorum. Şu anda parmaklarımı bacaklarının arasına sokarsam, onu benim için ıslanmış bulacağımı biliyorum. Onu umutsuzca istediğimi bilmek onu her zaman tahrik etmiştir ve bunun değiştiğinden şüpheliyim. "Bu konuda ne düşünüyorsun? Bu kombinasyonu beğendim ama senin de onaylaman gerekecek."

Bana her tasarımdan seçtiği çeşitli yönleri anlatmaya başladığında başımı sallıyorum. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin," diye sözünü kestim.

Bana bakmak için başını eğiyor ve gülümsüyor. "Bir şey var mı?" Başımı sallıyorum, nefesim daralıyor. "Teşekkür ederim, Zane," diyor ve yanağıma bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. Bu jest o kadar tatlı ki beni tamamen etkisiz hale getiriyor, bana eskiden geceleri ikimiz de çalışırken bana gülümseyip yüzümü rastgele öpmesini hatırlatıyor, ben kanepemde onun içine gömülene kadar dikkatimi dağıtıyor.

"Bu konuda heyecanlıyım," diyor bana şaşkınlıkla bakan Jill'e. Sanırım beni böyle görmek tuhaf - her zaman acımasız ve profesyonel olmuşken, tamamen karımın merhametine kalmışım.

Kibarca başını sallıyor ve şaşkın ama hoş bir ifadeyle ofisimizden çıkıyor, sanki Celeste sayesinde tasarımlarında bu kadar hızlı ilerleme kaydetmesinden memnunmuş gibi. Kapı kapanıyor ve Celeste geriliyor.

"O da neydi?" diye soruyor, beni itmeye çalışarak.

Onu daha sıkı tutuyorum ve elimi eteğinin altından kalçasına doğru kaydırıyorum. "Gerçekten. Neydi o, Celeste?" Parmak uçlarım yavaşça yukarı kalkarken soruyorum. Bacaklarını birbirine bastırıyor, dudaklarında yumuşak bir inilti. "Kıskandın, değil mi?"

Nefesi kesiliyor, dilinin ucunda bir inkâr olduğuna şüphe yok. Parmaklarımı sırılsıklam ipeksi iç çamaşırının üzerinde gezdirerek onu uzaklaştırıyorum. Kumaşı kenara itip işaret parmağımı klitorisine doğru sürüklediğimde inliyor. "Hayır," diye inliyor. "Ben... kıskanmadım."

Kıkırdıyorum ve eğiliyorum, dişlerim kulak memesine bakıyor. "Yalancı," diye fısıldıyorum, klitorisini yumuşakça, alaycı bir şekilde çimdiklemeden önce. O kadar kaygan ki, keşke şu anda yüzümü bacaklarının arasına gömebilseydim. Bunun için yalvarmaya çok yakınım.

Celeste masamın kenarını kavrıyor ve ayağa kalkarak kendini benden uzaklaştırıyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, bunu onun da en az benim kadar istediğinden eminim. Eteğini düzeltiyor ve birkaç adım uzaklaşıyor, yanakları güzelce kızarmış.

"Her şey böyle mi başladı, Zane?" diye soruyor, gözlerinde şehvetin son kırıntıları da temizleniyor. "Lily ile. Akşamlarınızı benimle geçirirken... günleriniz de böyle miydi?"

Gözlerim açılıyor, takım elbisemin cebinden mendilimi alıp parmaklarımı silerken kalkanım tekrar yerine düşüyor. Kendimi toparladıktan sonra ona bakıyorum, bakışlarım aynı seviyede. "Cevabımın bir önemi var mı?"

Bölüm Elli Beş

ZANE

Saatime bakıp geç olduğunu fark edince iç geçirdim. Normalde saat onda çoktan yatmış olurdum, ama bugünlerde genellikle on bire kadar eve bile varamıyorum. Celeste'i görmezden gelebilmemin tek yolu onun yakınında olmadığım zamanlar. İşyerinde beni sürekli kışkırtıyor, varlıklar, işe alım kararları ve hatta bir sonraki teklifimizin slaytlarının nasıl görünmesi gerektiği gibi küçük ayrıntılar konusunda benimle kavga ediyor. Sadece sinirlerimi bozmaya mı çalışıyor emin değilim, ama eğer öyleyse, kesinlikle başarılı oluyor.

Üç haftalık evliyiz ve kavgayı bırakmamız anlamına gelecekse her şeyi bırakıp gitmeye hazırım. Benden nefret ettiğini çok açık bir şekilde ifade ediyor ve işteyken bununla başa çıkmak daha kolay - ofisteyken şirketime verdiği tüm zararı kendime hatırlatmak daha kolay, ancak her şey yine de onun eline düşüyor. Evimizin içinde çizgiler bulanıklaşıyor ve kalbim beni gitmeyeceğim bir yöne doğru yönlendirmeye başlıyor. Her günün her saniyesinde bana eziyet ediyor.

Oturma odasına girerken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, ancak elinde bir kitapla uzandığı kanepeden bana baktığında şaşkınlıkla donup kalıyorum, seksi kırmızı geceliği vücudunu sarıyor. Sierra, Raven ve onun okuduğu bitmek tükenmek bilmeyen fantastik aşk romanları serisinin son kitabı olduğunu fark ettiğimde içimde şefkatli bir şeyler kıpırdandı. Sierra ve Raven'ın da hâlâ onları okuduğunu biliyor mu? Onları ben aldım.

Şu anda elinde olan kitabın iki ön kopyasını da aldım ve yazara her rüşvet verdiğimde aklıma Celeste geldi.

Ona doğru yürüdüğümde geriliyor ama kanepede bana yer açmak için bacaklarını geri çekiyor. Oturup kumandayı almadan önce bir an tereddüt ediyorum. Her akşam burada televizyon izliyor, yatağımızda ona katılmadan önce uykuya dalmasını bekliyordum. Nedense onunla yatmak benim için çok zor, pişmanlık çok ağır, kayıp çok zayıflatıcı hissettiriyor. Genellikle uyuyana kadar burada kalıyorum ve sabahın üçü civarında tekrar uyanıyorum.

Normalde evdeyken yatak odasından neredeyse hiç çıkmaz, bu yüzden şimdi neden burada olduğundan emin değilim. Akşamlarımı burada geçirdiğimi mi anladı? Bu da beni kızdırmak için başka bir girişim mi? Kanallar arasında gezinirken iç çekiyorum, zaten hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyorum - hiç odaklanamıyorum. Yatağımda onu düşünüp, her şeyin eskisi gibi olmasını diledikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapıp onu işle boğmaya çalışıyorum.

Celeste'in ayakları kalçama değiyor ve ben de bu gece ne sürdüğünü merak ederek parlak mor ojesine bakıyorum. Ruh haline göre ojesini sık sık değiştirmesi her zaman sevdiğim sevimli bir alışkanlıktı.

Ayaklarını tutup kucağıma koyduğumda zıplıyor, böylece içeri girdiğimde yaptığı gibi arkasına yaslanabiliyor. Ayaklarına eskiden yaptığım gibi masaj yapmaya başladığımda ikimiz de bir şey söylemiyoruz, başparmaklarım ayak kemerinin etrafında dönüyor. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve ben de tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Beş yıl boyunca kimseyi istemedim ama zihnimin istemediği tek kadına bedenim karşı koyamıyor.

Gözümün ucuyla Celeste'in sayfayı çevirdiğini görüyorum ve kendini yeniden konumlandırıyor, bacaklarının açısı eşleşen ipek külotunu ortaya çıkarıyor. Onları ıslattıkça nasıl koyulaşacaklarını hayal ederken dudağımı ısırıyorum ve içimi çarpık bir şey kaplıyor - bana duyduğu tüm nefrete rağmen hala beni de istediğini ona göstermek için derin bir ihtiyaç.

Ayaklarına masaj yapmayı bırakıyorum ve sol elimi ayak bileklerinin üzerine koyarken diğer elimi tekrar kumandaya uzatıyorum. Kendini yeniden konumlandırıyor, ayağı sikime değdiğinde dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. Geriliyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum ve yeterince eminim, sikimi yavaşça ovuyor, hareket o kadar ince ki onu bu kadar iyi tanımasaydım bunun bir kaza olduğunu düşünebilirdim.

Kanepede arkama yaslanıyorum, sol elim bacaklarının ulaşabildiğim kısımlarında neredeyse dalgın bir şekilde daireler çiziyor. Celeste iç geçiriyor ve dikkatimi çekmek istercesine sikimi daha sert itiyor. Ona bakmak için dönüyorum ve kışkırtıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. Eğer bir şey istiyorsa, istemesi gerekecek. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve lanet olsun, büyüleniyorum. Karımı, vücuduna yapışan ipeksi kırmızı geceliğiyle kanepemize yayılmış, meme uçlarının şekli kumaştan görünen bir halde görmek... Kalçalarına kadar inmiş, külotu artık açıkça görülebiliyor ve daha önce hiç bu kadar baştan çıktığımı sanmıyorum. Kitabı artık unutulmuş, sayfaları karnına bastırılmış halde bana bakıyor.

Elimi ondan çekip kanepenin arkasına koyuyorum ve topu onun sahasına atıyorum. Onunla tekrar ilişkiye girmenin bana bir faydası olmayacak ama *böyle* göründüğünde de ona karşı koyamıyorum. Ayağı sikime bilerek sürtünüyor, neredeyse acı verici bir şekilde ve bu lanet takım elbise pantolonundan çıkmam gerekiyor. Bana dokunmasına ihtiyacım var.

"Neredeydin?" diye sorar, sesi muhtaçtır. "Her gece neredesin, Zane? İşten benden önce çıkıyorsun ve seni evde hiç görmüyorum."

Çenemi sıkıyorum ve kalbim ağrıyarak ona bakıyorum. Gözlerindeki güvensizlik çok açık ve canımı yakıyor ama beni de öfkelendiriyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve diğer elimi kanepede bırakarak sağ elimle bileğini kavrıyorum. Ayağını dudaklarıma götürüp yanından öptükten sonra başımı ona doğru çevirip bileğinin hemen üstünden öptüğümde nefesi kesiliyor.

"Cevap ver bana," diyor, sesi titreyerek.

Tenine bir öpücük daha kondurup bacağından yukarı doğru ilerliyorum. "Yapmayacağım," diyorum ona, gövdemi çevirip üzerine eğilmeden ve uyluğunun iç kısmını öpmeden önce. Yumuşak tenini ısırırken elim dizini sıkıca sarıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Celeste? Kâğıt üzerinde karım olman benim üzerimde herhangi bir hakkın olduğu anlamına gelmez. Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, artık değil."

Bacağını belime doladığında ifadesi sertleşiyor. Tek bir hareketle kucağıma oturuyor, ellerini omuzlarıma koyarak kendini sabitliyor ve bu sırada kitabı yere düşüyor. "Yanılıyorsun," diyor bana, sesi tehditkâr. "Sen *benimsin*, Zane. Önümüzdeki üç yıl boyunca benimsin." Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve beni kendisine bakmaya zorluyor, bakışları talepkâr ve çaresiz.

Belini kavradım ve sıkıca tuttum. "Seni uyarmıştım," diyorum ona. "Özel işlerime karışmamanı söylemiştim."

Yüzünde acı beliriyor ve tüm içgüdülerim kelimeleri geri almamı söylüyor. Gözleri ihanetle doluyor, ardından gözyaşları parlıyor ve bu beni kahrediyor. "Kim o?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Ben burada senin evinde tek başıma otururken sen kiminle yemek yiyorsun? Bugünlerde kimin için yemek yapıyorsun, Zane?" Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla yakalıyorum. Yüzünü nazikçe kavrıyorum ve iç çekiyorum, tüm öfkem anında boşalıyor. "Meraktan delirecekmişim gibi hissediyorum," diyor bana, sesi kırılarak.

Alnımı onunkine değdiriyorum ve sertçe yutkunuyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Pazartesi günleri Sierra, Salı günleri Lex, Çarşamba günleri Luca ve Val, Perşembe günleri Ares ve Raven, Cuma günleri de Faye ve Dion. Cumartesi günlerini ailenizin evinde geçiriyorsunuz, ben de o zamanlar evdeyim ve Pazar günleri de büyükannemin evindeyim. Aslında seni de yanımda getirmem gerektiği konusunda beni birkaç kez uyardı ama ben onun isteklerini görmezden geldim."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor, güzel kehribar renginde bir miktar şüphe kök salıyor. "Onlarla akşam yemeği yesen bile, sen... geç saatlere kadar yatağa gelmiyorsun."

Öfke omurgamdan aşağı akıyor ve bizi ters çevirmeden önce kalçalarını tutuyorum. Sırtı kanepeye çarptığında nefesi kesiliyor ve bacaklarım onunkilerin arasında olacak şekilde üstüne yerleşiyorum. Bileklerini kavrayıp başının üzerinde sabitliyorum, öfke alevleri içimi yalıyor. "Yani ilk düşüncen seni aldatıyor olmam, öyle mi?"

Gözlerinde yanan aynı öfkeyle bana bakıyor. "Bu ilk kez olmazdı."

Dişlerimi sıkıyorum ve alt dudağını ısırmak için eğiliyorum, dokunuşum cezalandırıcı. Bir an donup kalıyor ve sonra beni öpüyor, bacakları kalçalarıma dolanıyor, bana açılıyor, dili alay ediyor, yalıyor. İnliyorum ve dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynuna doğru sürüklüyorum. "Sen delisin, bunu biliyor musun?" Sertçe emmeden önce mırıldanıyorum, ona sahip olmak istiyorum. "Senden başka kimseyi istemeyeceğim Celeste. Hiç istemedim."

Sikimi içine sokuyorum ve kendimi ona bakabilecek kadar yukarı itiyorum. "Bunu hissediyor musun, Celeste? Beni sonsuza kadar kızdırdığında bile beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun?" Dudağını ısırıyor, bakışları şaşırtıcı derecede savunmasız. "Bunu bana sadece sen yapabilirsin, Celestial. *Sadece sen*.

Hayatımızın hangi evresinde olursak olalım, ne olursa olsun ya da senden ne kadar nefret edersem edeyim - ben sadece seni istiyorum."

Bunu ona pek çok kez söyledim ve beş yıl önce yıkıldım ve bana inanması için yalvardım, kelimeleri defalarca tekrarladım. O çekip gittiğinde bir daha asla yapmayacağıma dair kendime yemin ettim, ama işte buradayım, bir kez daha onun güvensizliğini ortadan kaldırmak için çaresizim. Üzerimde sahip olduğu güçten nefret ediyorum. Kahretsin, her şeye rağmen onu hâlâ seviyor olmaktan nefret ediyorum.

Bileklerini bırakıyorum ve ellerimin vücudunda gezinerek göğüslerini avuçlamasına izin veriyorum. Nefes nefese bana uzanıyor, parmakları yüzümün kenarında geziniyor, sonra beni kendine çekiyor ve dudakları yeni keşfettiği çaresizlikle dudaklarımı buluyor. Beni öptüğünde inliyorum, bacakları etrafımda sıkılaşıyor, sanki beni daha yakın istiyor. Celeste'in elleri vücudumu keşfediyor, önce kravatımı çekiştiriyor, ardından pantolonumu çıkarmak için bu amacından hızla vazgeçiyor. Aletimi serbest bırakıp elini sıkıca etrafına sararken alt dudağını dişlerimin arasında emiyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıp ona bakıyorum, kendimi ön kollarımın üzerinde tutuyorum. Bunu yapmamalıyız, ama ben de duramıyorum, bana bir şey kanıtlamama ihtiyacı varmış gibi bakarken değil. Celeste iç çamaşırını kenara itip sikimi istediği yere yönlendirirken yalvarırcasına bana bakıyor.

Sıcak ve ıslak hissi karşısında keskin bir nefes alıyorum, ucu içeri sokmaya karşı koyamıyorum. O kadar güzel inliyor ki, ben bir santim daha içine iterken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bedenim ve zihnim savaş halinde.

"Bir kez olsun bir konuda haklısın Celeste." Gözlerinde merak titreşiyor, ben daha da içine girdiğimde şehvet onu bastırıyor. "Ben her zaman senin oldum," diye fısıldıyorum, ileri atılmadan ve kendimi karımın derinliklerine gömmeden önce.

Bölüm Elli Altı

ZANE

"Hayır," diyor Celeste, kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak bana bakıyor. "O oteli portföyümüzde tutmak istiyorum. Bu bir birleşme - kendi başına seçip karar veremezsin. Birlikte karar vereceğiz."

Duruşunu taklit ediyorum ve ona ters ters bakıyorum. Birkaç hafta önce evdeki kanepede paylaştığımız o andan beri aramızda hiçbir şey değişmedi. Geç saatlere kadar dışarıda kalmaya devam ettim ve o zamandan beri bu konuyu açmadı, ikimiz de o gece hiç yaşanmamış gibi davrandık.

Gerçi artık onu okumak biraz daha kolay. Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama şimdi fark ediyorum ki ona profesyonel benliğimden başka bir şey vermeden çok fazla zaman geçtiğinde, tedirgin oluyor ve işte benimle tartışmaya başlıyor. Birlikte uyuduktan kısa bir süre sonra, birlikte bir imparatorluk kuracağımızı düşündüğüm zamanlardaki kadar verimli çalıştık. Haftalar kişisel bir konuşma yapmadan, evde birbirimizi çok fazla görmeden geçtikçe, tavrı değişiyor ve sadece bir tepki almak için beni geçmeye başlıyor. Eskiden birlikte çalışmak bu kadar zorlaştığında beni sinirlendirirdi, ama şimdi sadece eğlendiriyor. Benim ilgimi çekmek istiyor ve bunun farkında bile değil, bunu asla kabul etmez.

"Bu boktan zarar eden otelinizi finanse etmek zorunda olan ben olduğum için seçim yapma hakkım var."

Ayağa kalkıyor ve öne doğru eğiliyor, avuçlarını masasının üzerine koyuyor. Gözleri böyle parladığında çok güzel oluyor, uzun kıvırcık saçları vücudunu çerçeveliyor. Bugün siyah bir elbise giymiş ve sabahtan beri altında ne olduğunu merak ediyorum. "Son baktığımda senin *karındım,*" diyor bana, tehditkâr bir ses tonuyla. Bana bu küçük gerçeği hatırlatmasına bayılıyorum, bugünlerde bunu daha sık yapıyor. "Senin olan benimdir ve bunu ben finanse ediyorum."

Gülümsememi geri alıyorum. "Benim imzam olmadan değilsin."

Masasının etrafında dolaşıyor, uzun bacaklarını bana sergiliyor ve lanet olsun, masamın üzerinde çok güzel görünürlerdi. Onu incelediğimi fark ettiğinde bakışlarında bir şey değişiyor ve yüz hatlarımı düzeltiyorum, peşinde olduğu şeyi ona vermeyi reddediyorum. Her geçen gün mesafemi korumak daha da zorlaşıyor ama bugün başarısız olacağım gün değil. "Başının üzerinden geçeceğim," diyor bana, dizini bacaklarımın arasına, koltuğumun kenarına yerleştirerek. Onu yakalamak ve o seksi elbisesinin içinde sikime binmesini sağlamak için çok istekliyim ama yapmıyorum.

"Dene beni. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Bana manevi değeri olduğunu söylediğin varlıkların hiçbirine dokunmadım, ama bu seferkini sırf cehennem için saklamak istiyorsun. Buna izin vermeyeceğim."

Ellerini omuzlarıma koyuyor, ben de arkama yaslanıp sadece onu izliyorum ve belini tutma isteğime direniyorum. Ona dokunmamam onu rahatsız ediyor. Bu benim en sevdiğim şey haline geldi - onun öfkelenmesini ve bana saldırmasını izlemek. Sözde öfkeyle ellerini üzerimde gezdiriyor ve ben ona dokunmamakta direndikçe o daha da sinirleniyor. Bu çok güzel. "Yani sana bunun manevi değeri olduğunu söylersem, almama izin verecek misin?"

Sözleri karşısında gözlerim parlıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor, benim çılgın karım. Dizini yavaşça öne doğru kaydırarak sikimi sıyırıyor. "Onu almama izin verecek misin, Zane?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, dizi bana böyle baskı yaptığında beni ne kadar sertleştirdiğini saklayamıyorum. Muzaffer bir şekilde gülümsüyor ve bir an için her şeye rağmen başarabilir miyiz diye merak ediyorum. Beni hâlâ istiyor, bu çok açık. Büyükanne ve büyükbabalarımızın umduğu gibi geçmişin üstesinden gelebilmemizin bir yolu var mı? Birbirimize yeniden güvenmeyi öğrenebilir miyiz? İnşa ettiğim her şeyi neredeyse tek başına yok etti ve ben ilk seferinde zar zor hayatta kaldım.

"Hayır," diyorum ona. Ellerim beline dolanıyor ve onu nazikçe itiyorum.

Celeste'in gözleri genişliyor, şaşkınlık ve biraz da incinmişlikle parlıyor. "Neden? Eğer restore edersek, kolayca kârlı hale gelebilir."

Başımı sallıyorum ve sandalyemi geriye doğru yuvarlayarak aramızda daha fazla mesafe yaratıyorum. Yüz ifadesi kapanıyor ve kollarını kavuşturuyor, duruşunda kesinlikle savunmasız bir şey var. "Öyle bile olsa, yatırım yapabileceğimiz daha iyi şeyler var. Bu mülk artık markamıza uygun değil ve başka bir şeye yatırım yaparsak daha yüksek getiri elde ederiz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun Celeste."

Bakışları yüzümde geziniyor ve bir an için beni dikkatle inceliyor. "Haklısın" diyor ve beni şaşırtıyor. Bir elini saçlarına gömüyor ve titrek bir nefes alıyor, gözleri bir anlığına kapanıyor. Gözlerini tekrar açtığında, yüzünde diğer herkese verdiği aynı boş ve profesyonel ifade var. Anında kalbimi sızlatıyor ve o zaman anlıyorum - ben de aynı şekilde davrandığımda onun için böyle mi hissediyorum?

"Özür dilerim, Zane," diyor, kolları yana düşüyor. "Ne düşündüğümden emin değilim." Ne için özür dilediğini anlayamıyorum, kötü yatırım çağrısı için mi, yoksa az önce bana dokunduğu için mi? Belki de her ikisi içindir.

Dönüp bir adım uzaklaşıyor ama bileğinden tutup onu yerinde tutuyorum. Celeste donup kalıyor ve kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bakıyor. "Alabilirsin," diyorum ona, sözcükler iyice düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarımdan dökülüyor. "Otel. Eğer istiyorsan, senin olsun."

Şaşkınlıkla bana göz kırpıyor, ama sonra yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve gözlerinde umuda benzer bir şey parlıyor. Lanet olsun. Pes ettim. Bir *kez daha*. Bu irade savaşında her zaman kaybedeceğim, çünkü bu onun böyle gülümsediğini görmek demek.

"Hayır," diye mırıldanıyor, sesi o kadar tatlı ki. "Sorun yok. Haklısın, Zane. Bu iyi bir yatırım değil. Ondan kurtulmalıyız."

Ona gülümsüyorum, kalbim birkaç dakika öncesine göre daha hızlı atıyor. İlk seferinde zar zor kurtulmayı başardığım bir bağımlılık yaratıyor. Celeste benim için tehlikeli, ama ne kadar mücadele edersem edeyim, bu savaşı kaybediyorum.

Telefonum çaldığında bileğini bırakıyorum, telefonu açtığımda yüzümde kaşlarımı çatan bir ifade beliriyor. "Alo?"

"Zane," diyor Clara. Bakışları merakla titreyen Celeste'e bakıyorum. "Bana bir özür borçlusun."

Gözlerim açılıyor ve telefonumu iki elimle kavrıyorum. "Ne oldu?" Kayınvalideme soruyorum, biraz paniklemiş bir şekilde. "Ben ne yaptım ki?"

"İki aydan fazladır kızımla evlisin ve seni davet ettiğim Cumartesi yemek kurslarına gelmiyorsun. Bir garip mazeret daha duyarsam, seni kendim sürükleyerek getireceğim. Anlatabildim mi?"

Boğazımı temizliyorum ve Celeste'den uzaklaşarak dik oturuyorum. "Yemin ederim bunu ilk kez duyuyorum," diye açıklıyorum, ses tonum onu yatıştırmaya hevesli. "Seni ziyaret etme isteğini asla geri çevirmem. Böyle bir şey olduğu için gerçekten üzgünüm."

Clara bir an sessiz kalır ve sonra oflar. "*Celeste,*" diye tersledi. "Sana hiç söylemedi, değil mi?"

"Hayır, korkarım değil."

Clara iç geçiriyor. "O seninle

mi?" "Evet."

Kıkırdıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Pekâlâ. Bakalım bu sefer bana nasıl bir mazeret sunacak. Kızım bana yalan söylediğinde neler olduğunu öğrenmek üzere. Cumartesi sabahı orada olmanı bekliyorum ve geceyi burada geçireceksin. Anlaşıldı mı?"

Kıkırdıyorum ve yüzündeki kızgın, anne bakışını hayal ederken pencereden dışarı bakıyorum. Onu özlemiştim. Celeste ve ben çıkarken, anneme en yakın olan şey oydu ve itiraf etmek istemesem de ilişkimizi onarabileceğimizi umuyordum. "Anlaşıldı," dedim ona. "Cumartesi günü görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve Celeste kollarını kavuşturmuş, olduğu yerde sabit duruyor. Karıma bakıyorum, bakışlarındaki öfke ve güvensizliği fark ediyorum. İşte bu yüzden aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti, çünkü ayrı düştüğümüzde bizi biz yapan sağlam temeli yıkmıştık.

Elli Yedinci Bölüm

CELESTE

"Neyin var tatlım?" Annem soruyor, bakışları araştırıyor. Başımı sallıyorum ve yüzüncü patatesimi soyuyorum. Annem bugün beni her zamankinden çok daha fazla çalıştırıyor ve soyduğum her patatesle daha da huysuzlaşıyorum.

"Evet, her zamankinden daha da sinir bozucusun," diyor Archer video üzerinden, kendi mutfağında dururken.

"Bir *şey yok,*" diye tersliyorum. Zane'in nerede olduğunu ve birkaç gün önce telefonda kiminle konuştuğunu merak etmeden duramıyorum. Sesi çok tatlı, çok şefkatliydi ve bana hissettirdikleri eşi benzeri görülmemişti. Bu sadece kıskançlık değildi, kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeme neden oldu sanırım. Sesindeki gerçek şefkat beni her şeyden daha fazla yerime oturttu.

Orada durmuş, kulaklarıma hitap etmeyen bir konuşmayı dinlerken kendimi zavallı hissediyordum. O zamandan beri her gün, çılgın teoriler zihnimi meşgul etti. Elimde aksi yönde kanıtlar varken bana asla aldatmadığını, aldatmayacağını söyleyip duruyor. Bunu tekrar yapacağını biliyordum ve bu sefer kim olduğunu bulma arayışında kendimi kaybettiğimi hissediyorum. Onu istemekten korkuyorum, işaretleri yine kaçıracağımdan korkuyorum ve bu beni deli ediyor.

Kapı açılıp babam içeri girdiğinde kendimi toparlıyorum, sesi neşeli. Hemen arkasında bir çuval patates daha taşıyan Zane'i gördüğümde parmağım kayıyor. Soyacak derime baskı yaparken acı içinde tıslıyorum,

beni ısırdı. Parmağımın ucunda küçük bir damla kan birikiyor ve Zane elindeki poşeti düşürüyor.

"Tanrı aşkına, Celeste. Daha dikkatli olamaz mısın?" diye çıkışıyor, bana doğru koşup elimi tutmadan önce, parmağımı kaldırıp emerken bakışları endişeli.

Şok içinde ona bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, ses tonum mağdur edici.

Kaşlarını kaldırıyor ve parmağımı çekip bakıyor, kanamanın durmasından memnun. "Kayınvalidem ziyarete gelmemi istediğinde itaat ederim. Senin aksine, kendimi koruma konusunda sağlıklı bir beceriye sahibim."

Suçluluk duygusu içime çöküyor, hemen ardından anlayış ve sonra da rahatlama geliyor. Bana bilerek gülümsüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Biliyordu, değil mi? Kıskanacağımı biliyordu. Zane eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Annenle başımı tekrar belaya sokmadan önce iki kez düşünsen iyi olur," diye uyarıyor, dişleriyle kulağımı sıyırmadan önce, dokunuşu cezalandırıcı.

"Hey!" Archer bağırıyor. "Kız kardeşimden uzak dur, pislik.
Benim evimde böyle şeyler yapma."

Zane geri çekiliyor ve sessiz düğmesine basmak için uzanıyor, bu da annemi güldürüyor. "Zane," diye uyarıyor. "Kayınbiraderinin sesini aç, olur mu?" Eli Zane'in koluna dolanıyor, gözlerinde hoşgörülü bir bakış var.

Babam ekrana bakıp kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bunca zaman sesini kısabilir miydim?" diye soruyor, şok olmuş bir halde. Archer ekranda öfkeleniyor, şüphesiz Zane'e durmadan küfrediyor ve ben bir kahkaha patlatıyorum, kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şeyle dolup taşıyor - *mutluluk*.

Zane bana bakıyor, bakışları merakla dolu ve eli belimi sarıyor, yüzünde tatlı bir gülümseme var. Düşünmeden ona yaslanıyorum, bu anın tadını çıkarmak istiyorum - tıpkı eskiden olduğu gibi, ailem nihayet ilişkimizi kabul ettikten sonra cumartesi günleri buraya birlikte geldiğimiz zamanki gibi. Bu kaygısız hissi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Zane onun komutunu duymazdan gelip Archer'ın sesini açmak için uzandığında annem gözlerini deviriyor. "Tek kelime etme," diye onu uyarıyor ve o da dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Zane'i göz ucuyla kardeşime sırıtırken yakalıyorum ve bu kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Archer'ın arkadaşlıklarının bozulmasından dolayı incindiğini biliyorum ama onlara bakınca

Şimdi, hasarın bir kısmının zaman içinde geri alınıp alınamayacağını merak ediyorum. Bu bana hissetmemem gereken bir umut veriyor.

"Bırak ben yapayım," diyor Zane, soyacağı benden alarak. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, düşüncelerimden sıyrılıyorum. Özlem beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor ve bir an için Lily'nin Zane'i affetmeyeceğim hiçbir şey olmadığını söylerken haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır," diye araya giriyor annem. "Seni davet ettiğim konusunda bana yalan söyleyecek cesareti vardı, bu yüzden evdeki bütün patatesleri kesecek."

Şok içinde dudaklarımı aralıyorum ve kabuğu soyulmuş patateslerimden birini havaya kaldırıyorum. "Yani bunu yapmak zorunda olmam onun suçu mu?" Öfkeyle soruyorum. Patatesi yere çarpıyorum ve Zane'e ters ters bakıyorum. Bana sırıtmakla yetiniyor, yüz ifadesinden öfkemden etkilenmediği, hatta biraz eğlendiği anlaşılıyor.

"Hayır," diye tersliyor annem. "Bu *senin* hatan. Gözlemevi için çiftlikten taze gübre toplaması gerektiğini söylediğinde fark etmeliydim."

Zane kaşlarını kaldırıyor ve beni daha sıkı kavrıyor, başını bana doğru eğerken beni kendine çekiyor. "*Ne oluyor Celeste?*" diye fısıldıyor ama yeterince yumuşak değil çünkü annem başını sallayıp iki avucunu da tezgâhın üzerine koyuyor.

"*Evet.* Bana kendi inekleriniz olduğunu söyledi ve siz-"

"-Ben keserim," diye araya giriyorum, bir patates tutarak. "Ben keserim, tamam mı?

Hepsi."

Archer kahkahayı patlatıyor ve babamın da gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptığını görüyorum. Zane'in neden bize katılamayacağına dair bahanelerim tükenmeye başlamıştı ve annem cevaplarımı hiç sorgulamadığı için biraz daha yaratıcı olmaya başlamıştım. Milyon yıl geçse de bu konunun açılacağını hiç düşünmemiştim.

"Sevgilim," diye mırıldanıyor Zane, sesi alçak ve tehditkâr. "Bana *inek boku* toplamakla meşgul olduğum için gelemediğimi ima etmediğini söyle."

Beceriksizce öksürüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. "Asla yapmam," diyorum ona bakarken, masum görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bakışları yüzümde geziniyor, bir an dudaklarımda duraklıyor, sonra tekrar gözlerime yöneliyor. Bana eskiden baktığı gibi, beni çok sevimli buluyormuş gibi bakıyor ve bu kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Kesinlikle öyle," diyor babam ve dudaklarım şokla aralanıyor.

Gözlerimi Zane'den ayırıp babama dik dik bakıyorum, o da bana gülümsemekle yetiniyor. "*Baba*," diye hayıflanıyorum, ses tonum ihanet

duygumu yansıtıyor. Babam gülüyor,

Ben de istemsizce gülümsüyorum, onun neşesine şaşırıyorum. Clifton'la nişanlandıktan sonra ilişkimiz gerilmişti ama şimdi normale dönmüş gibi görünüyor ve nedenini tam olarak kestiremiyorum. İkisi arasında en az hoşlanması gereken kişi Zane, ama durum öyle görünmüyor.

Zane'in omzu benimkine değiyor ve bir patates alıp zahmetsizce soyarken başını sallıyor. Onun bu işte ne kadar hızlı ve iyi olduğunu fark ettiğimde sinirli bir bakış fırlatıyorum ve o da kıkırdıyor, bakışları şefkatle dolu. Yıllardır bana bu şekilde bakmamıştı ve bu kalbimi garip bir şekilde acıtıyor.

Birkaç dakika boyunca sessizce birlikte çalışıyoruz ve patateslerimiz bitene kadar annemle babamın birkaç saniyede bir bize gizlice baktıklarını fark ediyorum, bakışları meraklı.

"Yemekten önce bir içkiye ne dersin, Zane?" Babam söyledi.

İkisi arasında sözsüz bir şeyler geçiyor ve Zane soyma makinesini yere bırakıyor, omuzları geriliyor. "Elbette," diyor gülümsemeye zorlayarak.

Kocamın uzaklaşmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum, merak içimi kemiriyor. "Bırak onu," diye uyarıyor annem, bana bir patates daha uzatarak. Hiç konuşmadan ondan patatesleri alıyorum, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederken içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Bölüm Elli Sekiz

ZANE

Celeste, Archer'ın da oynayabilmesi için elektronik bir kart oyunu oynadığımız kanepeden kalkarken, "Gitmeliyiz," diyor.

"Hayır," diyor Clara, kaşlarını kaldırarak. "Sen burada kalıyorsun."

Celeste'in gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerinde rahatsızlığa benzer bir şey parlıyor, sanki benim için üzülüyormuş gibi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor tereddütle. "Zane'in yarın planları var."

Kayınvalidem bana bakıyor, yüz ifadesi sözümü tutmamam için beni cesaretlendiriyor. "Burada kalacaksın, değil mi?" diye soruyor, sesi keskin.

"Evet, hanımefendi, anlaştığımız gibi."

"Ve senin planların yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Akşama kadar olmaz. Akşam yemeği için büyükannemin evine gitmem gerekecek ama onun dışında boşum."

Clara kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırarak Celeste'e bakıyor. Karım bana çaresiz bir bakış fırlattığında gülümsememi bastırıyorum. İnek boku hikâyesini unutmadığım için omuz silkmekle yetiniyorum. "Aklıma geldi de," diyor Clara. "Soyulması gereken bir demet soğanım var. Yarın için harika bir görev gibi görünüyor Celeste, planın falan olmadığına göre."

Karımın omuzları yenilgiyle çöküyor ve beni tahrik eden nefret dolu bir bakış fırlatıyor. "Evet, anne."

"Zane'i yukarı çıkar," diye emrediyor Clara. "Bugün çok çalıştı, tüm o yemek hazırlığına yardım etti. Eminim biraz dinlenmek istiyordur. Dondurucu dolu.

onun sayesinde aylardır."

Celeste ağzı açık bir şekilde annesine bakıyor ve elini *ne halin varsa gör dercesine* havaya kaldırıyor, ikimiz de işin çoğunu onun yaptığının farkındayız. Yüzündeki o sevimli, öfkeli ifadeye ve güzelce kızarmış yanaklarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ayağa kalkarken Clara'ya "Benim için zevkti," diyerek yangına körükle gidiyorum.

Celeste salondan hışımla çıkmadan önce bana ters ters bakıyor ve ben de onu takip ederken sırıtıyorum, onu bu gece özellikle çok sevimli buluyorum. Beni üst kata götürüyor ve daha önce burada bulunduğum tüm zamanları hatırladığımda gülümsemem eriyor - her çalınan öpücük, tüm gizlice dolaşmalar çünkü birbirimizden tek bir gece bile uzak kalamadık.

İçgüdüsel olarak sahanlıkta sağa, misafir odasına doğru dönüyorum ve o bileğimi tutuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Biz evliyiz," diye fısıldıyor ve beni yatak odasına doğru çekiyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, babasının ilk birkaç hafta boyunca kızının arkasından iş çevirdiğimden endişelenerek yaptığı sayısız kontrolleri hatırlıyorum
- ki öyleydim.

Onu sessizce odasına kadar takip ederken kalbim hızla çarpıyor, midemin çukuruna bir miktar sinir yerleşiyor. Evlendiğimizden beri onunla yatağa girmemiştim. Bu konuda bir şeyler çok samimi hissettiriyor ve bugünlerde aramızdaki sınırları sağlam tutmak yeterince zor.

Beni odasına çekerken omzunun üzerinden bakıyor, eli hala bileğime sarılı, sanki beni zorlamazsa onu takip etmeyeceğimden korkuyor. Kapı arkamızdan kapanıyor ve gözlerim masasının üzerindeki gece çantama takılıyor. Onu daha önce misafir odasına koymuştum ama belli ki biri yerini değiştirmiş ve şaşkınlığına bakılırsa Celeste olduğunu sanmıyorum.

Kapısına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, istemeden de olsa bileğimi onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. "Açıklaman gereken bazı şeyler var, sevgili karıcığım."

Bana dönüyor ve yüzünü pembeye boyayan allık beni anında büyülüyor. "Ben... um... ne hakkında?"

Bana o kadar tanıdık ve masum bir bakış attığında gözlerimi kısıyorum ve bir gülümsemeyi bastırıyorum. "İnek boku, ha?"

"Bu konuda," diyor sesi tizleşerek. "Ben... şey... kesinlikle açıklayabilirim."

"Öyle mi?" Ne tür bir hikâye uyduracağını merak ediyorum. Bu alışkanlığı zamanında Sierra'dan edinmiş. Çılgınca ama garip bir şekilde inandırıcı hikayeler uyduruyor.

Bir şeyden kurtulmaya çalışırken hikayeler. Bunu hâlâ yapıyor olması çok sevimli.

Celeste gergin bir şekilde gülüyor ve bir buklesini kulağının arkasına itiyor. "Yani, bilmiyorum, bir şekilde mantıklı geldi?"

Elini tutup kendime doğru çektikten sonra bizi ters çeviriyorum, böylece onu kapıya doğru itmiş oluyorum. "Evet?" Mırıldanıyorum, yüzüm onunkinin üzerinde geziniyor. Bana karşı çok yumuşak, çok *mükemmel* hissediyor. "Sadece taze gübre toplamak için inek satın almam tam olarak nasıl mantıklı geldi?" Eğlendiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama çok zor. Ona ilk kez böyle aşık olmuştum ve her şeyin yeniden olduğunu hissedebiliyorum. "Annene benim hakkımda başka hangi yalanları söyledin, ha?"

Gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yapıyor ve sonra kendini tutamayarak kahkahayı patlatıyor. Sevincinin sesi kalbimi hızlandırıyor ve ellerim bileklerine dolanıyor, başının üzerinde sabitliyor, karşılığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Çok komik, ha?"

Başını sallıyor, göğsü benimkine bastırıyor. O da benim kadar zor nefes alıyor ve birkaç saniyeliğine sadece bu anda var olmak çok kolay. "Ona tüm gübreyi bizzat senin seçtiğini ve seran için istediğin gübreyi seçmek için bir süreç geçirdiğini söyledim."

Kıkırdıyor ve ben alnımı onunkine değdiriyorum, kendi gülümsemem serbest kalıyor. "Çılgın kız.". Burnum onunkine değiyor ve kahkahası kesiliyor, nefesi kesiliyor. Geriliyor ve yüzünü eğerek dudaklarını benimkilere değdiriyor, sonra geri çekiliyor, sanki içgüdüsel olarak hareket etmiş ve kendini tam zamanında yakalamış gibi. Sertçe yutkunuyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Onu öpmek çok kolay olurdu ama lanet olsun, bunu yapmaya devam edemeyiz. Eğer teslim olmaya devam edersem ondan asla uzaklaşamayacağım.

Bileklerini bırakıp geri çekiliyorum ama aramıza daha fazla mesafe koyamadan eli benimkine dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. Gözlerimi kaldırıp ona bakmadan önce birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyorum. Bakışları derin bir ihtiyaçla dolu, yerine getirmek için çaresiz olduğum bir ihtiyaç ve en iyi çabalarıma rağmen, başka tarafa bakamıyorum.

Celeste bir adım daha yaklaşarak yarattığım mesafeyi kapatıyor. Boştaki eli göğsümden yukarı ve enseme doğru kayıyor, parmak uçlarına yükselirken bakışları yalvarıyor. Elleri ensemden saçlarıma doğru kaymadan önce dudakları tereddütle bir, iki kez dudaklarıma değdiğinde titreyerek nefes veriyorum. Beni usulca öptüğünde inliyorum, dokunuşu şefkat ve pişmanlıkla dolu. Ona karşı koyamıyorum - asla koyamadım. Bir öpücük gömdüğümde inliyor.

Elimi buklelerinin arasına sokup onu öpüyorum, dokunuşum sert ve öfkeyle karışık. Bunca yıl sonra bile onu inkar edemiyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Celeste'in eli benimkinden kurtuluyor ve bana bakmak için arkasına yaslanıyor, her iki avucunu göğsüme koyarken nefes alış verişi düzensiz, dokunuşu gömleğimin kumaşını ısıtıyor. Parmakları üstteki düğmeye gittiğinde bir nefes çekiyorum. Düğmeyi çözüyor, bakışları hararetli. O aşağı doğru inerken büyülenmiş gibiyim, kalbim çılgınca atıyor.

O yarısına gelene kadar kendime gelemiyorum ve ellerim onunkilere dolanıyor, onları yerinde tutuyor. "Ne yaptığını bilmiyorsun," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

İndirdiği kirpiklerinin arasından bana bakıyor, bakışları hararetli. "İstiyorum," diye söz veriyor ama muhtemelen yapamıyor. Ellerini bırakıyorum ve gömleğimin düğmelerini çözmeyi bitiriyor. Gömleğim açılıyor ve titreyen avucunu göğsümün ortasına yerleştiriyor, aşağı doğru inerken dokunuşu okşuyor.

Celeste yakalarımı tutup kumaşı omuzlarımdan iterken titreyerek nefes alıyor, ancak kalbimin üzerindeki, ondan sakladığım dövmeyi görünce donup kalıyor. Kendisine çarpıcı bir benzerlik gösteren, kanatları zifiri karanlık ve bozulmuş tanrıçayı gördüğünde gözleri açılıyor. "Nedir bu?" diye fısıldıyor, parmaklarının ucuyla dövmemin izini sürüyor.

"En büyük pişmanlığım."

Bakışları benimkilere kayıyor, elini ensemde gezdirirken gözlerinde acı titreşiyor. Bir süre tereddüt ediyor ve sonra beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımı buluyor. Her kırmızı bayrağı görmezden gelerek teklifini kabul ederken inliyorum.

Onu yukarı kaldırmak için belinden tutuyorum, ona daha yakın olmak istiyorum ve o da bacaklarını anında kalçalarıma doluyor. Celeste beni öperken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, dokunuşu sabırsız ve çaresiz.

Bana açılırken vücudu benimkine doğru hareket ediyor, dokunuşu bana söylemediği her şeyi söylüyor. Onu yatağına taşırken karım gömleğimi tamamen yırtıyor ve ellerim elbisesinin altına kayıyor. Bacaklarını etrafımda sıkıyor ve kollarını kaldırarak çıkarmama yardım ediyor. "*Siktir,*" diye inliyorum altına giydiği güzel beyaz danteli gördüğümde. Dudakları tekrar benimkileri buluyor, dokunuşu acil, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

O hala kucağımdayken yatağına oturuyorum ve beni geriye doğru itiyor, bakışları dövmeme geri dönüyor. "Demek bu yüzden hep yarı çıplak kalıyorsun," diye fısıldıyor üzerime eğilip göğsümü öperken. Keskin bir nefes alıyorum ve kıçını tutuyorum, yoğuruyorum ve alay ediyorum,

dokunuşum sert.

Celeste beni öpmeye devam ediyor, eskiden yaptığı gibi yavaşça göğsümde ilerliyor. Çok sarhoş edici. Boynumun hassas bir yerini ısırıyor ve ben kendimi tutamayarak inliyorum.

Tekrar yapıyor ve bir elimi saçlarına gömüp kabaca yumrukluyorum. "Baş belası," diye inliyorum. Gülüyor ve oturuyor, bacaklarını karın kaslarımın üzerine yayıyor. Külotunun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve bu beni çılgına çeviriyor. Celeste gözlerimin içine bakıyor, bakışları şefkatle dolu ve derin bir özlem gibi görünen bir şey, fiziksel olanın ötesine uzanan bir şey.

Arkasına uzanıp sütyenini çözerken gözlerimin içine bakıyor ve sütyeninin düşmesine izin veriyor. "*Siktir*." Ona büyülenmiş gibi bakıyorum ve gözlerindeki bakış bana ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyor.

Onu tutup sabırsızca ters çeviriyorum, sırtı yatağa çarptığında nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum. Parmaklarımı külotunun kemerine doladığımda dudağını ısırıyor, külotunu yavaşça çıkarırken nefes alış verişi düzensizleşiyor. Beş yıl oldu ve onu hiç bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.

Yıllar sonra ilk kez onu tamamen çıplak gördüğümde nefesimi içime çekiyorum. Benim güzel Celestial'ım, ruhani bir kadın. "Sen de," diye yalvarıyor ve ben sırıtarak takım elbisemin pantolonunu aceleyle çıkarıp bacaklarının arasına diz çökmeden önce kıyafetlerinin üstüne atıyorum.

Karım gözlerini sikime diktiğinde inliyor ve bacaklarını belime sarıp beni daha yakına çekmeye çalıştığında içimdeki tatmin duygusu kabarıyor. "Çok sabırsız," diye mırıldanıyorum, teslim olup üstüne yerleşirken bile, ona alaycı bir şekilde bastırıyorum.

Altımda kıvranıyor, elleri sırtımda geziniyor. "Lütfen," diye yalvarıyor ve alnımı onunkine değdiriyorum. Ellerini saçlarımın arasından geçiriyor ve dudaklarımı tekrar kendine çekiyor, dokunuşu neredeyse saygılı. Onu yavaşça öpüyorum, sürekli ona doğru kayıyorum, sikimi ıslaklığıyla kaplıyorum. Bacakları benimkilere dolanıyor ve ben içine kayarak onu sertçe alırken adımı inliyor.

"Ne kadar mükemmel bir amcık," diye fısıldıyorum ağzına karşı ve kalçalarını yuvarlayarak boğazımdan istemsiz bir inilti çıkarıyor. "İşte bu," diye inleyerek kalçalarını sıkıca kavrıyorum.

Celeste kalçalarını kaldırıyor ve beni gafil avlayarak bizi ters çeviriyor. Tekrar üstüme tırmanırken kıkırdıyor, sikimi kavrayıp yavaşça üzerine çökerken gözleri benimkilerde. Yüzündeki o saf zevk ifadesi beni neredeyse çözüyordu.

"Sür beni," dedim ona. "Kocana bin, Celeste. Sik beni."

Amcığı karşılık olarak beni sıkıca sıkıyor ve onun için çaresizce inliyorum. Üstümde hareket etmeye başladığında yüzünde saf bir sahiplenme ifadesi beliriyor ve işte tam o anda anlıyorum. Lanetlendim, çünkü bunca yıl sonra bile, tüm bu kalp kırıklığı ve acıya rağmen, onu her zaman olduğu kadar çok istiyorum ve bu duygu asla geçmeyecek. Her zaman o olacak.

Bölüm Elli Dokuz

CELESTE

Zane kolunu bana dolayarak uykusunda beni kendine çekiyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüp parmaklarım dövmesinin üzerinde gezinirken mutlu bir şekilde iç çekiyorum. O benim. Ona baktıkça daha da belirginleşiyor. Kalbinin üzerine bu dövmeyi yaptırırken ne düşünüyordu?

Onun gözünde ne olduğumdan bile emin değilim - beni bir tanrıça olarak tasvir etmiş gibi görünüyor, ama siyah kanatlar beni düşmüş bir melek gibi gösteriyor. Bu dövme en az birkaç yıllık olmalı ve sormaya cesaret edemediğim daha fazla soru ortaya çıkarıyor.

Keder içinde boğulmadığım zamanlarda tekrar onun yanında olmak her zamankinden daha kafa karıştırıcı. Bana beni özlemiş gibi her baktığında, gözlerindeki özleme rağmen aramıza mesafe koymaya her çalıştığında kendimi sorguluyorum. Haftalar geçtikçe, öfkesi ve nefreti solmuş gibi görünüyor, bakışlarında sadece köklü bir acı bırakıyor.

Aramızda ne olduğunu anlamıyorum ve bunu her tartıştığımızda, zihnim gerçekten dinleyemeyecek kadar kederliydi. Bu konuda ne kadar konuşursak konuşalım, günlüğü aksini kanıtlasa da Lily'nin tüm suçlamalarını reddediyordu. Bugün bile Lily'nin Kral Köprüsü'nde bana söylediklerini kabul etmeyi reddediyor ve ben de artık eskisi kadar inançlı değilim. Şüphe içime işlemeye başladı ve bunu hızla suçluluk duygusu takip ediyor. Sözlerinin doğru olmasını o kadar çok istiyorum ki, ama eğer öyleyse, bu

en iyi arkadaşımın bana yalan söylediği anlamına gelir. Bu mümkün değil. Kendi canına kıymak için bana asla yalan söylemez. Bu hiç mantıklı değil.

Zane'in eli belimden aşağı kayıyor ve kıpırdanmaya başladığında iç çekiyor. Gözlerini açıyor ve bana gülümsüyor. Kalbim çılgınca atıyor ve titrek bir nefes alıyorum, bu anın sonsuza dek sürmesini istiyor ama sürmeyeceğini biliyorum.

Aniden doğrulmadan önce birkaç kez göz kırpıyor, bir elini saçlarında gezdirirken çarşaflar beline dolanıyor, bakışları çocukluk odamda ve etrafımızdaki kıyafet izlerinde dolaşıyor. Zane'in gözleri kapanıyor ve tüm vücudunun gerilmesini, kalkanları tekrar yerine otururken her damla şefkatin eriyip gitmesini izliyorum.

Onu özlüyorum. Dün geceye kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. "Zane," diye fısıldıyorum, doğrulup çıplak bedenimi örtmek için battaniyeleri kaldırıyorum.

Bana bakıyor, bakışları okunmuyor. "Eve gitmeliyiz. Büyükanneme gitmeden önce yapmam gereken bazı işler var."

Dün gece bana bakışından sonra ses tonunun bu kadar... *mesafeli* olduğunu duymak garip. Yüzünde pişmanlık okunuyor ve yataktan kalkmak için döndüğünde iç geçiriyor. Kolunu tutuyorum, ona tutunurken yorganın göğsümden düşmesine izin veriyorum. Tüm vücudu geriliyor ve bakışlarında hafif bir kızgınlıkla ellerime bakıyor. "Seninle geleceğim," diyorum ona. "Büyükannenin evine."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Yapacak mısın?"

Başımı salladım. "Bahane uydurmanın zorlaştığından bahsetmiştin, değil mi? Önümüzdeki üç yılı bu şekilde geçiremeyiz. Ben... Bence biz..." Cümlemi bitirmemi beklerken kaşlarını kaldırıyor. Düşüncelerimi ve duygularımı doğru sözcüklerle ifade edemediğim için sonunda "Hadi rol yapalım," diyorum.

"Numara mı?"

"Ailelerimiz bizim için endişeleniyor, ben de düşündüm ki... şey... onlara görmek istediklerini göstersek daha kolay olmaz mı? Dün aileme karşı benim için yaptıklarını takdir ediyorum ve eğer yapabilirsem ben de senin için aynısını yapmak isterim. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama seninle sürekli kavga etmek istemiyorum."

Yüzümü dikkatle inceliyor ve iç geçiriyor. "Celeste," diye mırıldanıyor yorganıma uzanıp onu omuzlarıma sararak bedenimi onun görüşünden korurken. "Bilmiyorum. Kötü bir fikir değil sanırım. Üç yıl oldukça uzun bir süre ve yapmak istediğim son şey etrafımızdaki herkesi endişelendirmek. Sadece..."

Gözlerini kaçırıyor ve saçlarını karıştırıyor. Bakışlarımı gövdesinden ayırıyorum, garip bir şekilde telaşlanmış hissediyorum. Dün gece yaptığımız onca şeyden sonra bile bu an çok samimi geliyor.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

İç geçiriyor ve tekrar uzanıyor, gözleri benimkilerde. "Kardeşlerimi tahmin edebileceğinden çok daha fazla incittin. Bana yaptıklarını çocuklara hiç anlatmadım Celeste, çünkü bunu kaldırabileceklerini düşünmedim. Seni her şeyleriyle sevdiler ve sen onları terk ettin. Nedenini anlıyorum ama onlar anlamıyor. Onların bakış açısına göre, en kötü şekilde ayrıldık ve tutunmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen onları hayatından çıkardın. Yaparlardı, biliyor musun? Seni o kadar çok seviyorlardı ki, kalbimi kırmış olsan bile seninle arkadaş kalırlardı, çünkü hiçbir ayrıntıyı bilmiyorlardı, bana nasıl ihanet ettiğini bilmiyorlardı."

Taze keder dalgalar halinde bana çarpıyor ve dudağımı ısırıyorum, onunla yüzleşemiyorum. Beş yıl önce yaptıklarımla ilgili pişmanlık duyduğum çok şey var ama onları incitmek bu listenin en başında yer alıyor.

"Seni onların hayatına yeniden sokmak konusunda endişeliyim, çünkü üç yıl içinde seni yeniden kaybedecekler. Seni karım olarak, bizden biri olarak görmelerini istemiyorum. O yer... bir gün başkasına ait olacak ve sonunda hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulduğumda, onun senin yerine geçmek zorunda kalmasını istemiyorum."

Keskin bir acı kalbimi parçalıyor ve onun sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanırken ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum. Evimizde, onun yatağında başka birinin olduğu düşüncesi... Bu beni öldürüyor. Lily evleneceğimizi öğrendiğinde böyle mi hissetmişti?

Şimdi anlıyorum.

Acıya zar zor katlanılıyor ve benim durumumda, onun geleceğindeki kadının bir yüzü bile yok. Tanıdığım ve sevdiğim biri değil.

"Anlıyorum," diyorum ona, gözyaşlarına boğulmadan önce uzaklaşmak için umutsuz bir çaba içinde tenime çarpan soğuk havayı umursamadan yataktan kayarken sesim kırılıyor. Onunla bunu istememeliydim bile ama kendime engel olamıyorum. Her geçen gün geçmişi, nefreti hatırlamak daha da zorlaşıyor. Giderek daha sık, kendimi onun içinde, onunla hissettiğim mutluluk anlarında kaybetmek istiyorum. Ondan uzaklaştığımdan beri kendimi hiç *bütün* hissetmedim ve bunu istiyorum. Eskiden sahip olduğumuz, olduğumuz her şeyi istiyorum.

Ben bir adım daha atamadan Zane'in kolu belime dolanıyor ve beni yatağa geri çekerken nefesim kesiliyor, sırtım göğsüne çarpıyor. Beni sıkıca tutuyor ve alnını omzuma bastırıyor, nefes alış verişi düzensiz. "Unut gitsin. Gelmelisin," diye fısıldıyor, ses tonu azabını yansıtıyor. "Seni de yanımda getireceğim."

Kalbim küt küt atıyor, gözlerim kapanırken umudum yükseliyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum, sesim kalın. "Haklısın. Bu... bu benim yerim değil."

İç geçiriyor ve beni daha sıkı kavrıyor. "Bu gece benimle geliyorsun," diyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Ona yaslanıyorum, gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor. Lily'nin bana korktuğunu söylediği şey buydu - sonunda onu affedecektim ve bunu yaparken beni izlemek zorunda kalacaktı. Ona affetmeyeceğime dair söz verdim ama her geçen gün bu sözü tutmak daha da zorlaşıyor.

Altmışıncı Bölüm

ZANE

Büyükannemin evinin önüne park ederken Celeste'e bakıyorum. Ailesinin evinden ayrıldığımızdan beri neredeyse tek kelime etmedi ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Yaptığım şeyi asla söylememeliydim, özellikle de paylaştığımız geceden sonra.

"İyi misin?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Yıllardır bana bu şekilde bakmamıştı - lise yıllarımızdan beri. Temkinli ve güvensiz görünüyor ve doğrusu nefret etmesini tercih ederdim. Bu daha az acı veriyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, ses tonu en iyi güvence girişimleriyle dolu. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, bu numaraya kanabilirdim.

İçimi çekiyorum ve ona doğru dönüyorum, buklelerini yüzünden uzaklaştırırken nazikçe dokunuyorum. İrkildi ve ben de donup kaldım, elimi geri çektim. "Burada ne yapacağımı bilmiyorum, Celeste."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve her biri bana inanmakta zorlandığım bir şey söyleyen sayısız duygu yüzünden geçerken donup kalıyorum. Buna daha önce de kanmıştım ve bedelini ödedim. "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor. "Hadi içeri girelim. En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum. En kötü endişelerini ortadan kaldıracak kadarını yapacağım, ama o kadarını değil..." bakışlarını bir an için kaçırıyor. Sakin bir nefes alışını izliyorum. "O kadar çok şey yapmayacağım ki

Benden sonra gelenlerden daha çok sevecekler beni. Onların affına sığınmayacağım ya da kırdığım şeyleri onarmaya çalışmayacağım, bu yüzden endişelenme, tamam mı?"

Titreyerek nefes alıyor ve bana verdiği gülümseme o kadar üzücü ki dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmak istiyorum. Birbirimize yönelttiğimiz suçlamalara ve nefrete o kadar alışmıştım ki, onu incitecek güce sahip olduğumu düşünmemiştim. Yeterince önemsediğini düşünmedim ve yanıldığımı öğrendiğimde nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüp arabadan iniyor ve ben de onu takip ediyorum. "Celeste!" diye seslendim. Duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, bu gece giydiği soluk pembe elbisenin içinde bir hayal gibi. Kolundan tutup kendime çektim ve ayağının kaymasına neden oldum. Göğsüme çarpıyor ve bir kolumu beline doluyorum, diğer kolumu da yüzünü sarmak için yukarı kaldırıyorum.

"Oraya gittiğimizde, benim karım olduğunu unutma. Şu anda, şu anda, ben seninim. Önemli olan tek şey bu, tamam mı?"

Elime doğru eğiliyor, gözleri birkaç saniyeliğine kapanıyor. "Ama her zaman öyle olmayacaksın. Olamazsın," diye fısıldıyor, "ve bunu hatırlasam iyi olur."

"Celeste," diye mırıldanıyorum, onu daha sıkı kavrıyorum.

"Zane?" Sierra'nın sesini duyunca gerildim ve karımı bıraktım. Celeste'i gördüğünde adımlarının ortasında duraklıyor, iki kadın da anında donup kalıyor, ikisi de nereye bakacaklarını bilemiyor. Bir dayanışma jestiyle elimi Celeste'in beline doluyorum, o da bana yaklaşıyor.

"Oh," diyor Sierra sonunda. "O neden burada? Büyükannem onu getirmen için seni zorladı mı?"

Celeste belli belirsiz irkiliyor ve yere bakıyor. Onu yıllardır bu kadar yenilmiş görmemiştim ve bu, gömdüğümü sandığım tüm koruyucu içgüdülerimin canlanmasına neden oldu. "Sierra," diye uyarıyorum. "Bahsettiğin kişi benim *karım.* O da ailemizin bir üyesi."

Sierra yüzümü arıyor, bakışları benden Celeste'e gidip geliyor. "Seni uyarmadığımı söyleme," diyor, yanımızdan geçip eve girmeden önce, kapı arkasından çarparak kapanıyor.

İç çekiyorum ve bir an için yıldızlı gökyüzüne bakıyorum, çelişkili hissediyorum. Ne halt edeceğim ben? Büyükannem neden Celeste ve beni birlikte olmaya zorlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ki?

"Ben giderim," diyor Celeste, sesi yumuşak. "Bana ailenden uzak durmamı söylediğinde haklıydın, Zane. Ne düşündüğümden emin değilim. I

Dün seni ailemle gördüm ve düşündüm ki..." başını sallıyor. "Eve gideceğim. Benim varlığım aile yemeğinizi mahveder ve sen haklısın, biliyor musun? Ne anlamı var ki? Üç yıl sonra burada olmayacağım. Neden bu süre zarfında beni görmek zorunda kalarak acı çeksinler ki?"

Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve elini tutuyorum. "Celeste, büyükannenin seni katılmaya zorlaması zaten an meselesi. Kaçınılmaz olanı erteleyebiliriz ama ondan kaçamayız. Artık buradasın, neden birlikte ilerlemiyoruz?"

Gözlerimin içine bakıyor ve bir an tereddüt ettikten sonra başını sallıyor, emin değilmiş gibi görünüyor. Onu yanıma çekerken gülümsüyorum, içeri girerken kolum omzuna dolanıyor. Gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ailem düğünümüze katıldı ama büyükannem dışında kimse bizi tebrik etmedi, gerekmediği halde Celeste'in yanına bile yaklaşmadılar.

İçeri girdiğimizde odaya bir sessizlik çöküyor ve sessizce herkesin tepkisini katalogluyorum. Raven kafası karışmış görünüyor, Val ve Faye ise ne yapacaklarından emin değil gibiler. Ares ve Luca dehşete düşmüş, Lex ise düpedüz öfkeli görünüyor. Ona biraz şefkatle bakan tek kişi Dion. Sierra başını kadehinden kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor, çenesi sıkılı.

"Gel otur Celeste," diyor büyükannem, bizi içeri çağırarak. "Bu gece gelebilmenize çok sevindim."

Celeste'i koltuğuna doğru götürürken ona minnettar bir bakış fırlatıyorum. Onun burada, tam da yıllardır istediğim yerde olması çok garip. Personelimiz akşam yemeğini servis etmeye başladığında karım gergin bir şekilde ayağını yere vuruyor ve ben de elimi dizinin üstüne koyarak teninde rahatlatıcı daireler çiziyorum. Raven ve Sierra henüz okumaya vakit bulamadıkları kitap hakkında kendi aralarında fısıldaşırken - Celeste'in şu anda okuduğunu bildiğim kitap - durgunlaşıyor ve şarap kadehine uzanıyor, bakışları özlemle doluyor. Faye de sohbete katılarak şu ana kadar kitabı çok sevdiğini söylüyor ve Val sırıtarak sesli kitabın daha da iyi olduğunu söylüyor. "Sen de okumalısın Celeste. Çok iyi!" Faye karımı da dahil etmeye çalışarak "Okumalısın Celeste, çok güzel!" diyor.

Raven ve Sierra donup kalıyor, Celeste ise konuşmaya katılmak yerine sadece başını sallamakla yetiniyor. Şarap bardağını boşaltırken eli titriyor ve ne yapacağımı bilemeden güven verici bir şekilde bacağını sıkıyorum. Uzun zamandır Celeste'in verdiği zararı görmesini, hissetmesini istiyordum.

ama buna tanık olmak beni ondan daha fazla mahvedebilir.

Sürekli tabağına bakıyor, büyükannesi doğrudan bir soru sormadıkça tek bir kelime bile etmiyor ve onu bu şekilde görmek canımı yakıyor - ama daha çok canımı yakan, gördüğü muameleyi hak ettiğini ve hatalarını düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek.

Bölüm Altmış Bir

CELESTE

Parmak uçlarım yıpranmış fotoğraf çerçevesinin kenarlarında geziniyor, Lily'nin ışıl ışıl yüzü bana bakıyor. Bu çerçeveyi on dört yaşındayken birlikte yapmıştık, neredeyse tamamen topladığımız deniz kabuklarından. Normalde bu fotoğraf beni rahatlatır, bana güzel günleri hatırlatır.

Bugün, sadece suçluluk duygusu uyandırıyor. Çerçeve boyunca uzanan kabukları sıkıca kavrıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Hiç bu kadar şüpheyle ya da bu kadar pişmanlıkla dolmamıştım. Acı çekmekten, karşılığında etrafımdaki insanları incitmekten yoruldum.

Günlerdir zihnim Sierra ve Raven'ın anılarıyla ve paylaştığımız dostlukla bana eziyet ediyor. Öğrendikleri andan itibaren Zane ve beni gerçekten destekleyen tek kişiler onlardı ama onları sevmemin nedeni bu değildi. Bitmek bilmeyen kahkahaları, içten şakaları, samimi sohbetleri ve onlara ait olamayacağımı düşündüğüm anlarda bana kendimi dahil hissettirmeleriydi.

İç çekiyorum ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi yoğun bir şekilde suçlu hissediyorum. Yaşadığım şeyin Lily'nin hissettiği acının bir parçası bile olmadığını biliyorum ve her zamankinden daha fazla çelişki içinde hissediyorum. Geçen her günle birlikte, beni besleyen nefret ve kedere tutunmak daha da zorlaşıyor. Zane ve ben ne zaman bir anı paylaşsak, daha fazla soruyla baş başa kalıyorum. Her zaman tanıdığım adamla Lily'nin bana olduğunu söylediği adamı bağdaştıramıyorum ama şüphelerimin sonuçlarıyla da başa çıkamıyorum. Elimdeki fotoğrafa bakarken her zamankinden daha kaybolmuş ve kafam karışmış bir haldeyim, kalbim sızlıyor.

"Son birleşme belgelerini yeniden değerlendirdim," diye sesleniyor Zane ofisin diğer ucundan ve ben çerçeveyi dikkatlice yere bırakıyorum. "İspanya'nın güneyindeki otellerden birini satmak istiyorum. Küçük ve metruk bir yer ve açıkçası neden onu tutmaya karar verdiğimizi hatırlayamıyorum."

Hangi oteli kastettiğini hemen anlayarak gerildim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, hayal kırıklığı göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Görüşmelerimize başladığımızda, her iki şirketimizde de neleri elimizde tutmamız ya da tutmamamız gerektiğini dikkatle değerlendirmeyi kararlaştırmıştık; böylece çabalarımızı en iyi otellerimizdeki performansı artırmaya odaklayabilecektik. Zane benden kesinlikle satmak istemediğim mülklerin bir listesini istedi ve bahsettiği Alto en üst sıradaydı. Büyükbabamın bana tamamen emanet ettiği ilk mülktü ve benim de işin inceliklerini öğrendiğim yerdi. Eski olduğu doğru ve şirket mali zarara uğradığında, onu olması gerektiği gibi koruyamadık. Onu restore etmeyi dört gözle bekliyordum ama Zane ile her küçük şey için kavga etmekten yoruldum. Gözlerinde gördüğüm nefret eskiden beni heyecanlandırırdı, çünkü bu ona ulaştığım anlamına geliyordu - şimdi sadece acı veriyor.

"Neden?" Yerimden kalkarak soruyorum. Masasından tabletini alıp yanıma geliyor, bakışları meydan okuyor. "Çok eski ve yeni başlayanlar için çok fazla yıllık bakım gerektiriyor," diyor masamın etrafında yürürken, tabletini göstermek için eğilirken vücudu benimkine sürtünüyor. Bugün üzerinde yine o üç parçalı takım elbiselerinden biri var ve bakışlarım takdirle onun üzerinde geziniyor, sadece göğsüne yerleşiyor. Ona dövmesi hakkında soru sormayı çok istiyordum ama bu şüphesiz başka bir büyük tartışmaya dönüşecekti. Birden fazla kez, özel hayatına karışmamı istemediğini açıkça belirtti, ama uyarılarını görmezden gelmeye devam ettim ve bu sadece benden daha fazla nefret etmesine neden oldu. "Ayrıca yeterince lüks değil ve yeterince cazip bir bölgede değil, bu yüzden doluluk oranı çok düşük. Ondan kurtulmalıyız."

Otelin fotoğraflarına bakıyorum, eğer yatırım yaparsak ne hale gelebileceğini düşündükçe kalbim sızlıyor. Konumu itibariyle mükemmel bir lüks sığınak olabilirdi. "Tamam," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak.

Zane kaşlarını kaldırır. "Ne?"

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim ona özgü bir ritimle atıyor. Tekrar onun etrafında olmak çok kafa karıştırıcı. Her zaman sahip olduğumuz kimyaya teslim olduğumuz o birkaç an dışında aramızda çok fazla mesafe var. Ben onun karısıyım ama öyle hissetmiyorum. İş dışında onu nadiren görüyorum ve birleşme dışında hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. Bugünlerde onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve o da bana bunu

göstermekle ilgilenmiyor. Göstermeliyim.

ama zaman geçtikçe kendimi daha da hayal kırıklığına uğramış ve boş hissediyorum.

"Doğru kararın bu olduğunu düşünüyorsan sat," diyorum ona, sesim yumuşak, yenilmiş. "Bize pahalıya mal olan şeyleri, sırf onlara bağlı anılar yüzünden elimizde tutmanın bir anlamı yok."

Zane yüzüme bakıyor ve tabletini masama bırakıyor. "Bu konuda benimle mücadele edeceğini düşünmüştüm. O otel, elinde tutmak istediğin varlıklar listesinin en başında yer alıyordu."

Kalbim sıkıca sıkışıyor, acıyla kavruluyor. "Benim için bir anlamı olduğunu biliyordun ama yine de onu satmak istiyorsun." Başka tarafa bakıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Mantıklı elbette. Bundan zarar görecek olan onun işiyken neden benim tercihlerimi önemsesin ki? Ona göre, ben zaten ona yeterince pahalıya mal oldum. "Kurtul şundan, Zane."

"Hoşuma gitse de g i t m e s e d e, bu işte eşit paya sahipsiniz. I
siz de imzalamadığınız sürece satamazsınız."

Ona bakıyorum, tedirginliğini fark ediyorum. Gözlerimi ayırmadan önce, "İmzalayacağım," diye onu rahatlatıyorum.

Zane bana yaklaşıyor ve çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Neyin var senin? Günlerdir böylesin. Elinde tutmak için savaştığın mülkü birdenbire umursamadığına gerçekten inanmam mı gerekiyor? Neler oluyor?"

Bakışlarıyla buluşuyorum ve saklanmaktan yorulduğum için bakışlarını tutuyorum. "Fark eder mi?"

Zane beni dikkatle inceliyor ve iç çekerek çenemi bırakıp onun yerine yüzümü kavrıyor. "Ya sana öyle olduğunu söylersem Celeste? Karım için endişelenmeye başladığımı söylesem bana inanır mısın? Seninle dalga geçiyorum çünkü bu küçük oteli, içinde bulunduğun ruh halinden kurtulacak kadar önemseyeceğini düşündüm." Dokunuşuna doğru eğildim, özlem beni eziyordu. "Senin bu cansız halinle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum Celeste. Her gün, her saniye benimle savaşan, bir şeyi kafasına koyduğunda peşini bırakmayan kadını istiyorum."

Başparmağı alt dudağıma değdiğinde sakin bir nefes alıyorum, göğsüme derin bir ihtiyaç yerleşiyor. "O kadından nefret ettiğini sanıyordum."

Elini bırakıyor ve ben onun dokunuşunu anında özlüyorum. "Ben de öyle sanıyordum."

Altmış İkinci Bölüm

CELESTE

Büyükanne Anne'nin hizmetçisi beni mutfağa götürürken endişeyle gülümsüyorum. Şu anda onu, üzerinde fırfırlı beyaz bir önlük ve önünde taze kurabiyelerle dolu bir fırın tepsisiyle gören biri onun masum, küçük bir büyükanne olduğunu düşünürdü.

"Celeste," diyor. "Uğradığın için teşekkür ederim." Mutfaktaki kahvaltı barını işaret ediyor ve ben de burada ne yaptığımdan tam olarak emin olamadan oturuyorum. Bu sabah beni aradı ve işten sonra uğramamı söyledi ama neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Bunu* beklemiyordum.

"Seni bir şey vermek için çağırdım," diyor ve üzerinde ünlü bir kuyumcunun logosu olan bir mücevher kutusunu işaret ediyor - Laurier. Bu çoğu insanın ulaşabileceği bir marka değil ve Windsor'lar bile bu markayı sadece aile yadigârı parçalar için kullanıyor. "Torunlarımın her biri bunlardan bir tane alıyor ve bir gün sizin de bir kızınız ya da gelininiz olursa, bunu devredeceksiniz. Açın."

Kutunun kilidini dikkatlice açtığımda ellerim titriyor, ortaya göz alıcı bir elmas ve yakut gerdanlık çıkıyor. İlk içgüdüm kutuyu kapatıp ona doğru itmek oluyor ama buna izin vermeyeceğini bildiğim için direniyorum ve asla benim olmayacak mücevhere bakıyorum. Zane bunu takmamı istemezdi. Aramızdaki ilişkiyi yasal olarak bitirdiğinde bunu eninde sonunda karısı olarak kabul edeceği kadına vermek isteyeceğinden hiç şüphem yok. Tıpkı gül bahçesi gibi, bu da benim için değil. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum, kalbim sızlıyor.

Bunu sevdiği bir kadında gördüğünde Zane'in yüzündeki gururu hayal edebiliyorum, benim kadar çelişkili görünmeyen bir kadında. Zane gözlerimin içine baktığında, sanki bana karşı herhangi bir şey hissetmekten nefret ediyormuş gibi, her zaman bir parça dehşet duyuyor. Çok fazla yük, çok fazla acı var.

"Bu da senin için," diyor bana yeni yaptığı kurabiyelerden bir kutu uzatırken. Şaşkınlıkla bakıyorum, zihnimde sayısız anı canlanıyor. Kurabiye sevmem ama Sierra için çok şey ifade ettikleri için bunları sevmeye başlamıştım. Kutuyu göğsüme doğru çekip sıkıca tutuyorum, içimi bir pişmanlık kaplıyor. Her şeyden çok, keşke hâlâ arkadaş olsaydık ve ben de onu kaybetmeseydim diyorum.

"Sen görmüyorsun," diyor Anneanne, "ama Zane yıllardır olmadığı kadar mutlu şimdi. Kardeşlerinin onun için istediği tek şey bu, biliyor musun? Sadece onun mutlu olmasını istiyorlar. Eğer bunu sağlayabilirsen, seni her şey için affedeceklerdir."

Ona bakıyorum, ona inanıp inanmamakta kararsızım. Doğru olsa bile, Zane'le eskiden ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyorum ve şu anda bundan çok uzağız. Yolumuza çıkan onca şey varken o mutluluğa tekrar kavuşabileceğimizi hiç sanmıyorum. Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim ve o da misilleme yaptığım için beni asla affetmeyecek.

"Bir şey daha," diyor Anneanne Anne, önlüğünü çıkarıp siyah pantolon takımını ortaya çıkarırken. "Artık aile yemeğini kaçırmak yok. Senin için tahmin edemeyeceğin kadar çok istisna yaptım ama artık yapmayacağım. Bundan sonra her hafta orada olacaksın."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralıyorum ama bana bunun boşuna olacağını söyleyen bir bakış fırlatıyor. Katıldığım ilk aile yemeğinden beri, kimseyi daha fazla incitmek istemediğim için onun evinden tamamen uzak duruyorum.

Büyükanne Anne saatine bakıp geri çekiliyor ve beni evden çıkarırken derdimi anlatmama fırsat bile vermiyor. Şoförü önümüzde dururken, "Pazar günü görüşürüz," diyor.

Başımı sallayıp uzaklaşmasını izliyorum, kendi arabama doğru yürürken ruh halim kasvetli. Bakışlarım sürekli kurabiye kutusuna takılıyor ve sonunda onları yolcu koltuğuma yerleştiriyorum, direksiyona geçtiğimde suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, Sierra'nın evine giden rüzgârlı yolda kalbim deli gibi çarparak ilerliyorum. Kapısının önüne park ediyorum ve birkaç dakika boyunca kutuya bakıyorum, kararsızım. Daha gençken, bir keresinde ona hayatımdaki ilk kurabiye kutusunu vereceğime söz vermiştim.

Büyükanne Anne'den aldım, ama şimdi burada olmak aptalca geliyor. Sırf kutuya dokunduğum için muhtemelen onları almazdı bile.

Elimde kurabiyelerle arabadan indim, verandasına doğru yürürken sinirlerim tavan yapmıştı. Kırmızı ön kapısına bakıyorum, ne yapacağımdan emin değilim, sadece korkakların yolunu seçiyorum. Eğilip kurabiyeleri kapısının önüne bıraktıktan sonra geri çekiliyorum, kalbim ağırlaşıyor.

Titrek bir nefes alıp arkamı dönüyorum ama daha üç adım atmadan kapı açılıyor. Arkama dönüp baktığımda Sierra'nın kapının önünde durduğunu görüyorum, üzerinde uzun, ipek siyah bir bornoz var. Bakışları benden kurabiye kutusuna kayıyor ve kollarını kavuşturarak iç geçiriyor.

"Nedir bu?"

Yüzümü ona dönüyorum, huzursuzluk omurgamdan aşağı akıyor. "Büyükannen az önce bana bir kutu taze pişmiş kurabiye verdi," diyorum dikkatle. "Onlara dokunmadım. Hâlâ sıcak olmalılar." Kaşlarını kaldırıyor ve dudağımı ısırıyorum ama bu yutmaya çalıştığım kelimeleri bastırmıyor. "Bir keresinde bana kendi kurabiyelerimi almaya başlayana kadar senin kurabiyelerini yiyebileceğimi ve o noktada onlar için benimle kavga etmeye başlayacağını söylemiştin. Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Zane'in mutfağındaydık ve o anda kendimi çok yalnız hissetmiştim çünkü büyükanne ve büyükbabalarımızla bir yere varamıyorduk ama sen oradaydın, tatlı bir gülümsemeyle cesaretimi kırmıştın." Kelimeler sinirlerime ihanet edercesine ağzımdan dökülüyor. Sakin bir nefes alıyorum ve ona ciddiyetle bakıyorum. "Sana onlar için benimle asla savaşmak zorunda kalmayacağını söylemek için buradayım. Önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca hepsini sana vereceğim."

Sierra kutuyu almak için eğiliyor, bakışları çelişkili. "İki buçuk yıl," diye tekrarlıyor.

Gerginleşiyorum ve ona başımı sallıyorum. "Merak etme," diye mırıldanıyorum. "Hayatına gereğinden fazla müdahale etmeyeceğim. Ben sadece... Bugün yaptığım gibi bunları senin için bırakacağım. Beni görmene bile gerek kalmayacak."

"Sözleşme süresi dolduğunda Zane'den ayrılacak

mısın?" Tereddüt ettim ve sonra başımı salladım.

"Yani o zaman yaptığın gibi yine hepimizi terk mi edeceksin?"

İleri doğru tereddütlü bir adım atıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum ona. "Zane... zamanımız dolduğunda temiz bir ayrılık istiyor. Beni karısı olarak istemiyor Sierra ve aramızda olan onca şeyden sonra, istese bile bunun yürüyebileceğinden emin değilim. Ben kimseyi terk etmiyorum. Sadece onu özgür bırakıyorum."

Bunu söylemek acı veriyor, ama doğru olduğunu bilmek daha da acı veriyor.

Bölüm Altmış Üç

ZANE

Yatak odamın kapısında duraklıyorum, sessiz hıçkırıkların yumuşak sesi beni olduğum yerde donduruyor. Celeste'in sıkıntısını görmezden gelemeyerek tereddütlü bir adım atıyorum. Kederine o kadar dalmış ki yaklaştığımı bile duymuyor.

Yatağa giriyorum ve yüzünü yastığına gömmeden önce geriliyor, gözyaşlarının izlerini saklamak için elinden geleni yapıyor ama omuzlarının titremesine engel olamıyor. Karım hıçkırıklarını tutamıyor ve ağlamasını engelleyememesi sadece daha fazla çaresiz acı sesiyle sonuçlanıyor.

Kollarım onu sarıyor ve sözsüz bir şekilde kendime doğru çekiyorum, sırtı çıplak göğsümle aynı hizada. Celeste dönüp kollarını boynuma doluyor, teselli arıyor ve ben de tüm gücümle ona sarılıyorum.

"Ne oldu, Celestial?" Elimi saçlarına sararken fısıldıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Onu hiç böyle ağlarken görmemiştim. Lily'den sonraki günlerde benden uzak durmuş, beni yakınında istememişti. Belki de bu bir işaret olmalıydı, ama söz konusu o olduğunda, her kırmızı bayrağı hep görmezden geldim. Hâlâ da görmezden geliyorum.

Celeste umutsuzca bana yapışıyor, bacağı kalçama dolanıyor ve ben de onu daha sıkı kavrıyorum. "Çok üzgünüm," diye kekeliyor gözyaşları arasında ve saçlarını nazikçe okşuyorum, buklelerini tekrar tekrar parmağıma doluyorum.

"Ne için üzgünsün aşkım?" Onu bu kadar üzecek ne olmuş olabilirdi ki?

Celeste hıçkırıklarını bastırmak için elinden geleni yaparken nefes alış verişi kesiliyor ve ben de acısını dindirebilmeyi dileyerek onunla birlikte öylece uzanıyorum. Elimde olsa her şeyi ondan alırdım. "S-Sierra," diyor bana.

Kız kardeşimin adını duyunca geriliyorum, korumacılık duygusu içimi kaplıyor. Sierra'nın Celeste'e zarar vermesini istemiyor olabilirim ama aynı şekilde onun da kız kardeşime daha fazla zarar vermesini istemiyorum. "Ne oldu?"

Bana büyükannemin kurabiyelerini ve tutmaya çalıştığı sözleri anlatırken Celeste'in vücudu titriyor. Bu sırada, göğsümün derinliklerine yerleşen garip bir kıskançlıkla sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. Herkesin içinde, Sierra telafi etmeye çalıştığı tek kişiydi. Ben değil. *Sierra*.

"Onu asla incitmek istemedim," diye fısıldıyor. Hıçkırıklarının şiddeti azalmış olsa da acısı hâlâ sesinden anlaşılıyor. "Onu uzaklaştırmak istemedim, ama yapamadım... o sadece... bana seni hatırlattı ve onunla her konuştuğumda, bizi tekrar bir araya getirmek için elinden geleni yaptı. Ne söylersem söyleyeyim beni dinlemedi ve ben... onu kendimden uzaklaştırdım ve bundan hep pişmanlık duydum."

Yüzünü boynuma gömüyor, nefesi kesiliyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum, kalbim her ikisi için de sızlıyor. Sierra kolay kolay arkadaş edinmez ve Celeste'in onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ne Raven ne de o, ben onları oturtup Celeste'in bana ve Windsor Hotels'e yaptıklarını anlatana kadar bizi tekrar bir araya getirmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceklerdi.

"Benim kalbimi kırdığında onun kalbini de kırdın," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ kırgın, ayrıldığımız için değil, onu bir açıklama yapmadan terk ettiğin için. Ailelerimizden sonra..." İçimi çekiyorum ve Celeste'e biraz daha sıkı sarılıyorum. "Sierra terk edilmekten pek hoşlanmaz ve sen onun gerçekten içeri girmesine izin verdiği birkaç kişiden biriydin. Raven da çok benzer."

Karım yeniden ağlamaya başlıyor ve ben de onu yatıştırmak için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden sırtını ovuyorum. "Onu özlüyorum," diye itiraf ediyor, sesi kırılıyor. "Hem de *çok*."

Sertçe yutkunuyorum, kendi kalbim kırılıyor. Yıllarca kendimi onun entrikacı bir kaltak olduğuna, her şeyin siyah ve beyaz olduğuna ikna etmek için elimden geleni yaptım, nefretim her şeyi kapsar hale geldi. Gerçekte, hiçbir şey bu kadar basit değil. Sebep olduğu tüm acılar kasıtlı değildi ve tüm kararları pişmanlık ve kendi kendine verdiği kalp ağrısı olmadan gelmedi.

"O da seni özlüyor. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Celeste başını sallıyor ve ben de ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum. "Birincisi, kurabiyeleri o aldı." Bu karımı gülümsetiyor ve ben de ona sırıtıyorum,

Kederinin biraz olsun hafiflediğini görünce rahatladı. "Ama onu asıl ele veren şey, düğün günümüzde saçında olan ve mücevherlerinle birlikte sakladığın saç tokasıydı. Bu Sierra'nın en değerli eşyalarından biri, çünkü eskiden annemize aitti. O gün saçında nasıl durduğundan emin değilim ama sadece onun senin *ödünç aldığın bir şey* olmasını istediğini varsayabilirim."

Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum ama nafile, çünkü ağlamayı kesmiyor. "Sierra karar verirken acımasız ve hızlıdır," diye devam ediyorum, "ama kötü bir insan değildir. Sana saldırıyor olması hâlâ önemsediğini gösteriyor. Hiç düşünmeden insanları hayatından çıkardığını gördüm. Artık umursamadığına karar verdiğinde, gerçekten umursamıyor. Bu benim de sık sık sahip olmak istediğim bir özellik, ama asla taklit edemeyeceğim bir özellik."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor, sanki bana inandığından emin değil. "Raven onu bana ödünç verdi," diye fısıldıyor. "Saç tokası."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Sierra, Raven'dan Celeste'e onun adına ödünç vermesini istemiş olmalı. Raven da Sierra kadar incinmişti ama daha az inatçı olacağını bilmeliydim. Altın gibi bir kalbi var ve genellikle insanlar için harcanıyor. Umarım Celeste için durum böyle değildir.

"Benim için tasarladığı gelinliği getirdiğinde bana ödünç vereceğini söylemişti. Her zaman seninle evleneceğimi düşündüğüm, onunla hayalini kurduğumuz gelinlikti. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim ama yaptı."

Kalbim küt küt atıyor ve şaşkınlıkla karıma bakıyorum. "Gelinliğin hep bizim için miydi?" Başını sallıyor, bakışları çelişkili, gözlerinde bir parça utangaçlık var. "Yani bu sadece Emerson için tasarladığın bir iç çamaşırı mıydı?" Sesim sert, acımasızlığım belli oluyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Ayakkabılarımın altı benim *mavi bir şeyimdi*. İç çamaşırı... o benim *eski bir şeyimdi*. Altı yıl önce almıştım, biz..." Titrek bir nefes alıyor ve yüzünü boynuma yaslıyor. "Bunu onun için asla giymezdim. Özür dilerim, Zane. Ben sadece..."

O sadece beni incitmek istedi. Onu kendime çekerken iç geçiriyorum, ona kızmak içimden gelmiyor, bu gece olmaz. "Sevindim," diye fısıldıyorum, karanlıkta, vücudu bana yaslanmışken gerçek daha kolay anlaşılıyor. Sierra ve Raven'la olan ilişkisinin kurtarılabilir olduğundan emin değilim ama bunca yıldan sonra onları hâlâ önemsiyor olması bana hissetmek istemediğim bir umut veriyor.

Bölüm Altmış Dört

ZANE

Masamdan Celeste'e bakarken içimi bir endişe kaplıyor; kızarmış gözlerini ve masasının üzerinde duran Lily ve kendisinin fotoğrafına nasıl baktığını görüyorum. Birkaç gündür halsizdi, içindeki tüm mücadele gitmişti.

Bana bir kez bile o gözle bakmamışken, karımın kız kardeşimle olan arkadaşlığı yüzünden kalbinin bu kadar kırılmasını izlemek çok tuhaf. Bir yanım onu teselli etmek istiyor ama bir yanım da sonunda ne kadar zarar verdiğinin farkına varmasına seviniyor. O gittiğinde parçaları toplamak zorunda olanın ben olduğumun farkında mı?

Bakışlarımı ayırıp e-postalarımı kontrol ederken iç geçiriyorum, odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var. Celeste'in hayatımıza geri dönmesi yarardan çok zarar getiriyor ve büyükannemin ne düşündüğünü anlamıyorum. Nişanımızı bozdurma arayışım sırasında onu oturttum ve her şeyi anlattım.

- Lily hakkında, Celeste'nin sahte kanıtlar yerleştirmesi hakkında ve ayrı düşmemiz hakkında her şeyi. Düşündüğüm gibi bir etkisi olmadı. Aksine, sadece bizi bir araya getirme kararını pekiştirdi ve bunun neden bir şeyleri çözeceğini düşündüğünü tam olarak anlamıyorum.

Dalgınlıkla gelen bir e-postaya tıklıyorum ve yeni restoranımızın denetime hazır olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıyorum. Bakışlarım tekrar karıma kayıyor ve bir an tereddüt ediyorum. "Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" Sesim belirsizlikle karışık bir şekilde soruyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve birkaç dakikalığına gözlerinde bir şeyler titreşiyor. "Amélie, Lacara'daki yeni Fransız restoranımız tamamlandı. Normalde, halka açılmasına onay vermeden önce her şeyi test ederim."

"Oh," diye mırıldanıyor, omuzları çöküyor. "Tabii, sana katılırım." Celeste'in sesi kayıtsız çıkıyor ve bu beni sonsuz bir hayal kırıklığına uğratıyor. Onunla sürekli tartışmaktan bıktığımı sanıyordum ama bunu ona tercih ederim.

Saatime bakarak, "Hadi artık çıkalım," diyorum ona. "Neredeyse akşam yemeği vakti geldi."

Kibarca başını salladı ve el çantasına uzandı. Nedense, daha fazla kavga ya da belki de düpedüz bir ret bekliyordum. Bunun yerine, oturduğu yerden kalktı, mavi elbisesinin içinde ruhani görünüyordu.

Özel asansörüme adım attığımızda gözlerim onun üzerinde geziniyor, bakışlarım altın rengi ojesine takılıyor. Bugünlerde sık sık sürdüğü bir oje bu - düğünümüzde de sürmüştü. "Adı ne?" Elini uzanıp şefkatle tutarken soruyorum. Bugün ona dokunmaya neden karşı koyamadığımdan bile emin değilim. Belki aramızdaki mesafe her zamankinden daha büyük göründüğü için, belki de uyuşukluğunu biraz olsun gidermeyi umduğum için. Bunu istememeliyim ama onu bu kadar acı içinde görmeye dayanamıyorum. Celeste bana bakıyor, gözlerinde karışık duygular titreşiyor.

Kalp kırıklığı. Umut. Özlem. "*Paramparça Ruhlar,*" diye fısıldıyor, asansör en alt kata ulaştığında.

Kalbim burkuluyor ve onu arabama götürürken parmaklarımızı birbirine doluyorum. Celeste restorana giderken tek kelime etmiyor ve endişe içimi kemirmeye başlıyor. Hayatıma tekrar girdiği andan itibaren beni her şekilde rahatsız etmekten büyük zevk alıyor. Onun bu sessiz haliyle ne yapacağımdan emin değilim.

Arabayı park ederken ona "Geldik," diyorum ve arabadan inmeden önce bana şaşkınca bakıyor. Onu Sierra için ağlarken bulduğumdan beri kendinde değil ve gittikçe daha çok düşüncelere dalmış, geçmişte kaybolmuş gibi görünüyor.

"Bay ve Bayan Windsor," diyor şef biz içeri girerken, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. *Bayan Windsor.* Bunu duymaktan asla bıkmayacağım. Bizi masamıza götürüp bu akşam ne yiyeceğimizi açıklarken elimi Celeste'in beline koyuyorum ve profesyonel maskesi tekrar yerine otururken onu dikkatle izliyorum.

"Rahat sandalyeler," diye mırıldanıyor Celeste, gözleri mekânı ilgisiz bir şekilde dolaşırken. "Dekor tam da hayal ettiğim gibi."

Başımı sallayıp bakışlarını takip ediyorum, göğsüme bir parça gurur yerleşiyor. Birlikte her zaman bireysel olarak yapabileceğimizden daha iyi fikirler ürettik, ancak bunların meyve verdiğini görmek acı tatlı. Eğer işler ters gitmeseydi, bunu en başından beri yapabilir miydik?

Şarap kadehimi kaldırıyorum ve o da aynı şeyi yapmadan önce bir süre tereddüt ediyor. "Başarılı bir işbirliğine ve daha nicelerine," diyorum, kelimeler boş geliyor. Eskiden mutluluğa, büyük hayallere ve aramızdaki aşka kadeh kaldırırdık.

Celeste'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için bakışlarında benim hissettiğim özlemi gördüğüme emin oluyorum. O da benim gibi bizi özlüyor mu?

"Pişman mısın?" Düşünmeden sordum.

Gözleri öyle derin bir kayıp duygusuyla parlıyor ki nefesimi kesiyor. Sorumu düşünürken beni inceliyor ve ben de alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Seninle hep istediğim şey buydu, biliyor musun? Güzel bir restoranda akşam yemeği ve herkesin içinde sana benim diyebilmek. İşte buradayız, sen ve ben, ve ikimiz de buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyoruz."

"*Öyle* mi?" diye soruyor, sesi keskin. "Yaptığın şeyden pişman mısın, Zane? Nedense bundan şüpheliyim, yoksa Harrison Developments'a o şekilde saldırmazdın."

Güzel kıvırcık saçlarını ve çektiği acıya ihanet eden kehribar gözlerini fark ederek onu içime çekiyorum. O kadar kaybolmuş, o kadar incinmiş görünüyor ki... ve ben başka tarafa bakamıyorum. "Pişmanım," diye itiraf ediyorum. "Sana aşık olduğum ve sana olan aşkımın yeterli olacağını, birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşündüğüm için pişmanım. Bize o şekilde inandığım ve senin için her şeyi riske attığım için pişmanım."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "En çok neye pişmanım biliyor musun? O galada benimle dans etmeni istediğim için pişmanım. Gitmene izin vermeliydim, sana olan çocukça aşkımı geride bırakmalı ve büyükannemin uyarılarına kulak vermeliydim. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, seni balo gecesinde yalnız bırakır ve teselli etmezdim. Keşke seni hiç öpmeseydim, seni sadece karımla paylaşmak istediğim bir yere hiç getirmeseydim. Tüm pişmanlıklarımın ortak bir noktası var, Celeste. *Sen.*"

Başka tarafa bakıyor ve kollarını kendine sarıyor, duruşu savunmasız. "Hislerimiz tamamen karşılıklı, Zane." Sesi yumuşak, yenilmiş ve ilk kez tonunda kötü niyet yok. Bana bakışı tüm savunmalarımı kırıyor ve lanet

olsun, az önce söylediğim her kelimeyi geri almak istememe neden oluyor.

Bölüm Altmış Beş

ZANE

Ocağın yanındaki tezgâhta oturan Sierra'ya bakıyorum ve yemekte olduğu peyniri elinden kapıyorum. "En sevdiğin peynirli makarnayı en az altı farklı peynirle pişirmemi istemekle kalmadın, aynı zamanda tüm malzemeleri de yiyorsun."

Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Daha hızlı pişirseydin, senin aptal, değerli malzemelerini çalacak kadar aç olmazdım. Ne kadar zor olabilir ki? Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Ona donuk bir ifadeyle bakıyorum. "Sierra, on dakika oldu."

Ofluyor ve ben de bir gülümsemeyi ısırıyorum. Tatlı küçük kardeşim bugün her zamankinden daha sinirli ve bunun Celeste'le ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Rahatlatıcı yiyecekler istediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım ama gözlerinde sorularla bana bakıp durması bunu doğruluyor.

"Sadece sor," diye mırıldanıyorum, istediği farklı peynir çeşitlerini bir araya getirip onun için mükemmelleştirdiğim bir sos yaratırken.

"Neyi sorayım?"

Tavaya gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bana öyle bakmana neden olan şey her neyse. Eğer onun için endişeleniyorsan, bana nasıl olduğunu sorabilirsin ama onun hakkında gönüllü olarak bilgi vermeyeceğim."

Kız kardeşimin hâlâ onu ne kadar önemsediğini görmek ilginç. Sierra'nın olayı da bu. Birini bir kez kalbine aldı mı, sonsuza dek seviyor. Sanırım ortak bir noktamız var. "Peki, o nasıl?"

Onu rahatlatmaya hazırdım ama endişeli gözlerine bir kez baktım ve kelimeler boğazımda düğümlendi. "Seni özlüyor."

Sierra gözlerini kaçırıyor, ama bir an için azap çektiğini görmeden önce değil. "Ah."

Kararsız bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "İki hafta önce ağlayarak uyudu ve gerçekten daha önce böyle bir kalp kırıklığına şahit olduğumu sanmıyorum. Ağladığı ben değildim Sierra."

Kollarını kendi etrafında sarıyor ve derin, sakin bir nefes alıyor. "İki hafta önce... işte o zaman bana kurabiye getirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti," diye mırıldanıyorum, göğsümün derinliklerinde bir kıskançlık kök salıyor. Bozmaya karar verdiği onca yemin arasında bozmayacağı tek yemin bu. Kız kardeşime olan sadakatinin *bana* göstermesi gereken sadakatten daha ağır bastığını bilmek canımı acıtıyor.

Sierra bana bakıyor, bakışları çelişkili. "Celeste'e gerçekten onu karın olarak istemediğini mi söyledin?" Donup kalıyorum, gözlerim onunkilere kayıyor. "Süren dolduğunda ayrılmak istediğini söyledi ve hayatımıza karışmayacağına dair bana güvence verdi."

"İkinizin kurabiyeler hakkında konuştuğunuzu sanıyordum?"

Sierra kollarını kendine sarıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. *"Sen mi yaptın?"*

Tereddütle başımı salladım. "Ciddi miydin?"

Önümdeki tavaya bakıyorum, kız kardeşimle yüzleşemiyorum. "Söylediğim sözlerde ciddiydim."

Saçlarını kulaklarının arkasına tarıyor ve benim hissettiğim gibi kaybolmuş bir halde önüne bakıyor. "Hâlâ mı?"

Aklım Celeste'e müstakbel eşimin onun yerine geçmek zorunda kalmasını istemediğimi söylediğimde gözlerinde beliren acıya gidiyor. Bunu neden söylediğimden bile emin değilim - kendimi ondan sonra evlenecek biri olarak görmüyorum. Niyetim onu incitmek değildi, en azından bilinçli olarak. Ne olduğundan emin değilim. Paylaştığımız gece beni beklediğimden daha savunmasız hissettirdi ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Yine ona aşık oluyorsun, değil mi?"

Şaşkınlığımı üzerimden atıp Sierra'ya bakıyorum. "Hayır." Hiç aşık olmadığım birine nasıl aşık olabilirdim? Her zaman en nefret ettiğim şey buydu, bana yaptığı her şeye rağmen onu seviyor olmam.

"Sana şirket casusluğu suçu attı ve seni tutuklattı," diye hatırlatıyor

Sierra, sesi kırılarak. "Üzerinde çalıştığın tüm projeleri elinden aldı.

bir araya getirip silaha dönüştürdü."

"Biliyorum," diye mırıldandım, bitkin bir halde. "Yaptığı şey asla affedebileceğim bir şey değil Sierra. Sadece nereden geldiğini anladığımı söylüyorum. Sahte kanıtlar yerleştirirken bana gülümsemesi ve beni öpmesi, yanımda uyuyakalması ve çöküşümü hayal etmesi için onu affetmeyeceğim. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Sierra'nın makarna kutusunu tencereye boşaltıyorum, öfkem alev alev yanıyor. "Sonunda sersemliğini üzerinden attığı için ne kadar mutlu olduğumu biliyor musun? Haftalardır ya kederinin içinde boğuluyor ya da beni yapmadığım bir şeyle suçluyordu, bu yüzden sonunda tekrar kendisi gibi göründüğünde kendimi çok rahatlamış hissettim. Mantıklı düşünmeye başladığını, beni *dinlemeye başladığını düşünmüştüm*... ama bunların hepsi rolmüş. Her şeyi bırakıp gitmeye hazırlanıyordum, onu sevdiğim için evlatlıktan reddedileceğimi kabullenmiştim." Mizahsızca gülümsüyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Ona çoktan bir yüzük almıştım, biliyor musun? Kendim tasarladım ve Laurier'e yaptırdım."

"Zane," diye fısıldıyor Sierra ve ben ona bakıyorum, saf kalp acısı beni pençesine almış.

"Her şeyden çok sevdiğin kadının gözlerinin içine bakıp onun seni asla aynı şekilde sevmediğini fark etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne olursa olsun, onun bana yaptığını ben ona asla yapamazdım. Çekip giderdim ve her şeyi bitirirdim. Onu asla böyle incitmezdim - ve bu yüzden aramızdaki ilişki asla yürümez. Onun bana, *bize* inancı yok ve ben de ona güvenmiyorum. Bana yeniden aşık olsa bile, duygularının gerçek olduğuna, bir dahaki sefere biri beni bir şeyle suçladığında bizi yok etmeyeceğine asla güvenemem. Bana her gülümsediğinde, bunun gerçek mi yoksa başka bir rol mü olduğunu merak ediyorum. Bu şekilde yaşayamam, onun için bile."

Bölüm Altmış Altı

ZANE

Celeste onuncu kıyafetini seçerken kapıda duruyorum, yüz ifadesi sinirlerini ele veriyor. Büyükannem Celeste'i bir daha aile yemeklerine katılmaması konusunda uyardığını söylemişti ama ben onun bu uyarıyı dikkate almayacağını düşünmüştüm.

Siyah elbisesinin fermuarını açıyor ve onu iterek çıkarıyor, üzerinden hayal kırıklığı damlıyor. Elbise yere düştüğünde nefesim kesiliyor ve giydiği, kalçalarının etrafındaki en seksi küçük şeylerle tamamlanmış çarpıcı siyah dantel iç çamaşırını ortaya çıkarıyor. Bunlara ne deniyor ki? Jartiyer, değil mi? Hiçbir fikrim yok ama karşı konulmaz görünüyor.

Ben içeri girdiğimde bakışları benimkilere takılıyor ve vücudunun bir kısmını gizlemek için kolunu karnının üzerinde gezdiriyor. Elimi omzuna koyup arkasına geçtiğimde karımın yüzü kızarıyor. "Bu sadece bir aile yemeği," diye mırıldanıyorum, ses tonum güven verici. "Fazla düşünmene gerek yok." Neden onun endişelerini gidermeye karşı koyamadığımdan emin değilim. Her lanet gün bana yaptığı her şeyi kendime hatırlatıyorum, ama onun o çaresiz bakışlarından biri beni dizlerimin üzerine çöktürüyor.

"Biliyorum, ama ben... Ben sadece..." Titreyerek nefes veriyor ve yere bakıyor. "İyi bir izlenim bırakmak istedim. Ben... Aptalca olduğunu biliyorum ama benden daha fazla nefret etmelerini istemiyorum."

Sikeyim. İstediği zaman çok tatlı olabiliyor. Boştaki elimi saçlarına gömüyorum ve başını eğerek boynunu ortaya çıkarıyorum. Celeste nefes nefese kaldı.

onu kulağının hemen altından öpüyorum, bakışları aynada benimkiyle buluşmak için yukarı fırlıyor. Ona anlam veremiyorum ve aramızdaki çizgiler bulanıklaşmaya devam ediyor. Nefrete tutunmak giderek zorlaşıyor, özellikle de bana kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi baktığında. Boştaki elim karnından aşağı kayıyor ve bana yaslanıyor, başı omzuma düşüyor. Bazen o kadar iyi bir kız oluyor ki, böyle davrandığında, bana ihtiyacı varmış gibi davrandığında

Ona inan.

Celeste bir elimle göğsünü avuçladığımda inliyor, diğer elim yavaşça aşağıya, bacaklarının arasındaki küçük kumaş parçasına kayıyor, ta ki parmaklarımın ucu amına değene kadar. Nefes alış verişi hızlanıyor ve beni izliyor, arzusu ilgisizliğini hızla geride bırakıyor. "Kimi etkilemek istiyorsun?" Fısıldıyorum, parmaklarım sütyeninin üzerinden meme ucunu okşarken dişlerim kulağını sıyırıyor.

Eli bileğimi sarıyor ve elimi daha da aşağı iterken bana öyle bir özlemle bakıyor ki, bakışları yalvarıyor. Ona sırıtıyorum ve parmaklarımı ıslaklığına buladıktan sonra tekrar yukarı çekip klitorisine yasladığımda inliyor.

"*Kim*?"

Titrek bir nefes alıyor ve dudaklarını aralıyor. "Raven. Bu elbiselerin hepsi onun tasarımları, her koleksiyondan bir tane. Gelinlik koleksiyonu dışında tasarladığı her bir parçaya sahibim."

Kalbim burkuluyor ve ağzımı omzuna atıp dişlerimi yumuşak tenine geçirerek klitorisinin etrafında dönmeye başlıyorum. Baldızımı mı kıskanıyorum yoksa Celeste'in onu sevmekten gerçekten vazgeçmediğini öğrendiğim için rahatladım mı bilemiyorum, tıpkı Sierra'yı hâlâ sevdiği gibi. Ondan nefret etmeyi çok zorlaştırıyor ve lanet olsun, nefret etmek istiyorum. Keşke bana kırılganlığını, pişmanlığını hiç göstermeseydi.

Parmaklarımı içine sokup kıvırıyorum ve boğazından seksi bir inilti çıkarıyorum. "Zane," diye fısıldıyor. Sesi o kadar muhtaç geliyor ki, aramızda genellikle var olan mesafe tamamen yok oluyor.

"Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye fısıldıyor. "Seni istiyorum."

İnliyorum ve fermuarımı açmak için elimi sütyeninden çekiyorum ve sikim kıçına dayandığında inliyor. Hemen bana sürtünme şekli sarhoş edici ve ona karşı koyamamaktan, onu istemeden ona bakamamaktan nefret ediyorum. Bunu yapmaya devam edemeyiz, onun kararlılığımı zayıflatmasına izin veremem.

Tam uzaklaşmam gerektiğine, beni daha fazla içine çekmesine izin veremeyeceğime karar vermişken, aynadan gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Becer beni," diye fısıldıyor. "Lütfen, Zane."

Bir elimle boğazını tutup diğer elimle iç çamaşırını kenara itiyorum, sikimi içine sokarken boynunu sıkıca kavrıyorum. Hepsini alırken gözleri kapanıyor ve inleme şekli büyüleyici.

"Sana hâlâ karşı koyamamamı seviyorsun, değil mi?" Soruyorum, sikim onun derinliklerine gömülmüş ve parmaklarım klitorisine geri dönmüş, masaj yapıyor, alay ediyor. "Benim için böyle yalvardığında ne kadar çabuk katlandığımı görmek eğlenceli mi?"

Bana meydan okurcasına bakıyor, eli boğazında olan ben olmama rağmen onun merhametine kaldığımı çok iyi biliyor. Başını geriye doğru eğiyor ve kalçalarını biraz döndürüyor, bu hareket arzusuna ihanet ediyor. "Eğlenceli," diye itiraf ediyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Aynaya bak," diye emrediyorum, sesime öfke karışıyor. "Kocanın sikini nasıl aldığına bir bak, Celeste." Klitorisine dokunuşum cezalandırıcı oluyor ve onu derin, sert vuruşlarla becerirken inliyor. "Bu amcık hâlâ bana ait. *Sen* hâlâ bana aitsin, Celeste."

Bazı günler bunun doğru olmamasını diliyorum, ama sonra bana gülümsüyor ve gülümsediği Clifton olmadığı için her şanslı yıldıza şükrediyorum. Boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve klitorisine daha sert vurarak onu aşırı uyarıyorum. İnliyor, vücudu serbest bırakılmak için çaresiz, ve ben sırıtarak eğilip kulak memesini yakalıyorum, yumuşakça ısırıyorum. "Söyle," diye fısıldıyorum. "Bana kime ait olduğunu söyle."

Gözlerinde şehvetle harmanlanmış aynı kaynayan öfke parlıyor ve elini boynumun arkasına dolayarak uzanıyor. Başını benimkine doğru çeviriyor ve bana attığı bakış beni nefessiz bırakıyor. "Seninim, Zane Windsor," diyor beni eskiden olduğu gibi, o her şeyi kapsayan, çıldırtıcı şekilde öpmeden önce. Nefret ve sevginin onun için olduğu gibi bir arada var olabileceğini hiç bilmezdim. O her *şeyim,* hep öyle oldu.

Sonunda ona çok istediği şeyi verdiğimde Celeste ağzımın içinde inliyor ve ben her bir iniltisini yutarken o da sikimin etrafına boşalıyor. Amcığının etrafımda daralması beni uçurumun kenarına gönderiyor ve onu doldururken beni kavrayışını sıkılaştırıyor, akşam yemeği boyunca amının damladığı düşüncesiyle üzerime yıkanan saf sahiplenme.

Alnımı omzuna koyup onu içime çekerken nefesim kesiliyor, ikimiz de nefesimizi tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. "Pembe elbiseyi giy," diye fısıldıyorum içinden çıkarken. "Tırnaklarınla uyumlu."

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, kırılganlığı beni tamamen silahsızlandırıyor. Başını sallıyor ve sessizce giyiniyor, ben kendi kıyafetlerimi düzeltirken o da benim seçtiğim elbiseyi giyiyor. Bana utangaç bir bakış fırlattığında ona gülümsemekten kendimi alamıyorum, yanakları pembeleşiyor. Onun bu hali, asla unutamadığım, hala sevdiğim ve özlediğim hali.

Elini tutuyorum ve onu evden çıkarırken parmaklarımızı birbirine doluyorum, ikimiz de bir kez olsun garip bir şekilde huzurluyuz. "Bunun adı ne?" Arabama binerken sordum.

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. İfadesine sırıtıyorum, merakım daha da artıyor. "Um... şey... adı *Kendimi Bir Reçel-Balaya'nın İçine Soktum.*"

Bir kahkaha patlattım ve o da bana çok şirin, telaşlı bir bakış attı. Kahretsin, keşke hep böyle olsa - çok tatlı. "Yaptın, değil mi?" Mırıldanıyorum.

İç çekiyor ve başını sallıyor, ruh hali ağırlaşıyor. "Yemekte soruna cevap vermedim," diye mırıldanıyor ben büyükannemin evine doğru giderken, bakışları tırnaklarına düşüyor. "Pişmanım, Zane. Bu kadar çok ikincil hasara neden olduğum için pişmanım. Eğer değiştirebileceğim bir şey olsaydı, sana yaptıklarımı geri alırdım, bu sadece ikimizin de sevdiği insanları sebep olduğumuz acıdan kurtarmak için bile olsa."

Arabayı park ederken iç çekiyorum, bakışlarım onun yüzünde geziniyor. Beş yıl karşılıklı yıkım, sadece kendimizi burada birlikte otururken bulmamız için, evli ve derinden mutsuz. Gözlerini benimkilerden ayırıyor ve arabadan iniyor, o an kırılıyor.

Onu takip ediyorum, omzunun üzerinden bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. Ona elimi uzatıyorum ve o bir an için elime bakıyor, ne teklif ettiğimden emin değil gibi görünüyor. Doğrusu ben de pek emin değilim.

Elini elime doladığında ve parmaklarımızı birbirine doladığımda içime bir rahatlama yayılıyor. İçeri girdiğimizde oda sessizliğe gömülüyor ve Celeste'e cesaretlendirici bir bakış atıyorum. Yemek boyunca onunla sadece Büyükanne, Faye ve Val konuşuyor ve tüm bu süre boyunca dizine sardığım elime yapışıyor, parmakları benimkilerin arasında.

Nefretiyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum, ama bu versiyonu? Siktir, karımın bu versiyonu beni dizlerimin üzerine çöktürüp daha fazlası için yalvartacak.

Altmış Yedinci Bölüm

ZANE

Sessiz hıçkırıkların ve kırık dökük yakarışların sesiyle uyandığımda Celeste'in hâlâ derin uykuda olduğunu ve gözyaşlarının yüzünden aktığını görüyorum. Hıçkırıklara boğuluyor ve onu kendime doğru çekip yakınımda tutuyorum. "Celeste," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe uyandırmak için elimden geleni yapıyorum.

Beni itiyor ve sıkıntıyla başını çeviriyor, bir kâbusun içinde kaybolmuş gibi. "*Lütfen,*" diye fısıldıyor ve sesi kalbimi delip geçiyor.

Omuzlarını tutuyorum ve irkilerek uyanana kadar hafifçe sarsıyorum, gözleri anında benimkileri buluyor. Bir hıçkırık daha boğazını yırtıyor ve onu kendime doğru çekip sıkıca sarılıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, ellerim sırtında yatıştırıcı bir şekilde geziniyor. "Bu sadece bir kabus, Göksel."

Yüzünü çıplak göğsüme gömüyor, vücudu rüyalarının kalıcı etkilerinden dolayı titriyor. "Tanrım, Zane," diyor, kollarını boynuma dolayıp bana sarılırken sesi titriyor, nefesi kesiliyor.

"Sorun yok" diye tekrarlıyorum, keşke sıkıntısını tamamen ortadan kaldırabilseydim. Onu bu kadar üzen ne olabilir ki? Birkaç haftadır kendinde değil ve ben ne yapacağımdan emin değilim. Bana gözlerinde nefretten başka bir şey olmadan bakan kadını özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama özlüyorum.

Kucağımda parçalara ayrılıyor ve ben sadece ona sarılıyorum, yumuşak yatıştırıcı sözler mırıldanıyorum, kollarımdayken ona hiçbir şeyin dokunamayacağına söz veriyorum, ta ki nefesi düzleşene ve gözyaşları kuruyana kadar. "Ne oldu?" Tutuşumu biraz gevşetiyorum ve o beni bırakmak istemeyerek sarılıyor. Çok acı çekmiş, çok incinmiş görünüyor. "Sorun ne Celeste? Bebeğim, senin için çok endişeleniyorum. Lütfen konuş benimle."

Gözleri yüzümde geziniyor ve taze gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "*Zane,*" diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Yanağını tutup yüzünü kuruluyorum, başparmağım her yeni gözyaşını yakalıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Rüyamda Lily'yi gördüm."

Adını duyunca donup kalıyorum, üzerime soğuk bir dehşet çöküyor. Çaresizlik içime hücum ediyor, hemen ardından öfke geliyor. Elimi çekiyorum ama Celeste elimi yakalıyor ve parmaklarımızı birbirine dolayarak birleşen ellerimizi göğsüne doğru çekiyor.

"Dün babası aradı ve beni birkaç hafta sonraki anma törenine davet etti, sanırım bu yüzden onu tekrar rüyamda gördüm. Ben... onu köprüde dururken hayal ettim," diyor burnunu çekerek. "Ona onu özlediğimi söyledim ve o... bana yapamayacağımı söyledi, çünkü onu gerçekten özleseydim... seninle olmazdım." Titrek bir nefes alıyor ve gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin veriyor, kalp kırıklığı belli oluyor. "O köprüde durdu ve bana seninle yatağa girerken senden nefret ediyormuş gibi yapmamın geceleri uyumama yardımcı olup olmayacağını sordu. Beni onu unutmakla ve seninle devam etmek istemekle suçladı ve ben... ben onun sözlerini reddedemedim."

Yeniden gözyaşlarına boğulurken elimi daha sıkı kavrıyor. "Zane, artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Gözlerim açılıyor ve bir süre onu inceliyorum. Bir kez olsun bana inanabileceğine, Lily'nin ona tüm gerçeği söylememiş olabileceğine dair bir işaret vermedi. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri dövmeme kayıyor ve boştaki elini göğsüme koyarken titrek bir nefes alıyor. "Taze keder beni kör etmeden, senin... sahip olduğumuz şeyi riske attığına inanmakta zorlanıyorum. Mantıklı gelmeyen çok şey var ve o bana gerçeği söylemek için burada değil, ama *sen buradasın.* Bunun üzerinden defalarca geçtik ve hâlâ kabul etmemen hiç mantıklı değil. Zihnim mi beni kandırıyor, yoksa çaresizce senin bunu bana yapamayacağına inanmak mı istiyorum bilmiyorum. Bana her dokunuşunda... hiçbir şeyin yaklaşamayacağına ikna oluyorum... ne benim için, ne de senin için."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve nefes almak için elinden geleni yapıyor, vücudu titriyor. "Delirecekmişim gibi hissediyorum ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Kendimi mi kandırıyorum?"

"*Hayır,*" diye fısıldıyorum, sesime çaresizlik karışıyor. "Sahip olduğumuz şeyi riske *atmazdım* Celeste. Riske *atmadım*. Telefonumu karıştırmana izin verdim ve kamera görüntülerini kendin araştırabilmen için sana Windsor güvenlik sisteminin tamamına erişim izni verdim. Saklayacak bir şeyim olsaydı, bunu asla yapmazdım. Bana bunu sadece bulabileceğiniz her şeyi önceden sildiğim için yaptığımı söylediniz ama bu doğru değil. Masumiyetimi kanıtlamak için her yolu denedim ve bana inanman için sana *yalvardım.* Celeste, senin için ailemi terk etmeye hazırdım. Sen benim tüm dünyamken neden seni aldatayım ki?"

Gözlerinde saf bir kalp kırıklığıyla bana bakıyor ve ben iç çekerek kaybımıza ağıt yakıyorum. "Ne zaman buna inanmaya başlasam, Lily'yi hayal ediyorum ve ben... En iyi arkadaşımın ölmeyi seçmesinin bir parçası olduğumu bilmenin getirdiği suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum ve buna bir anlam veremiyorum. Doğru olmasaydı bunu yapmazdı ve ben sadece hüsnükuruntu gibi görünen bir şeye umutsuzca inanmak isteyerek daireler çizmeye devam ediyorum."

Yüzünden bir gözyaşı daha akıyor ve başparmağımla yakalıyorum, kalbim kanıyor. Beş yıl oldu ve ben hâlâ bana inanması için çaresizim. İç çekiyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Seni aldatmadım, Celeste. Yemin ederim."

Ciddi bir şekilde ağlamaya başlıyor, kalp kırıklığının sesi odamızı doldururken kolları bana sarılıyor. "Her şeyi yanlış anladığım için çok korkuyorum," diye fısıldıyor bana umutsuzca sarılarak. "Sebep olduğum tüm acılarla, sadece senin dokunuşunun uzaklaştırdığı o hissizlikle yaşamak çok zorlaşıyor. Mutsuz olmaktan çok yoruldum, Zane."

Ona sıkıca sarılıyorum ve titrek bir nefes alıyorum, acıyan kalbimin derinliklerinde umut titreşiyor. "Ben de, Göksel," diye fısıldıyorum.

Altmış Sekizinci Bölüm

CELESTE

Zihnim dün gece Zane'e nasıl sarıldığımı, onun beni nasıl teselli ettiğini canlandırıp duruyor. Bütün gün bu konuda tek kelime etmedi, iş yerinde tamamen profesyonel davranıyordu. Ama birkaç kez, kalbimi burkan yumuşak bir bakışla bana baktığını gördüm.

Zihnimde onun sözlerini tekrarlayıp duruyorum, neye inanacağımdan emin değilim. Lily bir keresinde bana onu affetmeyeceğim hiçbir şey olmadığını söylemişti ve haklı olmasından korkuyorum. Ona inanmak istiyor muyum, çünkü bu şekilde geçmişi geride bırakmam daha mı kolay olacak? İçime ektiği her şüphe tohumundan binlerce soru daha filizleniyor ve beni parçalanmış ve huzursuz hissettiriyor.

İçimi çekiyorum ve okuduğum kitabı alıp önümde açık tutarak oturma odasına doğru yürüyorum, anlam veremediğim düşüncelerle yüzleşmek zorunda kalmayacağım farklı bir dünyaya kaçmak istiyorum. Bazen, günlerim zor geçtiğinde, beni daha iyi hissettiren tek şey bu oluyor. Kendi duygularım çok ağırlaştığında başka hiçbir şey beni gerçekten *canlı hissettiremez.*

Oturma odasındaki yumuşak halıları ayaklarımın altında hissedince mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, gözlerimi sayfalardan ayırmak zorunda kalmadan hedefime ulaştığım için memnunum. Zane'in evine alışmam aylar sürdü ama sonunda burada kendimi evimde hissediyorum, çoğu zaman. Kanepeye çöktüğümde yumuşak kahkaha sesiyle irkildim.

"Hâlâ bunu yapıyorsun, ha?" Zane beni o kadar şaşırtıyor ki kitabımın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veriyorum. Kitap kapanıyor ve ben de dehşet içinde ona bakıyorum, artık hangi sayfada olduğumu bulmamın birkaç saniye alacağını biliyorum. "Nereye gittiğine gerçekten dikkat etmelisin Celeste. Ayak parmağını çarptığın ve gözyaşlarına boğulduğun zamanı hatırlıyor musun? Acı geçene kadar ayak parmağını öptürmüştün bana."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve donup kalıyorum. Üzerinde siyah bir boxer'dan başka bir şey yokken kanepede arkasına yaslanmış, dizüstü bilgisayarı dizinin üzerinde dengede duruyor. Saçları hala ıslak ve yayılma şekli tüm vücudunu gözler önüne seriyor. Gözlerim dövmesine odaklanıyor, ancak elini kaldırıp saçlarının arasında gezdirdiğinde kasları dalgalanıyor. "Acımı dindirenin ayak parmağımı öpme şeklin olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, ayağımı nasıl öptüğünü ve sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömene kadar bacağımda nasıl ilerlediğini hatırladıkça yanaklarım ısınıyor, dili beni yalıyor ve ağzındaki nane beni en iyi şekilde karıncalandırıyor. O gece boşaldığım kadar sert boşaldığımı hiç hatırlamıyorum.

Yüzüne bakmak için elimden geleni yapıyorum ama bakışlarım bir saniye sonra tekrar vücuduna kayıyor. "Ben, şey," diye kekeliyorum, karın kaslarının altındaki V'ye bakarak, "Gidip yatak odasında kitap okuyacağım. Rahatsız etmek istememiştim."

Gözlerimi kaçırıyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına tarıyorum, onunla nasıl yüzleşeceğimi bilemiyorum. Son zamanlarda bana farklı davranıyor, biraz daha şefkatli, biraz daha anlayışlı ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Aramızdaki bariz nefretin arkasına saklanmadan, aramızda hala var olan, artık olmaması gereken her şeyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Zane başını sallıyor ve beni yanına çağırıyor. "Gitme. Önümüzdeki ay katılmamız gereken konferans için yapacağım sunumda senin de fikrini almak istedim. Şuna bir göz atabilir misin?"

İsteksizce kitabımı bir kenara bırakıp yanıma yanaşıyorum. "Tabii ki."

Kolunu kanepenin arkasına doluyor, bana tam olarak dokunmuyor ama dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirirken yine de beni sarıyor. Bu bana dün gece beni nasıl kendine çektiğini hatırlatıyor ve aniden yoğun bir özlemle sarsılıyorum.

Eğilip slaytlar arasında geziniyor ve her birini dikkatle okuyorum. "Bu slaytı çok beğendim, ancak verilerin yeterince açık bir şekilde sunulduğunu düşünmüyorum," diye mırıldanıyorum, düzenlemek için ona yaklaşıyorum. "Kaynak neydi? Listede yok."

Cevap vermeyince ona dönüyorum ve onu nefesimi kesen bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. "Bazen birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu unutuyorum," diye mırıldanıyor, bakışları acı tatlı. "Dokunduğun her şeyi hep daha iyi hale getirdin ve ben bunu unutmama izin verdim. Nefrete tutunmak daha kolaydı ama artık bunu istediğimden emin değilim. Sen istiyor musun?"

Sessiz itirafından etkilenmiş bir şekilde gözlerine bakıyorum. Bunu beklemiyordum ama belki de dün geceden sonra beklemeliydim. "Artık başka bir şeyi nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Suçlu hissetmeden olmaz."

Zane bana doğru dönüyor ve yüzümü tutup hafifçe kavrıyor. "Öyle mi?" Eğiliyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. Eli yanağımdan boynuma doğru kaydığında keskin bir nefes alıyorum. Elini boynuma doluyor, dudakları dudaklarıma değene kadar beni kendine çekerken başparmağını boğazıma dayıyor. "Bunu yaptığımda ne hissediyorsun?" Beklenti arttıkça nefes alışım düzensizleşiyor. Zane usulca ağzımın kenarını öpüyor ve ben inliyorum. "Söyle bana, Celeste."

"Yapmamam gereken şeyler," diye fısıldıyorum, gözlerim kapanıyor. İçinde boğulduğum o suçluluk duygusu beni çekiştiriyor, ona neden istediğim gibi sahip olamadığımı hatırlatıyor. Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Onu unutamadığım için kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Ya savaşmayı bırakırsak?" diye soruyor, sesi yalvaran bir tonda. "Ya hissetmediğimizi iddia ettiğimiz her şeyi hissetmemize izin verirsek?"

Dizüstü bilgisayarını kenara itiyor ve beni yüz yüze getirdiğinde geriliyorum, boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Bu bana soyunma odamızda beni ele geçirme şeklini hatırlatıyor, bakışları hararetli. İçime gömüldüğünde beni evreninin merkezi haline getirmesi bağımlılık yapıyor ve giderek daha fazla, bana o şekilde bakmasını istiyorum, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi.

"Dün gece söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum Celeste. Mutsuz olmaktan yorulduğunu söyledin, ben de öyle." Kalbim küt küt atıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor, dokunuşu hayal kırıklığıyla dolu. Bunu yaptığında beni güçsüzleştirdiğini biliyor mu?

"Seni tanıyorum, Celestial. Eğer bu şekilde okuyorsan, kaçmaya çalışıyorsun demektir. Neden senin kaçışın olmama izin vermiyorsun? Neden ikimizin de gerçekten hissetmediği nefretin arkasına saklanmayı bırakmıyoruz? Teslim ol."

Kararlılığım kırılıyor ve onu öpmek için başımı eğiyorum. İnliyor ve

beni kucağına çekerek benim için ne kadar sert olduğunu hissettiriyor. "Seninle savaşmadan nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. Sadece

İçimde uyandırdığı her şeyi hissetmeme izin verdiğim zamanlar, gerçekten hissetmediğim nefretin arkasına saklanabildiğim zamanlardır, artık değil.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyor, biraz uzaklaşıyor, elleri vücudumda dolaşırken dokunuşu sertleşiyor. "Bazen sana bakıyorum ve kalbim parçalanıyor Celeste. Bana yaptığın her şeyi, bizi nasıl mahvettiğini düşünüyorum ve nefret o kadar gerçek geliyor ki. Ama sonra bana gülümsüyorsun ve hepsi yok oluyor. Aramızdaki bu şeyi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum ama tartışmayı bırakmak istediğimi biliyorum. Bunu yapabilir miyiz? Sadece boşanana kadar olsa bile?"

Kollarımı ona doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama her şeye rağmen denemek istiyorum."

Bana sıkıca sarılıyor ve kendimi hiç bırakmamasını dilerken buluyorum. Ne şimdi, ne de üç yıl sonra. Bu düşünceyi hemen suçluluk duygusu takip ediyor ve yüzümü boynuna gömüp onu içime çekiyorum. Kısa bir süreliğine buna sahip olsam benim için sorun olur mu?

Altmış Dokuzuncu Bölüm

CELESTE

Mutfağa yaklaştığımda yumuşak bir uğultu beni karşılıyor ve kalbim anında çarpmaya başlıyor, özlem beklenmedik bir şekilde beni yıkıyor. Kapıyı iterek açtığımda elim titriyor ve tam olarak şüphelendiğim şeyi buluyorum: Zane ocağın arkasında duruyor, hala bu sabah ofise giderken giydiği takım elbiseyi giyiyor.

Omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor ve midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor. "Selam," diye mırıldanıyor, ifadesi rahatlamış, her zamanki hoşnutsuzluğu ve ihtiyatlılığından eser yok. Bana mutsuz olmaktan yorulduğunu söylediğinden beri o da farklı ve bu beni istemeye korktuğum bir şey için umutlandırıyor. Son zamanlardaki nezaketinin, beni *iki kez* yatakta ağlarken bulduğunda onda uyandırdığım acıma duygusunun bir sonucu olmasından endişeleniyorum ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bana farklı davranması için onu suçluluk duygusuna sürüklemek istememiştim.

"Merhaba," diyorum ona gecikmeli olarak, şaşkınlığımdan sıyrılarak. Bu saatlerde hiç evde olmazdı ve evlendiğimizden beri onu yemek pişirirken görmemiştim. Eskiden en sevdiğim manzaraydı. Zane her zaman yakışıklıdır ama yemek pişirirkenki görüntüsünde son derece seksi bir şeyler vardır. "Evde olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandım.

Başını salladı ve beni yanına çağırdı. "Bana yardım edebilir misin?" İleri doğru tereddütlü bir adım atıyorum ve tezgahın üzerindeki patatesleri işaret ederken gülümsüyor. "Bunları soymakta usta olduğunu biliyorum, o yüzden bana yardım eder misin?

Bu mu? Levrekle birlikte yemek için dauphinoise patates yapmak istedim. Yine de soyucuya dikkat et."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, dostluğuna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Bu beni daha da yalnız hissettiriyor - sanki desteklemesi gerektiğini hissettiği bir arkadaşmışım gibi. Aramızdaki barış çok kırılgan ve onu tamamen bozmak istiyorum. Bu mesafeli nezaket yerine onun nefretini ve bununla birlikte gelen tutkuyu tercih ederim. "Sen... akşam yemeğine birini mi davet ediyorsun?" Tereddütle sordum.

"Hayır. Sadece karımla yemek yiyeceğimi düşündüm."

Soyacağı elime alırken istemsizce gülümsüyorum, kalbim az önce olduğundan biraz daha hızlı atıyor. Bazen bana *karım diye hitap etmesinde beni* çok telaşlandıran bir şey var.

"Melissa nerede?" Hizmetçimizi merak ederek soruyorum. Onu yakalamak zor, bu yüzden onunla sadece birkaç kez konuştum, ama her zaman ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oluyor, çoğu zaman ben istememe bile gerek kalmadan. Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama saat kaç olursa olsun eve geldiğimde akşam yemeğini her zaman sıcak ve hazır bir şekilde önüme koyuyor, yine de onu nadiren görüyorum.

"Ona akşam için izin verdim."

Başımı sallıyorum ve Zane'in takım elbise ceketini çıkarışını izliyorum, kravatını çıkarmadan önce mutfak adasının yanındaki bar taburelerinden birinin üzerine örttüğünde yanaklarım ısınıyor. Kol düğmeleri onu takip ederken ve gömleğinin kollarını kıvırıp ön kollarını ortaya çıkarırken büyüleniyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyor, sesi sert.

Gözlerim ona kayıyor, nefes alışım biraz düzensizleşiyor. "Ne?" Aptalca söyledim.

Zane sırıtıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve ocağa dönmeden önce bir an dudaklarımda duruyor. Nefesimi verip tezgâha yaslanıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. Mutfak bizim için her zaman tehlikeli bir yer olmuştur ve geniş sırtı bana dönükken hâlâ her zamanki gibi seksi görünüyor.

Kıçının o takım elbise pantolonunun içinde nasıl göründüğüne bakarken iç geçiriyorum ve pişmanlık beni sert bir şekilde vuruyor. Keşke hâlâ eskiden olduğu gibi yanına gidip elimi omurgasında gezdirebileceğim kadar yakın olsaydık. O kolay yakınlık gitmiş ve ben bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Seks gerçek samimiyetle aynı şey değil - sadece eskiden sahip olduklarımızdan daha fazlasını istememe neden olan bir anlık bir şey.

Zane üstündeki dolapta bir şeye uzanıyor, bana parmak uçlarımda durup bir şey almak istediğimde arkamda nasıl hareket ettiğini hatırlatıyor.

Bir şeyler. Eskiden onun tişörtlerinden başka bir şey giymezdim, beni onlarla görmeyi ne kadar çok sevdiğini bilirdim ve bir şeye uzandığımda bilerek kalçalarıma kadar inmesine izin verirdim. Eli belimi sarar ve vücudu benimkine bastırırdı ve hepsi bu olurdu - beni tezgâhın üzerine eğerken akşam yemeği unutulurdu.

Yepyeni mutfağına bakarken titrek bir nefes alıyorum, içimi bir şüphe kaplıyor. Bunların herhangi birini başka biriyle yapmış mıydı? Zane eski mutfağını çok severdi ve biz çıkarken onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmeyi reddetmişti. Dolaplardaki hiçbir şeyi yeniden düzenlememe bile izin vermezdi. Kimin için değiştirdi? Anılarım, eskiden benim olan her şeyi bir başkasına verdiğine dair acı verici görüntülere dönüşürken dudağımı ısırıyorum.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan odanın yarısını geçmiş oluyorum. Elimi koluna doladığım ve parmak uçlarımda yükseldiğim sırada Zane başını kaldırıyor. Onu kendime doğru çekip dudaklarım dudaklarını bulmadan birkaç saniye önce diğer elim boynunun arkasına dolandığında yüz ifadesinde bir şeyler parlıyor.

Bu tereddütlü bir öpücük, bastırılmış duygularla dolu, ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmediğimi ortaya koyan bir öpücük. Zane bir an donup kalıyor ve ben geri çekilmeye başlıyorum, mideme derin bir utanç ve reddedilme duygusu yerleşiyor - ama sonra saçlarımı tutuyor ve yüzümü eğerek beni daha sert, daha derin öpüyor. Dudaklarına karşı inliyorum ve daha önce binlerce kez yaptığı bir hareketle belimi kavrıyor. Bizi döndürüp beni tezgâhın üstüne yerleştirirken bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor, yüzümü kavrarken bedenim ona doğru hareket ediyor.

Bana bakmak için geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum, bakışları beni arıyor. Gözlerinin içine bakarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum. Bu farklı hissettiriyor - bugün öfke yok, az önce yaptığım şeyi açıklayacak bahaneler yok. Onu kendime çekerken bakışlarım yalvarıyor ve o da isteyerek geliyor, beni tekrar öpüyor, şimdi daha yavaş, daha bilinçli.

Aramızdaki şeyler değişiyor. Sanırım bu ailemin evinde, dövmesini ilk gördüğümde başladı ve kalbim sarsıldı, ancak kaybettiğim her şey için ağlarken beni kollarına aldığında kalbim yeniden onun için atmaya başladı. Hatalarım için beni cezalandırmak yerine beni teselli etti ve o zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladım, benim için değil.

Elimi göğsüne doğru kaydırıyorum ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda nefesi kesiliyor. Tam benim bluzuma uzanıp onu kaldırdığı sırada bluzum açıldı.

tek bir yumuşak hareketle başımın üzerinden geçiriyor. Üzerimdeki turkuaz sütyeni görünce gözleri kararıyor ve dudağını ısırması bacaklarımı onun etrafında sıkma ma neden oluyor. Dövmesine uzanıyorum, parmaklarımın uçları göğsünü nazikçe okşuyor, sanki aramızdaki bu anın bozulmasından korkuyormuşum gibi.

Zane elini saçlarımın arasından geçiriyor ve iç çekiyor, bakışları benimkiler kadar duygusal. Elimi yanağına koyduğumda elim titriyor, kalbim sızlıyor. O burada ve ben onu kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla özlüyorum.

Zane'in alnı benimkine düşüyor ve yüzünü eğip beni usulca, şefkatle öpmeden önce titreyerek nefes alıyor. Eli eteğimin altından kayıyor ve kemerini çözüyorum, elimi pantolonunun içine sokup sikini serbest bırakırken karın kaslarının gerilmesine bayılıyorum. "Siktir, *Göksel,*" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve kalbim küt küt atıyor. Bugünlerde bana nadiren böyle sesleniyor. Her anın tadını çıkardığımı biliyor mu?

Parmakları iç çamaşırımın üzerinde geziniyor ve iki parmağını içime sokmak için kenara ittiğinde öpüşmemizi derinleştiriyorum. "Daha fazla," diye inliyorum ve o da alt dudağımı bir an dişlerinin arasında emmeden önce ağzıma gülümsüyor, bırakmadan önce ısırıyor.

"Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Sen," diye cevap veriyorum hemen, ne istediğimin farkında olup olmadığını merak ederek. İstediğim sadece onun vücudu değil, artık değil.

Biraz geri çekilip sikini kavrıyor ve mükemmel bir şekilde hizalıyor. "Bana sahipsin," diye fısıldıyor, sözleri sahte bir vaat. Yavaşça, bilinçli bir şekilde içime doğru iterken gözleri benimkilerde. "İstesem de istemesem de her zaman benim bir parçam olacaksın Celeste."

Yetmişinci Bölüm

CELESTE

"Ne yapıyorsun?" Zane soruyor ve ben şaşkınlıkla dönüyorum, onun evde olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. "On dakikadır koridorda volta atıyorsun Celeste."

Ona boş boş bakıyorum. Son zamanlarda bunu daha sık yapmaya başladı. - eve her zamankinden biraz daha erken geliyor. Zane, pişirdiğimiz yemeği neredeyse yaktığımız günden beri benimle yemek yemedi ama artık benden tamamen kaçmıyor. Hizmetçimizin hazırladığı akşam yemeğini yemeyi bitirdiğim sırada içeri girecek ve ofisine gitmeden önce ev sahipliği yapacağımız konferans hakkında biraz konuşacağız.

Son üç gündür, ben uykuya dalmadan önce yatağıma geliyor, benden uzaklaşmadan önce iyi geceler fısıldıyor, beni geniş sırtına bakarken bırakıyor ve yüzümü ona bastırıp sıkıca sarılmayı diliyor.

"Ben... şey... büyükannen otellerimizde ev sahipliği yaptığı aşevine gönüllü olarak gelmemi istedi," diyorum, birkaç dakikadır ona boş boş baktığımı fark ettiğimde kelimelerim aceleyle ağzımdan dökülüyor.

Yüzünde anlayış ifadesi beliriyor. "Sierra ve Raven da orada olacak," diye mırıldanarak başını sallıyor. Ayaklarıma bakıyorum, sessizce bunun Anneannemi kazanmama yardım etmek için beni getirdikleri hayır etkinliği olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Şimdi oraya gidersem, beni orada istemeyecek olanların ikisi olduğunu bilmek içimi acıtıyor.

Zane bana doğru yürüyor ve buklelerimden birini kulağımın arkasından nazikçe okşuyor. "Gel hadi. Seni ben götürürüm. Bu ay hangi otelde?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Lacara."

Başını sallıyor ve beni dışarı çıkarırken elini belime doluyor. Bunu artık biraz daha sık yapıyor, sadece ikimiz varken ve rol yapacak başka kimse yokken bana dokunuyor. Zane beni yolcu koltuğuna götürüyor ve kapıyı benim için açıyor. Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunu tekrar yapmaya başladığının farkında mı?

Bu evliliğe birlikte girdiğim acı ve nefrete tutunmak giderek zorlaşıyor. Asla unutamadım, tam olarak değil, ama giderek daha fazla kendimi *unutmak isterken* buluyorum. Suçluluk duygusu azalıyor, yerini mutluluk özlemi alıyor.

- Sadece onunla hissettiğim türden.

Beni otele götürürken Zane'in eli dizimi sarıyor, başparmağı rahatlatıcı daireler çiziyor. "Son zamanlarda bana karşı neden bu kadar naziksin?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bana bakıyor ve elini çekerek tekrar direksiyonun üzerine koyuyor. "Sana bir keresinde hayatımın yıllarını seninle sürekli savaşarak geçirmeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim." Zane yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu senin için sorun olur mu Celeste? Kendi karıma biraz nezaket göstermemde bir sakınca var mı?"

Duygularımın yüzümden okunmasından korkarak gözlerimi kaçırıyorum. Daha önce hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. En iyi çabalarıma rağmen ona yeniden aşık oluyorum ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Bu bir günah, bir ihanet gibi geliyor ve böyle hissetmekten yoruldum. Onunla hissettiğim mutluluk anları için çok çaresizim ve bunların cazibesine karşı koymak çok zor hale geliyor.

Windsor'ların en lüks otellerinden biri olan The Lacara'nın önüne park ettiğinde kollarımı kendime doluyorum. Zane arabadan iniyor ve koşarak etrafından dolaşıyor, bana kapıyı açıp elini uzattığında beni şaşırtıyor.

Alırken gözlerinin içine bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Ben de seninle geleceğim.

Gönüllü olmayalı uzun zaman oldu ve bu gece boşum."

Kalbim ısınıyor ve ellerini aniden çekmeden önce saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor, sanki bana istemediği bir şekilde dokunduğunu fark etmiş gibi. Girişe yönelmeden önce bana bir gülümseme fırlatıyor ve ben de onu takip ediyorum, attığım her adımda sinirlerim daha da geriliyor. Raven ve Sierra'nın karşısına nasıl çıkacağımdan emin değilim ve varlığımın

onları incittim. Her hafta aile yemeğine gelmeye başladım, ancak onlar ben yokmuşum gibi davranmaya alıştı, ben de gözlerimi tabağımdan ayırmamaya alıştım. Bu şekilde olmasını istemiyorum ama işleri nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum.

Zane bana bakıp iç geçiriyor ve eli benimkine kayıyor. Balo salonuna birlikte girerken ona sıkıca tutunuyorum, güç almak için ona yaslanıyorum. Büyükanne Anne beni görünce gülümsüyor ama Raven ve Sierra'nın yüz ifadeleri sertleşiyor. Gözleri birbirine dolanmış parmaklarımıza takılıyor ve tüm bedenim geriliyor. Elimi Zane'in elinden çekmek için hamle yapıyorum ama elim kaymadan önce onu tekrar yakalıyor.

"Zane," diyor Büyükanne Anne, ifadesi okunamaz bir halde. "Ne hoş bir sürpriz," diye ekliyor, ses tonu sözleriyle tezat oluşturuyor. "Seni ben davet etmedim."

Omuz silkiyor ve ona fırlattığı önlükleri yakalamak için beni bırakıyor. "Burası benim otelim. Burada olmam o kadar da şaşırtıcı değil."

Gözlerini deviriyor ve etrafındakilere talimat vermek için arkasını dönüyor ve Zane önlüklerden birini bana uzatıyor. "Bunu benim için bağlar mısın?" diye mırıldanıyor ve o arkasını dönerken ben de başımı sallıyorum.

"Takım elbise ceketini çıkarmak istemiyor musun?" Önlüğün iplerini tutarken sordum. Düşüncesizce bana katıldı ve içinde daha rahat edeceği bir şey giymek için zaman ayırmadı. "Üzerinde tutarsan sıcaklarsın."

Omzunun üzerinden bana bakıp sırıtıyor, yüzünde muzip bir ifade var. "Göksel," diye mırıldanıyor, sesi alaycı. "Eğer beni soymak istiyorsan, eve gidene kadar beklemen gerekecek."

Şok içinde dudaklarımı aralıyorum, o da doğrulurken kıkırdıyor. Dakikalar sonra önlüğümü bağlayana kadar şakacılığının biraz rahatlamama yardımcı olduğunu fark etmedim.

Raven Sierra'ya bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de kahkahayı basıyor. Onları böyle bir arada görmek, bir zamanlar benim de onlardan biri olduğumu bilmek acı veriyor. Zane elini belime koyuyor ve beni sessizce onlara doğru yönlendiriyor. "Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye soruyor.

Sierra bana bakıyor ve Zane'le evlendiğimden beri ilk kez bakışları düşmanlıkla dolu değil. Bunun yerine, bir parça belirsizlikle bana bakıyor. "Çorba tabanı yapmama yardım et," diyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve hemen harekete geçiyorum, Zane yanımda. Ben malzemeleri yavaşça eklerken ellerim titreyerek kıpırdanıyor. "Tuza dikkat et," diyor bana. "Geçen sefer biraz abartmıştım ve kendimi çok kötü hissettim. Bana sürekli

Bana beğendiklerini söylediler ama harika olmadığını biliyorum. Müdavimlerimizin çoğu bu yemekleri dört gözle bekliyor, bu yüzden dikkatli olun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Elbette," diye mırıldanıyorum, umarım bunu berbat etmem. Uzun zamandır benimle bu kadar çok konuşmamıştı ve ben istesem de konuşmayı nasıl sürdüreceğimden emin değilim.

Raven şöyle bir bakıyor, gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Bu benim ilk koleksiyonumdan," diyor ve kollarımdaki süslemelere bakarken kaşlarını çatıyor. Elimi göğsüme doğru çekiyorum, telaşlanıyorum. Bu bluzu o kadar uzun zamandır giyiyordum ki hiç düşünmeden almıştım. Raven yıllar sonra ilk kez bana içtenlikle gülümsüyor. "Sana yeni kıyafetlerimden göndereceğim. Artık bir Windsor'sın Celeste. Bu da artık resmi olarak benim ücretsiz marka elçilerimden biri olduğun anlamına geliyor." Tereddüt ediyor ve başını sallıyor. "Ama zaten hep öyleydin, değil mi?"

Bölüm Yetmiş Bir

CELESTE

Windsor'un özel jetine korkuyla bakıyorum ve Zane tereddütlerimi anlamış gibi sessizce elini uzatıyor. Beni uçağa götürürken parmaklarımızı birbirine doluyor ve en son burada olduğumuz zamanı hatırlayarak tedirgin bir şekilde etrafıma bakıyorum. O zaman nefret ondan yayılıyordu ve son ateşkesimize rağmen, zamanın yarısında hala yüzeyin hemen altında fokurduyormuş gibi geliyor. Bugünlerde iyi anlarımız kötü anlarımızdan daha fazla, ama yine de onunla bıçak sırtında yürüyormuşum gibi hissediyorum.

"Bay ve Bayan Windsor," dedi Mike, beni şaşırtarak. "Şampanya mı?"

Zane ve ben, üzerinde mavi kareler olan kırmızı takım elbisesine bakıyoruz ve aynı anda yüz hatlarımızı düzeltip bize uzattığı gözlükleri kabul etmeden önce bakışıyoruz. Mike, tercihlerimizi umursamadan bizi kendi seçtiği koltuklara yönlendiriyor ve biz de Mike'la olan savaşlarımızı seçmenin en iyisi olduğunu öğrendiğimiz için onu takip ediyoruz. Bizi lüks koltuklara karşılıklı oturtuyor, uçuş süremizi ve katılacağımız konferans hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatırken yüzünde parlak bir gülümseme var.

O uzaklaşırken arkasından bakıyorum ve biraz ürperiyorum, bu da Zane'in bana gülmesine neden oluyor. "Cidden, bu takım elbiselerin olayı ne?" Şampanyamdan bir yudum almadan önce fısıldıyorum.

Zane eğiliyor, dizleri dizlerime sürtünüyor. "Biliyorsam ne olayım. Bir keresinde ona bunu sormuştum ve gözlerimin içine bakarak şöyle demişti*: Bu moda.*

Bu konuda hiçbir şey bilemezsiniz."

Bir kahkaha patlatıyorum ve Zane yüzünde tatlı bir gülümsemeyle beni izliyor, ifadesinde şaşırtıcı derecede şefkatli bir şey var. "Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandım. "Moda hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece Raven ne derse onu giyiyorsun."

Sırıtıyor ve yaklaşıyor. "Senin de tüm gardırobun Raven Windsor Couture'den oluşuyor," diye takılıyor ama bakışları yumuşuyor. "Benimle evlenmeden önce bile öyleydi. Başından beri onun kariyerini takip ediyor ve işini destekliyordun, değil mi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve bir şekilde bunu itiraf edemeyerek başka tarafa bakıyorum. Bu beni biraz zavallı hissettiriyor, çünkü onun benim desteğime hiç ihtiyacı olmadığını biliyorum - kendi geçmişi ve Ares'le evliliği düşünüldüğünde. Sanırım dürüst olursam, bu ondan çok kendim için yaptığım bir şeydi. Bu beni ona yakın hissettirdi.

Uçak havalanırken Zane beni inceliyor, ben de ellerimi meşgul etmek için şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Bugünlerde bakışları beni tedirgin ediyor ve içgüdüsel olarak gerginliği kırmak için ona çıkışıyorum. Artık onunla nasıl iletişim kuracağımı bildiğim tek yol bu ve bunu unutmak zor oluyor. Şehvetimizi artık nefret olarak gizleyemediğimiz bu tuhaf ara yerdeyiz ama ikimiz de ilk adımı atmaya istekli değiliz. Belki ikimiz de çok fazla incindik ve belki o da benim kadar korkuyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Zane, tam türbülansa girip içkiyi beyaz bluzumun her tarafına saçarken. Yüzümü buruşturuyorum ve o da koltuğunda geriye yaslanıp beni izliyor, şampanya damlalarının göğüs dekolteme yuvarlanışını izlerken bakışlarında karanlık ve ağır bir şey var. "Yatak odasında bir duş var," diye mırıldanıyor, sesi sert. "Uçak durulduğunda sana gösteririm."

Bana sertçe bakıyor, gözlerinde arzu dans ediyor ve bu beni cesaretlendiriyor, bakışlarını üzerimde tutmak istememe neden oluyor. Son zamanlarda aramızdaki şeyler çok değişti ama bu yeterli değil. Beni bencil ve mantıksız yapıyor ve daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Bana başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi baktığı daha fazla an için çaresizim.

Ellerimi bluzumun üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Bu harika olur," diye mırıldanıyorum, titreyen ellerimle üst düğmeyi açıyorum. "Bundan kurtulmalıyım."

Zane çenesini sıkıyor, gözleri ıslak kumaşın arasından görünen kırmızı sutyenin üzerinde gezinirken nefes alış verişi düzensizleşiyor. Bluzumun düğmelerini açmaya devam ettiğimde yumruğunu ısırıyor. Bluzum açılıyor ve oturduğu yerde kıpırdandığında gülümsüyorum.

Aletini pantolonunun üzerinden tutup yeniden yerleştirdiğinde boğazımdan yumuşak bir inilti kaçıyor ve gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımıza bakıyorum. "Sütyenim bile ıslak," diye fısıldıyorum, parmaklarım ön kapağını çekiştiriyor. Sütyen çözülüyor ve Zane'in gözlerinde vahşi bir bakış beliriyor.

"Kes şunu," diye homurdanıyor, zor nefes alıyor.

Göğüslerimi avuçlayarak onun görüşünden saklıyorum. "Neyi durdurayım?" Ona masum bir bakış fırlatarak soruyorum.

"Celeste," diye tehdit ediyor, ben ellerimi çekmeden hemen önce. "Eğer hemen şimdi durmazsan, dizlerimin üzerine çöküp vücudundaki son şampanya damlasını da yalamamı istediğini varsayacağım. Yüzümü o güzel bacaklarının arasına gömmeden ve sen dilimin üzerine boşalmadan durmayacağım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve bir an tereddüt ediyorum, kararım daha aklıma bile gelmeden verilmiş oluyor. Başparmaklarımla meme uçlarımı okşarken gözlerinin içine bakıyorum, onun sevdiği şekilde etraflarına daireler çiziyorum ve o da inliyor. Zane emniyet kemerini çözüp önümde diz çöküyor, bacaklarımı ayırıp eteğimi yukarı kaldırırken bakışları sahiplenmeyle parlıyor. "Lanet olası çılgın kız," diye mırıldanıyor, elini eteğimin arkasına dolamadan önce.

ve beni kabaca öptü.

İnlemelerimi yutarken ayak bileklerimi gövdesine doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Zane," diye inliyorum dudaklarını dudaklarımdan çekip göğsüme indirdiğinde, tıpkı bana söylediği gibi tenimdeki şampanyayı öpüp yalıyor. Emniyet kemerimi çözüp beni koltuğumun kenarına çekerken elimi saçlarına doluyorum, bacaklarımı omzunun üzerinden kaldırırken dokunuşu sert.

"Hâlâ nasıl dinleyeceğini bilmiyorsun," diyor dantelli iç çamaşırımı dişleriyle parçalamadan önce. Sıcak nefesini üzerimde hissettiğimde inliyorum ve tenime karşı kıkırdıyor, dili beni tatmak için dışarı çıkarken gözleri benimkinde.

"Oh Tanrım," diye fısıldıyorum, kocamın beni kızdırmasını, ellerimi saçlarında ve dilini klitorisimde izlerken her mantıklı düşünce kayboluyor. Bu işte ne kadar iyi olduğunu, vücudumu ne kadar iyi tanıdığını unutmuşum.

Zane iki parmağını içime sokup kıvırıyor ve bu beni tam sınıra

getiriyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, kelimeyi defalarca tekrarlıyorum.

Yalvarışlarım karşısında inliyor ve ben de saçlarını sıkıca kavrıyorum. "Benim için gel, Tanrıça," diye emrediyor ve ben de yapıyorum. Vücudumu herkesten daha iyi tanıyorken ona direnmenin bir anlamı yok. Adını inliyorum ve ben saf mutluluğun dalgaları arasında gezinirken o da diliyle beni okşamaya devam ediyor.

Beni hâlâ istiyor olması çok güven verici ve bu beni mahvediyor. Bana dokunduğunda sanki her şey yok oluyor, geriye ikimizin özünden başka bir şey kalmıyor. Keşke sadece bu anlarda var olabilsem, ne geçmiş ne de gelecek önemli değil.

Bana bakmak için uzaklaştığında, gözleri kalbimi hızlandıran bir şeyle doluyor. Bana doğru uzanırken şefkatle gülümsüyor. "Bir dahaki sefere bir şey istediğinde bana söyle Göksel," diye fısıldıyor saçlarımı yüzümden çekerken. "Ben karısını hiçbir şeyden mahrum edecek türden bir adam değilim."

Ona bakıyorum, nefesimi kesen bir düşünce aklımdan geçerken g ö ğ s ü m ağrıyor. Kalbini istesem, onu da bana verir miydi?

Bölüm Yetmiş İki

ZANE

Duştan çıktığımda Celeste elinde rujuyla duraksıyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Titrek bir nefes alıyor, bakışları arzuyla kararıyor.

Yıllar önce aynı konferansta, onun büyükbabasını kazanmak için elimden geleni yaptığım zamanki odayı rezerve ederken ne düşündüğümden emin değilim. Beni bunu yapmaya iten sadece nostalji değildi, ama ne olduğunu da tam olarak tanımlayamıyorum. Yok ettiği her şeyi ona hatırlatmak istediğim için mi? Yoksa burada paylaştığımız geceleri yeniden yaratmak istediğim için mi? Emin değilim ve Celeste'le ilgili sorun da bu. Onunla ne kadar uzun süre evli kalırsam, zamanımız dolduğunda ondan uzaklaşabileceğimden o kadar az emin oluyorum. Artık ondan ne istediğimi bilmiyorum ama onu istediğimi biliyorum.

Onunla bir gelecek göremiyorum, ailemin onun hakkında hissettikleri ve birbirimize güvenemeyişimiz yüzünden, ama lanet olsun, onu seviyorum. Keşke bu yeterli olsaydı, gerisi önemli olmasaydı.

Ben kurulanırken beni izliyor ve makyajına odaklanmış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Elimde olmadan sırıtıyorum, bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum. Üzerinde yine aptalca seksi bir iç çamaşırından başka bir şey yokken - bu sefer kırmızı - çok çarpıcı görünüyor. Sırtı bana dönük, kıçının büyük bir kısmı ortada ve lanet olsun, o benim en büyük fantezimin hayata geçmiş hali.

Beni bakarken yakalıyor ve sırıtıyor, yüzünü bana dönüp daha iyi görmemi sağlarken gözlerinde memnuniyet parlıyor. Çoraplarını yukarıda tutmak için giydiği o lanet şeylerle ilgili bir şey var - karşı konulmaz. Sadece görüntüsü bile bacaklarının arasına diz çöküp amına tapma isteği uyandırıyor.

Belimde havludan başka bir şey olmadan ona doğru yürüyorum ve o da bana uçakta ve dün gece yaptığı gibi çaresizlikle bakıyor. Birkaç damla su göğsümden aşağı akıyor ve güzel karım onları dikkatle takip ediyor, aç bakışları sikimin zonklamasına neden oluyor.

Bir elim saçlarına dolanıyor ve parmaklarımın ucu boynunun yanından sütyeninin üzerine doğru ilerlediğinde nefesini içine çekiyor. "Bu kimin için?" diye soruyorum, mantıksız bir kıskançlık göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Buraya geldiğimizden beri sessizdi ve bunun Clifton'ın da burada olacağını bildiği için olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eskiden benimle gizlice dolaştığı gibi bir noktada gizlice kaçmayı mı planlıyor?

İlk kez zorla birlikte olduğumuzda benimle nasıl alay ettiğini hala hatırlıyorum. Bana onunla görüşmeyi bırakmayacağını, benimle evlense bile sadece onu seveceğini söylemişti. Bu anı beni hasta ediyor. Onu unutmak için yıllarımı harcadım ve o çok kolay bir şekilde başka birine aşık oldu. O kişinin o olması daha da acı veriyor. Ona dokunduğumda, tüm dikkati benim üzerimde, ama ben onları arzuyla boğamadığımda düşüncelerini işgal eden kim? O mu?

Yüzünü kendime doğru çeviriyorum, elini göğsümün üzerine koyduğunda saçlarını sıkıca kavrıyorum, parmaklarının uçları dövmemin üzerinde geziniyor. "Sen," diyor, ses tonu yalvarırcasına, sanki saklamaya çalıştığım güvensizliği okuyabiliyormuş gibi. "Bu senin için."

Elimi beline doğru kaydırıyorum, dokunuşum istekli ve sabırsız. Kıçını tutup sıkıca kavradığımda inliyor. "Öyle olsa iyi olur," diye uyarıyorum onu, elimi saçlarında dolaştırırken onu daha da yaklaştırıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Dudaklarımız buluştuğu anda parmak uçlarına yükseliyor ve kollarını boynuma dolayarak öpüşmemizi derinleştiriyor. İçimde eriyip gitmesinde çok güven verici bir şey var ve dokunuşum yumuşuyor, öfkem boşalıyor. Üzerimde hâlâ bu kadar büyük bir güce sahip olmasından nefret ediyorum ve elinin hiç gevşeyeceğini sanmıyorum.

Eli yanağıma dolanıyor ve bana bakmak için biraz uzaklaşıyor, gözlerinde hissettiğim aynı kırılganlık mevcut. "Celeste

Windsor," diyorum ona. "Artık senin adın bu. Sakın unutma."

Sert ses tonuma sinirlenmesini bekliyordum ama bir an bana baktı ve sonra gülümsedi. "Senin karın olduğumun gayet farkındayım, Zane," diye fısıldıyor, bakışları bir parça kalp ağrısı ve azapla dolu. Sanki benim olduğu gerçeğini hem seviyor hem de ondan nefret ediyor ve lanet olsun, ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bir adım uzaklaşıyorum ve o da elimi tutuyor, ikimiz bir an birbirimize bakıyoruz, konuşulmamış çok şey var. Sanki yeni bir şeyin ya da belki de eskiden olan bir şeyin eşiğindeyiz, ama ikimiz de yeni keşfettiğimiz normalimizi nasıl yönlendireceğimizi bilmiyoruz. "Geç kalacağız," diye mırıldanıyorum, o da başını sallıyor ve beni silahsızlandıran bir isteksizlikle beni bırakıyor.

Arkasını dönüp giyinmeye başladığında bir süre onu izliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Hay sikeyim. Beş yıl oldu ve ben hâlâ ona aşığım. Lily'yle ilgili o kâbusu gördüğünden beri farklı biri oldu ve bana bakışı değişti. Şimdi gözlerimin içine baktığında nefret yok, sadece cevabını bilmediğim sorular var. Yıllar önce, onunla bu durumda olmak için dünyaları verirdim, en azından gerçeği söyleme fikrime açık olduğu bir durumda, ama şimdi? Çok az, çok geç.

Konferansın yapılacağı balo salonuna inerken ikimiz de sessiziz, asansörde onun bedeni benimkine sürtünüyor. O z a m a n l a r serçe parmağını benimkine nasıl doladığını düşündükçe kalbim sıkışıyor ve ona baktığımda, gözlerindeki bakış bana onun da bunu hatırladığını düşündürüyor.

Elimi onun elinin etrafına doladığımda ve parmaklarımızı o zamanlar yapamadığım şekilde birbirine doladığımda bakışlarında bir şeyler parlıyor. O yüzümü arıyor, ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de ne bulmayı umduğumuzdan tam olarak emin değiliz.

Zemin kata ulaştığımızda iç geçiriyor, yüzünü öne çevirirken ifadesi kapanıyor ve dışarı çıkarken onu sıkıca kavrıyorum, kendimi tamamen bırakamaz halde buluyorum.

"Celeste?"

Tanıdık bir ses duyduğumda tüylerim diken diken oluyor, Clifton Emerson'ı gördüğümde ruh halim bozuluyor. Karımı bekliyormuş gibi duvarı itiyor, tıpkı o zamanlar yaptığı gibi. Karım geriliyor ve o da birleşmiş ellerimizi fark edince adımlarının ortasında duraklıyor.

Eğer göz diktiği kişi karım olmasaydı, yüzündeki kalp ağrısı ona acımama neden olurdu. Celeste'i sıkıca kavrıyorum, o da sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi beni sıkıyor.

"Cliff," diyor, sesinde beni son derece rahatsız eden bir şefkat belirtisi var. Bunca yıl sonra bile duygularımı bu kadar kolay etkilemesi çılgınca.

Clifton onu benden koparıp kollarına almak ister gibi bakıyor ve ben de ona alaycı bir şekilde sırıtıyorum, kızın kendini benden kurtarmaya çalışmamış olması beni rahatlatıyor. O zaman da benimdi, şimdi de benim.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor ve onun yerine Celeste'e odaklanıyor, ikimiz de birbirimizi selamlama zahmetine girmiyoruz. "Seni özledim," diyor karıma, ses tonu içtenliğini yansıtıyor. Yüz ifadesinin yumuşadığını görmek içimi parçalıyor ve cevabını duymak için nefesimi tutarak bekliyorum, kalbim kırılmanın eşiğinde.

"Seni görmek çok güzel," diyor ve omuzlarım gevşiyor, hava tekrar ciğerlerime doluyor. Gülümsüyorum ve elini bırakıp onun yerine beline sarılıyorum, onu daha yakına çekiyorum. İsteyerek geliyor ve sanki yapılacak en doğal şeymiş gibi, sanki bana aitmiş gibi bana doğru eğiliyor.

Clifton başka tarafa bakıyor ama özlemini ve umutsuzluğunu gizleyemiyor. Onun için üzülmek içimden gelmiyor. "Buraya söylediğinden daha geç geldin," diyor, sesi suçlayıcı. "Dün gece geleceğini söylediğini sanıyordum. Seni aradım ama açmadın."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve sessizliğimi korumak için çenemi sıkıyorum. Onunla konuştu mu? Ne zaman geleceğini söyledi mi? Bunu neden yapsın ki?

"Dün gece geldik," diyor, yanaklarına sıcaklık hücum ederken. Odamıza girdikten birkaç dakika sonra olanları mı düşünüyor? Süitimizin yarısında arkasını döndüğünde kesinlikle Clifton'ı düşünmüyordu, güzel kehribar gözlerinden ihtiyaç damlıyordu ve bana, eğer isterse onu hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğimi söylediğimi hatırlatıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp uçakta yüzümü bacaklarının arasına gömüşümün intikamını alırken aklında Clifton yoktu.

Clifton'ın gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor ve Celeste'in davranışını analiz ederken, öfkem yüzünden daha önce göremediğim ilginç bir şey öğrenerek gülümsemekten kendimi alamıyorum. Konferans odasına girerken karımı dikkatle inceliyor, Clifton'a nasıl baktığını ve onunla nasıl etkileşime girdiğini not ediyorum. Birkaç saniyede bir bakışları tekrar bana dönüyor ve ben de sessizce onu takip ederken sırıtıyorum, sadece varlığımın Clifton'ın sinirlerini bozmasından keyif alıyorum.

Bazen, sanki tarih onunla tekerrür ediyor. Bir kez daha kendimi Celeste'in yanında otururken buluyorum, Clifton da onun diğer tarafında. Ancak bu kez elimi onun kucağına koyuyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde. Karım da elini benimkine koyuyor ve sunum başlarken sırıtıyorum. Üç boyutlu modellemedeki ilerlemelerle ilgili saçma sapan bir sunum ve ben tüm bu süre boyunca sadece iç içe geçmiş parmaklarımızın verdiği hisse odaklanıyorum.

Celeste sunumun yarısında bana doğru eğilerek kısa bir tuvalet molası vereceğini haber veriyor ve ben geriliyor, içimi soğuk bir korku kaplıyor. Anında birlikte nasıl kaybolduğumuzu hatırlıyorum ve ne düşündüğümü biliyor olmalı, çünkü uzaklaşmadan önce bana güven verici bir gülümseme fırlatıyor.

Onu takip etmediğinden emin olmak için Clifton'a bakıyorum ve o da bana bakıyor, bakışları meydan okuyor. Güvenilir nane şekeri kutumu kapıp ağzıma bir tane atarken gözlerinde öfkeye benzer bir şey titreşiyor. Kaşlarını çatıyor, saf umutsuzluk tüm tavrını ele geçiriyor.

"Uzun sürmeyecek," diyor. "Siz ikiniz bir kez ayrı düştünüz. Bu tekrar olacak.

O zaman, her zaman olduğum yerde, tam burada, onu bekliyor olacağım."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, yıllar sonra ilk kez kendime güveniyorum. Yıllar önce çıktığımızı bildiğinin farkında bile değildim ve karımın ona bizden bahsettiğini öğrendiğimde garip bir şekilde memnun oldum. "Eğer evliliğimiz sürmezse, her zaman olduğun yerde *olacaksın,* Clifton. Kenarda, her zaman benim olacak bir kadının peşinden koşacaksın." Bugünlerde aramızdaki şeyin ne olduğundan emin değilim ama haklı olduğumu biliyorum. Yıllar boyunca birbirimizi ölümcül bir şekilde incittik, ama her şeye rağmen, o benim olduğu kadar ben de onun oldum. Başaramasak bile, bu değişmeyecek. Gözlerindeki yenilgi bana onun da bunu bildiğini söylüyor.

Oturduğum yerden kalkarken sırıtıyorum, karımı yakalayıp en yakın hizmet odasına çekmeye niyetliyim. Tekrar onun yanına oturduğunda, kime ait olduğunu bir kez ve sonsuza dek hatırlamasını istiyorum.

Bölüm Yetmiş Üç

CELESTE

Clifton'ın yanına oturduğumda tüm vücudum karıncalanıyor, kalbim hala Zane'in bileğimden tutup beni boş bir dolabın içine çekmesinden dolayı çarpıyor. O birkaç çalıntı anda geçmişimizi yeniden yaşamamızda çok heyecan verici bir şey vardı. Beni hâlâ istiyor olması gerçeküstü ve hiçbir şey içime girdiği o ana yaklaşamayacak. Onun tamamını alabileceğimden asla emin olamıyorum ama o yine de almamı sağlıyor. Bana sahip olma şekli beni çıldırtıyor, daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Clifton bakışlarıyla yüzümü tarayarak soruyor. Bulduğu şey yüz ifadesinin düşmesine neden oluyor ve dantel iç çamaşırım *sırılsıklam olmuşken* onunla yüzleşemeyerek yere bakıyorum. Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi, Zane spermini tekrar içime itti ve Clifton'ın yanına otururken onu düşünmemi söyledi - sanki bunu yapmasaydı bile ondan başka bir şey düşünebilirmişim gibi.

"Evet," diye mırıldanıyorum, telaşla. Kalbimin hızla çarpmasına engel olamayarak bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Geçmişin bu anlarına bir bağımlılık geliştiriyorum ve bu saf mutluluktan daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Zane'in dokunuşlarında artık nefret yok ve her seks yaptığımızda, sanki eskiden ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamamı istiyor. Suçlamayı geride bırakabileceğimizi hiç düşünmemiştim ama bana mutsuz olmaktan benim kadar yorulduğunu söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini görmeye başlıyorum.

Zane sunumu için sahneye çıkarken bana sırıtıyor ve ben de garip bir şekilde kocamla gurur duyarak koltuğumda geriye yaslanıyorum. Yaptığı her şey için çok çaba harcıyor ve bu konferansa hazırlanmasının ne kadar zaman aldığını biliyorum. Slaytları hazırlamasına yardım etmek için saatlerimi harcadım ve tüm bu süre boyunca, onun ne kadar önemsediği beni şaşırttı.

Zane asla bilgi saklamıyor ve bu onun hakkında en çok takdir ettiğim şeylerden biri. Onun kadar başarılı birinin sahneye çıkıp öğrendiklerini özgürce paylaşması, bunun sadece rakiplerine yardımcı olacağını bilmesi nadir görülen bir şey. Bu da yaptığı şeyi yapabileceğine inanmayı daha da zorlaştırıyor. Karakterine aykırı görünüyor ve evliliğin üzerinden geçen her ay, Lily'nin iddialarını reddederken gerçekten yalan söylemediğine dair korkum daha da artıyor. Bunun sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim ve düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor. Eğer Zane yalan söylemediyse, Lily söylemiştir ve bunu bana yapmış olması mümkün değil. Yapmazdı. İfadesindeki acı gerçekti ve tüm bu durumu daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

"Gözlerini ondan alamıyorsun bile," diyor Clifton, sesi yumuşak. Ona bakıyorum, göğsüme acı tatlı bir şey oturuyor. Son beş yılda Clifton benim için çok iyi bir arkadaş oldu ve onun bana bu şekilde, sanki ona ihanet etmişim gibi baktığını görmek canımı acıtıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ne için özür dilediğimden bile emin değilim. Ne de olsa nişanımız hiçbir zaman gerçek olmadı. Buna rağmen, ikimiz de onun bunu istediğini biliyorduk.

İç geçiriyor ve bana doğru uzanıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken dokunuşu nazik. Bu, yıllar boyunca sayısız kez yaptığı bir şeydi, genellikle birkaç içkiden sonra beni kaçınılmaz olarak ağlarken bulduğunda. "Üzülme," diye mırıldanıyor, gözleri gözlerimde. "Derinlerde bir yerde biliyordum. Sanırım sen de biliyordun. Öyle ya da böyle, her zaman onun kollarına geri dönecektin. Ona eskiden olduğun kadar aşıksın."

Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, aramızdaki öyle bir şey değil," diyorum ona. Ne olduğundan emin değilim ama bu aşk değil.

"Öyle değil mi?" diye soruyor, bakışları yüzümde gezinirken. "O zaman neden ikinizi birlikte her gördüğümde rujun bulaşmış oluyor? O odadayken sanki başka kimse yokmuş gibi Celeste. Acaba istediğim şey bu muydu?

- Belki de sadece birinin bana senin Zane Windsor'a baktığın gibi bakmasını istedim. Neredeyse seni iflas ettiriyordu, ama sen buradasın, ona

Her zaman istediğim her şeyi. En çok acı veren de bu, biliyor musun? O bunu hak etmiyor."

Bakışlarımı indiriyorum, Cliff'in yüzüne bakamıyorum, sözlerini reddedemiyorum. "Bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor," diye fısıldıyorum, bunu itiraf etmekten bile korkarak. "Bu gerçekten o kadar kötü mü?"

Lily öldüğünde ben de bir parçamı kaybettim, ta ki Zane hayatıma geri girene kadar. Yavaş ama emin adımlarla, mutlu olmanın, gerçek neşeyi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu yeniden keşfediyorum. Suçlu hissetmem gerektiğini, onun kim olduğunu ve neler yaptığını aklımdan çıkarmamam gerektiğini biliyorum ama işin aslı şu ki, başka hiç kimse bana böyle hissettirmedi.

Şu anda hissettiklerim bana Lily'yi hatırlatıyor ve bunun bir tür karma olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Hayat bana onun azabını mı gösteriyor? Bir bıçağın ucunda yürüyormuşum gibi hissediyorum, mutluluğun her anının tadını çıkarıyorum ama bunun uzun sürmeyeceğini de biliyorum. Paylaştığımız her dokunuşun ardından yoğun bir suçluluk duygusu geliyor ama ben de duramıyorum. Belki de o haklıydı ve ben Zane'i affetmeye başladım. Onunla evlenmemi izleyemeyeceğini söylerken nasıl ağladığını düşünüyorum ve sonunda ben de tam olarak bunu yaptım. Daha da kötüsü, bu konuda kendimi suçlu hissetmekten yoruldum.

Lily bir keresinde, Zane'in hayatta değer verdiği her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacağını, etrafına bakıp kalbinin kırık parçalarını sadece orada yaşanan anılar nedeniyle anlamlı hale gelen her yerde bulacağını umduğunu yazmıştı. Bunun tersinin de doğru olacağını hiç beklemezdim. Yeniden yaşadığımız her anıda, herhangi bir şey hissetme yeteneğimi kaybettiğimi düşündüğümde bana hissettirdiği her duyguda kırık kalbimin parçalarını geri kazanıyorum.

Zane'e dönüp baktığımda dikkatinin Cliff ve benim üzerimde olduğunu görüyorum, çenesi gergin ve saf bir öfke yayılıyor. O zaman anladım - kıskançtı. Sabah bana onun olduğumu hatırlatmadan hemen önce iç çamaşırlarımın kimin için olduğunu sorduğunda Clifton'ı düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. Beni elbise dolabına çektiğinde de dokunuşu her zamankinden daha hararetliydi, sanki kendini güvensiz hissediyordu. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi ve kalbimin derinliklerinde bir umut kıvılcımı yaktı.

Zane mikrofonunu sıkıca kavrıyor ve sunumunu tamamlarken dinleyicilere gülümsemeye zorluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Elbette, *eşim* Celeste Windsor'ın yardımı olmasaydı bu bilgilerin hiçbiri size ulaşamazdı" diyor, kibar ses tonu hiçbir şeyi gizlemiyor

Altında yatan sahiplenme duygusu. Cliff yanımda geriliyor, ama ben sadece kocama gülümsüyorum, midemdeki kelebekler çıldırıyor.

Sahneden inişini izliyorum, sözde sorularla ona akın eden kadınları fark etmiyor bile. Tüm dikkati benim üzerimde ve ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarken bunun keyfini çıkarıyorum. Zane Windsor'ın karısı olmanın çok güçlendirici bir yanı var ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu onu şaşırtıyor, öfkesini dindiriyor.

Önümde duraklıyor, bakışları bir an için Clifton'a kayıyor, ta ki ben yüzünü tutup parmak uçlarıma kalkarak yanağından öpene kadar. "Çok iyiydin," diye fısıldıyorum, dudaklarım öylece kalıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Zane'in eli saçlarımın arasından geçiyor ve beni olduğum yerde tutuyor, gözleri gözlerimi buluyor. Bakışlarında o kadar savunmasız bir şey var ki kalbim küt küt atıyor. İç çekiyor ve saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni daha yakına çekiyor. Bir an tereddüt ediyor ve sonra bu tıklım tıklım konferans salonunun ortasında fısıltıları umursamadan beni öpüyor. Dudaklarına gülümsüyorum ve onu tüm gücümle öpüyorum, kollarım boynuna dolanıyor, parmaklarımın uçları onun sevdiği şekilde ensesinde geziniyor.

Alnı benimkine değdiğinde ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve bir adım geri çekilip bakışlarını aramadan önce bu kez iffetli bir öpücük daha konduruyor. Soru sormak için kaşını kaldırdığında gözlerindeki umut kıvılcımını görmezden gelmek zor ve buna karşılık kalbimin bir atım atmasını görmezden gelmek daha da zor.

"Sadece mutsuz olmaktan yoruldum," diye fısıldıyorum az önceki davranışımı açıklamak için.

Dudaklarının kenarları acı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor ve eğilip ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. "O zaman duralım, Celestial. Mutsuz olmayı bırakalım."

Beni öptüğünde iç çekiyorum, usulca, acele etmeden, ikimiz de kimin gördüğünü umursamadan. Hayatı yaşamaya değer kılan böyle anlardır - ve ben de her şeyden çok bunu yapmak istiyorum. Sadece yaşamak istiyorum.

Bölüm Yetmiş Dört

ZANE

Ailesinin evinin önüne geldiğimizde Celeste bana "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diyor.

Ona sırıtıyorum ve eğlenen bir bakış fırlatıyorum. "Ve annene ellerimi inek bokuna sokmakla meşgul olduğumu söyleme riskini mi alıyorsun? Hayatta olmaz, Celeste."

Gülümsemesini ısırarak geri çekiyor ve ben de koltuğumda dönerek bakışlarımı giydiği pembe elbisenin üzerinde gezdiriyorum. "Ayrıca, artık mutsuz olmayacağımıza karar vermemiş miydik? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ama boşanana kadar..." Doğru kelimeleri bulamadığım için tereddüt ediyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Birlikte var olmak mı?" diye soruyor eşim, bu da pek doğru olmasa da. "Onun gibi bir şey."

Celeste son zamanlarda benimle o kadar çok Windsor etkinliğine gelmeye başladı ki, ben de bu iyiliğe karşılık vermezsem haksızlık etmiş olurum. Dürüst olmak gerekirse, ailesini görmek için neredeyse hiç çaba sarf etmiyorum. Onların yanında olmayı seviyorum ve onları her gördüğümde, onlarla olan ilişkim biraz daha gelişiyor gibi hissediyorum.

Celeste bana gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimin küt küt atmasına neden olmuyor. İç çekiyorum ve ona uzanıyorum, kendimi gözlerinde kaybederken buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürüyorum. Son zamanlarda bana eskiden baktığı gibi bakıyor ve bu sarhoş edici. Bana gülümsediğinde sanki geçmiş kayboluyor,

ve var olan tek şey beni içine hapsettiği an. Tüm bunların başka bir oyun olmasından korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama aynı zamanda bana ne verirse kabul edeceğimi de biliyorum. Acınası bir durum ama elimde değil.

"İçeri girsek iyi olacak," diye mırıldandım. "Annen oldukça korkutucu. Açıkçası bir dakika bile geç kalmaktan korkuyorum."

Celeste bir kahkaha patlatıyor, ben de ona sırıtarak karşılık veriyorum ve arabadan inip koşarak kapıyı açıyorum. Ona elimi uzattığımda bana bakış şekli tüm günümü aydınlatıyor ve parmaklarımızı birbirine doladığımda kalbim biraz daha hızlı atıyor. Tüm bunlar sadece bir yanılsama olsa bile, son bulmayacak olsa bile, bunu onunla yaşamak istiyorum. Bu aptalca ve bunu biliyorum ama konu o olunca kendime engel olamıyorum. Asla edemedim.

Karım beni ailesinin evine doğru çekiyor, kahkaha sesleri bizi oturma odasına doğru çağırıyor. "İşte buradasınız!" Archer ikimize de gülümseyerek "İşte buradasın!" diyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve Celeste kardeşine sarılmak için beni bırakıyor, onu yerden kaldırdığında dudaklarından heyecanlı bir çığlık kaçıyor.

Göğsümdeki tuhaf sızıya rağmen onlara gülümsüyorum. Burada, tam da her zaman olmak istediğim yerde durmak çok garip - Celeste her zaman hayallerimin kadınıydı ve Archer da Windsor olarak asla sahip olamadığım en iyi arkadaşımdı. İkisini de hayatıma geri aldım ama aynı zamanda almadım. Pek sayılmaz. Bu çok sarsıcı bir duygu ve bunu bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Celeste ona bakmak için geri çekilerek sorar.

Archer ona gülümsüyor, ama gözlerinin zar zor gizlenmiş bir endişeyle onun yüzünde dolaştığını fark ediyorum. Bana bakıyor ve sıkıca gülümsüyor. "Zane'e bir içki sözü verdim," diyor. Celeste'le evlenirken verdiği sözü tutup tutmayacağımı merak ediyor ve kız kardeşi için endişelendiği çok açık.

Celeste'in bakışları ikimizin arasında dolaşıyor, ifadesi merakını ele veriyor ve gözlerimin içine baktığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Başımı hafifçe sallıyorum, dile getirmediği sorusuna cevap veriyorum ve endişelenecek bir şey olmadığı konusunda onu rahatlatıyorum. Sonra aklıma geliyor - eskiden yaptığımız şeyi yapıyoruz, sessizce iletişim kuruyoruz. Bunu tekrar yapmaya ne zaman başladık?

Konferanstan döndüğümüzden beri aramızdaki şeyler değişti. Artık birbirimize daha fazla zaman ayırıyoruz - çoğu gece birlikte yemek yiyoruz ve akşamı eskiden olduğu gibi konuşarak ve televizyon izleyerek geçiriyoruz. Birlikte yatıyoruz ve her gece onu yatağıma çekiyorum.

Başını yukarı kaldırır, bakışları öpücük için yalvarır. Bu asla sadece bir öpücükle bitmez ve her zaman saçları yüzümde uyanırım.

Küçük ateşkesimiz istikrarsız hissettiriyor ve çoğu zaman birbirimizin etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşuz gibi geliyor, ikimiz de diğerini üzebilecek herhangi bir konudan dikkatlice kaçınıyoruz. Yaşamak için bir yol değil ama keşke sonsuza kadar sürse.

"Siz üçünüz içmeye başlayıp ortadan kaybolmadan önce," diyor Clara, bir deste kâğıt tutarak. "Oynayacağız! Archer evde olduğu için bu sefer gerçek kartlarla."

Celeste bana heyecanlı bir bakış fırlatıyor ve ben de kanepedeki yerim olarak kabul ettiğim yere çökerken sırıtıyorum. Karım yanıma oturuyor, kalçasını benimkine bastırıyor ve kolumu kanepenin arkasına, onun arkasına koyuyor.

George bana başını salladı. "Burada mı kalıyorsun, evlat? Archer ve senin burada olmanız pek sık rastlanan bir durum değil."

Ona bakıyorum, onlara yaptığım onca şeyden sonra beni ailesine bu kadar kolay kabul etmesine hiç şaşırmadım. Yıllarca onları iflasın eşiğine getirmek için elimden geleni yaptım, hiçbir zaman tam olarak uçurumun kenarına itmedim ama hiçbir zaman gerçekten iyileşmelerine de izin vermedim. Yine de burada otururken, sanki bunların hiçbiri olmamış gibi, sanki geçmiş gerçekten öyle olabilirmiş gibi

- Geçmişi.

Celeste elini dizime koyuyor ve bana bakıyor, güzel kehribar gözlerinde bir parça endişe titreşiyor. "Yapmak zorunda değiliz," diyor ve kayınpederime başımı sallamadan önce saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken kalbim küt küt atıyor.

Karım bana öyle tatlı gülümsüyor ki kalbim burkuluyor ve ben de kendimi tutamayarak ona sırıtıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ve büyümeye devam eden duygularıma bir son vermeliyim, ama lanet olsun, bunu yapmak istemiyorum. Bu anları hiç yaşamamaktansa, beni kaçınılmaz olarak tekrar hayal kırıklığına uğrattığında nihai acıyla başa çıkmayı tercih ederim.

Archer, George ve benim çok fazla şişe viski içerek saatlerce icat ettiğimiz oyunlardan birini oynamaya başladık, çünkü kızları seçtikleri oyunların hiçbirinde asla yenemiyorduk. Üçümüz komplocu bakışlarımızı paylaştık, ancak kendimizi Celeste ve Clara'ya karşı kaybederken bulduk. "Belki de pratik yapamıyoruzdur," diye mırıldanıp omuz silkiyorum.

Archer gözlerini kısar ve parmağıyla kız kardeşini işaret eder. "Hile yapıyorsun."

Karım ona masumca bakıyor - çok masumca. "Nasıl olabilir ki? Bu oyunu bile zar zor anlıyorum. Kuralları kendin koymadın mı?"

Archer ona bakıyor ve sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Zane, onun hemen yanında oturuyorsun. Hile yapıyor, değil mi?"

Bana Archer'ın tarafını tutmam için meydan okuyormuş gibi bakan karıma bakıyorum ve elimi kalçasına koyup eteğinin altına sakladığı kartı daha fazla görünmeyecek şekilde iterken bir gülümsemeyi ısırıyorum. Celeste'in dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve ben kahkahalarımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi düşünmüştü?

Başımı onunkine doğru eğip dudaklarımı kulağına değdirdiğimde gözleri panikle irileşiyor. "Sessizliğim sana pahalıya patlayacak," diye uyarıyorum onu.

Dudağını ısırıyor ve yüzünü çeviriyor, kulağıma fısıldamak için eğilirken burnu benimkine sürtünüyor. "Hiçbir şey söyleme ve bu gece yatağa girdiğimizde... Seni tam istediğin gibi emeceğim, boğazıma kadar girmene izin vereceğim. Boşalana kadar yüzümü sikmene izin vereceğim ve son damlasına kadar yutacağım."

Siktir. *Sikeyim*. Tam da böyle, ailesinin oturma odasında sikim sertleşti. Kıvranıyorum, gözlerinde en masum bakışla çekilirken yüzüm hiç şüphesiz ısınıyor. Kolumu stratejik bir şekilde kucağıma atıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. Eskiden aramız böyleydi ve bizi *biz* yapan her şeye yavaş yavaş geri dönüyor olmamız çok heyecan verici.

Archer'a, "Ona sordum ve beni aldatmadı," dedim.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen... ona *sordun,*" diye tekrarlıyor, ikimizin arasına bakarken ifadesi hızla fırtınalı bir hal alıyor. "Bu tam bir saçmalık," diyor ve elindeki kartları sahte bir öfkeyle masaya fırlatıyor, oysa yüz ifadesinde hiç de kötü niyet yok. Clara bir kahkaha patlatıyor ve George bana kızgın ama eğlenen bir bakış gönderiyor.

"*Sen,*" diyor Archer ayağa kalkıp bana sert bir bakış fırlatırken. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Celeste, "Ne kadar da eziksin," diye takılıyor ve ben de bir gülümsemeyi ısırarak Archer'ı takip etmek için ayağa kalkmadan önce kısa bir süre dizini sıkıyorum. George da ayağa kalkıyor ve Celeste başını annesinin omzuna yaslıyor, ben odada ilerlerken gözleri beni takip ediyor. Dışarı çıkmadan önce ona gülümsüyorum, kalbim yıllar sonra ilk kez *bütün* hissediyor.

George'un ofisine giderken iki adam da sessizdi ve ben de her zamanki koltuğuma oturdum, soracaklarını bildiğim sorulara hazırdım. "Görünüşe göre

Archer'ın ses tonu sakin ve derli toplu, daha önceki sözde öfkesinden eser yok. Aksine, rahatlamış görünüyor. "Onu yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyor. Birkaç hafta önce onunla konuştuğumda çok üzgün görünüyordu ve o kadar endişelenmiştim ki bir uçak bileti ayırtmıştım. Endişelerimin yersiz olduğuna sevindim."

Birkaç hafta önce uyuyana kadar ağlamasını ve onu her zaman uyandıramadığım kâbusları düşünüyorum. Bu şeyler bizi yakınlaştırdı ama aynı zamanda aramızda nelerin olduğunu da hatırlatıyor. "Kolay değil," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak.

George bana bir içki koyarken, "Hiçbir evlilik öyle değildir evlat," diyor. "Ama iyi tarafları buna değer, değil mi?"

Bunu inkâr edemeyerek kendi kendime gülümsüyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, kadehimi dudaklarıma götürerek. "O buna değer."

Bölüm Yetmiş Beş

CELESTE

Çocukluk odamdaki saate sabırsızlıkla bakıyorum ve iç çekiyorum. Zane, Archer ve babamla içki içtiğinde, bu asla sadece bir içki olmuyor. Yatağıma uzanıp sıkıntıyla tavana bakıyorum, dakikalar akıp gidiyor ve sonunda yatak odamın kapısı açılıyor.

Doğrulup çarşaflarıma sarılıyorum, Zane'in üzerinde bir havludan başka bir şey olmadan içeri girmesini ve göğsünden aşağı akan su damlalarını izlerken kalbim anında çılgınca çarpmaya başlıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve kapıya yaslanıyor, tüm dikkati benim üzerimde. "Bana bir şey borçlusun, değil mi Tanrıça?" diye mırıldanıyor, bakışları hararetli.

Bu sevgi ifadesi kalbimi yerinden oynattı. Bana böyle seslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunu itiraf edemeyeceğim kadar özlemiştim. "İstiyorum," diye fısıldıyorum dizlerimin üzerinde yükselirken, battaniyeleri bırakıp ona çıplak olduğumu gösterirken yüzümde utangaç bir gülümseme beliriyor.

"*Siktir*." Bir elini saçlarında gezdirerek gözlerimi karın kaslarına çekiyor. "Buraya gel," diyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Bir adım ileri atıyor, sonra bir adım daha, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Nefes alışının hızlanmasını, bedenimi içine çekmesi için geçen birkaç saniye içinde sertleşmesini seviyorum. Beni hâlâ istemesini seviyorum.

Havlusunu elime alır almaz sabırsızca çekip çıkarıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. "Çok muhtaçsın," diye fısıldıyor yatağımın üzerinde diz çökerken.

elini saçlarıma doladı. "Söyle bana Göksel, burada uzanmış beni mi düşünüyordun?"

Başımı sallıyorum ve elimin göğsünde dolaşmasına izin veriyorum, dövmesi ay ışığında daha da güzelleşiyor. "Hep seni düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeler bilinçli bir düşünce olmadan dudaklarımdan dökülüyor.

"Ne kadar iyi bir eş," diye fısıldıyor ve bedenim onunkine yaslanana kadar beni kendine çekiyor. Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve ağzı ağzımın üzerinde gezinene kadar eğiliyor. "Saniyeleri geri sayıyordum, biliyor musun? Sanki baban ve ağabeyin buraya gelip seni becermek için can attığımı biliyorlardı, çünkü ne zaman kaçmaya çalışsam beni geri çekiyorlardı. Çıldırtıcıydı."

Kıkırdıyorum ve onu öpmeden önce alt dudağını kendi dudağımın arasına alıyorum, kollarım boynuna dolanıyor. "Sabrın için seni ödüllendireceğim," diye söz veriyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum. İnliyor ve doyamıyormuş gibi ellerini vücudumda gezdiriyor ve bu beni cesaretlendiriyor, kendimi yaşayan en güzel kadın gibi hissettiriyor.

Beni çaresizce öpüyor, sanki o da benim gibi dakikaları geri sayıyormuş gibi. Zane'in eli göğsümden aşağı kayıyor, parmakları bacaklarımın arasında gezinirken dokunuşu tüy gibi hafif, beni inletiyor. Ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde bana bakmak için geri çekiliyor, bakışları saf bir sahiplenmeyle parlıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor parmakları içime kayarken ve boğazımdan muhtaç bir inilti çıkarıyor. "Kendine bir bak bebeğim. Sen bir tanrıçasın ve benim olman gerçeküstü bir şey."

Parmaklarını kıvırıyor ve ben inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Ver onu bana," diye fısıldıyorum. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

Sırıtıyor ve elini çekerek hoşnutsuzluk içinde nefes almamı sağlıyor. Muhtaçlığım onu daha da eğlendiriyor ve eli sikinin etrafını sararken beni izliyor. "Bunu mu istiyorsun?"

Neredeyse kendinden geçmiş bir halde başımı sallıyorum. En az bir saattir yatakta uzanmış bana ne yapacağını düşünüyordum ve o da bunu biliyordu. "*Lütfen.*"

"Bana ne istediğini söyle, Celeste. Kelimelerini düzgün kullan."

Dudağımı ısırıyorum ve bacaklarımı birbirine bastırıyorum, nefesim düzensiz. "Yapabileceğini söylediğim gibi yüzümü becermeni istiyorum."

Yumruğunu ağzına götürüp ısırıyor, bakışları ihtiyaçla yanıyor. Bana böylesine yoğun bir çaresizlikle bakmayalı yıllar olmuştu, savunması tamamen düşmüştü. Şu anda, tam burada, bana gerçekten onun tanrıçasıymışım gibi bakıyor. Ayağa kalktı ve tam yanımda durdu.

Yatağıma uzandı, göğsü hızla inip kalkarak ihtiyacını belli ediyordu. "Arkana yaslan," diye emrediyor, sesi alçak.

İstediği gibi yapıyorum ve başım yatağın hemen dışında ve geriye doğru eğik olacak şekilde kendimi konumlandırıyorum, uzun saçlarım yere değerken tüm vücudum onun için sergileniyor. Ağzımı ona açtığımda Zane sertçe nefes alıyor, gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra öne doğru bir adım atıyor ve aletini nazikçe ağzıma sokuyor.

Hevesle alıyorum, dilimi onun sevdiğini bildiğim şekilde ona sokuyorum. İçime sığ bir şekilde girerken bana karşı çok dikkatli davranıyor ve ben daha fazlasını isteyerek inliyorum. Kocamın kontrolünü kaybetmesini, ağzımı geçmişte yaptığı gibi kullanmasını istiyorum. Onu daha sert emiyorum, hareketlerim sessiz yalvarışlar ve o da benim işaretimi alıyor. Zane kalçalarını umduğum şekilde hareket ettirmeye başlıyor, yüzümü ona söylediğim gibi beceriyor. "Ne kadar da iyi bir kızsın," diye inleyerek boğazıma bastırıyor. Etrafında yutkunuyorum, inleme şeklini seviyorum. "Bu işte çok iyisin, Tanrıça. Hâlâ tam olarak neyi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve dilimi onun sevdiği şekilde kullanıyorum, hareketlerim sorularını yanıtlıyor. İnliyor, pantolonu beni çılgına çeviriyor. "Kendine dokun," diyor. "Ellerinin vücudunda yavaşça gezindiğini göreyim. Parmak uçlarını kullan Celeste. Kendine benim sana dokunmamı istediğin gibi dokun."

Boğazımın derinliklerine doğru iterken emirlerini yerine getiriyorum ve parmaklarım bacaklarımın arasında kaybolduğunda Zane'in inlemeleri biraz daha düzensizleşiyor. "Ne kadar mükemmel bir amcık," diye fısıldıyor. Yüzümü sikerken kendimi parmaklamamı izliyor olması fikri beni çılgına çeviriyor. Ona sunduğum görüntüye karşı koyamayacağını biliyorum ve bunu ona hala yapabileceğimi bilmek beni çok güçlü hissettiriyor.

Kendimi orgazma yaklaştırırken kalçalarım hareket etmeye başlıyor, tüm duyularım aşırı uyarılıyor. "Gelme," diye uyarıyor ve ben itaat etmek için elimden geleni yaparken inliyorum. "Şu anda çok güzelsin. Nasıl göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Lanet olası ruhani. Sen benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin, Celestial."

Böyle şeyler söylediğinde dayanamıyorum ve o da bunu biliyor. Amım zonklamaya başladığında inliyorum ve o da hızını artırıyor, ağzımı daha sert sikerek neredeyse tamamını almamı sağlıyor. Teslim olurken onun etrafında inliyorum, boşalırken saf zevk dalgaları vücudumu sallıyor.

Zane başını sallayıp geri çekiliyor ve ben de bu kayıp karşısında inliyorum. "Bu alet sadece iyi kızlar için, Celeste. Sana gelmemeni söylemiştim, değil mi?"

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum. "Dayanamadım," diyorum ona, bakışlarım açlıkla vücudunda gezinirken. Bazı günler Zane Windsor'a kocam diyebildiğime inanmak zor geliyor. Burada, ay ışığında dururken gerçek gibi görünmüyor, kasları gergin ve siki benim için taş gibi sert. Bana bütün dünyası benmişim gibi bakıyor ve midemdeki kelebekler çıldırıyor. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Ben varım," diye cevap veriyor, sırtını başucuma yaslayacak şekilde otururken. "Buraya gel, karıcığım."

Onun üzerine tırmanırken sert nefes alıyorum, amım zonkluyor. Daha önce hiç bu andaki kadar gerilmeyi ve doldurulmayı bu kadar çok istediğimi sanmıyorum. Sikini kavrayıp hizaya getirirken gözlerim onunkilerde. Üzerine çöküp yüksek sesle inlediğimde Zane bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, eli ağzımın etrafında kenetleniyor. "Benim için sessiz ol, Tanrıça," diye emrediyor, boştaki eli saçlarımı sarıyor.

Kalçalarımı döndürüyorum ve dudağını ısırıyor, bakışlarındaki azap beni çılgına çeviriyor. Ben onun üzerindeyken eliyle beni susturması, gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmaması çok seksi bir şey. En son ne zaman bu kadar *bütün,* bu kadar *mutlu* hissettiğimi hatırlamıyorum ve buna doyamıyorum. Bana bakışından onun da aynı şekilde hissettiğini anlıyorum.

Bölüm Yetmiş Altı

CELESTE

Gömme dolabımızdaki kıyafet yığınına bakıyorum, tam olarak doğru görünmeyen uzun siyah bir elbise seçerken ruh halim daha da bozuluyor. Büyükannem Anne ne zaman benden Windsor'daki bir etkinliğe katılmamı istese, bir şekilde her şeyi berbat edeceğimden korkarak her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorum.

Bu sefer özellikle endişeliyim çünkü bu akşam katılmamız istenen parti Lexington'ın partisi. Zane'in tüm kardeşleri arasında benden en çok nefret edenler Sierra ve o. Ares, Luca ve Dion benden pek hoşlanmıyor gibi görünüyorlar ama onları her gördüğümde kibar davranıyorlar - eskisi kadar sıcak ve misafirperver değiller ama yine de kibarlar. Lex ise ailesine zarar vereceğimden emin görünüyor. Sierra bile bana ondan daha çok ısındı. En kötüsü de böyle düşündüğü için onu suçlayamamam. Tek yapabildiğim, hakkımdaki izlenimini daha da kötüleştirmemeye çalışmak.

"Bunu giyemezsin."

Raven'ın sesini duyunca şaşkınlıkla dönüp elimi göğsüme götürüyorum ve bu sırada elimdeki siyah elbiseyi düşürüyorum. Karmaşık boncuklar ve dantellerle süslü, koyu kırmızı, göz alıcı bir elbiseyle içeri giren Raven iç geçiriyor; kendine has işçiliği bir bakışta anlaşılıyor.

Elinde bir giysi çantası tutuyor ve bana uzatıyor. "Tüm etkinliklerimizde ailemizin her üyesini giydiriyorum. Buna sen de dahilsin Celeste."

Çantayı ondan ağır bir kalple alıyorum, pişmanlık beni suskunlaştırıyor. Ona söylemem gereken o kadar çok şey var ki, ama kelimeler

boğazıma düğümlendi. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

Bir süre bana baktı ve iç geçirdi. "Ne kadar çabaladığını görüyorum Celeste... ama eğer gerçekten telafi etmek istiyorsan, onu mutlu et. Gittiğinde elinden aldığın mutluluğu Zane'e geri ver."

Acı göğsümü kesiyor ve başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "İstiyorum." Bu itiraf onun asla anlayamayacağı nedenlerden dolayı bana acı veriyor ama doğru. Zane'le evliliğim uzadıkça, onun bana korkusuzca, her zaman koruduğu o gardını indirerek bakmasını daha çok istiyorum. Sonsuz kahkahaları, şakacılığı, samimiyeti istiyorum. Her gün onun yanında uyuyorum ama her sabah uyandığımda yanımda olsa bile onu biraz daha özlüyorum.

Her geçen gün, Lily'nin kâbuslarımda beni suçladığı şeyi yapıyorum - onu unutuyor ve Zane ile yoluma devam ediyorum. Bu gerçeği her hatırladığımda, hissetmeme izin verdiğim her mutluluk kırıntısını alıp götürüyor, yarattığımız her yeni anı anında lekeleniyor.

Raven bir elini uzun ve zarif saçlarında gezdirirken yüz ifadesi hissettiği çatışmayı ele veriyor. "Seni seviyor, biliyor musun? Hiç durduğunu sanmıyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o bana gülümsüyor, bakışları umut dolu. Uzaklaşmak için dönüyor, ancak kapı aralığında duraklıyor ve dışarı çıkmadan önce bana güven verici bir bakış fırlatıyor.

Aşk. Bundan çok uzağız. Zane Windsor tarafından gerçekten sevilmenin, onun evreninin merkezi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Zane beni sevmiyor, bir zamanlar sevdiği gibi değil.

Raven'ın bana bıraktığı elbiseyi dikkatlice açarken kalbim sızlıyor. Onunkiyle aynı renk ama farklı bir model. Yarının manşetlerini şimdiden görebiliyorum, yeni koleksiyonunu Windsor kızları üzerinde sergiliyor. Giyinirken, güzel elbisemi özenle taşırken, pişmanlığımın ağırlığı sinirlerimi bastırıyor. En azından Raven'ı onun istediği şekilde temsil edebilirim - zarif ve saygılı bir şekilde.

Raven'ın couture markasının bir fikirden, boş bir hayalden başka bir şey olmadığı zamanları hatırlıyorum ve şimdi onun paha biçilmez elbiselerinden biriyle aynanın karşısında duruyorum. Artık eskisi gibi tanımadığım biriyle bu kadar gurur duymak buruk bir his.

"Hazır mısın?"

Arkamı dönüyorum ve Zane'in gözleri açılıyor. "*Siktir,*" diye fısıldıyor, bakışları vücudumda gezinirken saçlarını karıştırıyor. Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor ve ben onu yarı yolda karşılıyorum, Raven'ın sözleri zihnimde yankılanırken kalbim hızla çarpıyor. Bunun aşk olmadığını biliyorum ama bana beni her şeyden çok istiyormuş gibi baktığında, aşk olabilirmiş gibi geliyor.

Zane derin bir nefes alıyor ve yüzümü çevreleyen buklelerin üzerinde hafifçe geziniyor. "Karım çok güzel amına koyayım," diye fısıldıyor ve sanki bu düşünceyi ağzından kaçırmak istememiş gibi gözleri birazcık açıldığında ona gülümsüyorum.

Boğazını temizliyor ve saçlarımı serbest bırakıyor. "Gitmeliyiz. Bizi bekleyen bir limuzin var." Yüz ifadesi kapanıyor ve kayıp duygusu beni sarıyor. Bana verdiği bu bakışlar bağımlılık yapıyor ve geçen her günle birlikte kendimi biraz daha açgözlü buluyorum.

Zane mekâna giderken karşımda oturuyor ve birkaç saniyede bir, sanki kendine engel olamıyormuş gibi bana bakıyor. Gülümsüyorum, tedirginliğimin bir kısmı yatışıyor. Onun ilgisini çekmenin çok rahatlatıcı bir yanı var - midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor. "Lanet olası bir tanrıça gibi görünüyorsun," diyor sonunda, sesi işkence çekmiş gibi çıkıyor.

"Ve sen, sevgili kocacığım... Tanrıçanı becermek istiyor gibi görünüyorsun." Ona takılmadan edemeyerek gülümsüyorum. Böyle anlar günümü, hatta belki de tüm haftamı güzelleştiriyor.

Zane kıkırdıyor ve bu ses kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Başını uyarırcasına sallıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine doluyor. "Yapacağım, Celestial. Bu gece odadaki her erkek seninle ilgilenmek için yarışırken bunu unutma. Sonunda *benim* yatağıma gireceksin. *Sen benimsin*. Gece bittiğinde, o elbiseyi çıkaracak olan benim."

Bakışlarındaki sahiplenme duygusu yüzümü kızartıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "O zaman kime ait olduğunu hatırlasan iyi *edersin,* Zane. Sayısız kadın seni dansa kaldırırken unutma, yüzüğünü takan benim."

Araba durduğunda bana sırıtıyor, sözlerimden şaşırtıcı derecede memnun görünüyor. Kapı açılıyor ve Zane arabadan iniyor. Kameralar yanıp sönmeye başlıyor ve ben panikliyorum, Zane'i arabadan dışarı kadar takip ederken neredeyse topuklu ayakkabılarıma takılıyordum. Kıkırdıyor ve kırmızı halının üzerinde diz çöküyor, ayağa kalkmadan önce elbisemi düzeltirken muhabirleri çılgına çeviriyor. "Bayan Windsor," diye mırıldanıyor, sesi bize soru yağdıran muhabirlerin arasından zar zor duyuluyor. "Ben her zaman senin oldum."

Gözlerim açılıyor ve etrafımızdaki her şeyi ve herkesi görmezden gelerek beni çekerken yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. Zane bana bunu yapıyor - sanki sadece bizim için hazırladığı bir balonun içindeymişim gibi hissettiriyor, hiçbir şeyin bize dokunamadığı ve baş dönmesinin diğer her şeyi bastırdığı bir balon. Giderek kendimi bu anların eskiden olduğu gibi sürmesini dilerken buluyorum.

"Bu arada," diyor Zane, beni balo salonuna doğru yönlendirirken elini belime doluyor. Kalabalık onun için ayrılıyor ama o bunu fark etmiyor bile. "Lex arabalarına WINDSOR'un baş harflerini tersten yazacak şekilde isim verdiğini fark etmediğimizi sanıyor. Birimiz ağzındaki baklayı çıkarmadan önce ne kadar süre bilmiyormuş gibi yapabileceğimize dair bahse girdik, o yüzden bu konuda tek kelime etme." Gülümsememi geri alıyorum ve o da kıkırdıyor, başını eğlenerek sallıyor. "Şu anda bindiğimiz modelin adı Diana ve Luca'nın *Luca* adında bir arabası olmasının komik olacağını düşündüğü için ona Deluca adını vermesini zar zor engelledik. İkiniz de sizi ne zaman gözetimsiz bıraksam aptalca fikirlerle geliyorsunuz, bu sefer onu kızdırmayın."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Zane durup bana bakıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Deluca mı?" Tekrar ediyorum. "O ciddi mi?"

Zane başını sallıyor ve beni kendine çekip elini belime götürdüğünde kahkahayı patlatıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, gülmekten kendimi alamıyorum ve onun da bana sırıtmasına bayılıyorum. "Lex sistemi otomatikleştirmenin komik olacağını söyledi, böylece Deluca arabasına garip şeyler yapmasını emredebilecekti. Hatta bize bir gösteri bile yaptı ve Lex 'Deluca*, kimmiş uslu çocuk'* dediğinde ve yapay zeka sistemi 'Deluca uslu bir çocuk, *yüce Lex, sevgili yaratıcım!*' diye cevap verdiğinde Luca'nın kalp krizi geçireceğini sandım. En iyi kısmı? Luca'nın sesiydi!"

Zane bu anıyı hatırlayınca kahkahayı basıyor ve ikimiz de gülmekten kendimizi alamayıp kollarımızı birbirimize dolayarak öylece duruyoruz. "*Mighty Lex?*" Tekrar ediyorum, tekrar kıkırdamamak için k e n d i m i zor tutuyorum.

Zane kıkırdıyor, bakışları yüzümde gezinirken gözlerindeki ifade değişiyor. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve içinde bulunduğumuz odanın kalabalıklığına aldırmadan yanağımı okşuyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve beni nefessiz bırakan yoğun bir özlemle bana bakıyor. Aramızdaki bu anlar onun için de benim için olduğu kadar önemli mi?

Başparmağını dudaklarıma bastırıyor, serbest eli saçlarımı sararken gözlerinde şehvet titreşiyor. Arkamdan muhtaç bir inilti kaçıyor

Beni kendine çekip dudakları dudaklarımı bulduğunda boğazım düğümlendi.

Onu öpmek için parmak uçlarıma yükseliyorum, ona sıkıca, umutsuzca tutunuyorum. Bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olamaz, değil mi? Zane bir parça geri çekiliyor, ama sanki durmamız gerektiğini biliyormuş ama bunu yapamıyormuş gibi beni tekrar öpüyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve çekilmeden önce alaycı bir şekilde sıyırıyor, alnı bana sürtünüyor ve nefes alış verişi benimki kadar düzensiz. "Hadi eve gidelim," diye fısıldıyor, sesi işkence gibi. "Siktir et, Celestial. Lex zaten her yıl yeni bir araba çıkarıyor."

Gülüyorum ve ona bakmak için kollarına yaslanıyorum. "Yapamayız," diye mırıldanıyorum, elim onun elinin içine kayıyor. Onu yanıma çekerken isteksizce iç geçiriyor ve omzumun üzerinden baktığımda onu kıçıma özlemle bakarken buluyorum. Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırtı dökülüyor ve elini sıkıca kavrıyorum. "Sadece birkaç saat. Sonra seninim."

Mırıldanıyor ve elimi sıkıyor. "Siz zaten benimsiniz, Bayan Windsor. Her zaman öyleydin."

Kalbim ısınıyor ve kalabalığın arasında dolaşırken bana gülümsüyor. "Hadi gidip Lex'i tebrik edelim," diyor ve ben başımı sallıyorum, odanın diğer ucunda onu gördüğümde neşem kayboluyor. Bana bakışı içimin burkulmasına neden oluyor. Lex'in yüz ifadesi bana kardeşine layık olmadığımı ve asla olamayacağımı söylüyor. Hikâyenin tamamını bilmiyor ama bilseydi bile farklı hissetmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Sıkıca gülümsüyorum ve iki adam kucaklaşırken kendimi tamamen yersiz hissederek kenarda duruyorum. Belli belirsiz tanıdığım bir adam Zane'e doğru bir hamle yapıyor, belli ki birkaç dakikalığına onun dikkatini çekmeye hevesli ve Zane iyi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve şampanya taşıyan garsonlardan birine doğru eğilerek bir tane alacağımı belirtiyorum.

"Ben bakarım," diyor Lex, garsonlardan birini yanına çağırarak. Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzümde gergin bir gülümseme. Bana bir bardak uzatıyor, ben de yavaşça alıyorum.

"Yeni araban hayırlı olsun," diyorum ona, samimiyetimi göstermek için elimden geleni yaparak. Kaşlarını çatıyor, yüzünde sinirli bir ifade beliriyor ve bu beni daha da geriyor. "Birkaç yıl önce hayalini kurduğun yapay zeka sistemini geliştirmeyi başardığını gördüm ve gerçekten çok etkileyici. Çok gerçekçi hissettiriyor ve ne zaman bir şey sorsam en doğal yanıtı veriyor. Kapsamlı bir şekilde test ettim ve sorularımı anlamakta bir kez bile başarısız olmadı. Geçen gün arabamı benim için park etmesini istedim ve kusursuz bir şekilde çalıştı."

Bakışları yumuşuyor ve ben saçmalamayı durduramadan devam ediyorum. Aramızdaki sessizliği doldurma ihtiyacım çok büyük ve keşke durabilsem diyorum ama elimde değil. "Ayrıca istediğin ülkelerin %70'ine yenilenebilir enerji götürmeyi başardığını gördüm ve hiç elektriği olmayan ücra yerlere hem elektrik hem de internet götürmeyi başarmış olman inanılmaz. Sierra ve sizin annenizin hayalini gerçekleştirip gerçekleştiremediğinizi hep merak etmişimdir. En çok ihtiyacı olan yerlere Windsor okulları. Demek istediğim... eğer altyapıyı kurduysanız, muhtemelen okulları çoktan inşa etmiştir, değil mi? Tabii ki yapıyor."

Lex kaşlarını kaldırıyor ve şampanyasını geri deviriyor. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar, ses tonu biraz daha dostçadır. "Bu hayır işlerinin reklamını yapmıyoruz."

Sinirli bir şekilde gülümsüyorum ve titrememi durdurmak için bardağımın sapını sıkıyorum. "Nasıl yapamazdım? Bu planların çoğunu seninle birlikte geliştirdim ve yine de onları gerçeğe dönüştürmek istedim. Fikirlerimizi uygulamaya başlamak için gerekli parayı bulduğumda, bunun çoktan gerçekleşmiş olduğunu gördüm. Bunu senden başkası yapamazdı." Başka tarafa bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca, her şeye rağmen seni hâlâ ailemden biri olarak görüyorum. Archer'ın neyin peşinde olduğunu her zaman bildiğim gibi, seni de her zaman izledim."

Lex bir süre bana bakıyor, yüzünde silahsızlanmış bir ifade var. "Ne kadar kaldı?" diye soruyor sonunda, sesi sert ve kardeşlerine karşı kullandığı şakacı tondan çok farklı - alıştığım ve kanıksadığım ton.

Sözlerinin neden olduğu acıyı gizlemek için gözlerimi kaçırıyorum, yüzümde sahte bir gülümseme var. "İki yıl bir ay," diye cevap veriyorum, tam olarak ne sorduğunu bilerek.

"Bu sefer gitmeni istiyorum," diyor. "Az önce ikinizi gördüm ve ona tekrar zarar vermene izin verirsem lanetleneceğim."

Öfkem kalp ağrımla karışıyor ve ona ters ters bakıyorum. "İncinen tek kişi Zane değil," diye çıkışıyorum. "Benim böyle misilleme yapmam için onun ne yapmış olması gerektiğini hiç düşündün mü? Her zaman senin için bir kız kardeş gibi olduğumu söylerdin ama işin özüne indiğinde bunlar sadece boş laflardı, değil mi? Sierra benim yaşadıklarımı yaşasaydı ona asla bu şekilde davranmazdın."

Mizahsızca gülümsüyor. "Kendini Sierra ile kıyaslama," diyor bana, sesi sert. "Bunu bir uyarı olarak kabul et Celeste. Onu bir daha incitirsen, sonuçlarıyla bizzat yüzleşmeni sağlarım."

Bir adım geri atıyorum, kırık kalbimi yırtan keskin bir acı. "Yapmayacağım," diyorum ona, ses tonum azabımı yansıtıyor. "Seni incitemem

İstesem bile. Gördüğünü sandığın şeye rağmen, o da en az senin kadar gitmemi istiyor. Gördüğün şey onun kötü bir durumdan en iyi şekilde faydalanması ve merak etme Lex. Bunu unutmama asla izin vermez."

Bölüm Yetmiş Yedi

CELESTE

"Öğleden sonra 3'teki satın alma toplantısını benim için halledebilir misin?" Zane masasının arkasından kalkarken soruyor, stresli görünüyor. "Gitmem gerekiyor."

Yakıcı bir hayal kırıklığı kaplıyor içimi. "Ah... Yani, evet, yapabilirim, ama sadece düşündüm ki... Toplantı bittikten sonra birlikte eve gitmenin güzel olacağını düşündüm?"

Birkaç haftadır çoğu gün işe birlikte gidip eve birlikte geliyoruz ve bugün de bunu yapacağımızı umuyordum. "Üzgünüm," diyor Zane, elini saçlarında gezdirerek. "Meşgulüm."

Kaşlarımı çatıyorum ve sözlerinin yarattığı acıyı bir kenara itiyorum. "Neyle?" Ses tonum istediğimden daha sertti ve sandalyesinin arkasından ceketini alırken kaşlarını kaldırdı, ifadesi kapandı. Soruma cevap vermeden uzaklaşmasını izliyorum ve arkasından bakıyorum, kapı arkasından kapandığında göğsümün derinliklerinde karanlık bir şey açılıyor.

Aklımdan sayısız senaryo geçiyor, her biri bir öncekinden daha acı verici ve sandalyeme gömülürken iç çekiyorum. Kocamın yanında bu kadar güvensiz hissetmekten, başka biriyle görüşmek için acele edip etmediğini merak etmekten yoruldum. Aramızdaki ilişkiler daha medeni hale gelmiş olabilir ve seks kesinlikle eskisi kadar iyi, ama aramızda hala aşılmaz gibi gelen bir mesafe var. Bana göstermediği yanları var ve sanırım bunun tersi de doğru.

Bize ne diyeceğimden bile emin değilim. Biz arkadaş değiliz ve kesinlikle gerçek bir çift de değiliz. Sanırım sadece birlikte uyuyan iş arkadaşlarıyız ve bugün, diğer günlerden daha fazla, durumun böyle olmamasını diliyorum. Onu özlüyorum, gerçek onu, eskiden benim olan versiyonunu. Bugünün hangi gün olduğunu asla unutmayacak olan adamı istiyorum.

Günün geri kalanını geçirirken tek düşünebildiğim bu, eve gidip sahip olamadığım, hatta istememem gereken her şeyi unutmamı sağlayacak bir kitapla yatağıma girebilmek için sabırsızlanıyorum.

Evin önüne park ederken kalbim ağırlaşıyor, nedenini tam olarak kestiremeden gözyaşlarımın eşiğine geliyorum. Bazı günler keder beni daha çok etkiliyor ve yalnızlığım biraz daha ağır geliyor. Giden birini özlemek zordur ama yanı başınızda olan birini özlemek, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ruhunuzu parçalıyor. Günlerimizle ilgili küçük ayrıntıları paylaşmamızı, şakalaşmamızı ve bana bakışını özlüyorum. Aramızdaki sarsılmaz güveni ve geleceğimiz hakkında ne kadar heyecanlı olduğumuzu özlüyorum. Onun insanı olmayı ve karşılığında her şeyine sahip olmayı özlüyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve arabadan iniyorum, duş almak ve yatağımıza gitmek için yanıp tutuşuyorum, yastığına sarılıp birkaç dakika için rol yapabileceğim, ta ki illüzyon bozulana kadar. Başparmağımı ön kapıdaki tarayıcıya bastırdığımda pişmanlık beni boğmakla tehdit ediyor, anılarım peşimi bırakmıyor. Bir zamanlar tam burada duruyordum, her şeyden çok sevdiğim adama ihanet etmeme saniyeler kalmıştı. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, aynı seçimi yapar mıydım? Artık emin değilim.

Kapı açılıyor ve yerde takip etmem için bir iz oluşturan gül yapraklarını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Neler olabileceğini anlamaya çalışırken kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Zane'in bir zamanlar bana verdiği ayakkabılarla tereddütlü bir adım atarken göğsümde umut çiçekleri açıyor, elmaslar yolumu aydınlatan mum ışığında parlıyor.

Yolun sonuna vardığımda kocamı, elinde annesinin güllerinden bir demetle gözlemevine giden koridorun önünde dikilirken bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Mutlu yıllar Celeste," diyor, çiçekleri bana uzatırken yüzünde en tatlı gülümseme.

Hıçkırıklarımı bastırıyorum ama yine de gözlerimden yaşlar dökülüyor. "Unuttuğunu sanmıştım."

Yanağımı okşuyor ve gözyaşlarımı siliyor, bakışları şefkatle dolu. "Seninle ilgili unutabileceğim tek bir şey bile yok.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar acıtırsa acıtsın."

Ona uzanıyorum ve kendimi göğsüne atıyorum, kolu beni sararken yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. "Umarım açsındır bebeğim," diye mırıldanıyor. "Sana yemek pişirdim." Başımın üstünü öpüyor ve ben bir hıçkırık daha yutuyorum. "Fazla bir şey değil ama gözlemevinde yemek yemek güzel olur diye düşündüm."

Şaşkınlıkla ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Bana yasak olduğunu söylediğini sanıyordum." Gözlerinde bir şey parlıyor ve söylediğim sözlerden hemen pişman oluyorum. Keşke bunu ona hatırlatmasaydım.

"Artık değil," diye fısıldıyor. Bana titrek bir gülümseme fırlatıp elini benimkine attığında kalbim küt küt atıyor. Zane beni koridora doğru çekiyor, gözlemevine girdiğimizde nostalji beni dalga dalga vuruyor.

Burası beni ilk kez öptüğü, bekâretimi aldığı ve birlikte geleceğimizin hayalini kurduğumuz yerdi. En güzel anılarımızı düşündüğümde aklıma istemeden de olsa burası geliyor. Randevularımızın çoğunu burada yaptık, burada aşık olduk.

Tüm bu değişiklikleri düşündükçe kalbim sıkışıyor. Çiçeklerin çoğu gitmiş ve yerlerini yenileri almış. İstenmeyen bir düşünce zihnimin ön saflarına hücum ettiğinde tökezliyorum - kopardığı çiçeklerin hepsi *zambak* çeşitleriydi ve kalbim *onu* düşünmeden onları göremeyeceği düşüncesiyle batıyor.

"Sorun nedir?" Zane soruyor.

Ona bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum, bu anı mahvetmek istemesem de ruh halimin nasıl düştüğünü gizleyemiyorum. Suçluluk duygusu göğsümün derinliklerinde dönmeye başlıyor ve ben onu bastırıyorum, sadece Zane ile bu anda var olmak için çaresizim. "Hiçbir şey," diyorum ona, elini sıkıca kavrayarak.

Zane merakla beni inceliyor ama bırakıyor, bahçelerden birine yaklaştığımızda tutuşu biraz daha sertleşiyor. Beni götürdüğü gül bahçesi olmadığını fark ettiğimde içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ama bu duyguyu hemen bir kenara itiyorum. Beni her zaman gül bahçesinin karısı için olduğu konusunda uyarırdı ve onun gözünde... bu ben değilim. Gerçekten değil.

"İşte buradayız," diye mırıldanıyor Zane ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor, etrafıma bakıyorum, aralarında peri ışıklarının dolandığı binlerce çiçeği ve ortadaki yemek masasını fark ediyorum.

Bana uzanıp yeniden dökülmeye başladığını bile fark etmediğim gözyaşlarımı silerken dudağımı ısırıyorum. Gözlerinin içine baktığımda başını şefkatle sallıyor ve alnımdan öptüğünde anlıyorum. Hiç kimse

asla onunla kıyaslanamaz. Pişmanlık beni daha önce hiç olmadığı kadar etkiliyor ve bizim olabilecek her şeyi, bir gün başkasına vereceği her şeyi düşününce kalbim acıyla çarpıyor.

Zane beni koltuğuma götürüyor ve koltuğu benim için çekiyor, bu gece sabrı sonsuz. "Sana eskiden sevdiğin kuzu yahnisini pişirdim," diyor garsonlar tepsileri getirirken. "Hâlâ sevip sevmediğinden emin değildim ama-"

"İstiyorum," diye anında ona güvence veriyorum, kalbim minnettarlık ve saf sevinç karışımıyla dolup taşıyor - filtrelenmemiş türden, sonsuza dek hatırlayacağınızı bildiğiniz bir anın ortasındayken hissettiğiniz türden.

Zane karşıma oturuyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Ne takım elbisesinin ceketini ve yeleğini çıkarmış olması ne de gömleğinin kollarını sıvamış olması. Bana bakışı, sanki beni büyüleyici bulmuş gibi.

Onun anlayabileceğinden çok daha fazla özlediğim bir yemekten bir ısırık aldığımda dudaklarımda yumuşak bir inilti, mutlu bir şekilde iç çektiğimde kocamın gözleri kararıyor. "Bu aptal makarnayı her zaman kıskandığımı biliyor muydun, çünkü ne zaman yesen dudaklarını çatalının etrafına benim sikimin etrafına sardığın gibi sarıyorsun? Seni *böyle* seslendirebilen tek kişi ben olmalıyım."

İtirafı karşısında irkilerek gülüyorum. "Bu yüzden mi çoğu zaman benim için yapmayı reddediyordun?"

Omuz silkip başını sallıyor, bu da beni daha çok güldürüyor. "Zane, *kendi* yaptığın... *yemeği*... kıskanamazsın." Bir ısırık daha alıyorum ve kaşlarını çatmasına karşılık kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Bu hala beni inleten kişinin sen olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Kollarını kavuşturuyor, yüzünde çok şirin bir ifade var. "Umurumda değil. Hoşuma gitmiyor."

"Tamam, bebeğim. Bir dahaki sefere sessizce yiyeceğim. Sadece senin için böyle inleyeceğim - bu bir yemin."

Gülümsemesi eriyip gidiyor ve ben nedeninden emin değilim. Yanlışlıkla eski bir sevgiyi ağzımdan kaçırdığım için mi, yoksa ettiğim yemin yüzünden mi? "Bunu asla bozma," diye fısıldıyor, sanki bunu duymamı istediğinden emin değilmiş gibi.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. Bu sözü tutmak zor olmayacak - ondan başka hiç kimse olmadı. Asla da olmayacak.

Yemekte b a n a bakışları kalbimin tellerine dokunuyor, daha fazlasını arzulamama neden oluyor, onun da bunu isteyebileceğini düşündürüyor. Onu affetsem Lily beni affeder miydi? Nasıl hissettiğimi herkesten daha iyi anlayacaktır. Onu istediğinde bencillik ettiğinden nasıl endişelendiğini hâlâ

hatırlıyorum.

Ve ona getirdiği mutluluğu. Şimdi ben de kendimi aynı durumda buluyorum. Her şeye rağmen onu istiyorum.

Görevlilerimiz tabaklarımızı değiştirirken Zane koltuğunda arkasına yaslanıyor, ardından üzerinde tek bir mum bulunan, çoğunlukla taze meyvelerden yapılmış gibi görünen bir pasta getiriyor. Pastayı önüme koydular ve Zane eğildi, dirseğini masaya dayayıp yumruğunu çenesinin altına koyarken yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Gözlerindeki bakış beni esir alıyor ve şu anda ne hissettiğini bilmek için dünyaları verirdim. "Bir dilek tut, Göksel."

"Ya sana dileğimi gerçekleştirebilecek tek kişinin sen olduğunu söylersem?" Sesim yumuşak, savunmasız ve soru aramızda havada asılı kalırken bakışlarını tutmakta zorlanıyorum.

"O zaman bana dileğini söyle, ben de yerine getireyim."

Kocama bakıyorum, nefesim kesiliyor. "Seni geri istiyorum."

Zane'in gözleri açılıyor ve birkaç dakikalığına tamamen silahsızlanmış görünüyor. Cevabını beklerken kalbim çılgınca atıyor, aramızdaki hava daha önce hiç olmadığı kadar gergin.

Elini saçlarında gezdirip gözlerini kaçırdığında cevabımı almıştım. O beni reddetmeden önce yerimden kalkıyorum ve kırılganlığımı bir kenara itip cesaretimi ortaya koyuyorum. Sandalyesine yaslanıp kendime yer açarken Zane'in bakışları üzerimde geziniyor. Ellerim omzuna dolandığında usulca iç geçiriyor, kucağına kayarak ona sarıldığımda çatışması açıkça görülüyor.

Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorlarken kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyor. "Seni geri istiyorum," diye tekrarlıyorum, sesim net ve kendinden emin. "*Bizi* geri istiyorum."

Zane belimi kavrıyor, ifadesi sertleşiyor ve beni itmek üzere olduğundan emin oluyorum, ama sonra beni sıkıca kavrıyor, alnını omzuma koyarken gözleri kapanıyor. "Bu mümkün değil Celeste," diye fısıldıyor, sesi pişmanlık dolu.

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum, dokunuşum nazik. "Bana bak," diye yalvarıyorum. Zane isteğime boyun eğerek geri çekiliyor, bakışları beni inkâr edebilmeyi dilediğini gösteriyor. Onu hiç bu kadar acı çekerken görmemiştim ve bu da umudumu artırıyor. "Seni seviyorum, Zane. Her şeye rağmen, yaşadığımız onca şeyden sonra seni seviyorum. Bununla savaştım, bunun için kendimden nefret ettim ama bunu değiştiremem. Seni seviyorum ve son nefesimi verene kadar da seveceğimi biliyorum." Her zaman yaptığım gibi avucumu kalbinin üzerine koyuyorum. "Yeniden başlayamaz mıyız?

Artık geçmişte yaşamak istemiyorum, Zane. Her zaman sahip olacağımızı düşündüğümüz geleceği istiyorum."

Yüzüme bakıyor, nefes alış verişi düzensiz. Yüz ifadesi bana bunu onun da istediğini söylüyor. Zane eskiden tanıdığım adam olmayabilir ama ben onu hâlâ onun sandığından daha iyi tanıyorum. "Peki ya Lily?" diye fısıldıyor, sanki onun adını söylemeye cesaret edemiyormuş gibi.

Saf ıstırap içimden geçerek göğsüme yerleşiyor. Gözlerim kapanıyor ve cesaretimi toplayarak nefesimi içime çekiyorum. Birazdan söyleyeceğim sözleri asla affetmeyecektir, ama onları daha fazla tutamıyorum. "O gitti, Zane, ama biz hâlâ buradayız ve bir şekilde, aramızda duran her şeye rağmen, birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Onu dinlendirmenin zamanı geldi. Eskiden tanıdığım Lily... Sanırım mutlu olmamı isterdi ve gerçek şu ki... sensiz olamam. Seni seviyorum Zane, seni affedecek kadar."

Önümüzdeki hafta onun anma törenine katılacağım ve o zaman ondan af dilemeyi planlıyorum ama aynı zamanda son vedalarımı da etmeyi planlıyorum. Ona bu şekilde tutunmaya devam edersem, bu beni yavaş yavaş öldürmeye devam edecek ve onun bunu benim için isteyeceğine inanmıyorum. Beni Zane'le görmek istemeyebilir, ama bunu anlayacağını düşünüyorum. Umarım mutlu olmamı isterdi ve onsuz olamayacağım giderek daha da netleşiyor.

Zane geriliyor ve çenesini kilitliyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını gölgeliyor. "Birbirimize geri dönmenin yolunu bulamadık Celeste," diyor, sesi sert. "Zorla bir araya getirildik. Gerçek şu ki, bana bir seçenek sunulsaydı, seni asla seçmezdim. Beni affettiğini mi söylüyorsun? Yapmadığım bir şey için beni affedemezsin." Beni bıraktı, kolları yanına düştü. "Yoruldum Celeste. Suçlamaktan, güven kırılmasından yoruldum. Seni, senin beni sevdiğinden daha çok sevmekten yoruldum."

Bölüm Yetmiş Sekiz

CELESTE

Kiliseye girdiğimde Lily'nin babası "Gelebilmenize sevindim," diyor. Etrafıma bakarken taze keder beni boğmakla tehdit ediyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Burası onun cenazesini de kaldırdığımız yerdi ve aniden geçmişe, cesedinin bulunduğunu öğrendiğimiz o anlara dönmüş gibi hissediyorum.

"Hayatta kaçırmazdım Raymond," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye zorlayarak, suçluluk duygusu göğsüme yerleşiyor. Gerçek şu ki, neredeyse hiç başaramayacaktım ve eğer devam etmek istediğim düşüncesini takip eden pişmanlık olmasaydı, burada olmazdım. Bir zamanlar kendime asla unutmayacağıma dair söz vermişken, unutmayı bu kadar çok istemem mide bulandırıcı.

Raymond bana başını sallıyor, kendi ifadesi de perili. "Zane Windsor'la evli olduğun için geleceğini düşünmemiştim."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve gözlerim ona dikiliyor. Saf korku midemin çukuruna yerleşiyor ve acıya benzer bir şeyle karışıyor. "Biliyor muydun?" Soruyorum, ses tonum niyet ettiğimden daha keskin. "Onlar hakkında mı?"

Lily'nin bana anlattıklarını ona hiç söylemedim, kızını kaybetmesinin nedenlerinden birinin ben olduğumu itiraf edecek cesareti kendimde bulamadım. Bu tamamen bencillikti - utançla, günahlarımın ağırlığıyla başa çıkamazdım. Gözlerinin içine bakıp, yıllarca atlamamasının sebebi benken, atlamayı seçmesinin sebebinin ben olduğumu söyleyemezdim. O gece, her güvence girişimi onu sadece daha da uçuruma sürükledi ve suçluluk duygusunu körükledi.

Raymond yüzüme bakıyor, ifadesi acı dolu. "Hala konuşabilecek durumdasın, değil mi? Sen ve ben onu en çok seven insanlarız. Onu hatırlanmasını istediğim şekilde hatırlayan birkaç kişiden birisin, her ne kadar zaman zaman kırılmış olsa da, o güzel ruh olarak."

Soruma cevap vermekteki isteksizliği başlı başına bir cevap ve bakışlarımı indiriyorum. "Elbette," diyorum ona, sesim kırılarak. "Onur duyarım."

Başını sallayıp kilisenin ön tarafını işaret ederek beni oraya doğru yönlendiriyor. Attığım her adımda kalp ağrım daha da artıyor. Zane'e onu affedeceğimi söylediğimde ciddiydim ama burada, vedalaştığımız kilisede Lily'nin güzel bir fotoğrafıyla durmak... Celeste *Windsor* olarak burada durarak ona ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor. İşte bu yüzden benden ayrılmayı seçti - çünkü Zane'le evlenmemi izlemeye dayanamadı ve sonunda ben de tam olarak bunu yaptım.

En kötüsü de pişman olmamam. Artık pişman değilim. Yanımda Lily'nin fotoğrafıyla tanıdık yüzlerden oluşan bir kalabalığın önünde dururken bile, yıllar süren saf yıkımdan sonra mutluluğu seçmeye çalıştığım için kendimi kötü hissedemiyorum. Beni bencil bulur muydu? Seçimlerimden dolayı beni kınayacak mıydı? Kendi zayıflığımdan, her zaman affedilemez bulduğum bir şey için Zane'i affetmekten utanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sanırım hikâyemizin nasıl ilerleyeceğini biliyordu - daha önce yıllarca çektiği acılar için onu affettiğimi görmüştü ve işte buradayım, bunu tekrar yapıyorum. Daha önce kimseyi Zane'i sevdiğim gibi sevdiğimi görmediğini söylediğinde haklıydı.

Onun anısını onurlandırmak için toplananlara hitap etmeden önce derin bir nefes alıyorum ve burada durmak için tamamen niteliksiz hissediyorum. Buradaki herkes arasında, sanki her kalp atışımda ona ihanet etmiyormuşum gibi ondan bahsetmeye en az hakkı olan kişi benim.

"Liliana benim en iyi arkadaşımdı ve büyürken sahip olduğum kız kardeşe en yakın şeydi," diyorum sesim titreyerek. "Onu düşünmeden bir günüm bile geçmiyor. Kolay unutulacak türden bir insan değildi. Lily bir odaya girdiğinde, gülümsemesiyle saniyeler içinde odayı aydınlatırdı ve neredeyse anında kendinizi çok rahat hissetmenizi sağlardı. Her zaman en çok sevdiğim özelliklerinden biri de buydu, etrafındaki herkesi bu kadar derinden önemsemesi. O her zaman herkesin dahil olduğunu hissetmesini sağlayan kişiydi ve bana önemli olduğumu hatırlatmadığı bir gün bile geçmedi."

Elimdeki işaret kartlarına bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Acı taşıyamayacağım kadar ağırlaştığında, en güzel anılarımızı düşünüyorum,

Ve bu her zaman kederimi biraz olsun hafifletmeye yardımcı oluyor. Bu bana onun hayatım üzerindeki etkisini ve geride bıraktığı mirası hatırlatıyor." Birkaç kişinin gözyaşlarını silmesini izliyorum, bazıları liseye birlikte gittiğimiz insanlar, bazıları Lily'nin gönüllü olarak çalıştığı çeşitli hayır kurumlarında tanıştığı insanlar. "En sevdiğim anım üniversiteden bir anı. İkimiz de Londra'da okuduk ve İngiltere'deyken beni sık sık düşüncesizce yaptığı yolculuklardan birine katılmaya ikna ederdi. Bu gezilerden birinde kendimizi Liverpool adında bir şehirde bulduk."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum, kalbim ısınıyor. "Tüm hafta sonunu insanların ne dediğini çözmeye çalışarak geçirdik - kesinlikle İngilizceydi, ama ikimiz de tek kelime anlayamadık ve sonraki haftalar boyunca aksanını taklit ederek beni her seferinde güldürdü. Yıllar sonra, *sütü* orada yaptıkları gibi söylerdi ve ben de karşılık olarak kıkırdardım. İşte onun yaptığı buydu - etrafındaki herkese neşe aşılıyordu."

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve kendimi sahtekâr gibi hissederek hazırladığım konuşmayı bir kenara bırakırken titrek bir nefes alıyorum. Lily annesini özlediğinde ona yaptığım şeyi yapmayı ve onunla en sevdiğim anılarımdan bahsetmeyi planlamıştım. Onun sadece benim bildiğim yönlerini paylaşmak istemiştim ama bugün bunu yapacak gücüm yoktu. Bunun yerine kalabalığa "Lily beni birden fazla şekilde kurtardı," diyorum, sesim titreyerek. "Keşke karşılığında ben de onu kurtarabilseydim."

Geri çekilip başımı sallıyorum, sanki burada olmaya hakkım varmış gibi burada durmaya devam edemiyorum, sanki her gün onun anısına saygısızlık etmiyormuşum gibi birlikte anılarımızdan bahsedemiyorum. Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapamam."

Lily'nin tam da korktuğu şeyi yaptığımda konuşmamı istemeyeceğini bildiğimden, uzaklaşmadan önce bir an duraksıyorum. Uzaklaşma ihtiyacıyla adımlarımı birbiri ardına atarken gözlerimi kilisenin kapısından ayırmıyorum.

"Celeste!"

Lily'nin babasının peşimden koştuğunu görmek için geri dönüyorum ve onunla yüzleşmek için mücadele etsem de arabamın hemen yanında duruyorum.

Raymond bana doğru uzanıyor, gözyaşlarımı silerken elleri titriyor. "Seni herkesten çok severdi Celeste. Seni bu şekilde görmek istemezdi."

Ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor, keşke sözlerinin bana aşıladığı umuda tutunabilseydim, ama biliyorum ki bunlar sadece teselli amaçlıydı, içlerinde zerre kadar doğruluk payı yoktu. Yüzümden daha fazla gözyaşı akarken, ciğerlerim yanarken bile gülümsemeye zorluyorum.

"Tatlım," dedi, sesi tereddütlüydü. "Sanırım tanışman gereken biri var."

Bölüm Yetmiş Dokuz

CELESTE

Raymond'un onunla buluşmamı istediği ticari binaya bakıyorum, bedenim kederden ağırlaşıyor. Sadece anma töreni ve Lily'ye karşı hissettiğim suçluluk duygusu değil. Zane de öyle. Doğum günü yemeğimden ayrıldığından beri onu neredeyse hiç görmedim. Onu affetmenin ileriye doğru atılmış bir adım olacağını düşünmüştüm ama sanki ilk evlendiğimiz zamanki halimize geri döndük. Belki biraz daha kötüsü hariç. O zamanlar bana en azından nefret şeklinde ilgi gösteriyordu. Şimdi ise benden tamamen kaçıyor. Aynı ortamda bulunduğumuzda aşırı samimi davranıyor ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyor. Onu yeniden kaybetmişim gibi hissediyorum ve nedenini anlayamıyorum.

Acıtıyor ama beni de çileden çıkarıyor. Onu affetmek, gururumu ve ahlakımı bir kenara bırakıp ondan bir şans daha istemek için her şeyimi verdim ama o beni tamamen reddetti. Hiç bu kadar küçümsenmiş, kalbim kırılmış hissetmemiştim. Lily'yi kaybettiğimde, ihanet kederimin gücüyle biraz uyuşmuştu ve öfkem ile intikam planlarımın arkasına saklanabilmiştim. Bu sefer kalp acısından ve cevaplamayacağı sorulardan başka bir şey yok.

"Celeste," diyor Raymond, yüz ifadesi yorgun. Bana ulaştığında yere bakıyor, beden dili yenilgiyi ifade ediyor.

"Merhaba," diyorum sesime biraz neşe katmaya zorlayarak. "Binaya bir göz attım ama içeride sayısız ofis var. Nereye gidiyoruz?"

Raymond'un beni kiminle tanıştırmak istediğini merak edecek enerjiyi bile bulamadım. Aklımda zaten o kadar çok şey var ki, daha fazlası için neredeyse hiç yer yok. Bugün neredeyse gelmeyecektim, geçmişi geride bırakmak için çaresizdim, ancak ne kadar inanılmaz derecede bencil olduğumu fark ettiğimde içimde suçluluk duygusu kabardı.

"Göreceksin," diyor ve beni binaya doğru götürüyor. "Bu... benim için çok zor Celeste. Umarım bu dünyada sadece onun en iyi yanlarını gören tek bir kişi olmasını istediğimi anlamışsındır."

Onu asansöre kadar takip ederken kaşlarımı çatıyorum, ellerinin ne kadar sert titrediğini fark ettiğimde ıstırabım artıyor. Ekrandaki rakamlar yukarı doğru hareket ediyor ve bizim kata yaklaştıkça Raymond daha da endişeli görünüyor. Nefes alış verişi daha da sığlaşıyor ve nereye bakacağını bilemiyor gibi görünüyor. Bu beni çılgınca, korku dolu bir şekilde geriyor.

Kapılar açıldığında tereddüt ediyor, bakışları yüzümde gezinirken derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor, görünüşe göre benden çok kendi kendine. Bir tür kliniğe benzeyen bir yere girerken adımları yavaş, sanki kaçınılmaz olanı ertelemek istiyor gibi.

Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları dümdüz, takım elbiseli, orta yaşlı bir kadın bizi karşıladığında şaşkınlığım üzerime çöküyor. "Siz Celeste olmalısınız," diyor gülümseyerek ve ofisini işaret ediyor. "Lütfen içeri buyurun. Ben Dr. Black."

Dr. Black'in ofisinde bana katılırken yüz ifadesi okunamayan Raymond'a bakıyorum. "Celeste," diyor, sesi yumuşak. "Dr. Black Lily'nin psikiyatristiydi. Lily'nin tüm tıbbi verilerini seninle paylaşması için ona izin verdim. Lily hakkında bilmediğin çok şey var ve o da bunu öğrenmeni hiç istemedi ama vicdanım bunu senden saklamaya el vermiyor."

Dr. Black'in masasının karşısına oturuyorum, aklım başımdan gidiyor. "Lily küçükken bir psikiyatriste gittiğinden bahsetmişti, çünkü annesinin ölümüyle başa çıkmakta çok zorlanmıştı. Bunu biliyorum."

Raymond'un ifadesi düşüyor ve yanıma oturuyor, bakışlarında pişmanlık parlıyor. "O kadar basit değil," diyor, sesi isteksiz. Raymond, Dr. Black'e başını sallıyor, ikisi de anlayışlı bakışlar atıyor.

"Celeste," diyor Dr. Black, sesi keskin. "Lily sınırda kişilik bozukluğundan muzdaripti." Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve Dr. Black sıkıca gülümsüyor, yüz ifadesi sanki az önce bana doğru olması mümkün olmayan bir şey söylememiş gibi. "Annesini kaybettikten sonra gelişti, ama çoğu

o zamanlar idare edilebilirdi. Sık sık yoğun duygular yaşıyordu ve yorgun olduğunda ya da aşırı çalıştığında paranoya ve ayrışma yaşıyordu. Lily duygularını çok iyi yönetemiyordu ve sizin ve benim yapabildiğimiz gibi kendini rahatlatma yeteneğinden yoksundu. Bazen kendimize kötü bir gün geçirdiğimizi söyleyebilir ve bunu üzerimizden atabiliriz ama o bunu yapamıyordu. Bu durum sık sık fevriliğe, anksiyeteye ve depresyona yol açıyor ve sizi kaybetmekten korktuğu için bunu sizden saklamaya çalışıyordu."

Bir dosya alıp açıyor, sanki zihnini tazelemesi gerekiyormuş gibi, sanki Lily birçok hastadan sadece biriymiş gibi. Onu terslememek için dişlerimi sıkıyorum, mantıksız bir öfke beni ele geçiriyor. Bunun neden intihar ettiğini açıklama girişimi olması mı gerekiyordu? Gerçekte ne olduğunu anlaması mümkün değilken Raymond'ın bana bunun benim hatam olmadığını söyleme şekli mi bu?

"Lily annesini kaybettikten sonra yaşadığı terk edilme korkusuyla duygusal bağlar kurmakta zorlanmıştı ama siz bunun çok az istisnasından biriydiniz. Konaklama sektörüne hiçbir zaman ilgi duymadı ama siz otelci olmayı tercih ettiğiniz için iç mimar olmaya karar verdi. BKB olanlar için bu alışılmadık bir durum değil. Genellikle hedefleri, değerleri veya inançları hakkında güçlü hislere sahip değildirler ve bunun yerine çevrelerinden ipuçları alırlar. Lily'nin durumunda bu sizdiniz."

Açık bir dosyayı bana doğru itip Lily'nin teşhisini gösterdiğinde nefesimi tutuyorum. Bunu görmek inanmamı kolaylaştırmıyor. "Biliyor olmalıydım," diyorum ona, sesim zayıf. "Eğer bu doğru olsaydı, bilirdim. Lily resim yapmayı çok severdi ve... biz daha lisedeyken iç mekânlar çizmeye başlamıştı."

Raymond bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ben de boyutunu bilmiyordum. Reşit olduğunda artık tıbbi kayıtlarına ulaşamıyordum ve beni iyileştiğine inandırdı. Öldükten haftalar sonra öğrendim ve o zamana kadar sen çoktan şehri terk etmiştin."

Dr. Black bana sempatik bir gülümseme atıyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. İnkâr içimi kaplıyor ve Lily'nin benden sakladığı bu kadar önemli bir şey olabileceğine inanmak istemeyerek başımı sallıyorum.

"Lily ilk gerçek işine başladığında, iş yükü alıştığından daha ağırdı ve bu onun dengesiz duygusal durumunu artırdı, sonunda erotomani ve BPD'sinin üzerine referans sanrıları ile sonuçlandı."

Panik içimi kemirmeye başlayıp beni boğmakla tehdit ederken nefesim sığlaşıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum. "Sanrılar mı? Ne sanrısı?"

Doktor dosyadaki belgeleri karıştırıyor ve bir transkripti bana doğru itiyor. "Lily patronu Zane Windsor ile bir ilişkisi olduğuna inanıyordu."

Sekseninci Bölüm

CELESTE

Lily'nin kulübesine girdiğimde tüm vücudum titriyor, her şey bıraktığı yerde duruyor gibi görünse de ne kadar temiz olduğunu fark ediyorum. Doktorun ofisinden çıktığımdan beri sersemlemiş durumdayım, zihnim Dr. Black'in bana söylediklerini kavrayamıyor.

"Sık sık siyah ya da lacivert giyerdi, çünkü bu sayede birbirlerine uygun çift kıyafetleri giydiklerine inanırdı ve onu caydırmak için yaptığım nazik girişimler başarısız oldu. Zaman geçtikçe, kocasının ofisi için getirdiği çiçeklerin kendisi için olduğuna inanmaya başladı ve çiçekler atılmadan hemen önce, sanrılarını desteklemeyen her ipucunu tamamen görmezden gelerek onları yanına alıyordu. Takım olarak öğle yemeğine çıktıkları her seferde zihni sadece onu kaydediyor ve her seferinde bunun bir randevu olduğuna inanıyordu. Birkaç ay içinde Lily onların bir ilişki içinde olduklarına kendini inandırdı ve ben ne zaman onu aksi yönde ikna etmeye çalışsam giderek daha da sinirleniyor, beni onları ayırmaya çalışmakla suçlayacak kadar ileri gidiyordu. Davranışları tedavi ettiğim diğer hastalar kadar değişken değildi ve kendisine ya da ona bir tehdit oluşturuyor gibi görünmüyordu, bu yüzden durumunu yönetmek için ona danışmanlık yapmaya devam ettim. Bir parçası sanrılarının farkında olmalıydı, çünkü hiçbir zaman yanılsamanın parçalanmasına izin verecek kadar ileri gitmedi. Bu beni umut olduğuna inandırdı."

Lily'nin günlüğünü alıp karıştırıyorum, yazdıklarını tekrar okuyorum, hiçbir şeye anlam veremiyorum. Titrek bir nefes alıyorum, taze gözyaşlarım içimde toplanıyor

Neye inanacağımdan emin olamadan el yazısının üzerinde gezinirken gözlerim. Zane haftada iki kez ofisine taze çiçek getirirdi, çünkü bu ona annesini hatırlatırdı ve annesinin çiçeklerinin yanında olması ona annesinin yanında olduğunu hissettirirdi.

Annesi babasına, onun için yetiştirdiği ve her birinde gizli bir mesaj olan çiçeklerden getirirdi. Bu onun her zaman sevdiği ve kendi karısıyla da sürdürmeyi umduğu bir gelenekti. Onları okumak bu yüzden çok acı veriyordu - çünkü bu geleneği Lily ile paylaştığını sanıyordum. Lily'nin ona gül verdiğini söylediğini çok net hatırlıyorum, ki Lily bana gülleri eşine ayırdığını açıkça söylemişti.

Tarihi bulmak için Lily'nin günlüğünü karıştırıyorum, tarihi fark ettiğimde boğazımı bir hıçkırık yırtıyor, şimdi yeni gözlerle bakıyorum. Zane'den bir buket gül aldığını iddia ettiği gün, annesinin doğum günüyle aynı gündü. Lily için değillerdi, değil mi?

Elimde Dr. Black'in raporları, beni aldattığına ikna eden mektupları tekrar okurken ciğerlerim yanmaya başlıyor. Zane'in tüm otellerinin video görüntülerini incelememe izin verdiğini, gittikleri her şirket gezisini bana gösterdiğini hatırlıyorum. O zaman ofisindeki çiçekleri fark etmiştim ama bağlantıyı kuramamıştım. Orada olmayan bir şeyi bulmaya çok odaklanmıştım.

"Lily," diye fısıldıyorum. "Ben ne yaptım? İkimiz de ne yaptık?"

Günlüğünü göğsüme bastırıyorum ve tıpkı intihar mektubunu okuduğumda yaptığım gibi yere çöküyorum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve acı içinde nefes almak için elimden geleni yapıyorum. Zane ne zaman bir iş gezisine çıksa, gece geç saatlere kadar telefonda konuşurduk ve ben bunu görmezden gelirdim, Lily ile birlikte olduktan sonra beni aramış olması gerektiğine kendimi ikna ederdim - bu onu küçümsediğim bir şeydi, yıllarca beni parçalayan bir şeydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, geçmişte reddedilemez gibi görünen Lily ile birlikte olma ihtimali birdenbire ortadan kalktı.

Yüzümü dizlerime gömüp kaybettiğimiz her şey için, Lily'nin ve benim sebep olduğumuz tüm acılar için ağlıyorum ve yıllardır ilk kez tüm bu öfkemle ne yapacağımı bilemiyorum. Zane bunu hak etmiyordu ama Lily de hak etmiyordu, ne kadar hasta olduğu düşünüldüğünde. Bunu hiç fark etmedim bile, bana ihtiyacı olduğunda onu desteklemek için yanında değildim.

Bana yaptıkları için onu affettiğimi söylediğimde bana nasıl baktığı aklıma geliyor. Çok kızgın, çok incinmiş görünüyordu ve sonunda mantıklı geldi. Lily'nin iddialarını reddettiğinde yalan söylemiyordu. Ben

Kederimin içinde kaybolmuştum ve kendimi ihanete uğramış hissettiğim için mantığımı dinlemiyordum. Lily'nin mektupları ve bana anlattığı her şey ışığında, söylediği hiçbir şeyin ağırlığı yoktu, ama olmalıydı. Ona inanmam için bana nasıl yalvardığını düşündüğümde, kalbimden geriye kalanlar paramparça oluyor.

Lily'nin istediği bu muydu? O köprüde durduğunda, çıktıklarına kesinlikle inanıyordu ve gözlerinde gördüğüm acı gerçekti. Ama küçük bir parçası söylediği şeyin bizi ayıracağını biliyor muydu?

İçime şüphe düşmeye başladı ve acaba bizi ayırmak mı istiyordu diye düşünmeden edemiyorum. Bana bıraktığı her şey, gerçek olduğunu düşündüğü şeyi bilmemi istediğini gösteriyordu ama Dr. Black haklı mıydı ve bir parçası bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyor muydu?

Günlüğüne bakıyorum, bir noktada onun düşünebildiği tek kişi olmak istediğine ve aklından geçen düşüncelerden hoşlanmadığına dair bir şeyler yazdığını hatırlıyorum. Tüm bunlar bununla mı ilgiliydi? Hastalığının özellikleri olan dürtüsellik ve depresyon onu bu köprüye götürmüş gibi görünüyor, ancak kısmen Zane'in onu düşünmeyi asla bırakmayacağından emin olma arzusuyla mı motive oldu? Yaptığı şeyin bizi sonsuza dek ayıracağını biliyor muydu? Umudu bu m u y d u ?

Her biri bir öncekinden daha kötü olan düzinelerce senaryo aklımdan geçerken midem bulanıyor. Raymond onun sadece en iyi yanlarını gören tek bir kişi olmasını istediğini söylemişti ama en kötü yanları neye benziyordu? Lily sadece hastalığı yüzünden bile olsa bana karşı kötü niyetler besliyor olabilir miydi?

Beni, benim onu sevdiğimden daha çok sevmekten yorulduğunu söylediğinde Zane'in gözlerindeki acıyı düşünüyorum ve içimi yeni bir korku kaplıyor. Tüm acımı hem Lily'nin hem de kendimin intikamını almaya odakladım ve Zane'in en çok sevdiğini düşündüğüm şeyi, yani şirketini yok ettim. Eğer büyükannesi olmasaydı, verdiğim zarardan asla kurtulamazdı. Karşılığında Harrison Developments'a yaptıklarının yanında hiçbir şeydi.

Ona, bize yaptığım her şeyi düşündükçe midem bulanmaya başlıyor ve doğum günümdeki ifadesi nihayet anlam kazanmaya başlıyor. Affedilmesi gereken o değil, benim.

Seksen Birinci Bölüm

ZANE

Koridorda adımlarken vücudum sinirden geriliyor, saatin tik tak sesi beni yavaş yavaş çıldırtıyor. Doğum gününden sonra Celeste'den kaçıyordum, sözleri hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ve yapmadığım bir şey için beni affettiğini söylediğinde hissettiğim o kontrol edilemez adaletsizlik duygusunu bir kenara itemiyordum, ama bu gece benden kaçan o.

Güvenlik şefimiz Silas Sinclair'i aramadan önce bir süre tereddüt ettim. Özel hayatlarımızı mümkün olduğunca ayrı tutma niyetiyle evli olduğumuz sürece onun mahremiyetine elimden geldiğince girmekten kaçındım - ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir kısmı bulabileceğim şeylerden korkmaktı. Clifton'la nişanlanmasını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum ve bir gün onu ararken Clifton'la birlikte olduğunu öğreneceğimden endişe ediyordum. Bunu düşününce midem bulanıyor ve Silas telefonu açmadan birkaç dakika önce neredeyse aramayı sonlandırıyorum.

"Zane?" diyor, sesi endişeli. "Neyin var?"

Bir an duraksıyorum, ne yaptığımdan bile emin değilim. "Karım," diye mırıldanıyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir daktilo sesiyle karşılaşıyorum ve ardından bir iç çekiş geliyor. "*Zane,*" diyor Silas, ses tonundan sinirlendiği anlaşılıyor. "Telefonuna ve arabasına yerleştirdiğim takip cihazlarına göre, evinizden sadece birkaç adım ötede." Birkaç dakika sonra ön kapı açılıyor ve ben aramayı sonlandırıyorum, kızın kırmızı gözlerini ve titreyen bedenini gördüğümde saf endişe duygularımı ele geçiriyor. O

Adımlarının ortasında donup kalıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda gözyaşlarına boğuluyor, yıkım güzel yüzünü gölgeliyor.

"*Zane*."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve tam boğazından bir hıçkırık dökülürken onu kollarıma çekiyorum. "Ne oldu?" Gömleğimi kavrayıp çaresizce dokunurken soruyorum. "Celestial, beni endişelendiriyorsun. Neredeydin?"

Elimi saçlarına gömüp bana bakması için zorluyorum ama yüzüme bakmıyor, gömleğimi ellerinin arasına alırken bakışlarını kaçırıyor. Celeste hıçkırıklara boğuluyor, kederi kontrol edilemiyor ve ben neler olup bittiğine anlam veremiyorum. Eğer biri yaralanmış olsaydı, Silas çoktan bana haber verirdi. Celeste bana ihanet ettiğinden beri, işlerimizden herhangi birinde ya da ailemizden herhangi birinde ciddi bir sorun olması durumunda uygulanacak sayısız protokolü uygulamaya koyduk. Evlendiğimizde Celeste'in ailesini de bu listeye ekledim, yani onun üzülmesine ne sebep olmuş olabilir ki?

"Bebeğim, bana bak," diye fısıldıyorum yüzünü avuçlayarak.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor, sonra tekrar bakışlarını kaçırıyor ve hıçkırıkları düzensizleşiyor. Karımın kollarımda parçalanışını izlerken yapabileceğim hiçbir şey yok ve onu bir arada tutma çabalarım nafile. Ne olduğunu bilmezsem sorunu çözemem ve Celeste'i hiç böyle görmemiştim.

Eğilip onu kollarıma aldığımda nefesi kesiliyor ve onu yatak odamıza taşırken daha da çok ağlamaya başlıyor. Karım yüzünü boynuma gömüyor ve sanki bırakmaya korkuyormuş gibi tüm gücüyle bana tutunuyor. Ona ne olmuş olabilir ki? Lily'nin birkaç gün önceki anma töreni yüzünden mi? Doğum gününden sonraki günlerde iş yerinde aramız gergindi, ama bu düzeyde bir kedere neden olacak hiçbir şey olmadı, bu yüzden benim için ağlıyor olamaz.

Onu kucağıma alarak yatağımıza oturuyorum ve o da başını omzuma yaslıyor, nefes alıp veriyor. "Celestial, seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bana söyler misin? Eğer elimden geliyorsa, bunu düzelteceğim. Kahretsin, ağlamanı durduracaksa yapmayacağım şey yok. Kalbimi kırıyorsun, Celeste."

Yüzümü avuçluyor ve nefes alış verişini düzene sokmak için elinden geleni yapıyor, ancak en iyi çabalarına rağmen nefes alış verişi kesik kesik devam ediyor. "Bana bir şey söyle," diye soruyor, sesi kırılarak. "Bana hiç yalan söyledin mi?"

Bu yüklü soru karşısında gözlerim açılıyor ve ne için olduğundan emin olmasam da yüzünü inceliyorum. "Bir kere. On iki yaşındayken, sana

demiştim ki

Diş tellerinle aptal gibi görünüyordun, oysa o zaman bile çok etkileyiciydin."

Başparmağı dudağımı okşuyor ve hıçkırığını bastırmak için elinden geleni yapıyor, kederinin dipsiz olduğu anlaşılıyor. "Peki o zamandan beri?"

Gözlerindeki bakışı çözmek için elimden geleni yaparak ona bakıyorum. Bu sessiz bir güven ve yıllardır bana bu şekilde baktığını görmemiştim. "Asla, Celeste. Üniversiteden döndüğünden beri sana bir kez bile yalan söylemedim ve çocukken sana söylediğim yalanların hepsi seni kızdırmak içindi. Seni bilerek asla aldatmadım ve aldatmayacağım."

Başını sallıyor ve omuzlarımdan hâlâ taşıdığımı fark etmediğim bir ağırlık düşüyor. "Zane," diye fısıldıyor. "Çok üzgünüm."

Karım titrek bir nefes alıyor, yüzünü belirsizlik kaplıyor. Cesaretini toplarken onu izliyorum, kaşlarını çatışı sinirlerine ihanet ediyor. Dudağını ısırıp kendini toparlamak için bir an sağına baktığında mest oluyorum. Bana söylemesi gereken bir şey olduğunda ve nasıl söyleyeceğini bilemediğinde hep böyle bakardı.

"Bu konuyu bir kez daha açacağım ve bir daha asla açmayacağım, Zane, söz veriyorum.

Sen... sen beni hiç aldatmadın, değil mi?"

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve bir an için onu kucağımdan kaldırmaya yelteniyorum, boşluk ihtiyacı aniden içime hücum ediyor. Celeste gömleğimi tutuyor, bakışları yalvarıyor ve lanet olsun, konu ona gelince hala çok zayıfım. "Bunu söyleyebileceğim çok fazla zaman var," diyorum ona, iliklerime kadar yorgun bir şekilde. "Her zaman sendin, Celeste."

Bana doktorun ofisine yaptığı ziyareti ve okuduğu belgeleri anlatırken yeniden ağlamaya başlıyor. Bana Lily'nin günlüğünü ve ölmeden önce söylediği sözleri hatırlattığında garip bir şekilde koptum. Celeste ve ben haftalarca Lily'nin iddiaları ve günlüğü hakkında tartıştık, ta ki bana ihanet edene kadar. Öyle bir aşamaya gelmişti ki, büyükannem beni resmen evlatlıktan reddetmek için evrak işlerini halletmeye başlamıştı ve o bana şüphe payı bile bırakmazken ben hala bizim için mücadele ediyordum.

Karım bana defalarca üzgün olduğunu söylerken ona bakıyorum ama bu sözler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ne sızlayan kalbimi yatıştırıyor ne de hissetmeyi düşündüğüm rahatlamayı sağlıyor. Lily'nin böylesine çılgınca yalanlar uydurabilmesi için bir sorunu olması gerektiğini hep biliyordum ama Celeste bana hiç inanmadı, bu fikri aklına bile getirmedi.

"Celeste," diye mırıldanıyorum, sert tonuma rağmen sesim yumuşak. "Sana masumiyetimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama

sen

dinlemeye bile istekli değilsiniz. İnşa etmek için çok uğraştığımız her şeyi yok ettiniz ve bunu kendi ellerinizle yaptınız. Sana yardım ettiğim her bir projeyi silah haline getirip neredeyse reddedilemez kurumsal casusluk suçlamalarına dönüştürürken gözlerimin içine bakıp gülümsedin. Sana yalan söylemeyeceğim ve rollerimiz tersine dönseydi acımın beni senin yaptığın gibi yönlendirmesine izin vermeyeceğimi söylemeyeceğim, ama seni asla böyle yok etmezdim. Seni *yıllarca parmaklıklar ardında tutmaya* çalışmazdım."

Onu nazikçe itiyorum, şu anda bile ona kaba davranamıyorum. "Benim gördüğüm kadarıyla sen kolay yolu seçtin. İlişkimizin bize her şeye mal olacağı belliydi ve sen Lily'nin sana sunduğu bahanenin üzerine atladın. Senin için her şeyi yapardım. Her şeyden vazgeçebilirdim ama sen aynı şeyi yapmaya istekli değildin."

Ayağa kalkıyorum ve elimi tutuyor, umutsuzca bana tutunuyor. "Zane," diye yalvarıyor. "Bu doğru değil. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Buna inanıyor olamazsın. Zane, *seni seviyorum.*"

Yüzümü ona dönüyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Bu doğru değil mi? Daha bir hafta önce beni geri istediğini söylemiştin, şimdi benimle birlikte olmak daha kolay. Yıllarca bana ödetmek için elinden geleni yaptığın sözde günahlarım için birdenbire beni affedebildin. Bu çok uygun değil mi, Celeste? İki yıl içinde boşanırsak, şirket yapımız büyük ölçüde karmaşıklaşacak ve Windsor'un servetine ve ağına erişimini kaybedeceksin. Benden boşanmanın sana bir faydası yok ama burada kalıp beni affediyormuş gibi davranmanın var."

Kederli görünüyor ve bir anlığına ona inanmak istiyorum, tıpkı o zamanlar yaptığım gibi. Gözlerindeki o masum bakışa, gülümsemesine kanmıştım. "Bize hiç inancım yok, Celeste. Artık yok. Beni sevdiğine inanmıyorum - gerçekten sevdiğinden de emin değilim."

Seksen İkinci Bölüm

CELESTE

Bakışlarım elimdeki bitkiden Zane'in kapalı ev ofisinin kapısına kayıyor, kararsızlığımla savaşırken kalbim çılgınca çarpıyor. İki haftadır eve geldiğinde doğruca ofisine giriyor ve beni tamamen dışarıda bırakıyor. Özürlerime ne anlam vereceğini bilemediği çok açık ve ben de onu rahat bırakmakla ona samimiyetimi göstermek arasında gidip geliyorum. Onu sevdiğime inanmadığını ve sadece daha kolay olduğu için onunla birlikte olmak istediğimi söylediğinde bana nasıl baktığını düşünüp duruyorum. Onu başka türlü nasıl ikna edebilirim? Ona yaşattığım onca şeyden sonra affını nasıl kazanabilirim? Bizi kendi ellerimle mahvettiğimi söylerken haklıydı ve ben işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Hiç bu kadar zayıflatıcı bir pişmanlık hissetmemiştim ve öfkemi ve çaresizliğimi yönlendirebileceğim kimse yok - kendimden başka kimse.

Kapıyı iterek açmadan önce derin bir nefes alıyorum ve başını kaldırıp bakıyor, elimdeki bitkiyi fark edince yüz ifadesi kapanıyor. Bir an durup onu içime çekiyorum, derin bir özlem göğsüme yerleşiyor. Onu günlerdir neredeyse hiç görmedim - ne zaman aynı odada olsak, gitmek için bir neden buluyor. Geceleri bile, evliliğimizin ilk birkaç haftasında yaptığı gibi, yatakta bana katılmadan önce uyuduğumu düşünene kadar bekliyor gibi görünüyor.

Birden fazla kez, arkamı dönüp onu benimle yüzleşmeye zorlamak istedim, ama bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. Yapmak istediğim son şey onu daha da

onu gece geç saatte yatağımızda köşeye sıkıştırarak daha da rahatsız edemem. Daha fazla çatışma peşinde değilim ve sinirlerini bozarak onun iyiliğini kazanmayacağım.

Ofiste benimle aynı ortamda bulunmaktan kaçamadığında, yalnızca kendi işine odaklanıyor ve gerektiğinde aramızda irtibat kurması için Mike'ı kullanıyor. Benden kaçınma şekli, benimle konuşmak istemediğini, hatta beni görmek bile istemediğini açıkça ortaya koyuyor. Annemin telefonlarına bile çıkmıyor ve ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Zane'in nasıl biri olduğunu biliyorum ve bazı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu da biliyorum ama sabırsızlanmaya başlıyorum. Bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi baktığında, onu gerçekten sevdiğimi kanıtlamak için daha da çaresiz oluyorum.

Ona aldığım Vadideki Zambak bitkisini yavaşça masasının kenarına koyarken ellerim titriyor ve kaşlarını çatıyor, yüzünde çelişkili bir ifade beliriyor. "Keşke bunları ekebilecek yeteneğim olsaydı," diye mırıldanıyorum, "ama yok, o yüzden senin için aldım. Hatırlıyor musun, Zane? Bunlar bana hediye ettiğin ilk çiçeklerdi. Bana *Vadideki Zambak'ın* tıpkı bizim gibi uzun bir geçmişi olduğunu ve özür dilemeyi ve özür kabul edildiğinde yeni bir başlangıcı temsil ettiğini söylemiştin." Gözleri yüzümde geziniyor ve ne düşündüğünü öğrenmek için dünyaları verirdim. Doğum günümden hemen önce, bakışlarında gördüğümün aşk olduğundan emindim - belki geçmişte paylaştığımız türden bir aşk değil, ama yine de aşk. Artık o kadar emin değilim. İlk evlendiğimiz zamanki gibi okunamaz hale geldi ve bu kayıp beni her zamankinden daha çok etkiliyor.

"Bir keresinde benden af dilemeyeceğini ve bunu hak etmek için sadece bir şans istediğini söylemiştin. Şimdi burada aynı istekle duruyorum. Bana bir şans verir misin, Zane? Seni gerçekten sevdiğimi, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzgün olduğumu ve bizimle ilgili endişelerinin yersiz olduğunu kanıtlamam için tek bir şans?"

Zane sandalyesini geriye iterek aramızda biraz mesafe yaratıyor. Gözlerinde saf azap dans ediyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Senden af diledim çünkü aptal bir çocuk gibi davrandım ve sana karşı olan duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için sana pek de iyi davranmadım."

"Biliyorum. Bunun aynı şey olmadığını biliyorum ama-"

"-ama ne?" diye araya girerek ayağa kalkıyor. Zane bir elini saçlarında gezdirir ve iç çeker. "Celeste, bu çok az, çok geç. Özrünü takdir ediyorum, gerçekten ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kalbim sıkışıyor ve çaresizlikten körüklenerek masasının etrafında dolaşıyorum. "Öyle mi?" Sesim titreyerek soruyorum. Avucumu göğsüne koyuyorum ve gözleri bir anlığına kapanıyor, sanki dokunuşuma direnmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaymış gibi. Bu bana, bana aşılamak istemediğinden emin olduğum bir umut veriyor. "Gerçekten çok mu geç?"

Elimi yavaşça boynuna doğru kaydırdığımda gözleri benimkilere kayıyor. Bu binlerce kez yaptığım bir şey ama onu mest etmekten asla vazgeçmiyor. Bana bakışı, bir umut ipliğine tutunmakta haklı olduğumu söylüyor.

Boştaki elimle yüzünü kavrıyorum, gözlerini kendimde tutuyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve bakışlarında duygular kabarıyor. "Lütfen, benimle konuşmayacak mısın? İnanılmaz derecede üzgünüm, Zane. Ben sadece... Kederim çok ağır bastı ve kendimi ihanete uğramış hissettim ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama ben..."

İç geçiriyor ve elini saçlarıma doluyor. Ona doğru eğildim, daha yakın olmak istiyordum. "Celeste, ne kadar özür dilersen dile, kırılan şeyleri düzeltemezsin. Niyetim senden kaçmak değil, sadece... Sen böyleyken ne yapacağımı bilemiyorum. Seni incitmek istemiyorum ama ihtiyacın olan şeyi sana veremem."

Kalbim acıyla sıkışıyor ve içimi bir kayıp duygusu kaplıyor. "Bırak deneyeyim," diye yalvarıyorum. "Bunu düzeltmeye çalışmama izin ver." Bana bakıyor, bakışları kuşkularla dolu, sanki benimle tekrar bu yola girmekten korkuyor. "*Lütfen,*" diye fısıldıyorum.

Alnı benimkine düşüyor ve titreyerek nefes alıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde Zane donup kalıyor, bir, iki kez, geri çekilmesinden korktuğum için dokunuşum tereddütlü.

Ağzı benimkine çarpmadan, dokunuşu sertleşmeden ve hissettiğim çaresizlikle renklenmeden birkaç dakika önce saçlarımı sıkıca kavradığında içime bir rahatlama doluyor. Dilinde nane tadı aldığımda inliyorum ve şekerini çalarak kendime derin ve tatmin edici bir inilti kazandırıyorum.

Bana dokunma şekli henüz bizim için çok geç olmadığını söylüyor ve öpüşmemizi derinleştiriyorum, bana izin vereceği tek şekilde kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Gömleğini tutuyorum ve dudaklarını dudaklarımdan çekiyor, nefesi kesiliyor. "*Göksel,*" diye fısıldıyor, sesi acı dolu.

Ona bakıyorum, kalbim kolumda. "Bana aramızdaki bu şeyi hissetmediğini söyleyemezsin. Bir zamanlar bizim için savaşmam, bize inanmam için bana yalvarmıştın. Şimdi buradayım, Zane. Geç kaldım ama buradayım ve bu sefer kalmak için buradayım."

Bölüm Seksen Üç

ZANE

Celeste ofisimizdeki sehpanın üzerine beyaz orkideler koyduğunda kalbim burkuluyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor. Bunlar samimiyetin ve yeni başlangıçların bir işareti ve altında yatan mesajı görmezden gelmek zor.

Her zaman sevdiğim kadın benden her gün sessizce bir şans daha isterken, kendimi hiç şu anki kadar çelişkili hissetmemiştim. Ondan kaçmaktan vazgeçmem için üç hafta yetti. İlgimi çekmeye çalışmaması ve vermeye hazır olduğum şeyi sessizce alması çıldırtıcı - ve bunu bildiğinden şüpheleniyorum.

Doğrusu, ona karşı koymaya çalışmak en başından beri aptalca bir işti. Yatağımızda ona sırtımı dönmem sadece elini omzuma koyup adımı fısıldayana kadar işe yaradı, sesinden ihtiyaç damlıyordu. Celeste her zaman benim zayıf noktam oldu ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

"Konuştuğumuz iki proje arasında karar verdin mi?" diye soruyor bana doğru yürürken, uzun bacakları o kısa siyah eteğin içinde sergileniyor. Bakışlarım açlıkla onun üzerinde geziniyor ve saçlarını yana doğru çekerken sırıtışını ısırmasını izliyorum, bu hareket o kadar seksi ki neredeyse inleyecektim. Üzerindeki krem rengi bluzun üst kısmı açılmış, göğüs dekoltesini gösteriyor ve bu beni yavaş yavaş çıldırtıyor.

Bunu haftalardır yapıyor, aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini hatırlatmak için beni yavaşça baştan çıkarıyor ve ben de bir aptal gibi buna kanıyorum

Her seferinde. Kendimi onun içinde kaybettiğim ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o birkaç an için çaresizim. Bu bir kaçış ve hiçbir şeyi çözmüyor, ama lanet olsun, konu o olunca zayıf düşüyorum.

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken ona "Her iki otel de yüksek bir yatırım getirisi sağlayabilir, ancak bu zor bir karar" diyorum. "Bence bu aşamada bu sadece bir tercih meselesi."

Celeste masamın yanında duruyor, ekranıma bakmak için öne doğru eğilirken bile aramızda profesyonel kalmaya yetecek kadar mesafe bırakıyor. Eteğinin içinde kıçının nasıl göründüğünü ya da kumaşın kalçalarını nasıl yukarı çektiğini fark etmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Karım biraz kıpırdıyor ve jartiyerini bir an için görebiliyorum.

"Ben en çok bunu beğendim," diyor ve düşündüğümüz iki mülkten birini yakınlaştırmak için faremi elimden alıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve nefesim kesiliyor. Ona bakmak, ona yalvardığım gibi bana, *bize inansaydı her şeye* sahip olabileceğimizi bilmek acı veriyor. Yüz ifadesi değişiyor ve gözlerimi ondan ayırıyorum.

"İkisini de seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, kararsızım."

Onaylarcasına başını sallıyor ve diğer mülkü kaldırıyor, eğilip dirseğini masama dayamadan önce her iki resmi yan yana yerleştiriyor. Eteği daha da yukarı kalkıyor ve kalçalarını biraz eğiyor. Masamın üzerine bu şekilde eğilmiş, çorapları ve jartiyerleri, mükemmel kıçıyla birlikte benim için sergilenirken karşı konulmaz görünüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Elimi kalçasına dolayarak soruyorum. Başparmağım çorabının dantelli üst kısmına sürtünüyor ve inliyor, sesi muhtaç ve o kadar baştan çıkarıcı ki neredeyse o anda pes ediyorum.

Celeste omzunun üzerinden bakıyor, bakışları hararetli. "Sadece iki yatırım seçeneğimizi karşılaştırıyorum," diye yalan söylüyor, bakışları doymak bilmiyor.

Elimi yukarı kaydırıp tam kalçasının üstüne getiriyorum, başparmağım tangasına değiyor. "Öyle mi? Tüm yaptığın bu mu?"

Kalçaları hafifçe yukarı kalkıyor, bu hareket neredeyse fark edilmiyor. "Elbette," diyor, sesi biraz soluksuz geliyor.

İşte böyle anlarda öfkeye dayanmak çok zor oluyor. Çiçeklerle, küçük dokunuşlarla ve tatlı gülümsemeleriyle neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum ama yine de ona karşı koyamıyorum.

Eteğini yavaşça yukarı itip amını öpmek için eğildiğimde boğazından yumuşak, muhtaç bir ses çıkıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum. "Devam et ve bunu yap

o zaman."

Analiz dokümanlarımı yukarı çekişini izliyorum ve külotunun ne kadar ıslak olduğuna dikkat ederek bir parmağını nazikçe amının üzerinde gezdiriyorum. Kendimi onun içinde kaybetmek, yalnızca kollarımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmak çok kolay, ama bu asla uzun sürmüyor.

Parmaklarımı ıslaklığına bulamak için iç çamaşırını kenara ittiğimde Celeste inliyor, klitorisinin etrafında dönerken hareketlerim yavaş ve kasıtlı, tam da onun sevdiği şekilde. "Zane," diye yalvarıyor iki parmağımı içine soktuğumda, maskaralığından vazgeçiyor.

"Öyle mi?" Parmaklarımı onun içine sokup kıvırırken mırıldanıyorum ve nefesini kesiyorum. "Hangisiyle devam etmek istersin?"

Bana bakıyor ve lanet olsun, tamamen büyülendim. O kızarmış yanaklar ve tutmadığı sözlerle dolu gözleri... Buna bir kez aşık olmuştum ve kendimi aynı yoldan tekrar geçerken hissedebiliyorum.

Tadına bakmak için eğildim, sikim zaten zonkluyordu ve onun için çaresizdim. Dilimle klitorisinin etrafında döndüğümde Celeste'nin nefesi kesiliyor, tıpkı parmaklarımı onun derinliklerinde kıvırdığım gibi, beni tekrar tekrar baştan çıkardığı için onu cezalandırıyorum. Beni çıldırttığı kadar onu da çıldırtmaya niyetli bir şekilde ona sarılıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor ve ben de sikimi serbest bırakmak için ağzımı ondan çekiyorum, onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum. Parmaklarımı çekip ayağa kalktığımda karım en seksi sesi çıkarıyor. Tam olarak bir sızlanma değil ama bir inleme de değil. Tam ikisinin arasında bir şey ve ben buna kafayı takmış durumdayım.

"Arkanı dön." Hemen itaat ediyor ve bacaklarını benim için masamın üzerine açıyor, bakışları muhtaç. "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyorum, sikimi tam girişine doğru iterken, beni yaklaştırmak için anında bacaklarını etrafıma sarmasına bayılıyorum.

"Sen." Bakışları bana istediğinin sadece bedenim olmadığını söylüyor. "Seni istiyorum, Zane. Seni her zaman isteyeceğim."

Yavaşça içine doğru iterken inliyorum, sikimin onun dar, ıslak amında kayboluşunu izlerken tamamen büyüleniyorum. Kalçalarını kavrıyorum ve ben tamamen içine girerken benim için çok güzel inliyor. Her gün karıma direnmeye çalışıyorum ve her gün bu hale geliyoruz. Eğer beni işte baştan çıkarmıyorsa, bunu yatağımıza çıplak girerek yapıyor, onu hiçbir şeyden mahrum bırakamayacağımı biliyor. Her dokunuşuyla kararlılığımı kırıyor ve bunu biliyor.

Onu bir öpücük için kendime çekiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum ve ağzıma karşı inliyor, beni çılgına çeviriyor. Onu yavaşça öpüyorum ve aynı şekilde beceriyorum, acele etmiyorum, her gün bana eziyet etmeye devam ettiği için onu cezalandırıyorum.

"Zane," diye fısıldıyor, biraz uzaklaşıp bana bakıyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve onu içime çekiyorum, kendimi onun gözlerinde, bu anda kaybediyorum. "Bana öyle bakma," diyorum ona, sesim yumuşak.

"Ne gibi?"

Bakışlarım yüzünde geziniyor, kalbim çılgınca çarpıyor. Onu kollarımdayken bile özlüyorum ve bu hissin hiç geçmeyeceğinden emin değilim. "Beni sevdiğin gibi."

Gözlerinde kalp kırıklığı parlıyor ve bana doğru eğiliyor. "Ama seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni seviyorum, Zane."

Seksen Dördüncü Bölüm

ZANE

Mutfağa girdiğimde karımı ocağın arkasında benim tişörtlerimden biriyle dururken buluyorum ve o an kafama dank ediyor. Her zaman istediğim şey buydu, ama düşündüğüm gibi hissettirmiyordu. Bir çift olarak bizi biz yapan şeylerden biri de birbirimize olan sarsılmaz inancımızdı ve bunu kaybettiğimizde birbirimizi de kaybettik. Her zaman dünyaya karşı bizmişiz gibi hissettim ama son birkaç yıldır birbirimize karşı biz olduk.

Paylaştığımız birkaç iyi yıl, kötü yıllardan daha ağır basmıyor. Çocukken ona yaşattığım eziyeti asla silmediler ve karşılığında onun yaşattığı acıyı da silmeyecekler. Aşkımız her zaman lekeli kalacak, onarılamayacak kadar kırılacak ama asla tamamen yok edilemeyecek.

Celeste ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkileri buluyor. Gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. Lanet olsun. Sanırım ona hep bu şekilde tepki vereceğim ve bu canımı acıtıyor. Onu asla unutamayacağımı bilmek beni öldürüyor. Bir daha kimseyi onu sevdiğim gibi sevebileceğimden şüpheliyim - onu bile.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, bakışları vücudumda geziniyor ve göğsümdeki dövmeye yerleşiyor. Son günlerde birden fazla kez, yüzünde dalgın bir ifadeyle dövmeme bakarken buldum onu. "Sana kahvaltı hazırlıyorum. Waffle'ının üzerine hangi malzemeleri istersin?"

Onu inceliyorum, mutfaktan çıkıp çıkmama konusunda kararsızım. Evliliğimizin bitmesine yaklaşık iki yıl kala, ondan sonsuza kadar kaçamam ama

Bugünlerde ona bakmak çok acı veriyor. "Çilek," diye mırıldanıyorum, keşke onu görmezden gelebilsem.

Başını sallıyor ve sobaya dönüyor, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyor. Çok güzel ve benim kıyafetlerimle orada durarak bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Mutfak, garip bir nedenle, her zaman ona karşı koyamadığım tek yer olmuştur. Belki de evdeki en sevdiğim oda olduğu içindir ve o da her zaman benim en sevdiğim kişi olmuştur.

Celeste son zamanlarda benim bile kızamadığım bir şekilde acımasız davranıyor. İstediği zaman evdeki ofisime girmesi dışında, hiçbir sınırı aşmıyor. Onu affetmem için beni zorlamaya çalışmıyor ve beni rahatsız da etmiyor. Sadece her zaman orada, gözlerinde ne kadar üzgün olduğunu kanıtlamak için her şeyi yapacağını söyleyen o bakışla.

Her gün ofisimize ya yeni bir buket çiçekle ya da her birinin gizli bir anlamı olan yeni bir bitkiyle gelir. Sevgisini ve samimiyetini göstermek için şeftali rengi güller, bağlılığını göstermek ve af dilemek için koyu mor sümbüller, beni her zaman seveceğini söylemek için pembe bluebell'ler ve yenilenen aşk umutlarını tasvir etmek için krem karanfiller. Ona her birinin anlamını öğrettim ve hala hepsini hatırlamasına şaşırıyorum.

Bir keresinde annemin bunu babam için yaptığını söylediğimi hatırlıyor mu? Babam bir keresinde bana annemin hatalı olduğunda özür dilemeyi neredeyse imkânsız bulduğunu, bu yüzden ona kendi yetiştirdiği çiçekleri vererek samimiyetini gösterdiğini söylemişti. Celeste'in de benzer bir şey yapıyor olması savunmamı aşmak için yeterli ve o da bunu biliyor.

İç çekip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, onu görünce kalbim acıyla sıkışıyor. Sadece ofiste değil, ne kadar uzun sürerse sürsün affedilmem için çalışacağını bana sessizce ama kararlılıkla gösteriyor. Yatağımızda da acımasız. Geceleri bana döndüğünde bir parçam ona inanmak istiyor, dokunuşu çaresizliğini gösteriyor. Beni öptüğünde, her şey kayboluyor, ta ki ondan ve beni hala nasıl istediğinden başka bir şey kalmayana kadar. Ama bu asla uzun sürmez. Güneş pencerelerimizden parlamaya başladığında, en başta neden ayrı düştüğümüzü hatırlıyorum ve korku beni sıkıca kavrıyor. Bu da uzun sürmeyecek.

"Buyurun," diyor ve bana kalp şeklinde waffle, çilek ve akçaağaç şurubu olan bir tabak uzatırken çok tatlı bir şekilde gülümsüyor. Bir süre bakıyorum, kalbim burkuluyor. Onunla birlikte olmak bu kadar acıtmamalı, ama lanet olsun, acıya rağmen, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Eli koluma dolanıyor ve beni kahvaltı barına doğru çekerken şaşkınlığımdan sıyrılıyorum, yüzünde umut dolu bir ifade var. Kahvaltı ederken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ama sessizlik çok şey anlatıyor. Çatalımı tabağıma bırakırken iç geçiriyorum ve o yemeğini bitirir bitirmez kalkmak için hamle yapıyorum ama elimi tutup beni yerimde tutuyor. "Zane, artık mutsuz olmayacağımızı söylememiş miydik?"

Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde mizahsızca gülümsüyorum. "Ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk, değil mi? Bu sadece evliliğimizin geri kalanını birbirimizi incitmeye çalışmadan geçireceğimiz anlamına geliyordu. Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacağımız anlamına geliyordu - ne eksik ne fazla." Ona doğru bir adım atıyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. "Yaptığımız şey bu değil mi Göksel? Dün gece seni daha sert sikmem için bana yalvardığında dudaklarında hiçbir şikâyet yoktu ve haftalardır iş hakkında tartışmıyoruz."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki daha fazlasına dair bir ipucu arıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen bana işleri nasıl yoluna koyacağımı söyle."

Yıllar önce ona aynı soruyu sorduğumu hatırlıyorum ama affedilmeyi gerektirecek bir şey yapmamıştım. "Yapamazsın Celeste. Seni cezalandırıyormuşum gibi göründüğünü biliyorum ama öyle değil. Affedecek bir şey yok, yapabileceğin bir şey yok. Bu geçmişle ilgili değil, gelecekle ilgili. Bir dahaki sefere biri beni bir şeyle suçladığında bana olan inancını tekrar kaybetmeyeceğine güvenemem ve bu tür bir belirsizlikle yaşamak istemiyorum. Sahip olduğumuz şeyin istikrarsız olduğunu ve istikrarsız bir temel üzerine daha fazla inşa edemeyeceğimi hissetmek istemiyorum."

Elimi sıkıca kavrıyor ve avucunu göğsümün üzerine koyarken titrek bir nefes alıyor. "Bana hiç yalan söylemediğini söylemiştin, değil mi? Bu, şu anda sana bir soru sorsam bana doğruyu söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Tereddüt ediyorum ve istemsizce başımı sallıyorum, kalbim onun yakınlığından dolayı hızla çarpıyor. "O zaman yalan söylemedim, şimdi de söylemeye başlamayacağım."

Bir adım daha yaklaşıp elini göğsümden boynumun arkasına doğru kaydırıyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyor. "O zaman söyle bana, Zane. Beni hâlâ seviyor musun?"

Suskun bir şekilde ona bakıyorum, sorusu beni tamamen şaşırtıyor. İç geçiriyor ve beni kendine çekiyor, alnım onunkine değene kadar, ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Seviyorsun," diye benim yerime cevap veriyor. "Beni hâlâ seviyorsun ve bu benim için yeterli."

Bölüm Seksen Beş

CELESTE

Akşam yemeği için Anneannemin evine girdiğimizde Zane de ben de sessizdik ve yıllar sonra ilk defa bu sessizlik rahat bir sessizlik değildi. Son birkaç gün zor geçti ve ne yapacağımı bilemiyorum. Zane kızgın olsaydı çok daha kolay olurdu, çünkü bu nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir şey. Son zamanlardaki ruh halini nasıl tanımlayacağımdan bile emin değilim - incinmiş, hayal kırıklığına uğramış ve melankolik bir karışım. Bana baktığında, sanki ne olabileceğimizi görüyor ve ne yaparsam yapayım, onun affını asla kazanamayacağım. Bugün olduğum kadını asla istemeyecekmiş gibi hissettiriyor, çünkü asla onun eskiden sevdiği kadın kadar yaşayamadım.

Zane bana büyükannesinin evinde rehberlik ederken elini belime koyuyor ve ben de ona doğru biraz eğilerek dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Artık ona yakın hissettiğim tek an yatağa geldiği ve kollarımı beline sarıp yüzümü sırtına bastırdığım anlar. Her gece sanki o da beni özlemiş gibi dönüp beni kollarına alıyor. Her öpücük, titreyen umut alevlerimi körüklüyor ve beni yavaşça, derinden alış şekli, her şeye rağmen tutunmamı sağlıyor.

Yemek odasına girdiğimizde Zane'in kardeşleri başlarını kaldırıyor ve ben de her hafta yaptığım gibi gülümsemeye zorluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Sierra ve Raven da bana gülümsüyor, bakışları yumuşak ve her zamankinden çok daha misafirperver. Ailenin geri kalanı da aynı şekilde *normal* görünüyor. Bir kez olsun bakışlarında endişe ya da düşmanlık yok.

Belki varlığıma alıştılar, belki de Faye'in akşam yemeğine beni de dahil etme çabaları son birkaç haftadır onları yıprattı. O bir cevher ve tartışmasız ailenin en tatlısı. Kimse ona hayır diyemez ya da bir şeyini reddedemez ve ben de onun cazibesinin kurbanı oldum. "Merhaba Celeste," diyor bana gülümseyerek, mavi gözleri zevkle parlıyor. "Lütfen sana ödünç verdiğim kitabı okumayı bitirdiğini söyle. Bu konuda konuşacak birine ihtiyacım var ve Raven ile Sierra *çok yavaş* davranıyorlar. Val'den hiç bahsetmeyeyim bile. Sesli kitap çıkana kadar başlamayı bile reddediyor!"

Onun için gülümsemek için elimden geleni yapıyorum ama içimden gelmiyor. Hiç bu kadar kalbim kırık ya da yalnız hissetmemiştim. Sevdiğim ama beni burada istemeyen insanlarla dolu bir odada oturmak parçalanmış ruhumu parçalıyor. "Henüz başlama fırsatım olmadı," diyorum ona, sesim yumuşak, yenilmiş. "Yakında okuyacağım, Faye. Özür dilerim."

Bakışları yüzümde geziniyor ve ben tabağıma bakıyorum, göğsüm ağrıyor. "Önemli değil! İşler nasıl gidiyor? Son zamanlarda çok meşgulsün."

Şarap kadehime uzanırken ellerim titriyor, nefesim kesiliyor. Hiçbir sebep yokken gözyaşlarımın eşiğindeyim. Bu gece her şeyi bu kadar sertleştiren şeyin ne olduğundan emin değilim. Bu sıradan bir aile yemeği, tıpkı diğerleri gibi, ama kayıp bu gece çok ağır geliyor. "Sorun yok," diyorum ona, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Son piyano konserinin muhteşem olduğunu duydum. Seninle çok gurur duyuyorum, biliyor musun? Bir sonrakine gelmek için elimden geleni yapacağım. Biletler çok çabuk tükeniyor."

Faye başını sallıyor ve bilete ihtiyacım olmadığını, Windsor konsiyerj ekibine gitmek istediğimi bildirmem gerektiğini söylemeye başlıyor; Zane'in bana erişim izni vermediğinden habersiz olduğu belli. Diğer tüm kızların sahip olduğu siyah Windsor Bank kartlarını, onlara tahsis edilmiş şoförleri ve kendi güvenlik ekiplerini gördüm. Bunlar hiç de ihtiyacım olan şeyler değil ama Zane'in benim onun hayatına fazla entegre olmamı engellemek için elinden geleni yaptığını bilmek acı veriyor. Benden sakladığı şeyler var ve ikimiz de nedenini biliyoruz.

- Bazı şeyler benim için değil, benden sonra gelecekler için saklıyor.

Şarabımı yudumlayıp kadehimi yere bırakıyorum, bakışlarım sade alyansıma takılıyor. Zane'in gerçekten karısı olmasını istediği kadına vereceği yüzüğün bu olmadığından hiç şüphem yok - anlamlı bir yüzük isterdi

Tasarım, sadece karısının anlayabileceği eşsiz bir şey, gizli bir mesaj. Garip bir düşünce ama aklımdan çıkaramıyorum. Sözleşme süremiz dolduğunda neden ayrılmak istediğini her geçen gün daha iyi anlıyorum. Aramızda çok fazla geçmiş var, çok fazla açık yara var ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım bu asla değişmeyecek. Muhtemelen istediği gibi, Lily her zaman aramızda duracak.

"Biz de geleceğiz," diyor Sierra, Raven ve Val ile bakışarak. "Neden birlikte gitmiyoruz Celeste?"

Bakışlarımı kaldırıyorum ve bir an için Sierra'ya bakıyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "Bu... bu güzel olurdu," diye mırıldanıyorum, kalbim burkuluyor. Onu çok özlüyorum ama aramızdaki şeylerin asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Bazı şeylerin düzeltilemeyeceğini öğrenmeye başlıyorum ve yavaş ama emin adımlarla bunu ben de kabullenmeye başlıyorum.

"Gelecek ay gidelim," diyor Sierra, sesi yumuşak ve biraz tereddütlü. Zane geriliyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum, Sierra'nın davetinden ya da kocamın tepkisinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Bir zamanlar bana yaptığı uyarı zihnimde çınlıyor ve titrek bir nefes alırken gözlerimi indiriyorum.

Seni karım olarak, bizden biri olarak görmelerini istemiyorum. O yer... bir gün başkasına ait olacak ve sonunda hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulduğumda, onun senin yerine geçmek zorunda kalmasını istemiyorum.

Kelimeler şimdi o zamankinden daha çok acıtıyor. Dayanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak bir gün Zane için uzak bir anı olacağım açık hale geliyor. Bu evlilik onun için bir kapanış ve gün geçtikçe yaraları iyileşiyor, ta ki sonunda bırakıp yoluna devam edebilene kadar. Öfkesinin solduğunu, geriye sadece acı ve hayal kırıklığı kaldığını görüyorum. Bir gün bana hiçbir şey hissetmeden bakana kadar bu da kaybolacak.

Kızlar yemekten sonra oynamak istedikleri masa oyunlarını tartışıyorlar ve normalde ben de onlara katılmak isterdim. Sierra ve Raven'ın bariz hoşnutsuzluğuna rağmen kendimi onların sohbetine dahil eder ve oyunlarına katılmaya davet ederdim ama bu gece içimde hiç mücadele kalmadı.

Yemek bittikten sonra herkes kendi arasında sohbet etmeye başladığında sessizce uzaklaşıyorum, yemek odasının bitişiğindeki verandaya çıktığımda kahkaha ve neşe sesleri azalıyor. Yumuşak, ılık bir esinti beni karşılıyor ve yüzümü gökyüzüne çevirip ay ışığının üzerimde parlamasına izin verirken gözlerim kapanıyor.

"Neden buradasın, Celeste?" Arkamı dönüyorum, Lexington'ı arkamda

dururken bulduğumda elim göğsüme doğru kalkıyor, yüzünde çelişkili bir ifade var.

"Zane'le aranızda neler oluyor? Lansman partimde çok mutlu görünüyordunuz, peki neler oluyor?"

Kollarımı kendime doluyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Bir şey olduğu yok," diyorum ona, sesim titreyerek. "Sadece... sen haklıydın Lex."

"Ne hakkında?"

Onun için gülümsemek, cesur olmak için elimden geleni yapıyorum ama bu gece çok zor geliyor. "Zane'i hak etmiyorum ve bunu itiraf etmek acı veriyor ama bensiz daha iyi. Bunu zaten bildiğini biliyorum ama sanırım ben de sonunda kabullenmeye başlıyorum."

Kollarını kavuşturuyor ve bir süre bana bakıyor, bakışları düşünceli. "*Celeste*." Şu anda bana karşı kullandığı ses tonu Sierra ve diğer baldızları için ayırdığı ses tonuna benziyor ve şaşkınlıkla başımı kaldırmama neden oluyor. Bana bu kadar nazik bir şekilde hitap etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Zane'in yıllar önce seninle evlenmek için büyükannemize diz çökerek yalvardığını biliyor muydun?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o da hüzünle gülümsüyor. "O zaman bana takılıp kalan bir şey söyledi. Zane ona sensiz onun olamayacağını söyledi ve bu doğru. Sen hayatına geri dönene kadar yıllarca onun tükenişini izledim. İşlerin kolay olmadığı ortada, ama gerçek aşk asla kolay değildir, değil mi? Karmaşıktır, bazen çirkindir ama her zaman buna değer. Başlangıçta senin hakkında emin değildim ama fikrimi değiştirmeye başlıyorum ve sanırım Zane de öyle."

Lex bana tereddütlü bir gülümseme fırlatıyor ve geri çekiliyor, uzaklaşıp beni düşüncelerimle baş başa bırakmadan önce omzunun üzerinden bir kez bakıyor.

Seksen Altıncı Bölüm

CELESTE

"Sana yakında tarifini öğreteceğim," diyor Anneanne Anne, bana taze bir kurabiye paketi uzatırken. "Bu bir aile sırrı ve sana emanet edeceğim."

Gözlerim açılıyor ve ilk içgüdüm teklifini reddetmek oluyor. Beni susturan sivri bir bakış fırlatıyor ve ben de kurabiye kutusunu göğsüme bastırıyorum. Yıllardır bir tanesini bile yemediğimi söylesem ne derdi acaba? Hepsini Sierra'ya verdim.

Büyükannem bana doğru uzandı ve yüzümdeki saçları taradı. "Şu anda işlerin zor olduğunu biliyorum Celeste, ama benim durduğum yerden, siz ikiniz sonunda öfkeyle konuyu saptırmak yerine sorunlarınızı çözüyormuşsunuz gibi görünüyor. Sürece ve birbirinize güvenin."

Yüzümden okunan şaşkınlığa gülümseyerek karşılık veriyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hadi git," diyor. "Git Sierra'ya kurabiyelerimle rüşvet ver." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve o da beni uğurlarken bilmiş bilmiş kıkırdıyor. "Sana öyle gelmiyor ama yavaş yavaş tüm aileyi kazanıyorsun. Sadece devam et, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ona tam olarak ne için teşekkür ettiğimden emin değilim. Kurabiyelerden daha fazlası olduğu kesin. Beni arabama doğru götürürken bilerek gülümsüyor, bakışları garip bir şekilde güven veriyor.

Sierra'nın evine giderken yolcu koltuğumdaki kurabiyelere bakıyorum, kendimi her zamankinden çok daha kaybolmuş hissediyorum. Bildiğimi sandığım şeylerle gerçeği bağdaştırmaya çalıştığım için haftalardır zihnim karmakarışıktı. Geçmişi düşününce

Eylemler beni daha önce hissetmediğim bir pişmanlık ve utançla dolduruyor, öyle ki kalp ağrımın bir kısmının gerçekten Zane'e yaşattığım her şey için kendimi affedememden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

Sierra'nın kırmızı ön kapısına bakarken titrek bir nefes alıyorum, kurabiye kutusunu önüne koyduğumda özlem beni her zamankinden daha çok etkiliyor, kahkaha sesleri duyuluyor. Gitmek için döndüğümde kapı açılıyor ve omzumun üzerinden geriye baktığımda Faye'in kapıda durduğunu görüyorum.

"Buradasın," diyor sırıtarak. "İçeri gel."

Donup kalıyorum ve başımı sallıyorum, ona burada istenmediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne de olsa Sierra ile yaptığım anlaşmayı kimse bilmiyor. "Yapamam," diyorum sonunda, yüzüm kızarıyor.

Sierra Faye'in arkasında beliriyor, bakışları düşünceli. "Yapacak daha iyi bir şeyin yok gibi," diye mırıldandı. "Kardeşlerim bu gece Luca'nın evinde poker oynayacaklar, sen de bize katılabilirsin."

Sierra elini uzatıyor ve elimi onun eline koymadan önce şaşkınlıkla bakıyorum. Beni evin içine doğru çekiyor ve Val ile Raven'ı kanepede gördüğümde içimi acı tatlı bir sızı kaplıyor. İkisi de başlarını kaldırıp gülümsüyor, ikisi de beni gördüklerine özellikle şaşırmış görünmüyor. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum," diyor Val. "Biz de seni bekliyorduk."

Raven'ın yüzü kızarıyor ve Val'in sözlerini çürütmek için dudaklarını aralıyor ama sonra başını çevirip kollarını kavuşturuyor. Faye kahkahalar atarak Raven'a katılıyor ve kolunu onun omzuna doluyor. "Sierra'nın neden evinde poker karşıtı bir gece düzenlememiz için ısrar ettiğini anlamam biraz zaman aldı. aydan aya."

Val başını sallar ve Raven'a doğru eğilir, bakışları eğlenir. "Rave'in büyükannemden bugün sana kurabiye yapmasını istediğini duyana kadar tam olarak anlamamıştım. Bugün olması gerektiği konusunda ısrar etmesi onun yapacağı bir şey değildi ve bu konuda onu sorguladıktan sonra, kurabiyeleri Sierra'ya getireceğini ve hepimizi burada bulacağını bildiği için yaptığını öğrendim." Val gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Sierra ve Raven'ın seni burada istediklerini söylemek varken neden böyle çocukça planlara başvurma ihtiyacı hissettiklerini hiç anlamıyorum."

Sierra kollarını kavuşturup Val'e dik dik bakıyor, yanakları kızarmış. "Celeste'i davet etmeye başlamazsak gelmeyi bırakacağını söyleyen sendin!"

Val omuz silkiyor, masadan bir shot bardağı alırken yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Ve buna rağmen, aslında onu davet etmedin.

Sadece gelmesi için onu kandırdın, ki dürüst olmak gerekirse, söz konusu sen olduğunda aynı şey geçerli."

Bardağı Val'den alıyorum ve üzerinde adımın kazılı olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Bu gece beni gerçekten bekliyorlardı, değil mi? "Bu..." Raven diyor ki. "Bu benden. Anti-poker gecesine hoş geldiniz. Sizi davet etmemiz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Hissettiğim reddedilmişlik duygusuna rağmen günlerdir ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. Belli ki aylardır buluşuyorlar ve beni davet etmeyi hiç düşünmediler ama kin tutmaktan ve geçmişin beni incitmesine izin vermekten yoruldum. "Peki, *anti-poker gecesi* tam olarak nedir?"

Faye bir kahkaha patlatıyor ve Val bardağıma tekila doldurmaya başlarken Raven bana bir limon dilimi uzatıyor. Sierra bana bakıp sırıtıyor ve birkaç dakikalığına, arkadaşlığımızı mahvetmeden önce her şey eskisi gibi hissettiriyor. "Anti-poker gecesi bizim aylık buluşmamız. Çocukların aylık poker gecesiyle aynı zamana denk getiriyoruz ve bunu arayı kapatmak için bir fırsat olarak kullanıyoruz. Genellikle işin içinde tekila vardır."

Kadehini kaldırıyor ve diğer kızlar da onu takip ediyor, benim de katılmamı beklerken bakışları beklenti içinde. Elim titriyor, kadehimi onlarınkine vurup geri deviriyorum, likör boğazımı yakıyor. Saniyeler sonra Sierra ağzıma bir limon dilimi atıyor ve ben de onu emiyorum. "Hepiniz beni öldüreceksiniz," diye mırıldanıyorum.

Faye uzanıp anlayışla kolumu okşuyor. "Aslında bu gece oldukça merhametliler, muhtemelen seni rahatlatmak için. Normalde Val, kardeşinin onun için yaptığı gülünç derecede sert bir mezcal getirir ve bu... şey... bu başka bir şey."

Val'in kolu belime dolanıyor ve hepsinin bu kadar misafirperver olmasına şaşırarak geriliyorum. Son zamanlarda daha naziklerdi ama beni böyle karşılayacaklarını hiç düşünmemiştim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezler diyeceğim ama gözlerindeki ifade bildiklerini söylüyor.

"Evet," diyor Val. "Son zamanlarda Zane'i kazanmaya çalışma şeklini hepimiz fark ettik ve sana yardımcı olabilecek bazı fikirlerimiz var."

Hepsi birden eğiliyor, bakışlarındaki yoğunluk beni geriyor. "Bana yardım edecek misiniz?" Sesim titreyerek soruyorum. "Düşünmemiştim... şey... bizi birlikte isteyeceğini düşünmemiştim."

Sierra başını sallıyor ve bardağımı dolduruyor, bana bakarken bakışları acı tatlı. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum Celeste. Annem her zaman en iyi özrün davranış değişikliği olduğunu söylerdi ve sen bunu örnekledin. Ne olursa olsun, ben de üzgünüm ve seni affediyorum."

Gözyaşlarımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum ve Raven bana tatlı bir gülümseme fırlatıyor. "Tıpkı senin yaptığın gibi biz de hatalar yaptık. Sana asla böyle davranmamalıydık ve sen bu kadar çabalarken bu kadar inatçı olmamalıydık. Özür dilerim Celeste."

Faye başını sallıyor ve bana bir dilim limon uzatıyor. "Zane'in seni sevdiği çok açık ve senin de onu sevdiğin bir o kadar açık. Biraz zaman alabilir ama barışacağınızı biliyorum. Belki hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak ama belki de parçalardan yarattığınız şey çok daha değerli bir şeye dönüşecek."

"Yardım edeceğiz," diyor Val. "Sadece ikinizin de mutlu olmasını istiyoruz."

Ben gözyaşlarına boğulunca Sierra kollarını bana doluyor ve Raven daha da yaklaşıyor. "Bu gece ağlamana izin vereceğim," diyor sert bir sesle, "ama işin biter bitmez bir plan yapacağız ve Zane'i hiç düşünmediği kadar mutlu edeceksin."

Başımı sallıyorum, umut daha önce hiç olmadığı kadar içime doluyor ve o da bana gülümsüyor, sanki nasıl hissettiğimi anlıyormuş gibi, sanki o yollardan geçmiş gibi. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyor ve ben de ona inanmak istiyorum.

Seksen Yedinci Bölüm

ZANE

"Nereye gidiyoruz?" Tanıdık manzarayı seyrederken soruyorum. Bu yolun tam olarak nereye çıktığını bildiğim halde neden sorduğumdan bile emin değilim. Son birkaç yıl içinde kendimi kaç kez bu caddeden geçerken buldum, ne yaptığımın farkında bile olmadan?

Celeste arabasını eski evinin önüne park ediyor ve yüzünü bana dönüyor. Karımın ifadesi o kadar savunmasız ki gardım anında düşüyor ve bana böyle baktığında onu hiçbir şeyden mahrum edemediğim için iç çekiyorum. "Sana göstermek istediğim bir şey var" diyor, sesi belirsizlikle dolu.

Bakışlarımı ondan ayırıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bugün birkaç saatimi istediğinde ne beklediğimden emin değilim ama bunu beklemiyordum.

Arabadan inerken bana öyle umutla bakıyor ki, merakıma yenik düşerek onu takip etmekten kendimi alamıyorum. Son birkaç gündür farklıydı ve nedenini tam olarak kestiremiyorum. Her nasılsa, aramızda hiçbir şey değişmemiş olsa da, biraz daha cesur, biraz daha iyimser görünüyor.

Celeste'in eli benimkine kayıyor ve beni evine ve geçmişe götürürken sıkıca tutuyor. "Neden buradayız?" Kapının eşiğinde duraksadığımda kalbim sızlayarak soruyorum. Benimkinin aksine, onun evi hiç değişmemiş ve onu görmek bile zihnimde sayısız mutlu anının akmasına neden oluyor, her biri acı tatlı bir yıkım izi bırakıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve beni sayısız film izlediğimiz, yüzlerce kez seviştiğimiz oturma odasına sürüklüyor. Uyuduğumu düşünerek beni sevdiğini ilk kez orada fısıldadı.

Beni kanepeye çekti. "Sana bunu göstermek istedim," diyor sehpadan bir kutu alıp aramıza yerleştirirken. Kutuyu açıp içinden özenle çeşitli kuru çiçekler çıkardığında nefesimi tutuyorum. "Bana verdiğin her buketten bir tane sakladım."

Annemin gül bahçesindeki kurumuş kırmızı güle uzanırken elim titriyor, nefes alışım hızla düzensizleşiyor. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum, Zane. Olan her şeye rağmen seni, anılarımızı bırakamadım. Her denediğimde gözyaşlarına boğuluyor ve bu kutuyu göğsüme çekerek zamanda geriye gidebilmeyi diliyordum."

Gülü benden alıyor ve öyle bir özenle kutuya geri koyuyor ki kalbim burkuluyor. Gözlerindeki bakış, bu çiçeklerin onun için hala ne kadar önemli olduğunu gösteriyor ve ben buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Dahası da var," diyor elini uzatarak. Bir an için ona bakıyorum, alıp almamakta kararsızım. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken iç çekiyorum ve teslim oluyorum. Beni yukarı çekerken titrek bir gülümseme atıyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum. Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum ve anılarımızı ne kadar özenle sakladığını görmek kafamı daha da karıştırıyor.

"Sadece çiçekler değildi Zane," diyor beni yatak odasına götürürken. Onu bırakıp duvara yaslanıyorum, oda yok etmeyi dilediğim duygularımı geri getiriyor.

Celeste omzunun üzerinden bakarak gardırobunu açıyor ve benim sayısız tişörtümü çıkarıp yatağının üzerine bırakıyor. "Bunları senden çaldım ve sakladım. Buraya her geldiğimde onları giyiyordum, bunu yapmak senin anlayabileceğinden çok daha fazla suçluluk duygusu uyandırsa da."

Yere diz çöküp arkadan çok sayıdaki vizyon panolarımızdan birini çıkardığında dudağımı ısırıyorum. Hay sikeyim. Büyükannemdeki akşam yemeğinden sonra her zamankinden daha cesaretsiz hissederek buraya geldiğim bir Pazar gecesi düğün dergilerinden nasıl fotoğraflar kestiğimizi hala hatırlıyorum. Celeste ve ben birlikte düğünümüzün hayalini kurar, bugünümüzün acısını geleceğin hayalleriyle bastırırdık. Yerde oturduğu yerden bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Zane, ne düşünürsen düşün, seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum, gözlerindeki o bakışa dayanamıyorum. Onun gözyaşlarına dayanamıyorum, asla dayanamadım. Diz çöktüğümde titrek bir nefes aldı.

ve kalbim paramparça oldu. "Ben de seni sevmekten asla vazgeçmedim Celeste. Ama sevgi yeterli değil. Sevgi bunu düzeltemez."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor, sanki kendini çelikleştiriyor. "Anlamıyorsun," diyor bana, sesi kırılarak. Gardırobundan başka bir kutu çıkarırken elleri titriyor ve onu bana doğru itiyor, açarken boğazını yırtan bir hıçkırık. "Seni hep sevdim Zane, ama sevdiğim tek kişi sen değildin."

Lily ve onun fotoğraflarını, yol gezileri ve Harrison Developments'ta sahip olmayı düşündükleri ofislerin maketleriyle dolu vizyon panolarını çıkarırken onu izliyorum. Ciddi bir şekilde ağlamaya başlıyor ama açılmamış bir roze şişesine bakarken gözyaşlarının arasından gülümsüyor, ancak bir mektup almak için onu bir kenara bırakıyor. Mektubu bana uzatıyor ve ne olduğunu anladığımda midem bulanıyor. Lily'nin intihar mektubu.

"Anlamalısın," diye yalvarıyor. "O benim için bir kız kardeş gibiydi ve seninle çıktığını söylediğinde o köprüde onunla birlikte durdum. Lily gözlerimin içine baktı ve seninle evlenmemi izlemeye dayanamadığını, yaptıkların için seni affetmemden korktuğunu söyledi. Ona göre ilişkiniz gerçekti ve bana da öyle geliyordu. Kederim üstümden gelmişti ve sağlıklı düşünemiyordum. Tek odaklanabildiğim şey onun son dileğini gerçekleştirmekti ve senin de benim hissettiğim gibi hissetmeni istedim - ihanete uğramış, kaybolmuş ve yapayalnız."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru uzanıyor, titreyen eli yanağımı sarıyor. Kayıp gözlerine bakıyorum, keşke acısını alabilseydim. "Buna rağmen seni o kadar çok sevdim ki ilişkimizin tek bir izini bile yok edemedim. Beni en iyi arkadaşımla aldattığına tüm varlığımla inandım ve bunun için seni affettim, çünkü seni kendimden, *onu sevdiğimden daha çok seviyorum.*"

Hıçkırıklar vücudunu sararken yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ben de onu kollarımın arasına çekiyorum, dağılırken onu bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Göksel," diye fısıldıyorum, elimi saçlarının arasından geçiriyorum. Keşke yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilseydim ama ona yanlış sözler veremem.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, kolları boynuma dolanıyor. "Seni çok seviyorum Zane ve ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Çok çabalıyorum... *Lütfen...*"

Onu kucağıma çekip sıkıca sarılıyorum, kalbim o kadar acıyor ki nefes alamıyorum. "Ben de seni seviyorum Celeste Windsor," diyorum.

Ona bakmak için arkasına yaslandı. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum Tanrıça. Kahretsin, bozduğumuz güvenin düzeltilip düzeltilemeyeceğini bilmiyorum ama deneyeceğiz, tamam mı? Deneyelim."

Bana inanmıyormuş gibi yüzüme bakıyor ve ben de ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Karşılıklı neden olduğumuz yıkımı nasıl geri alacağımı bilmiyorum ama elimden gelse onun için yapmayacağım şey yok. Sonunda pişman olacağımı biliyorum ama onun gözyaşlarına dayanamıyorum - asla dayanamadım.

Bölüm Seksen Sekiz

CELESTE

Zane için yetiştirdiğim minyatür gül bitkisinin bulunduğu pişmiş toprak saksıyı dikkatlice kaldırırken kendi kendime gülümsüyorum, sözleri hala zihnimde çınlıyor.

Seni tüm kalbimle seviyorum. Hep sevdim ve hep seveceğim.

Kısa bir süre için beni hala sevdiğinden şüphe etmeye başlamıştım ve affını kazanmak için yaptığım bitmek bilmeyen girişimler kendimi ona yük oluyormuşum gibi hissettirmeye başlamıştı. Tam umudumu kaybetmek üzereyken, bana biraz daha sıkı tutunmam için tam da ihtiyacım olan şeyi verdi.

Kucağımdaki minik güllere sırıtarak bakıyorum, onları kocama göstermek için sabırsızlanıyorum. Ona verdiğim her şey arasında en çok beklediğim hediye buydu. Buna bayılacağını biliyorum. Sierra, Zane'e bitki ve çiçek hediye ettiğimi öğrendiğinde neredeyse gözyaşlarına boğuluyor ve bana defalarca bunun doğru bir şey olduğunu ve vazgeçmememem gerektiğini söylüyordu.

Kızlar ve ben, Zane sonunda bana tekrar inanana kadar ona sonsuz bağlılığımı göstererek yaptığım şeyi yapmaya devam etmem gerektiği konusunda hemfikir olduk. Keşke başka bir yolu olsaydı ama onlar bile yaralarımızı ancak zamanın iyileştirebileceği konusunda hemfikirdi.

Zane'i aramak için evin içinde dolaşırken bitkimi heyecanla göğsüme çekiyorum, ancak ev ofisini boş bulduğumda modum düşüyor.

Gözlemevine doğru ilerlerken saksımı biraz daha sıkı tutuyorum, omurgamdan aşağıya korku akıyor. Bakışlarım benim küçük

Cam kapıya ulaştığımda kırmızı güller açıyor ve aniden emin olamayarak dudağımı ısırıyorum.

İlk evlendiğimizde bana gözlemevinin yasak olduğunu söylemişti, ancak doğum günümde bu sözlerini geri aldı. O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki, bugün nerede durduğumuzdan tam olarak emin değilim.

Bahçeye giden koridora adım atarken titrek bir nefes alıyorum. Artık beni doğum günümden kısa bir süre sonra yaptığı gibi itip kakmıyor ama beni burada isteyeceğinden emin değilim. Zane evindeki ofisine girmeme zar zor tahammül etmeye başladı ve yapmak istediğim son şey gereksiz yere damarına basmak.

Devasa alana şöyle bir bakıyorum, ayaklarım bilinçaltımda beni tanıdık bir yola yönlendiriyor. Bahçeler son birkaç yılda değişti ve gözlemevinin her yerinde zambak çeşitlerinin olmadığını fark ettiğimde kalbim burkuldu.

Başlangıçta, onu özlemeden onları göremeyeceğini düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değil. Ona onu hatırlatıyor olabilirler ama bunun sebebi *benim*. Onun yok ettiklerini, benim suçlamalarımı ve bize inanmam için bana nasıl yalvardığını düşünmeden onları göremiyor. Doğum günümde onu affedeceğimi söylediğimde neden bu kadar incinmiş göründüğünü anlamamıştım ama geriye dönüp baktığımda tepkisinin daha kötü olmamasına şaşırıyorum. Yapmadığı bir şey için onu affedemeyeceğimi söylediğinde gözlerindeki acı bana neyi görmeyi reddettiğimi anlatmalıydı, hatta

O zaman.

Gül bahçesine giden patikanın önünde durup iç geçiriyorum, onu orada, en sevdiği yerde bulacağımdan bir şekilde eminim. Beni annesinin bahçesinde isteyip istemeyeceğinden bile emin olmadan burada durmak, kendimizi her an kırılacakmış gibi görünen bir balonun içine hapsettiğimizi daha da belirginleştiriyor. Ben gerçek, kalıcı bir şey istiyorum ve sanırım o da istiyor. Sadece oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Gözlerim, "*İstediğim Ton Sensin"* adını taşıyan sıcak pembe ojeme takılıyor ve havayı dolduran gül kokusu eşliğinde temkinli bir adım atarken kararlılığımı körüklemesine izin veriyorum. Bana yarattığımız her güzel anıyı hatırlatıyor ve biraz da şansla, zaman içinde iyiler kötülere ağır basacak.

Yumuşak kahkahalar bahçede çınlıyor ve ben irkilerek ona doğru dönüyorum. Bakışlarım Zane'e takılıyor ve ona doğru bir adım daha atıyorum, ancak yalnız olmadığını fark ettiğimde donup kalıyorum. Tanıdık bir sarışına bakıyorum.

Bahçe pantolonu Zane'inkine benziyor ve onun kim olduğunu anladığımda midem ağrıyor - Hawaii'de dans ettiği kadın.

Kocamın kaygısız bir şekilde gülümsemesini izlerken dudağımı ısırıyorum, ifadesi tamamen silahsızlandırılmış ve bakışları büyülenmiş. Yıllardır bana bu şekilde bakmamıştı. Kadın bir şey söylüyor ve kocam yine gülüyor, sesi eskiden benimle paylaştığı türden bir neşeyle dolu. Şimdi bana baktığında bakışları hep biraz buruk, sanki bana bakıp sadece *beni* göremiyor, artık değil.

Bir adım geri atıyorum, kalbim kırılıyor. Bu yüzden mi beni burada istemediğini söylemişti? Zane her zaman burayı sadece karısıyla paylaşmak istediğini söylerdi. Yakın ailesi için bile neredeyse hiç istisna yapmazdı ve o kesinlikle aileden biri değil. Bu yüzden mi gözlemevinin bana yasak olduğunu söyledi?

Zane tişörtünün alt kısmını kaldırıp yüzüne doğru çektiğinde ellerim titremeye başlıyor, her zaman karşı koyamayacağımı bildiği imza hareketiyle terini silmek için kullanıyor. Bu bahçede saatlerce vakit geçirir, gülleriyle ilgilenirken sohbet ederdik ve tişörtünü her böyle yukarı çektiğinde, birkaç dakika içinde onun adını inletirdim.

Gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor ve ciğerlerim hava almaya çalışırken yanıyor. Kim bu kız? Neden ben buraya giremezken o girebildi? Dion'un düğününde ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum - büyük bir umutla ve şimdi de aynı büyülenmiş bakışla ona doğru yöneliyor. Bu ne zamandır devam ediyor? Onunla görüşüyor, burada, evimizde buluşuyor muydu?

Bir adım daha atıyorum ve tökezliyorum, yanlışlıkla saksım titreyen parmaklarımın arasından kayıyor. Ben yakalayamadan yere çarpıyor, narin pişmiş toprak parçalara ayrılıyor, toprak her yere yayılıyor. Zane'in bakışları bir anda yukarı fırlıyor ve beni görünce gözleri açılıyor. Gözlerinde endişe parlıyor ve birkaç anlığına ben de suçluluk duyduğuma emin oluyorum. Buraya gelmemi beklemiyordu, bu çok açık.

Nefesimi tutuyorum ve haftalarımı verdiğim gül bitkisinden geriye kalanları toplamak için dizlerimin üzerine çöküyorum, ancak parmaklarımı saksının kırıkları kesiyor. Acıyla tıslıyorum ve elimi göğsüme doğru çekiyorum, boğazımı yırtan bir hıçkırık. Elimden kan akıyor ve göğsüm ağrıyarak ona bakıyorum.

Kırılan bir şeyin parçalarının Faye'in umduğu gibi güzel bir şeye dönüşemeyeceğini anlamam nasıl bu kadar uzun sürdü? Zane ve ben birbirimizin kırık parçalarına tutunmaya devam edersek, ikimiz de kan kaybından öleceğiz.

"Celeste," diyor Zane, önümde diz çökerek. Elimi tutuyor, dokunuşu nazik. "İyi misin?"

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum, kalbim onarılamayacak kadar kırık. "Kim o?" Sesime sızan azapla soruyorum. "Ne zamandır... ne zamandır devam ediyor bu?"

Yüz ifadesi düşer ve ellerini çeker. "O bir botanikçi, Celeste. Güllerimin neden öldüğünü anlamama yardım etmek için burada."

Ona bakıyorum, ona inanıp inanmadığımdan emin değilim. Her şey böyle mi başladı? Beni burada istememesinin, doğum günümde beni gül bahçesine götürmemesinin nedeni o muydu?

Bir elini saçlarında gezdirirken bana "Bunu yapma," diyor. "Yapmadığım bir şey için beni cezalandırma Celeste."

Seksen Dokuzuncu Bölüm

ZANE

Celeste yatmaya hazırlanırken tek kelime etmiyor ama aramızdaki hava dile getirilmemiş sorularla dolu. Yatakta doğrulduğumda elimi saçlarımda gezdiriyorum, hem hayal kırıklığına uğramış hem de inanamayacağım kadar endişeliyim. Hangisini tercih ederdim emin değilim - bu ağır sessizliği mi yoksa kırık kalplerimizi daha fazla hasardan korumak için kendimizi kötülükle kapladığımız zamanlardaki tartışmalarımızı mı?

Karım hızla favorim haline gelen kırmızı, ipeksi geceliğiyle yatağa girerken bana bakmıyor bile. "Sadece sor," diye mırıldanıyorum, dayanamıyorum.

Bakışları benimkilerle kesişiyor ve bana dönmeden önce tereddüt ediyor, güzel gözleri kıpkırmızı. O da en az benim kadar yorgun görünüyor, güvensizlik ve kalp acısı yüzünden yayılıyor. Onu böyle görmek beni öldürüyor, özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken. "Dion'un düğünündeki kadın o mu?"

Tereddütle başımı sallıyorum, bir şekilde yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Tüm bu durum çıldırtıcı ve bana Lily öldükten sonraki halimizi hatırlatıyor. Beni sürekli sorgulardı ve zaman geçtikçe, masum olmama rağmen yanlış bir şey söylemekten giderek daha fazla korkmaya başladım.

"Neden bana ondan hiç bahsetmedin?"

İçimi çekiyorum ve kollarımı kavuşturarak bakışlarını göğsümdeki dövmeye çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Celestial? Bu hiç gündeme gelmedi. Gül bahçesi üzerinde çalışmaya ilk başladığında, sen ve ben neredeyse hiç konuşmuyorduk. Ya sonra? Sonra?

Size karşı dürüst olmak gerekirse, tamamen alakasız olduğunu düşündüğüm bir şeyi size söylemek aklıma gelmedi. O tam olarak bir bahçıvan değil, ama bana göre öyle de olabilir. O sadece benim çalıştırdığım biri Celeste, tıpkı hizmetçimiz ve Windsor Otelleri'nde bizim için çalışan binlerce insan gibi."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Bu kadar çaresiz hissetmekten ve gözlerindeki güvensizliği görmekten nefret ediyorum. Bir zamanlar aramızda sarsılmaz bir inanç ve güven vardı. O zamanlar aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğine gerçekten inanıyordum, büyükannemin bile. Zaman geçtikçe, o günlere asla dönemeyeceğimizi daha iyi anlıyorum.

"Yani tüm evliliğimiz boyunca onunla gözlemevinde mi vakit geçiriyordun?" Sesi kesiliyor ve aklından sayısız senaryo geçerken gözlerinin azapla titreyişini izliyorum. "Düşündüm ki... Düşünmedim..."

Tavana bakıyorum, kaybettiğimiz her şey için kalbim sızlıyor. "Yapma bunu," diye yalvarıyorum. "Lütfen, Celeste. Bunu seninle tekrar yapamam."

"Sadece... sadece beni aldatmadığını söyle, Zane."

Ona bakmak için dönüyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Bunu daha önce de söyledim ve o zaman bir önemi yoktu. Şimdi de fark edeceğinden emin değilim Celeste." Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes alıyorum ve karıma tekrar bakıyorum, gözlerindeki acı beni parçalıyor. "Seni aldatmadım, Celeste. Asla aldatmadım, asla aldatmayacağım."

Başını sallıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor, duruşu savunmasız. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Ben de böyle olmak istemiyorum, ama sadece... yıllarca işaretleri kaçırdığımı düşündüm ve şimdi seni gördüğümde..."

Ne diyeceğimi bilemeden başka tarafa bakıyorum. "Anlıyorum," diye mırıldanıyorum. "Burada seninle oturmak bana geçmişi ve bunu daha önce sayısız kez yaptığımızı hatırlatıyor." Yüzümü ona doğru çevirirken mizahsızca gülümsüyorum. "İşaretleri kaçırmak hakkında konuşmak ister misin? Az önce gözlemevinde yüz ifadeni gördüm ve tıpkı o zaman yaptığın gibi, yapmadığım bir şeyin bedelini bana nasıl ödeteceğini merak ettim. Zihnim hemen bana inanman için sana yalvardığım tüm zamanları yeniden canlandırdı; tek yaptığım *seni sevmekken* sen dönüp beni sırtımdan bıçakladın."

"Zane," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve göğsümdeki donuk ağrıya rağmen garip bir şekilde uyuşmuş hissederek sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Buradan nereye gideceğiz Celeste? Bunu seninle yapmaya devam edemem ve lanet olsun, bunu itiraf etmek beni öldürüyor çünkü ben

keşke doğru olmasaydı, ama sen ve ben? Celestial, biz birlikte mutlu değiliz." Ciddi bir şekilde ağlamaya başladı ve gözyaşlarına dayanamayarak ona uzandım.

Kendi isteğiyle geliyor ve onu kollarımın arasına alıyorum, benim kalbim de onunkiyle birlikte kırılıyor. "*Mutsuz* olmamaya çalışmakla gerçekten mutlu olmak aynı şey değil," diye fısıldıyorum, o da başını sallıyor, kollarıyla beni sarıyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakamadan öylece oturuyoruz. "Söyle bana Celeste. Eskiden sahip olduğumuz türden bir sevgiyi yeniden kazanabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Eskiden birlik içindeydik, bir de şimdi halimize bak. Yanında çalıştığımı beş saniye boyunca gözlemledikten sonra seni botanikçimizle aldattığıma ikna oldun ve ben de burada oturmuş beni incitmenin bir yolunu bulacaksın diye korkuyorum."

Karım o zaman gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. "İstiyorum," diye fısıldıyor. "Bize inanmak istiyorum, Zane."

Yüzünü avuçluyorum ve başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Ama ya sen? Bana neler olduğunu soracak kadar bile inanmadın. Bunu yüz ifadende gördüm Celeste. Kendimi savunmama bile fırsat vermeden beni mahkûm ettin. *Yine.*"

"Özür dilerim," diyor hıçkırıklarını bastırarak. "Ben sadece... sağlıklı düşünemiyordum, Zane."

O zaman da sağlıklı düşünemediğini söylemek dilimin ucuna geliyor ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Onun yerine "Seni seviyorum," diyorum. "Seni seviyorum Celeste, ama aramızdaki sorun hiçbir zaman aşk olmadı. Bana güvenmiyorsun ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, benim de sana bir daha güvenebileceğimi sanmıyorum."

Alnımı onunkine değdiriyorum ve o zaman kafama dank ediyor. Onu kollarımın arasındayken bile özlüyorum. Eskiden sahip olduğumuz şeyi özlüyorum ve bunu asla geri kazanamayacağımızı bilmek beni mahvediyor.

Celeste avucunu göğsüme bastırıyor ve diğerini boynumun arkasına doluyor. "Bir şeyi zorla var etmeye mi çalışıyoruz?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Artık orada olmayan bir şeye mi tutunuyoruz?"

Ona aradığı cevabı veremediğim için başka tarafa bakıyorum. Celeste gözlerini sıkıca kapatıyor. Bana baktığında uzun kirpikleri dalgalanıyor, bakışları teslim olmuş gibi. "Aramızdaki her şey bitti, değil mi?"

Karımın gözlerine bakarken kalbim acıyla sıkışıyor, ne söyleyeceğimi, hatta ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Umutsuzca işleri yoluna koymayı denemek istiyorum ama belki de yapmamalıyız. Bir şeyleri zorla düzeltemeyiz Celeste, ikimiz de ne kadar istersek isteyelim."

Doksanıncı Bölüm

CELESTE

Archer'ın binasındaki asansör en üst kata çıkarken titrek bir nefes alıyorum, kalbim kederden ağırlaşıyor. Bakışlarım bavuluma düşüyor ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Bunun doğru olduğunu anlamam için Zane'in söylemesine gerek yoktu - aramızdaki her şey bitti. İkimizin de kabul etmek istediğinden çok daha uzun süredir böyleydi.

Archer'ın kapısının zilini çalmadan önce sakin bir nefes alıyorum, gözyaşları içinde gelemeyeceğimin farkındayım. Kardeşim her zaman biraz aşırı korumacı olmuştur ve yapmak isteyeceğim son şey daha fazla çatışmaya neden olmaktır.

Kapı açılıyor ve Archer için aldığım *Raven Windsor Couture* tişörtlerinden birini giymiş, uzun siyah saçlı güzel bir kızın karşımda durduğunu görünce şaşkınlıkla göz kırpıyorum. O da beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Merhaba," diyor sonunda, tonu belirsiz. "Yardımcı olabilir miyim?"

Saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Archer evde mi?"

Düşünmeden acele etmek yerine önceden aramalıydım ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ve aklıma gelen ilk yer burası oldu. Zane'le ayrıldıktan sonra yıllarca Archer'ın hemen bitişiğinde yaşadım ve birçok açıdan onun evi hâlâ evim gibi geliyor, hatta ailelerimizin evinden bile daha çok.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, konuşacak birine ihtiyacım vardı. Zane'i, Lily'yi *ve* beni tanıyan birine. Beni anlayacak birine.

"Evet," diyor, geri adım atarken ifadesi düşüyor. Yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıyorum - kıskançlık ve ardından gelen yenilgi. "O... şey, Archer duşta. Birazdan çıkar."

"Doğru," diye mırıldanıyorum Archer'ın fuayesine girerken, göğsüm ağrıyor. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

Kendime bir bardak su doldurmak için mutfağa girdiğimde kaşlarını çatıyor ve beni takip ediyor, ifadesi her saniye daha da fırtınalı hale geliyor. "Hayır," diyor kollarını kavuşturarak. "Tanışmış olsaydık hatırlardım."

Kaşlarımı kaldırdım, merakım arttı. "Nasıl yani?"

"Archer'ın beni tanıştırdığı her kızı hatırlıyorum ve sen onlardan biri değilsin." Sonra bakışlarını kaçırıyor, bakışları işkence ediyor. "En azından henüz değil."

Kendime engel olamayarak gülümsüyorum. "O zaman kendimi tanıtmama ne dersin?" Evden ayrıldığımdan beri ilk kez kederim dağılmış bir halde ona söylüyorum. "Ben Celeste Windsor, kim olduğunuzu ve neden yıllar önce kardeşim için aldığım sınırlı sayıda üretilen bir tişörtü giydiğinizi çok merak ediyorum."

Adımı tam hatırladığı anda gözlerinin şokla açıldığını fark ediyorum. Kıyafetlerine bakıyor, yanakları anında pembeleşiyor. Yüzündeki o hafif kendini beğenmiş ifade yerini utanca bırakıyor ve ben de sırıtıyorum.

"Sen Archer'ın küçük kız kardeşisin," diyor, şiddetle kızararak. Saçlarını kulağının arkasına iterken gülümsüyorum, aniden nereye bakacağından emin olamıyorum. "Ben Serenity. Archer'ın iş ortağının küçük kız kardeşiyim. Kardeşim birkaç ay önce yan daireye taşındı ama onun dairesinde bir boru patladığı için bir süreliğine burada kalıyoruz ve ben de onların şirketinde staj yapıyorum, o yüzden ben de burada kalıyorum."

Gergin olduğumda yaptığım o şeyi yapıyor ve anında ondan hoşlanmamı sağlıyor. Bu hikayede daha fazlası olduğu açık ve normalde muhtemelen Sierra'nın yapacağını yapar ve daha fazlasını öğrenebilmek için ona bir içki ısmarlamayı teklif ederdim. Ama bugün içimden gelmiyor.

Tam başka bir şey söyleyecekken Archer içeri girer, saçları hâlâ ıslaktır ve üzerinde her zamanki ev kıyafetleri vardır - gri eşofman ve tişört. *"Celeste?"* Bakışları yüzümde gezinirken donup kalıyor. Ona titrek bir gülümseme atıyorum ve Archer kollarını açarken iç çekiyor. "Ne oldu?"

Ağabeyime bakarken neşem kaçıyor ve ona doğru yürürken gözlerim hızla yaşlarla doluyor. Archer'ın kolları beni sarıyor ve hıçkırmaya başlıyorum. Beni tutarken hiçbir şey söylemiyor, eli

Çocukken yaptığı gibi sırtımı nazikçe sıvazlıyordu. "O ne yaptı?" Sesinden öfke damlıyor ve yüzümü göğsüne gömerken başımı sallıyorum.

"Yok bir şey," diyorum onu sıkıca kavrayarak.

Archer uzaklaşıp bana bakıyor. "Celeste," diyor, ses tonu endişesini yansıtıyor. "Hiçbir şey olmamış olsaydı, birdenbire buraya gelmezdin."

Titreyerek nefes alıyorum ve kendimi çelikleştiriyorum. "Her şeyi berbat ettim, Arch." Kardeşim gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. "Ben sadece... Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ve başka nereye gideceğimden emin değildim. Kalmama izin vereceksin, değil mi?"

O da hemen başını sallar. "Elbette, ama bence yıllar önce Zane ile aranızda tam olarak ne olduğunu bana anlatmanın zamanı geldi. O birleşmeyi kabul etmemin tek nedeni ikinizin birbirinizi hâlâ sevdiğinizi bilmemdi, o yüzden dürüst ol, neler oluyor?"

Beni kanepeye götürüyor ve Serenity'nin gitmiş olmasına sevinerek etrafıma bakıyorum. Bu hikâyeyi anlatmak zaten yeterince zor olacaktı, bir de etrafımda tanımadığım biri varken daha da zor olacaktı. Archer karşıma oturuyor ve ben ona olan her şeyi, yaptığım her şeyi ve o zamandan beri öğrendiğim her şeyi anlatıyorum.

Archer sadece dinliyor, bakışları yerde, sanki tepkilerini benden saklamak için elinden geleni yapıyor. "Lanet olsun. Ben hiç... Celeste, bunca zamandır tüm bu yükü tek başına mı taşıyordun? Lily ve onun hakkında öğrendiklerin hakkında kimseyle konuştun mu?"

Gözlerimde yaşlarla kardeşime bakıyorum ve ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Ben sadece... Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum ama beni buraya getiren bu değil Arch." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp titrek bir nefes alıyorum. "Zane'in bana neden aşkın yeterli olmadığını söylediğini anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. Artık Zane için doğru kişi olup olmadığımı bilmiyorum ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. O hâlâ benim her şeyim ama artık ona karşı bencil olmak istemiyorum. Benimle birlikte olmanın onun için zor olduğu açık ve evliliğimizin kocama bir ceza gibi gelmesini istemiyorum."

Kalbim sızlarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Archer, onun haklı olmasından, aramızda güven olmamasından ve kırılan şeyin düzeltilememesinden çok korkuyorum." Ağabeyimin gözlerindeki acıma duygusuna dayanamayarak yere bakıyorum. "Artık kendime güvendiğimden bile emin olmadığım bir aşamaya geldi. Zane'in haklı olup olmadığını gerçekten merak ediyorum ve daha önce değilken şimdi daha kolay olduğu için onunla birlikte olmayı seçiyorum. Bu ne onun ne de benim için normal değil.

Bunu merak ediyorum, anlıyor musun? Sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve benimle olamayacağını görmeye başlıyorum."

Archer öne doğru eğiliyor ve çocukken yaptığı gibi gözyaşlarımı nazikçe siliyor. "Celeste, Zane bir konuda haklı - sevgi her zaman yeterli değildir." Yüz ifadem düşüyor ve o da bana gülümsüyor. "Ama sağlam bir temel oluşturuyor, onun düşündüğünden daha güçlü bir temel. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem evlat ama bana şunu söyle: Zane'in sensiz daha mutlu olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Çünkü ben öyle düşünmüyorum Celeste. Eğer hayatına devam edebilseydi, burada benimle yaşadığın yıllarda bunu yapmaz mıydı? Onun yerine, denemedi bile. Zane senin gitmene asla izin vermedi ve eğer o adamı biraz olsun tanıyorsam, asla da vermeyecek."

İç geçiriyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yine de seni affetmesi için onu zorlayamayacağını söylerken haklıydı. Gerçekten mi? Onun yerinde olsaydım, affeder miydim emin değilim. Nereden geldiğini anlıyorum Celeste, ama gerçekten sıçıp batırdın ve bunu düzeltmen gerekiyor. Sadece bu da değil, ona gerçek bir seçenek sunmalısın ve şu anda buna sahip değil, birlikte olmaya zorlandığınız için değil."

Archer'ın haklı olmamasını dileyerek gözyaşlarına boğuldum. Ağabeyim sadece iç geçiriyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bunu düzeltmene yardım etmek için elimden geleni yapacağım, tamam mı? O pisliği ben de seviyorum."

Doksan Birinci Bölüm

ZANE

Evim hiç son günlerdeki kadar boş olmamıştı ve mutfağa doğru yürürken derin bir huzursuzluk hissetmekten kendimi alamıyorum. Kahvaltı barının yanındaki, kendisinin olduğunu iddia ettiği koltuğa bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Benim için yetiştirdiği minyatür gül bitkisine uzanırken ellerim titriyor, bakışlarım *kintsugi* tekniğini kullanarak kırık parçalardan gerçekten değerli bir şey yaratarak saksıyı onardığım altın üzerinde geziniyor. Tüm bu süre boyunca aramızdaki şeyleri de bu şekilde, boşlukları değerli yeni anılarla doldurarak tamir edip edemeyeceğimizi merak ettim.

Celeste gittiği andan beri, onu gerçekten bırakmanın ikimiz için de en iyisi olup olmadığını merak ediyorum, ama onu bu kadar özleyeceğimi beklemiyordum.

O zaman anladım. Onun parçası olmadığı bir hayatı yaşamaktansa gece gündüz onunla savaşmayı tercih ederim - eskiden sahip olduklarımıza sahip olamasak bile, yaşadıklarımızdan asla tam olarak kurtulamasak bile. Onu istiyorum - bugün olduğu kadını, ona gerçekten en kötü şekilde ihanet etmiş olsaydım bile beni affedecek olan kadını, yaptığımı düşündüğü gibi.

"Siktir," diye fısıldıyorum, ellerim saçlarımın arasından geçiyor. "Ne yapıyorum ben böyle?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve telefonumu alıp güvenlik ekibimizi arıyorum. "Zane?" Silas'ın sesi endişeyle karışıktı. "Neler oluyor?"

"Silas, karım nerede? Onu benim için hemen bulmanı istiyorum."

Arabama bindiğimde yazdığını duyabiliyorum, sadece bariz bir kızgınlıkla iç geçiriyor. "Celeste Windsor Malikânesi'ndeyken onu takip etmem için beni ikinci kez arıyorsun. Siz Windsor kardeşlerin eşlerinizle ilgili bu tuhaf istekleri de neyin nesi?"

Duraksadım, kafam karıştı. "Tam olarak nerede?"

Celeste bana birkaç günlüğüne Archer'ın evine gideceğini söylemişti, o zaman neden burada? Ve eğer geri döndüyse, neden eve gelmedi? Tedirginlik mideme yerleşmeye başlıyor ve Silas'ın cevabını beklerken direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

"Büyükannenizin evinde görünüyor."

Kaşlarımı kaldırıp Silas'a teşekkür ettikten sonra aramayı sonlandırıyorum ve büyükanneme doğru yola çıkarken endişe içimi kemiriyor. Celeste'in mağlup sesi kafamın içinde çınlamaya devam ediyor ve kalbim acımaya başlıyor. Onu yanımda tutmalıydım ve gitmesine asla izin vermemeliydim.

Büyükannemin evine girerken huzursuzum, Celeste'in büyükbabasının büyükannemin yanındaki kanepede oturduğunu, Celeste'in de onların önünde, sırtı bana dönük olduğunu görünce şaşkınlıktan donup kalıyorum. Beni henüz fark etmemişti - hıçkırıklarının şiddetinden nasıl fark edebilirdi ki?

"Özür dilerim," diyor her iki dedemize de. "İkinizin de bizim için büyük umutlar beslediğinizi biliyorum ve nedenini anlamasam da, ikiniz de açıkça bu işi yürütebileceğimizi umuyordunuz. Keşke size çabalarınızın boşa gitmediğini söyleyebilseydim, ama boşa gitti." Karım bir elini saçlarının arasında gezdirerek buklelerine doladı. "Eğer gitmesine izin verirseniz mirasımdan feragat edeceğim."

İçimden bir şok geçiyor ve Celeste başını aynı derecede şaşkın görünen büyükbabasına çeviriyor. "Beni her zaman hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum büyükbaba, o yüzden bu senin için sürpriz olmayacak. Archer bana bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyledi. Her ne kadar senin için şirketinden vazgeçemeyecek olsa da, benim iş yükümü üstlenmek ve hep hayalini kurduğun halefin olmak için iki kat daha fazla çalışmaya hazır."

Ne var? Ne oluyor lan?

Celeste burnunu çekiyor ve burada durmaya devam etmek için her şeyimi harcıyorum. "Zane'i özgür bırakmalısın, Anneanne Anne. Bir yılı aşkın süredir evliyiz ve onu mutlu edemediğim çok açık. Geçmişi düşünmeden bana bakamıyor ve bundan kurtulmayı hak ediyor. Zane, geçmişte yaşadığı mutluluğu hak ediyor.

tamamen lekelenmemiş. Neşeyi, kahkahayı ve eskiden yaşadığımız ama artık aramızda var olmayan türden bir eğlenceyi hak ediyor."

Celeste oturduğu yerde doğruldu ve ben de kalbim sızlayarak bir adım daha yaklaştım. Görüş alanına girdiğimde büyükannem bir anlığına donup kalıyor ama bana bakmıyor. "Bu evlilik senin düşündüğün şeyi yaptı Anneanne. Ona ihtiyacı olan kapanışı sağladı ve bundan sonra muhtemelen iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olacak. Lütfen önümüzdeki iki yıl boyunca benimle birlikte acı çekmesine neden olmak yerine onu şimdi özgür bırakarak bunu ona sağla. Bunu yaparsan, gerçek mutluluğa çok daha yakın olacak, ona verebilmeyi dilediğim türden. Onun için istediğin de bu, değil mi?"

"Üzgünüm Celeste," diyor büyükanne, ses tonu değişmeden. "Ama bunu yapamam. İkiniz de üç yıllık bir sözleşme imzaladınız ve bu yılları tamamlamak zorundasınız. Zane kendi mirasından feragat etmek zorunda kalmadan sen de mirastan feragat edemezsin."

Karım ayağa kalkıyor ve bir zamanlar benim onun için yaptığım şeyi yapıyor. Büyükannemin önünde diz çöküyor ve ellerini tutuyor. "Onun mutlu olmasını istediğini biliyorum," diyor sesi titreyerek. "Lütfen benden boşanmasına izin ver. Bana bakmak zorunda kalmanın ona ne kadar acı verdiğini görmüyor musun? Sana yemin ederim ki elimizden geleni yaptık ve kısa bir süre için mutlu olabileceğimizi düşündüm ama bu asla sürmedi. Zane kısa süreli mutluluklardan daha fazlasını hak ediyor. Bizim eskiden sahip olduğumuz şeye sahip olmalı - birbirinize sarsılmaz bir güven duymanızı sağlayan türden bir aşk, bir takım olduğunuz ve dünyaya karşı siz olduğunuz türden bir aşk. Anne babasının sahip olduğu türden bir evliliği hak ediyor ve ben... Ne kadar çok istesem de ona bunu verecek kişi ben olamam."

"Bu doğru mu?" Büyükannem bana bakarak soruyor. "Sana bir şans vereceğim, Zane. Tam burada, hemen şimdi. Bana Celeste'in seni mutlu edebileceğinden emin olmadığını söyle, ben de ikinizin boşanmasına izin vereyim."

Karıma doğru yürüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum, sesim kararlı, aklımda en ufak bir şüphe yok. Omuzları çöküyor ve gözleri teslimiyetle kapanıyor, cevabımı açıkça yanlış anladığı için yüzünde saf bir kalp kırıklığı beliriyor. "Bu doğru değil."

Ona uzandığımda Celeste'in gözleri irkilerek açılıyor ve her zaman yaptığım gibi eğilip onu kollarıma aldığımda nefesi kesiliyor. "Henüz bizden vazgeçme, Celestial," diyorum ona dönüp onu odadan çıkarırken, kararımı vermiştim.

Doksan İkinci Bölüm

ZANE

Arabamı Lex'in bizi beklediği özel jetimizin önüne park ettiğimde karım "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor. Celeste'e uzanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum, gitmesine izin veremiyorum. Onu uçağa taşırken nefes nefese kalıyor ve kolunu boynuma doluyor, irkilmiş ifadesi Lex'in yanından geçerken kıkırdamasına neden oluyor. "Zane?"

"Göreceksin," diyorum ona, tek yapmak istediğim ona sarılmakken, onu kendi koltuğuna oturturken vücudumun her santimi isteksiz.

Lex kokpite girerken Celeste beni inceliyor, bakışları benim hissettiğim özlemle aynı şekilde yüzümde geziniyor. "Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun," diyor sonunda, uçak kalkmadan birkaç dakika önce. "Büyükannenin teklifini kabul etmeliydin. İkimiz de bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu biliyoruz."

"Celeste Windsor. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Kahretsin, Celestial, ayrı kaldığımız yıllar boyunca aklından çıkmama düşüncesine bile dayanamadım.

- Harrison Developments'a bu şekilde saldırmamın nedeni buydu, bu yüzden asla toparlanamayacağın kadar ileri gitmene izin vermedim."

Karım sessizce beni inceliyor, gözlerinde temkinli bir umut titreşiyor. "Denedik," diyor sesi kırılarak. "Aylardır bu işi yürütmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadık."

"Hayır. Yapmadık. Yaralarımızın arkasına saklandık ve işler zorlaştığı anda suçu etrafa attık. Denemedik, Celeste - ben denemedim, bu şekilde değil

hak ediyorsun."

Sessizliğe gömülüyor, gözleri bir anlığına kapanıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Zane. Sadece daha fazla pişmanlık duyacağız."

Pencereden dışarı bakarken ona bakıyorum ve evlendiğimizden beri ilk kez içim sarsılmaz bir güvenle doluyor. "Bunu yapmazsam, bunu gerçekten denemezsek çok daha fazla pişman olurum - daha önce yaptığımız gibi, sana her şeyimi vermeden değil."

Sessizleşiyor ve uçuş boyunca bana bakıyor, yüz ifadesi temkinli. Sanki bize inanmak istiyor ama nasıl inanacağını bilemiyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor, uçak alçalmaya başlarken aramızdaki sessizliği bozarak.

Ona gülümsüyorum. "Benim özel adam." Celeste'in gözleri açılıyor ve yere inip burada inşa ettiğim malikanenin hemen dışında durduğumuzda ona sırıtıyorum.

Lex kokpitten çıkıyor ve ikimize de dik dik bakıyor. Koltuklarımızdan kalkarken, "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diyor. "Bu uçağı derhal geri çeviriyorum ve işleri yoluna koyduğunuzdan emin olana kadar sizi almayacağım. Aranızdaki sevgiyi kaybetmeden sizin yaşadığınızdan daha fazlasını yaşamış bir çift görmedim. Güvensizliklerinizin ve geçmişin harika bir geleceği mahvetmesine izin vermeyin."

Küçük kardeşime başımı sallıyorum ve o da bakışları Celeste'e takılınca iç geçiriyor. Ona doğru uzanıyor ve yanından geçerken saçlarını karıştırıyor, Celeste de ona bakıyor, aralarında bir şey geçiyor. "Her şey yoluna girecek," diyor ona. "Sen bize aitsin Celeste. Aileler böyle yapar - tartışırız, birbirimize düşeriz ama her zaman geri dönüş yolunu buluruz."

Sertçe yutkunuyor ve Lex'in yanından koşarak geçerken çenemi kilitliyorum, yüzünden bir damla yaş akıyor. Ona ters ters bakıyorum ve omzumu *sertçe* onun omzuna vuruyorum. "Karımı ağlattın, pislik herif," diye mırıldandım.

Lex güler ve başını sallar. "Lanet olsun. Asla o kadar kırbaçlanmayacağım," diyor kendi kendine ve ben karımı takip ederken sırıtıyorum, bunun doğru olmadığını biliyorum - bu bir Windsor özelliği. Eşlerimiz bize sahip olur ve ben bunu bir süreliğine unutuyorum.

Elini tuttuğumda Celeste geriliyor ve bana öyle bir tereddütle bakıyor ki daha önce hiç hissetmediğim bir pişmanlık kaplıyor içimi. İçimi çekiyorum ve onu ön kapıya götürürken parmaklarımızı birbirine doluyorum. Karım nadiren bu kadar sessizdir ve onu uzun zamandır bu kadar yenilmiş görmemiştim.

Benimle ilk kez aile yemeğine katıldığından beri - ve o zaman bile bu kadar kötü değildi. Bana gitmeme izin vermeye hazırmış gibi bakıyor.

Onu evin içine çekerken umut dolu bir gülümseme atıyorum yüzüne ve o da nefes nefese kalıyor, devam etmekten sandığından çok daha uzak olduğumu fark edince elini sıkıyor. "Sen ve ben, Celeste... her zaman ikimizin de kabul etmek istediğinden çok daha fazla birbirimize benzedik. Kendi yolumuza çıkmadığımız zamanlarda bu kadar iyi çalışmamızın nedeni de bu." Yüzünü kaldırıp bana baktığında, güzel karım tamamen silahsızlanmış görünüyor. "Tıpkı senin eski evini sağlam tuttuğun gibi, ben de anılarımızı sakladım."

Onu artık tüm eski eşyalarımızı, tüm anılarımızı barındıran evin içinde gezdiriyorum. Celeste, parmakları en değerli anılarımızda kilit rol oynayan beyaz kumaş kanepemin üzerinde gezinirken ağlamaya başlıyor ve birlikte seçtiğimiz sehpaya bakarken burnunu çekiyor.

"Gitmene asla izin vermedim," diyorum ona, "şimdi de vermeyeceğim."

Beni eski mutfağıma benzeyen mutfağa kadar takip ediyor ve gözlerinden bir damla yaş dökülürken dudağını ısırıyor. Onu gülümsetmek için elimden geleni yapıyorum ve ona uzanıp mutfak tezgahının üzerine kaldırdığımda o da gülümsemeye çalışıyor.

Bacaklarını benim için ayırıyor, görünüşe göre düşünmeden, çünkü birlikte kaç kez böyle durduk. Ellerim beline dolanıyor ve eğilip alnımı onunkine dayıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm, Celestial."

Titrek bir nefes alıyor ve ben başımı eğiyorum, dudaklarım onunkilere değiyor, bir, iki kez, sonra onu usulca öpüyorum, dokunuşum pişmanlığımı iletiyor. Ona bakmak için geri çekildiğimde ikimiz de zor nefes alıyoruz, aramızdaki hava ikimizi de korkutan bir umutla dolu.

"Seni rahatlatmam gerekirken sana kızdığım için özür dilerim. Daha anlayışlı olmadığım ve tüm çabalarınıza karşılık vermediğim için özür dilerim. Durumu olduğu gibi görmek yerine, geçmişin lekelediği bir mercekten baktım ve bu adil değildi."

Uzaklara bakıyor, omuzları çöküyor ve ne düşüneceğini bilmediğini, artık bize inancı kalmadığını söyleyebilirim.

Yanağını avuçlayıp yüzünü bana doğru çeviriyorum. "İyileşmenin zaman alacağını ve kırılan güvenin bir gecede düzeltilemeyeceğini anlamalıydım. Tepkine kızmak ya da hayal kırıklığına uğramak yerine seni anlamalı ve seninle birlikte çalışmalıydım. Sana güven vermeliydim ama bunun yerine bana yaralarını gösterdiğin için seni kınadım. Sırf aldatmadım diye

Bu, tüm bu durumun sende bıraktığı duygusal yaralardan muzdarip olmadığın anlamına gelmiyor ve kocan olarak seni desteklemem gerektiği şekilde desteklemeyerek seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Zane," diye fısıldıyor, sesi kesiliyor.

Başımı salladım. "Seni seviyorum Celeste Windsor - tıpkı bugün olduğun gibi. İkimiz de mükemmel değiliz ve sana daha fazla nezaket göstermeliydim. Gerçek şu ki korkmuştum ve senden en kötüsünü bekliyordum. Bu yüzden, tam da seni suçladığım şeyi yaptım. Bizi düzeltmek için elinden geleni yapmana rağmen seni defalarca kendimden uzaklaştırarak kolay yolu seçtim."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları temkinli bir umutla dolu. "Bu ne anlama geliyor?" Ne sorduğunu biliyorum - en iyi çabaları yeterli görünmezken benim sözlerim nasıl bir şeyi değiştirebilir?

"Senin için, bizim için savaşmama izin ver. Olduğumu düşündüğün adam olabilmem, seni hak ettiğin gibi sevebilmem için bana bir şans ver. Açık yaralara tuz basmamak için birbirimizin etrafında dans etmek yerine geçmişimizle yüzleşmenin ve onu aşmanın bir yolunu bulalım. Celeste, bunu seninle istiyorum, sahip olduğumuz mutluluğu asla geri kazanamasak bile, en iyi çabalarımız onun sadece bir kısmına yol açsa bile."

Elini göğsüme koyuyor ve ben gülümsüyorum, cevabını beklerken kalbim hızla çarpıyor. "Sadece acıyı uzatmış olmayacak mıyız? Bazı şeyler düzeltilemez, Zane."

Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarına gömüyorum. "Belki değil, ama yıkıntılardan yeniden inşa edebiliriz."

Güzel karım titrek bir nefes alıyor ve başını omzuma yaslamak için eğiliyor. Kollarım onu sardığında gözlerim kapanıyor ve ona sıkıca sarıldığımda iç çekiyor.

Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm Doksan Üç

ZANE

"Yine olacak," diyor karım sahilde bacaklarını uzatırken, beyaz elbisesi kumla lekelenmiş. "Güvensizlik ve kıskançlık bir gecede geçip gitmeyecek." Üç haftadır buradayız, ikimiz de birbirimizden başka hiçbir şeyi umursamadan sorumluluklarımızdan kaçıyoruz. Büyükanne ve büyükbabalarımız emekli olabilir ama birkaç hafta idare edebilirler. Yapmak zorundalar, çünkü hiçbir şey yanımda oturan kadından daha önemli değil.

"O zaman olmasına izin vereceğiz," diyorum ona, ses tonum güven verici, kuma uzanırken, gözlerim bir an için yıldızlı gökyüzünde, dönüp ona bakmadan önce. "Sen bana tekrar güvenene kadar her şeyi tekrar tekrar yaşayacağız. Senden tek istediğim bana da aynı lütfu göstermen Celeste. İlk cevabım tam olarak doğru olmadığında, lütfen bana bir şans daha ver ve acının ardını gör. Bana karşı sabırlı ol, Tanrıça. Bana eskiden olduğu gibi güvenememeni haksız bulduğum zamanlar olacak ve bazen sana tam olarak güvenemediğim için öfkeleneceğim. Bir şekilde işleri berbat edeceğimden ya da yanlış anlayacağın bir şey olacağından ve daha önce yaptığın gibi misilleme yapacağından korkmuyorum desem yalan söylemiş olurum."

Uzaklara bakıyor, bakışları dalgın. Sayısız konuşma yaptık ama bu, aramızdaki ilişkiyi yürütme çabalarımız sırasında neredeyse her gün tekrarladığımız bir konuşmaydı. Celeste ve ben geçmişi uzun uzun tartıştık, ikimiz de birbirimize ne düşündüğümüzü, nasıl hissettiğimizi ve nasıl

Bugün hala bizi etkiliyor. Nereden geldiğini bilmek, duyguları, korkuları ve bunların hiçbirini azaltmayan ama onun gözünde geçersiz kılan gerçek arasındaki kopukluğu görmek yardımcı oluyor.

Beni tekrar inciteceği korkusuyla Celeste'i kendimden uzaklaştırma çabalarım sırasında onu gerçekten anlayamadım, kendimi onun yerine koyamadım. Bu bir daha yapacağım bir hata değil.

"Sadece seni mutsuz etmek istemiyorum, Zane. En büyük korkum, bir gün geriye dönüp baktığında keşke beni bıraksaydım demen. Seni bu evliliğe hapsederek yeni bir başlangıç yapma şansından mahrum etmekten korkuyorum."

Sırıtıyorum ve eline uzanıyorum. Anında tutuyor ve onu yanımda yatana kadar kendime doğru çekiyorum, ikimiz de birbirimize bakıyoruz. "Yeni bir başlangıç yapamayacağımı kim söyledi?" diye soruyorum. "Şu anda bana bir tane veriyorsun, değil mi? Bunu senden başka kimseyle istemiyorum - asla olmadı, asla olmayacak. Benim için o sensin Celeste. On beş yaşındayken sana aşık oldum ve o zamandan beri sana aşığım."

Elini yüzüme doğru kaldırıyorum ve avucunu bana doğru çeviriyorum. Bileğini dudaklarıma götürdüğümde Celeste'in nefesi kesiliyor. "Seni ve sadece seni sonsuza dek seveceğime yemin ediyorum. İnişler ve çıkışlar boyunca sadık, şefkatli ve sabırlı olacağım. Seni hayatın tüm mevsimlerinde sevdim Celeste ve sevmeye devam edeceğim. Günden güne, ne olursa olsun seni seçeceğim. Bu, benim güzel Celestial'ım, bir yemindir." Bileğinin iç kısmını öpüyorum ve gözlerimin içine bakarken keskin bir nefes alıyor, dalgaların çarpma sesleri havayı dolduruyor. Her gün ona yeni yeminler ettiriyorum, geçmişle lekelenmemiş yeminler ve her yeni yemin onun tüm yüzünü aydınlatacak şekilde gülümsemesine neden oluyor. Ilık esinti saçlarını dans ettiriyor ve daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünü sanmıyorum.

Birleştirdiğimiz ellerimizi göğsüme doğru çekiyorum, o da bana uzanıyor ve boştaki eliyle yüzümü kavrıyor. "Seni seviyorum," diyor. "Çok korkuyorum Zane, ama bunu seninle yapmak istiyorum."

Ona sırıtıyorum, yıllar sonra ilk kez kendimi tamamen rahat hissediyorum. Hiçbir şey şu anda burada onunla uzanmak kadar doğru hissettirmemişti, üstümüzde yıldızlı gökyüzü ve ayaklarımızın dibinde dalgalar çarpıyor. "O zaman beni seç, Celeste. Her gün, tekrar tekrar, zaman zaman ne kadar zor bir seçim olursa olsun."

"İstiyorum," diyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Havayı hissedebiliyor mu? Bu gece farklı bir şeyler var, sanki sonunda

Aramızda duran her şey, sanki bitmek bilmeyen konuşmalar ikimizin de sessizce umduğu şeyi yapmış gibi. "İstiyorum Zane ve sen izin verdiğin sürece bunu yapmaya devam edeceğime söz veriyorum."

Karımı kendime yaklaştırıyorum, başımı eğip onu öperken ellerim saçlarına dolanıyor. Dokunuşum bu gece çaresiz, yerine getirmek için sabırsızlandığım sessiz vaatlerle dolu ve o da aynı şekilde karşılık veriyor. "Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı ve o da inliyor, eli boynumun arkasına dolanıyor.

Kıkırdıyorum ve elimi vücudunda gezdiriyorum, bacağını tutup belime doğru çekiyorum ve kendime en tatlı gülümsemeyi kazandırıyorum. Kahretsin, ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum. "Gördün mü?" Bizi ters çevirirken ona söyledim. Sırt üstü yatıyor, o küçük seksi ağzından yumuşak bir nefes kaçıyor. "Böyle anlar her şeye değer. Deli gibi tartışsak bile, senden gelen tek bir gülümseme o günü hayatımın en güzel günü yapmaya yetiyor." Saçları kumun üzerinde güzelce yayılıyor ve ben kendimi ön kollarımın üzerinde tutarak bir anlığına ona bakıyorum - gerçekten ona bakıyorum. Onu çocukluğumdan beri seviyorum ve gerçekten de onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor.

Bana hâlâ eskiden olduğu gibi gülümsemesi, bakışlarının her zaman sadece bana ait olan bir bakışla dolu olması ve bakışları yüzümde gezinirken dudaklarıma yerleşen o küçük iç çekiş. "Seni seviyorum," diyorum ona, bunun gücü beni aniden çarpıyor. Gözlerim kapanıyor ve alnımı onunkine koyuyorum, nefesim düzensizleşiyor. "İyiyi, kötüyü ve aradaki her şeyi. Hepsini seviyorum Celeste, her bir parçanı."

"Zane," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı koyamayacağımı bildiği o şekilde. "Seni daha çok seviyorum."

Kıkırdıyorum ve gözlerinin içine bakmak için uzaklaşıyorum. "İmkânsız," diye fısıldıyorum, kalbim taşıyor. Bakışlarımın aşağıya doğru inmesine izin vermeden önce kahverengi ve kehribarın çarpıcı tonlarına bakıyorum. "Şimdiye kadar öptüğüm tek kadın olduğunu biliyor muydun? Senden başka kimseyi istemedim Celeste. Bu asla değişmeyecek. Sen benim için gerçekten osun ve aşık olmanın ne demek olduğunu öğrendiğim andan beri öyleydin."

Bana inanmadığından eminmiş gibi, yüzündeki ifadeyle altımda geriliyor. "Ama biz Hawaii'deyken," diye söze başlıyor, sesi kesiliyor. Güvensizlikleriyle savaşıyor ve anlaştığımız gibi kelimelerini seçmek için bir an ayırırken gözlerindeki mücadeleyi izliyorum.

"Sana yatağımı paylaştığım kadınların içinde her zaman kendimi gömülü bulduğumu söyledim. Seni incitmek için söylediğim önemsiz bir sözdü ama tamamen yalan değildi. Sadece yanında uyuyakaldığım tek kadının sen olduğunu söylemeyi unuttum ve bebeğim, ikimiz de biliyoruz ki o zamana kadar sen beni baştan çıkarmadan asla yatağa girmemiştik."

Dudaklarını aralıyor, gözlerinde neşeli bir şok parlıyor. "Seni asla baştan çıkarmadım!" diyor, sesi neşeyle dolu.

"Hayır mı? O zaman göğsünün bana karşı bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde inip kalkmasına neden olan bu yaptığın şeye ne diyorsun?"

Gülümsemesini bastırıyor ve başını sallıyor. "Buna nefes almak deniyor, Zane."

"Baştan çıkarma, işte bu."

"Tamam, In-Zane. Ayak bileklerimi görene kadar bekle. Bu gerçekten aklını başından alacak."

Onunla birlikte gülüyorum ve bir elimi saçlarının arasına gömüyorum, gözlerim onunkilerde. "Öyle mi? Bana göstermen gerekecek."

Onu öpüyorum ve tırnakları kafa derimi muhtaç bir şekilde tırmıklıyor, bana açılıyor, dili benimkine karışıyor. Bacağını kalçama geçirme şekli beni inletiyor ama kalçalarını yuvarlama şekli beni benden alıyor. "Göksel," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor.

Kirpikleri titriyor ve eli tişörtümün altından kayarken gözlerimin içine bakıyor, bakışları muhtaç. Sessiz komutlarına itaat ediyorum ve bir an için onu itiyorum, tişörtümü yukarı ve başımın üzerine sürüklüyorum. Tişörtüm kuma değdiğinde nefesini içine çekiyor ve kalbim küt küt atıyor. Ona hiç bu kadar aşık olmamıştım sanırım.

Karım elbisesine uzanıp onu yukarı çekerken bana kışkırtıcı bir bakış fırlatıyor ve ben büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. Ay ışığında, üzerimizdeki binlerce yıldızda nefes kesici görünüyor. Saçları ılık esintiyle hareket ediyor ve parmaklarımı külotuna doladığımda gülümsüyor.

"Benim olman çok çılgınca," diye mırıldanıyorum düşünmeden.

Kumaşı bacaklarından aşağı doğru sürüklerken Celeste gülümsüyor, hareketlerim bu gece yavaş ve kasıtlı. Onu soymayı bitirdiğim anda beni takip ediyor ve boxerımı çok daha az sabırla aşağı iterken sırıtıyorum. Beni bu şekilde istemesi asla eskimeyecek.

"Ben her zaman senin oldum," diyor bacaklarının arasına yerleştiğimde, rüzgâr bedenlerimizi okşuyor. "Benim için de sadece sen vardın, Zane."

"Ne?" Etkisiz hale getirilmiş bir şekilde soruyorum.

Ellerinden biri göğsümde gezinirken, diğeri saçlarıma yerleşirken başını sallıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Sadece sen," diye fısıldıyor, beni hizaya getirirken parmakları sikimin etrafında kıvrılıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, bilmek istiyorum. "Başka biriyle nişanlıydın," diye fısıldıyorum, ses tonum amaçladığımdan daha sert.

Celeste başını sallıyor ve kalçalarını döndürüyor, bu da benim ona biraz daha sokulmamı sağlıyor. "Yine de şimdiye kadar öptüğüm tek erkek sensin, Zane. Bana bu şekilde dokunan tek kişi."

Karımı biraz daha derine iterken nefes alış verişim düzensizleşiyor, ona olan ihtiyacım anlaşılmaz bir hal alıyor. "Benim," diye fısıldıyorum, gözlerim bir anlığına dalgalanarak kapanıyor.

"Senin," diye düşünmeden kabul ediyor ve ben de dayanamayarak sonuna kadar içine itiyorum. Çok iyi hissettiriyor ve duygularım bu gece taşıyor. Ona yakın olma arzum doyumsuz.

Celeste inliyor ve bacaklarını kalçalarıma doluyor, başı geriye düşüyor. Büyüleyici. "Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. "Kocan için nasıl inlediğine bir bak. Sikimi alış şeklin nefes kesici, Celeste."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor kalçalarımı hareket ettirdiğimde ve onunla zaman geçirerek sığ bir şekilde itmeye başladığımda. Kendimi ona hiç bu kadar yakın, hiç bu kadar bütünleşmiş hissetmemiştim. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

"Çok güzelsin Celeste. Sana *karım* diyebilmemin ne kadar çılgınca olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kahretsin, yaşayan en şanslı adam olabilirim."

Gülümsüyor ve dudaklarımı kendine çekiyor. "Bunu bilemem. Ama kesinlikle dünyanın en şanslı kadınıyım çünkü sana hâlâ benim diyebiliyorum."

"Her zaman senin olacağım," diye söz veriyorum ona, elim kalçasına yerleşene kadar vücudunda gezinirken. Neredeyse tamamen çekiliyorum, benim için inlemesine bayılıyorum, sonra tekrar sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum, onu sevdiği şekilde alıyorum ve ona asla doyamayacağımı biliyorum.

Bundan on yıl sonra da onu aynı şekilde seveceğim.

Doksan Dördüncü Bölüm

ZANE

Ailesinin evinin önünde durduğumda Celeste bana doğru dönüyor ve en sevimli köpek yavrusu gözlerini bana fırlatıyor. "Gitmek istemiyorum bebeğim. Bütün günü seninle yatakta geçirmek istiyorum" diyor, sesi çok şirin.

Karımın yüzüne dönerken dudağımı ısırıyorum, onun istediğini yapmak ve doğruca eve dönmek için çok istekliyim. Son iki hafta yürek parçalayacak kadar güzeldi - aramızdaki duvarların nasıl yıkıldığını tarif etmenin başka bir yolu yok, ikimiz de ihtiyatlı bir umutla ve zar zor kontrol altına alınabilecek kadar çok sevgiyle doluyuz. Ada bizim için her şeyi değiştirdi. Artık geçmişten kaçmıyoruz - bunun yerine geçmişi aşmak için onu kucakladık. Olanları değiştiremeyiz, ancak bizi kontrol etmesine izin verip vermeyeceğimize, eylemlerimizi dikte etmesine izin verip vermeyeceğimize karar verebiliriz.

Travmanın üstesinden gelmek kolay değil, ancak çift danışmanlığı seanslarımız ikimizin de beklediğinden daha fazla yardımcı oluyor. Her zaman karımı herkesten daha iyi tanıdığımı düşünmüşümdür, ancak anlamadığım çok şey olduğu ortaya çıkıyor - gerçekten değil. Tüm bu durumun adaletsizliğine o kadar kapılmıştım ki, onu neyin harekete geçirdiğini ve sonuçta ikimizin de gerçekten tanımadığı bir kadının yasını hala ne kadar tuttuğunu gerçekten düşünemedim.

"*Celestial*," diye azarlıyorum. "Bu kadar çok yemek seansını kaçırdığım için zaten annenin bok listesindeyim. Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

İç geçiriyor ve bana doğru uzanıyor, yüzümü kavrayıp öpmek için beni kendine çekerken dokunuşu nazik. "Ama beni eve götürürsen, seninle aynı şekilde

gibi," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bu bütün gün annemden emir almaktan daha eğlenceli değil mi?"

Onu öperken inliyorum, kararlılığım sarsılıyor. Son zamanlarda, başından beri yanımda olmasına rağmen karımı yeniden keşfediyormuşum gibi geliyor. Belki de onu yeniden kaybetmenin eşiğine gelene kadar ona gerçekten izin vermiyordum. Onu özel adamıza götürdüğümden beri her şey farklı hissettiriyor, aramızdaki mesafe her geçen gün biraz daha azalıyor.

Ondan uzaklaştığımda Celeste'in nefesi kesiliyor ve bana surat asması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "*Zane,*" diye yalvarıyor, sesi ağlamaklı.

Kıkırdıyorum ve o nefis ağzını gagalıyorum. "Hayatta olmaz," diyorum ona. "Annenin ne kadar korkutucu olduğunu anlamıyorsun, değil mi?"

Arabadan indiğimde yenilgiyle inliyor ve ona elimi uzatmak için etrafından dolanırken bana şirin bir bakış fırlatıyor. Çok sevimli. Parmaklarımızı birbirine doluyorum ve onu ön kapıya doğru çekiyorum, içimde eriyip gitmesine bayılıyorum.

"İşte buradasın," diyor Clara mutfağa girdiğimizde. Gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor ve bana sırıtıyor. Bazen bana öyle gururlu bir bakışla bakıyor ki, kendimi kabul edilmiş hissediyorum. Harrison Developments'a yaşattıklarım için beni affedip affetmeyeceğinden emin değildim ama bundan hiç bahsetmedi bile. Geçmişe uzaktan da olsa atıfta bulunarak söylediği tek şey beni özlediği ve Celeste ile birbirimize geri döndüğümüz için mutlu olduğuydu.

"Bugün ratatouille yapmayı düşünüyorum. Ne düşünüyorsun, Zane?"

Celeste iç geçiriyor ve bana doğru eğilirken elini belime doluyor. "Ben de buradayım, biliyorsun. Sen sadece Zane'in fikrini soruyorsun."

Clara kızına o klasik donuk ifadelerinden birini takınır. "Evet, çünkü gerçekten yemek yapabiliyor. Yıllarca ders aldın ama hâlâ bir yumurtayı yakmadan kızartamıyorsun."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Celeste gözlerini bana dikiyor. Şakağına bir öpücük kondurmadan önce ona "Başka şeylerde de iyisin," diyorum. Hafta sonları bana kahvaltı hazırlamaya başladı ama her zaman en az bir şey yakıyor. Bundan hiç bahsetmedim ve bana yaptığı her şeyi yüzümde bir gülümsemeyle yiyorum ama güzel karım... iyi bir aşçı değil.

Clara başını sallıyor. "Özellikle sebze tarlasından sebze toplamakta çok iyisin," diyor, ses tonu alaycı bir hoşgörüyle dolu. "Öyleyse neden gidip bunu yapmıyorsun tatlım?"

Güzel karım topuklarının üzerinde dönüp dışarı fırlamadan önce suratını asıyor ve ben de kalbim hızla çarparak onu takip ederken kıkırdıyorum. Bazı günler başarabileceğimizden emin olamıyorum, ama sonra bugünkü gibi günler oluyor ve onlar her şeye değiyor.

Celeste omzunun üzerinden bakıyor ve bakışları vücudumda gezinirken gülümsüyor, yavaşça kot pantolonumu ve bugün giydiğim siyah tişörtü inceliyor. "Bunu çalacağım," diyor kendi kendine başını sallayarak ve ben onu tutup kulübenin yan tarafına, pencerelerden herhangi birinin görüş alanının hemen dışına doğru iterken kahkahayı patlatıyorum.

"Celestial, zaten benim tişörtlerimden oluşan devasa bir koleksiyonun var. Buna neden ihtiyacın var?"

Avucunu göğsüme dayıyor ve bana bakmak için başını yukarı kaldırıyor. Elini tişörtümün altından geçirirken "Çok haince bir planım var" diyor, karın kaslarım parmaklarının altında anında gerildiğinde yüzüne yavaşça bir sırıtma yayılıyor. "Eğer hepsini çalarsam, giyecek bir şeyin kalmaz ve seni sonsuza kadar yatağımızda çıplak tutabilirim."

Bir kahkaha patlattım, saf neşe tüm vücuduma yayıldı. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, alnım onunkine düşüyor. "Seni seviyorum."

Sanki bu kelimeleri tekrar duymaya alışamamış gibi soluk soluğa kalıyor ve dudakları benimkilere çarpıyor. İnliyorum ve bir elimi saçlarına gömüyorum, vücudunun benimkine karşı hareket edişinden, dudaklarımı ayırışından ve öpüşmemizi derinleştirmesinden büyülenmiş gibiyim, sanki bana doyamıyormuş gibi.

Elleri vücudumda geziniyor ve kot pantolonumu çıkarıp elini boxerımın içine soktuğunda nefes alma sırası bana geliyor. "Çılgın kız," diye fısıldıyorum ağzına karşı, onu kulübeye doğru kaldırmadan önce.

Celeste'in bacakları etrafımı sarıyor ve kalçasını alaycı bir şekilde yuvarlıyor. "Sadece söylüyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, tam da sikimi kavrayıp sıkarken. "Beni eve götürmüş olsaydın şu anda yatakta olurduk ve sen de içime gömülmüş olurdun."

Alt dudağını cezalandırırcasına ısırıyorum ve o da bir elini saçlarımın arasından geçirip tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdiriyor. "Benim için sessiz olabilir misin?" Bir elimi aramıza sokup elbisesini kenara iterek ipeksi kumaşın üzerinden amını okşarken soruyorum. "Eğer benim için iyi bir kız olursan ve tamamen sessiz kalırsan, seni hemen şimdi burada beceririm."

"*Evet,*" diye yalvarıyor, gözleri kararıyor. "Çok iyi olacağım, Zane."

Külotunu kenara iterken ona sırıtıyorum ve alnımı alnına bastırarak sikimi hizalıyor. İçine girdiğimde nefesim kesiliyor ve inlemelerini bastırmak için dudağını ısırıyor, sadece yumuşak bir

Yine de dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. O kadar seksi ki zar zor dayanabiliyorum.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp içine sonuna kadar giriyorum ve başı geriye düşüyor, gözleri benimkileri bulurken dudakları güzelce aralanıyor. Onu yavaşça, derinlemesine becerirken, "Çok ruhani birisin Tanrıça," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Zane," diye mırıldanıyor ve lanet olsun, neredeyse o anda boşalıyorum. Bunu söylerken bana bakışında çok güçlendirici bir şey var. Gözlerinde böyle sarsılmaz duygular görmeyeli yıllar olmuştu ve bu bende her şeye rağmen bize inanma isteği uyandırıyor.

"Benim için kendine dokun," diye emrediyorum ve o da hemen itaat ediyor, bir elini aramızda gezdirirken diğer elini ensemde sıkıyor.

Karımın kendini parmaklayışını izlerken inlememek için dudağımı ısırıyorum, sikim ailesinin kulübesinin yan tarafına gömülmüş. "Yaklaştım," diye inliyor, sesi biraz fazla yüksek çıkıyor.

Ağzını yakalıyorum ve onu öpüyorum, her bir iniltiyi susturuyorum, ta ki amı etrafımda tekrar tekrar daralana kadar. Onunla birlikte boşalmamı sağladığında inliyorum, nefesim düzensizleşiyor. "Siktir," diye fısıldıyorum. "İnanılmazsınız Bayan Windsor."

Kıkırdıyor ve arkasına yaslanıyor, ben ona doğru eğilirken iki kolu da boynuma dolanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o tatlı gülümsemesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "İyi olacağız, değil mi?" diye soruyor, sesi kırılarak.

Alnımı onunkine koyuyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Evet. Hiç şüphesiz, Celeste," diye fısıldıyorum.

Bölüm Doksan Beş

CELESTE

Masa sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim kısılıyor. Zane sabahtan beri telefonuna bakıp sırıtıyor ve biraz ketum davranıyor. Bu bana pek iyi gelmiyor ama eskiden yaptığım gibi onu terslemek ve en kötüsünü düşünmek yerine sabırlı olmaya çalışıyorum.

Bazı davranışlarımızı unutmamız aylar ve sayısız evlilik danışmanlığı seansı aldı. Ancak hala eski tepkilerime geri döndüğümü hissettiğim zamanlar oluyor, şu anda olduğu gibi.

"*Zane,*" diye bağırarak ayağa kalkıyorum. Öne doğru eğilip avuçlarımı masamın üzerine koyuyorum, içimde öfke birikiyor. "Garip davranıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Benden ne saklıyorsun?"

Bana bakıyor ve telefonunu bir kenara bırakıyor, yüz ifadesi o kadar büyülenmiş ki omuzlarım rahatlıyor. "Göksel," diyor bana gülümseyerek. "Sana söyleyemem, Tanrıça. Bu bir sürpriz."

Bir an onu inceliyorum ve bana sırıtıyor, bakışları sarsılmaz bir sevgiyle dolu. Bana böyle baktığında tüm şüphelerim yok oluyor. İçimi çekip oturuyorum ama onu güldüren nefret dolu bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Ben işe geri dönerken Zane telefonuna bakıp sırıtmaya devam ediyor ama bu sefer bunun beni şaşırtmasına izin vermiyorum. Aylar geçtikçe, ona eskisi gibi güvenmek daha kolay hale geldi, çünkü ne zaman şüpheye düşsem, yanıldığımı kanıtlamam için gerekeni yapmama izin veriyordu, sabrı sonsuz görünüyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor aniden, sesi duygu dolu. "Daha birkaç ay önce hışımla gelip telefonumu görmek isterdin ve biz de tartışmamaya çalışırdık."

Ona bakıyorum, kalbim ısınıyor. "Ben de seninle gurur duyuyorum," diyorum ona, her kelimesinde ciddi olarak. Adadan ayrıldığımızda bile bunu gerçekten başarabileceğimizden emin değildim ama emek verdik ve o haklıydı. Daha önce gerçekten çabalamıyorduk, orada ve o zamandan beri her gün yaptığımız gibi değil.

Zane'e işimizle ilgili rahatsız edici sorular sorduğumda gerilmemesi haftalar aldı ve birkaç ay öncesine kadar, eğer istersem ona karşı kullanabileceğim verilere erişmeme izin vermiyordu. El ele yavaş adımlarla ilerledik ve zorlu bir yolculuk olsa da kesinlikle buna değdi. Şu anda sahip olduğumuz mutluluk geçmişte sahip olduklarımızı aşıyor, çünkü bu tür? İki insanın, onları birbirinden ayırması gereken bir geçmişe rağmen, tüm zorluklara rağmen bir araya gelmesinin sonucu. Zor zamanlarda bile birbirimizi seçiyoruz. Öğrenmek ve asla pes etmemektir. Bununla birlikte yeni bir tür mutluluk ve reddedilemez, taşınamaz bir aşk geliyor.

Zane mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve telefonuna dönmeden önce bana sevgi dolu bir bakış atıyor. Başımı sallıyorum ve mevcut projemize odaklanırken neyin peşinde olduğunu merak etmemek için elimden geleni yapıyorum, ancak kapı açıldığında konsantrasyonum bozuluyor. Sierra ve Raven bana doğru bir adım atarak içeri giriyorlar ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Raven yakında yeni bir moda serisi başlatıyor ve Sierra Windsor Emlak için büyük bir arazi satın almanın ortasında. O kadar meşguller ki bu ay anti-poker gecesini ertelemek zorunda kaldık ve bunu kaç kez yapmak zorunda kaldığımızı bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Celeste," diyor Sierra, elini bana doğru kaldırırken sesi kederli çıkıyor. "Tırnağım kırıldı." Kırılan tırnağına bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. Tuhaf bir şekilde mükemmel görünüyor, sanki elle kesilmiş gibi, pürüzlü kenarları yok. "Sabahtan beri beni rahatsız ediyordu, sonra Raven gösterisinden önce kendi tırnağını yaptıracağını söyledi, ben de onunla gideyim dedim. Gerçekten beğendiğimiz yeni bir kuaför bulduk ve seni de yanımızda götürmeyi düşündük."

Raven başını sallıyor ve bana elini uzatıyor. "Tırnaklarını kendin yapmayı sevdiğini biliyorum ama bu salonda gerçekten harika tırnak sanatları var. Bence bayılacaksın."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Çalışmam gerekiyor," diyorum onlara, kafam karışmış bir halde. "Şu anda öylece... öylece gidemem."

Raven omzunun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırarak Zane'e bakar, o da anında gülümseyerek ona karşılık verir. "Bana öyle bakma. O benim Eş CEO'm, ne isterse yapabilir. Karımın programını ben yapmıyorum."

Raven beni sandalyemden çekerken başını sallıyor. "Tek duyduğum, bize zaman ayırabilecek kapasitede olduğun," diyor eli belime dolanırken.

Kaderime boyun eğmiş bir halde şoförümü aramak için telefonumu elime alırken iç geçiriyorum. Sierra ve Raven bir şey istediğinde, bundan kaçış yok. "Nereye gidiyoruz?"

Sierra gülünç derecede sevimli bir şekilde başını sallıyor ve Raven beni aynı derecede heyecanlı bir şekilde ofisten çıkarırken ben de başımı sallıyorum. Bugün onlara ne oldu bilmiyorum ama ruh halleri biraz bulaşıcı. "Ee, neler oluyor?" Asansöre girdiğimiz anda soruyorum.

Sierra bir an için telaşlanmış görünüyor ama Raven sadece kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor, gözlerim kısılıyor. "Siz... siz iyi bir haber falan mı aldınız? Bugün ikiniz de biraz fazla heyecanlanmışsınız gibi hissediyorum?"

Aynı anda başlarını sallamadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Hayır," diyor Sierra. "Sadece işten kaçıp arayı kapatacağım için heyecanlıyım. Zane ve senin birbirinize ne kadar takıntılı olduğunuzu anlıyorum ama bugünlerde bana bu kadar az ilgi gösterilmesi sinir bozucu. Sanki Zane'in gitmeme izin vermediği o aptal adadan döndüğünden beri beni sevmiyorsun bile."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve kolumu Sierra'nın omzuna doluyorum. Destek için Raven'a bakıyorum ama onun da aynı derecede mağdur göründüğünü fark ediyorum. Başını sallıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Evet," diyor, yanakları pembeleşmiş bir halde. "Faye'in tüm konserlerine gittin ama benim sadece bir konserime geldin. Sanırım sen de artık beni sevmiyorsun."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum. "Peki. Günün geri kalanında seninim, tamam mı? Bu ikinizi de ne kadar sevdiğimi kanıtlar mı?"

İkisi de muzaffer bir edayla sırıtıyor ve günün geri kalanında işe gitmemem için kandırıldığımı fark ediyorum. "Harika," diyor Raven asansörden çıkarken. "Çünkü sana elimle bir tırnak tasarımı çizdim, spa ve kuaförden de randevu aldım."

Şoförümün bizi beklediği arabama doğru yürürken başımı eğip onu inceliyorum. Benim için bir tasarım mı çizdi? Ne zaman? Bunun doğaçlama bir buluşma olduğunu sanıyordum.

Doksan Altıncı Bölüm

CELESTE

Ön kapıya doğru yürürken tırnaklarıma bakıp gülümsüyorum; çeşit çeşit gülleri, mercan, kırmızı ve pembe tonlarıyla Zane'in gül bahçesini andıran bir tasarım. Oldukça karmaşık ve geriye dönüp baktığımda kızların beni kaçırmasına izin verdiğim için mutluyum. Paylaştığımız şampanyadan, yaptırdığımız masaja ve muhteşem fönüme kadar tüm günüm tek kelimeyle mükemmeldi. Onlar beni rahatlamaya zorlayana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile ve muhtemelen en başta bunu yapmalarının nedeni de buydu, çünkü hayat son zamanlarda gerçekten çok fazla - en iyi şekillerde.

Eve girdiğimde kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım yerdeki kırmızı güllere takılıyor. Bir yol oluşturacak şekilde yerleştirilmişler, çiçek başlarının arasında mumlar var. *Zane*. Bir sürprizi olduğundan bahsetmişti ve sanırım bu da o, ama neden? Bugün benim doğum günüm değil.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve güller ile mumların arasında küçük oje şişelerini fark ettiğimde yüzümdeki sırıtışı silemiyorum. Bir tanesini elime alıyorum ve güzel mercan renginin adının *Celestial* olduğunu fark ettiğimde kahkahalara boğuluyorum. Zane bunu benim için özel olarak mı yaptırdı? Neler oluyor? İleriye doğru bir adım daha atıyorum, bakışlarım yolda geziniyor, elime aldığım her şişeyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. *Bayan Windsor adında* kırmızı bir ton, *Zane'in Tanrıçası* adında şeftali rengi bir ton ve *Zane'in Karısı* adında koyu kırmızı bir renk var. Neden böyle göründüklerini anladığımda kaşlarımı çatıyorum.

Tanıdık. Bunlar tırnak sanatçımın bugün kullandığı tonlar, değil mi? Hepsi bahçedeki güllerin tonları.

Gözlemevine girip gül bahçesine inen patikayı takip ederken, cam tavandan görünen yıldızlı gökyüzünü mükemmel bir şekilde tamamlayan sayısız peri ışığını fark ettiğimde garip bir şekilde gerginim. Burası her zamankinden daha da büyülü görünüyor ve ben nedenini tam olarak anlayamıyorum. Tatlı kocam bu gece neyin peşinde?

Uzaktan belli belirsiz bir piyano melodisi duyuyorum ve umut dolu bir kalple sesi takip ediyorum. Zane'in beni ilk öptüğü yerde durduğunu fark ettiğimde duraklıyorum, eskiden boş olan yerde şimdi güzel bir çardak duruyor, kenarlarında güller sürünüyor. Zane gergin bir şekilde gülümsüyor ve bu gece giydiği smokine bakarken nefesimi tutuyorum.

Ona doğru yürürken titremeye başlıyorum ve gülümseme şekli gözlerimi yaşartıyor. "Zane?" Fısıldıyorum.

Titreyen eliyle bana uzanıyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor, bakışları bir an için beni arıyor, sonra yavaşça önümde diz çöküyor. Üzerinde ünlü Laurier logosu olan bir yüzük kutusu çıkardığında nefesim kesiliyor, saf inançsızlık içime çökerken elim dudaklarımı kapatıyor. *Ne oluyor böyle?* Bu gerçek olamaz.

Zane yüz ifadem karşısında sırıtarak kutuyu açıyor ve ortaya şekli bir gülü andıran, göz alıcı bir pırlanta yüzük çıkıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Celeste," diyor, gözlerindeki neşeli pırıltıya rağmen bakışları hızla ciddileşiyor. "Üç yaşımızdan beri tüm dünyam senin etrafında dönüyor ve sen o sevimli saç örgüleriyle sınıfa girdin. Seni gerçek bir prenses sanmıştım ama meğer sen bir büyücüymüşsün, çünkü o zamandan beri senin büyünün etkisi altındayım."

Ben gülüyorum, o da bana sırıtıyor. "Bugün olduğum kişi olmamın sebebi sensin Celeste. Hayatımız boyunca beni daha iyisini yapmam için zorladın. İyisiyle kötüsüyle her zaman değişmeyen bir şey vardı: *Sen*. Birlikte büyürken, bana aşkın gerçekte ne olduğunu öğreten sendin. Sanırım sana aşık olduğumu ilk kez on beş yaşındayken fark ettim ve Tommy sana çıkma teklif etti."

Sonra ifadesi fırtınalı bir hal alıyor ve ben de gülümsememi geri alıyorum. Bu konuda hâlâ üzgün olduğuna inanamıyorum. O gerçekten gülünç biri ve ben onu bu yüzden seviyorum. "Birini hiç bu kadar çabuk sabote ettiğimi sanmıyorum. Birkaç saat içinde babası telefonda, onu gücendirecek ne yaptıklarını söylemem için yalvarıyordu.

Ben. Bana bunu yapıyorsun, biliyor musun? Beni biraz delirtiyorsun, hem de en iyi şekilde."

Elimde olmadan kıkırdıyorum, o kadar neşeli bir ses ki bana sırıtarak karşılık veriyor. "Sen üniversiteye gittiğinde sensiz yaşayamayacağımı biliyordum ve tüm hayatımı boş buldum. Düşmanım aniden ortadan kaybolmuştu ve sen geri döndüğünde atışımı yapmam gerektiğini biliyordum. Bana bir şans verdiğin için hala şanslı yıldızlarımı sayıyorum, Celestial. O zaman seni sevdiğimi sanmıştım ama sonrasında yaşadığım her şey bana gerçek aşkın ne olduğunu gösterdi. Bana aşkın bir zamanlar düşündüğüm gibi her zaman mükemmel olmadığını öğrettin. Kahkahalar ve şakalar, ev yemekleri ve çiçekler, uzun sohbetler ve özürler. Sabır ve zarafettir, ama hepsinden önemlisi, kolay bir seçim olmasa bile tekrar tekrar birbirimizi seçmektir."

Zane bir an dudağını ısırıyor, sinirleri yüzünü buruşturuyor. Titrek bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Celestial, her şeyi seninle istiyorum. Kaçırdığımız her şeyi, sahip olmamız gereken her şeyi. Planladığımız her şeyi istiyorum, seçtiğimiz pastaya kadar. Eğer izin verirsen, kendi yeminimi yazmak ve senin yüzünde bir gülümsemeyle koridorda yürüdüğünü görmek istiyorum. Celeste, benimle evlenir misin? Mecbur o l d u ğ u n için değil, istediğin için?"

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve kalbim hızla çarparak başımı sallıyorum. "Evet," diyorum ona hemen. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez, Zane."

Nişan yüzüğümü parmağıma takarken rahat bir nefes alıyor ve ben de ona gülümsüyorum, teknik olarak zaten evli olduğumuz halde bu kadar gergin olmasına şaşırıyorum.

Zane ayağa kalkıyor ve bana gülümsüyor, birleşen ellerimizi dudaklarına götürürken gözleri gururla parlıyor ve bileğimin içini öpmek için elimi çeviriyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Seni çok mutlu edeceğim Celeste. Nişanlılığımızın ve evliliğimizin nasıl olması gerektiğini sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Yüzünü avuçluyorum ve o da alnını benimkine değdiriyor. "Seni daha çok seviyorum, Zane. Beni zaten inanılmaz derecede mutlu ediyorsun, biliyor musun? Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey sensin, ihtiyacım olacak tek şey."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi beni yavaşça, derinden öpüyor. Gökyüzünden gül yaprakları düşmeye başlıyor ve ben onun kucağında arkama yaslandığımda ailelerimizin bize doğru yürüdüğünü ve hepsinin yaprakları havaya savurduğunu görüyorum.

Zane gülüyor ve beni kendine çekiyor, dudakları kulağıma değiyor. "Evlenme teklif edeceğimi öğrendiklerinde hepsi bunun bir parçası olmak istedi ve ben de hayır diyemedim. Baban seni istediğimde ağladı ve erkek kardeşlerim de onlara planlarımdan bahsettiğimde aşırı duygusallaştılar. Kızlar... onlar bambaşkaydı. Faye evlenme teklifim sırasında piyano çalmak için ısrar etti, Sierra ve Raven mükemmel saç ve tırnaklara sahip olman gerektiğine karar verdiler ve Val özel ojeni yapan şirketi bulup satın aldı."

Herkes bizi tebrik etmeye başladığında Zane'in kucağında dönüyorum ve gözlerim bir an için Lex'in gururlu bakışlarına takılıyor, ardından Archer'ın aynı ifadesini alıyor. Zane'le ilk evlendiğimde, kendimi burada, bizi seven ve birlikte mutlu olmamızı isteyen insanlarla çevrili bulacağımı hiç düşünmemiştim. İşte burası, en büyük hayalimin gerçekleştiği yer. Bunu başardığımıza inanamıyorum.

Doksan Yedinci Bölüm

ZANE

Bizi büyükannemin evine götürürken Celeste yüzüğüne bakıp sırıtıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Bugün hangi rengi taktığını sormama bile gerek yok, *Zane'in Tanrıçası*. "Yüzüğün hakkında sana söylemediğim bir şey var."

Büyükannemin evinin önüne park ettiğimde başını kaldırıp meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Oh?"

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim hızla çarpıyor, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Yıllardır bendeydi. Yıllar önce evlenme teklif etmeyi planladığım yüzüğün aynısı ve ondan asla kurtulamadım. Sanırım içten içe, eninde sonunda senin eline takılacağını umuyordum. Gül şeklinde çünkü sana gül bahçesinin her zaman karım için olduğunu söylemiştim."

Gülümsüyor ve elini kalçama koyuyor, bakışları benim de hissettiğim sonsuz mutlulukla dolu. Evlenme teklif ettiğimde gerçekten her şeyin daha iyi olamayacağını düşünmüştüm ama oldu. Son birkaç hafta içinde daha da yakınlaştık ve aramızdaki bağ daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissettiriyor.

Celeste yüzüğüne bakmadan önce, "Seni seviyorum," diyor. "O kadar mükemmel ki. Gerçekten hâlâ ona bakmaktan kendimi alamıyorum."

Elini tutuyorum ve bileğinin iç kısmını öpüyorum, kalbim ona olan sevgimle dolup taşıyor. Bunca yıldan sonra bunu başardığımıza inanamıyorum. "Ne yapıyorsun?

Gül bahçesinde evlenmeyi düşünüyor musunuz? Orası artık size ait ama belki bir günlüğüne konuklarımıza açabiliriz?"

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve birleşen ellerimizi göğsüne götürüyor, tüm yüzü aydınlanıyor. "Bunu çok isterim!" Bakışları yüzümde geziniyor sonra. "Biliyor muydun? Gül bahçesinde evlenmeyi çok istediğimi?"

Başımı sallıyorum ve buklelerinden birine uzanıyorum. "Hayır, Celestial, ama sen ve ben her zaman çılgınca uyum içinde olduk, bu yüzden ben istersem senin de isteyeceğini düşündüm."

Başını sallıyor ve ben yüzünü okşarken elime doğru eğiliyor. "Sana sormak istemedim, çünkü gözlemevinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum - özellikle de gül bahçesinin. Kendini rahat hissetmeyeceğin bir şeyi yapmak zorunda hissetmeni istemedim."

Tanrım, onu seviyorum. "Seni ilk kez orada öpmüştüm, bu yüzden mükemmel hissettiriyor... *tam daire.* Aynı zamanda ailemle çok özel anılar biriktirdiğim yer, bu yüzden onlar da bizimle olacaklar. Bizim için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor, dokunuşu yavaş ve muhtaç. Dudaklarına karşı iç çekiyorum ve elimi saçlarına gömüyorum. "Akşam yemeğini atlayalım mı?"

Celeste güler ve başını sallar. "Gelemeyiz. Büyükannem hepimizin hazır bulunması gereken bir duyuru yapacağını söyledi."

Geri çekilip bana azarlayıcı bir bakış attığında inliyorum. "*Peki,*" diye mırıldanıyorum, arabadan inmeden ve etrafından dolaşıp ona kapıyı açmadan önce. Beni evin içine doğru sürüklerken elimi tutuyor, ancak resmi salonumuzda duran kızları görünce hemen bırakıyor.

"Alışırsın," diyor Ares iç çekerek. "Neye?"

Dion yanıma geliyor ve başını sallıyor. "Karılarımızın bizi birbirimiz için terk etme şekli."

Luca başını sallıyor ve kollarını kavuşturuyor, gözleri karısında. "Geçen gün Val'i Sierra'nın evinden almak zorunda kaldım çünkü çok fazla içtikten sonra doğaçlama bir yatıya kalmaya karar vermişlerdi. Kızlardan herhangi birinin karımı bir gecede benden çalmasına karşı çıkıyorum."

Celeste'in ailemle sohbetini izlerken sırıtıyorum, hepsinin yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Benim için fark etmez," diyorum onlara, her kelimesinde ciddi olarak. Şu anda bulunduğumuz yere geri dönmek için savaşmak zorunda kaldık ve bunu asla hafife almayacağım.

Lex odaya giriyor ve kızların yanına gitmeden önce bize başıyla selam veriyor, hepimiz bu toplantının ne hakkında olacağını bildiğimiz halde tavırları şaşırtıcı derecede rahat. Celeste'in saçını karıştırıp dirseğini Faye'in omzuna dayayarak her ikisinden de nefret dolu bakışlar ve Raven'dan bir azar işitmesini izliyorum. Sierra ayakkabısına vuruyor ve o da tökezleyerek geri çekiliyor. Moron. En azından Val'e bulaşmaması gerektiğini öğrenmiş.

Büyükanne odaya girdiğinde hafifçe geriliyor ve sanki bir işaretmiş gibi, diğer kızlar kocalarını bulurken Celeste bana doğru yürüyor, Sierra ve Lex ortada olmak üzere hepimiz küçük birleşik cepheler gibi bir arada duruyoruz. "Çocuklar," diyor büyükannem, sert bakışları önce Ares'in, sonra Luca'nın, Dion'un üzerinde geziniyor ve sonunda benim üzerimde duraklıyor. Koyu pembe takım elbisesi bize öyle bakarken bile onu daha az korkunç göstermiyor ve Celeste bile biraz geriliyor. Elimi beline doluyor ve onu kendime çekiyorum.

Onu biraz daha yaklaştır.

"Eminim hepinizi neden buraya topladığımı tahmin edebiliyorsunuzdur." Büyükanne Lex'e bakar, yüzünde aldatıcı bir gülümseme vardır. "*Lexington*." Omuzları geriliyor ama yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Kardeşlerinin dördü de mutlu bir evlilik sürdürüyor ve dördü de ailemize büyük fayda sağlayan birliktelikler kurdu. Raven, Val, Faye ve Celeste'ye sahip olduğumuz için son derece şanslıyız ve her yeni katılımla aramızdaki sevginin daha da arttığını söylerken hepimiz adına konuştuğumu biliyorum."

Hepimiz başımızı sallıyoruz, onun sözlerini reddedemiyoruz ve büyükannem Lex'i sivri bir bakışla yere yapıştırdığında karımı daha sıkı kavrıyorum. "Şimdi sıra sende Lexington. Nişanlanmana karar verildi."

Gülümsemesini geri almasını izliyorum. "Aydınlat beni," diyor, ses tonu hoşgörülü. "Ben kiminle evleniyorum?"

Büyükanne biraz şaşırmış görünüyor ve Celeste bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor. Başımı sallayarak ona daha sonra söyleyeceğimi belirtiyorum.

"Raya Lewis."

Lex sırıtıyor ve büyükannesinin şaşkın bakışlarına maruz kalıyor. "İlginç," diyor başını sallayarak. "Lewis'ler teknoloji devleri, bu yüzden mükemmel bir seçim."

Büyükanne kaşlarını kaldırıyor. "Raya şu anda Astor Koleji'nde mühendislik öğrencisi. Ailesi mezun olmadan önce evlenmesine karşı değil, ancak Raya eğitimini huzur içinde tamamlayabilmek için evliliğinin basından gizli tutulmasını istedi."

Lex kollarını kavuşturur, yüzünde hınzır bir gülümseme vardır. "Ne tesadüf," diyor. "Önümüzdeki dönem Astor College'da bir mühendislik dersi vermeyi kabul ettim."

Büyükannemin yüz ifadesine gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Belli ki Lex'in isteksiz olmasını bekliyordu ve bu durumla ilgili hiçbir şey onun düşündüğü gibi değildi. Yine de bilmeliydi. Lex her zaman bizim baş belamız olmuştur.

"Düğün tarihini bir ay sonrası olarak belirledik. Gizlilik taleplerini kabul ettiğimiz için evrak işlerini geciktirmeye gerek olmadığını düşündük. Siz ikiniz, Raya mezun olduktan sonra töreninizi yapabilirsiniz."

Lex sadece başını sallar ve Celeste kaşlarını kaldırır. "Neler oluyor?" diye fısıldar.

Arkasına geçiyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Arkadaşlarından birine büyükannemin sistemlerini hackletmiş ve bu duyurudan çok önce kiminle evlendiğini öğrenmiş. Lex daha sonra onu bir partide bulmuş ve orada ne olduğundan tam olarak emin değilim ama kısa bir süre sonra onun üniversitesinde ders vermeye başlamış. Tanıştıklarında ona kim olduğunu hiç söylemediğine dair içimde bir his var."

Celeste başını omzuma yaslıyor ve odadaki herkesin dikkatini çekerek gülüyor. Onu bırakmadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum, kendi eğlencemi bir kenara itemiyorum. Raya neye bulaştığı hakkında hiçbir fikre sahip değil ama Lex'in dikkatini çekmeyi başardıysa, muhtemelen onunla başa çıkabilecek biri. Çoğu zaman eksantrik olan maskaralığının ardında çok nazik bir ruhu v a r ve umarım Raya bunu görüp takdir edebilir.

Eğer o da hepimiz kadar şanslıysa, gerçek mutluluğun ne olduğunu öğrenmek üzere - anne babamız öldüğünden beri özlediğini bildiğim türden. Kendi kendime gülümsüyorum ve karımın elini tutuyorum, en küçük kardeşimin eşiyle tanışmasını görmekten sessizce heyecan duyuyorum.

Sonsöz

ZANE

Gözlemevindeki ızgaramıza biraz daha et koyarken kendi kendime gülümsüyorum. Bu, Celeste'nin yeniden yapmaya başladığımız aylık aile yemekleri için istediği yeni bir eklenti ve ilk başta bu konuda ne hissettiğimden pek emin değildim, ancak karımın haklı olduğunu anladım. Harika bir şey ve kullanmayı seviyorum.

Kahkahalar havada çınlıyor, cam tavanımızı döven yağmura rağmen bahçeyi saf neşeyle dolduruyor. Bazen etrafıma bakıyorum ve anlıyorum. Başardık ve bu gerçek mutluluk. Arada bir biraz gerçeküstü geliyor, özellikle de güzel karım bana şu anda baktığı gibi baktığında.

Archer omzunu şakacı bir şekilde benimkine vurarak, "O benim kız kardeşim, göt herif," diyor.

Omuz silkiyorum ve ona sırıtıyorum. "Elimde değil. O benim karım."

Lex, karısı Raya ile yanımızdan geçerken "*İğrenç,"* diyor. Ona dönüyor ve sırıtıyor. "Ben asla öyle olmayacağım."

Sadece kaşlarını kaldırıyor. "Lex, her fırsatta bana resmen *karım* diyorsun. Neredeyse birkaç kez bizi yakalatıyordun."

Onlara tam olarak anlam veremiyorum ama kesin olan bir şey var: Lexington eşiyle tanıştı. Raya ateşli ve güçlü fikirli biri ve Lex'in tam da ihtiyacı olan şey. Ya da ona gerçekten bir şans verirse olabilir. İkisi arasında neler olup bittiğinden çok emin değilim ama Celeste ve benim sahip olduklarıma sahip olmadıklarını söyleyebilirim. Henüz yok.

Archer yanımda kıkırdıyor ve ben onu telefonuyla uğraşırken buluyorum. Buraya geldiğinden beri telefonu elinden bırakmamıştı. "Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve gülümsemesi eriyip gidiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve eti çeviriyorum. "Serenity mi?"

Dudakları şokla aralanıyor ve ben onun inanmaz ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Karıma dönüp bakıyorum ve sırıtıyorum. Kırmızı elbisesi ve *Zane's Wife* tırnaklarıyla çok güzel görünüyor. Son zamanlarda onun için daha da fazla ton yarattım ve ona her yeni bir tane verdiğimde, bana delice bir neşe veren bir şekilde gülümsemesini sağlıyor.

"Celeste bana seni son görmeye geldiğinde kapını Raven'ın tasarladığı bir tişörtle açtığını söyledi." Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Celeste'in senin için aldığı sınırlı sayıda üretilen bir tişörttü. Kadınlar bu tür şeyleri fark eder, dostum. Eğer bunu bir sır olarak saklamak istiyorsan, daha dikkatli olmalıydın."

Archer ensesini tutuyor ve yere bakmadan önce kız kardeşine endişeli bir bakış fırlatıyor. "Öyle bir şey değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peki, tamam. Öyle ama öyle olmamalı. O... şey, o benim iş ortağımın küçük üvey kız kardeşi. Benden on yaş daha genç ve ben kesinlikle... ugh, kahretsin." Yüzünü ovuşturuyor ve yağmurlu gökyüzüne bakıyor. "Kendime duracağımı söyleyip duruyorum. Bu asla ciddi bir şey değildi, Zane. Sadece ona bir konuda yardım ediyordum ve bu asla bir iyilikten fazlası değildi."

Yemekleri tabaklara yerleştirmeye başlıyorum ve ona kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. "Doğru, yani iş ortağının kız kardeşini *iyilik olsun* diye beceriyorsun. Ne oluyor Arch?"

Ellerini saçlarına gömüyor ve başını sallıyor. "Gerçekten. Şaka bile yapmıyorum, Zane. Bir liste yapmış."

"Ne tür bir liste?"

Gözlerimin içine baktı, tamamen telaşlanmıştı. Onu hiç böyle soğukkanlılığını kaybederken görmemiştim. "Sormayı düşündüğü insanların bir listesini yaptı... o... o..."

"Lanet olsun. Sana ne sormuş olabilir ki böyle kekeliyorsun?"

Gözleri kapanıyor ve iç geçiriyor. "Bekaretini kaybetmeyi düşündüğü insanların bir listesini yapmış ve beni de o listeye koymuş."

"*Ne*?"

Başını sallıyor, yüzü acı içinde buruşuyor. "Evet. Ayrılmam gerektiğini biliyorum ama ona öğrettiğim her şeyi başkasıyla yaptığını düşünüp duruyorum ve... *kahretsin.* Bu fikir beni hasta ediyor. O lanet listeyi gördüğümde çekip gitmeliydim."

Onu incelerken başımı sallıyorum ve ona vurulduğumu fark ediyorum. "Bunu yapmak için çok geç değil," diyorum omuz silkerek. Yapmayacağını biliyorum - gözlerindeki bakıştan anlayabiliyorum ama Archer'la uğraşmak eğlenceli. Celeste'e ne kadar aşık olduğum konusunda benimle durmadan dalga geçti ve bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlamasını sağlamanın zamanı geldi.

"Zane?" Celeste bana doğru yürürken sesleniyor. Archer kız kardeşine yer açmak için geri çekiliyor ve ben de hemen kolumu onun beline doluyorum. Beni öpmek için parmak uçlarına kadar yükseliyor ve kardeşinin tiksintiyle dönüp uzaklaşmasına neden oluyor. "Sana söyledi mi?" diye soruyor, yüzünde hevesli bir ifade var.

Gülüyorum ve ellerimi beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Neden bu kadar meraklısın, Celestial?"

Suratını asıyor, ben de onu tekrar öpmek için eğiliyorum. "Sadece bilmek istiyorum," diyor. "Bana onun hakkında hiçbir şey söylemiyor ama aşık olduğu çok açık. Sen onun en iyi arkadaşlarından birisin, yani bana söylemese bile sana söyleyecektir."

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp usulca ısırıyorum. "Yani senin için en yakın arkadaşlarımdan birine ihanet etmemi mi istiyorsun?"

Kucağımda geriye yaslanıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki."

Bir kahkaha patlatıyorum ve Archer'ın bana söylediği her şeyi ona anlatmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum. Ondan sır saklayamam ve bunu herkes biliyor. Öfkeyle soluk soluğa kalıyor, gözleri neşeyle parlıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, düşünce bilinçaltımda dudaklarımdan ayrılıyor. "Kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi biliyor musun? Sana karım diyebilmek delilik."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, Zane. Şanslı biri varsa o da benim."

İşin en çılgın tarafı da buna gerçekten inanıyor gibi görünüyor ve bunu bana her gün kanıtlamaya çalışıyor.

On Yıl Sonra

ZANE

"Nasıl hâlâ gergin olabiliyorsun?" Lex soruyor. "Her yıl aynı kadınla evleniyorsun ve hâlâ gelmeyebilirmiş gibi davranıyorsun. *On yıl* oldu."

Özel adamızdaki kumsalda hazırladığımız çiçek koridoruna bakarken ağırlığımı değiştiriyorum ve papyonumu düzeltiyorum. Yalnız kalmak ve birbirimizden başka hiçbir şeye odaklanmamak istediğimizde gelmeyi en sevdiğimiz yerlerden biri haline geldi. "Anlamıyorsun," diyorum ona başımı sallayarak. "Her gün bir seçim yapıyor ve ben her gün beni seçtiği için ona minnettarım. Bunu asla hafife almayacağım."

Dion iç geçiriyor ve bana bir gülümseme fırlatıyor. "Bırak öyle kalsın. Hepimizin küçük tuhaflıkları var." Ona sırıtıyorum, aramızda anlayış geçiyor. Dion yoğun uçak korkusuna rağmen Faye'i her yıl farklı bir balayı yerine götürebilmek için uçak kullanmayı öğrendi - anlıyor.

Evlilik sürekli çalışma gerektirir ve küçük şeyler de büyük şeyler kadar önemlidir. Korkularınızla yüzleşmek ve birine sizi yok etme gücünü vermek, ama bunu yapmayacağına güvenmektir. *Güven*. Kaybedinceye kadar hafife aldığımız bir şeydi ve onu yeniden inşa etmek yıllarımızı aldı, ama yeniden inşa ettik. Hiç karım kadar sevildiğimi hissetmemiştim ve aramızdaki bağ hiç bu kadar güçlü olmamıştı. O benim suç ortağım, diğer yarım ve asla onu hafife aldığımı düşünmesini istemiyorum. Kendini kaptırmak çok kolay

hayatta en önemli şeyi unutmaktır - ve işte tam da bu yüzden her yıl yeminlerimizi yeniliyoruz.

Faye piyano çalmaya başlıyor ve ben dünyanın en güzel kızı koridorda yürürken nefesimi tutuyorum, güzel saç örgüsü çılgın buklelerini zapt edemiyor. Benim güzel küçük Calista'm bunu annesinden almış. Kızım bana sırıtıyor ve kalbim küt küt atıyor. Küçük bebeğim, annesininkine hiç şüphesiz uyan elbisesinin içinde çok güzel. Callie gül yapraklarını neşe içinde etrafa savuruyor ve kalbim ısınıyor. Benim yeşil parmağım onda var ve en sevdiğimiz aktivite annesinin gül bahçesinde birlikte bahçıvanlık yapmak. Daha geçen hafta ona gıda boyası kullanarak nasıl renkli kenarlı güller yapabileceğini gösterdim ve o kadar büyülendi ki. Celeste onu şımarttığımı söylüyor ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

"Baba," diyor, ela gözleri parıldıyor - göz rengi Celeste'inkiyle benimkinin mükemmel bir karışımı, ama gülümsemesi tamamen bana ait. Onu kollarıma almak için eğildiğimde kıkırdıyor. "*Baba*," diye azarlıyor. "Kuralları biliyorsun. Lex Amca'nın yanında durmak zorundayım."

"Ama prenses, bugün çok güzelsin, gitmene izin verebileceğimden emin değilim."

Gülüyor ve küçük kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. İkinci evlilik törenimizden sonra Celeste ve benden daha mutlu olamayacağımı düşünüyordum - ama sonra Calista dünyaya geldi ve içimde çok daha fazla sevgi kaldığını fark ettim. Hayatımda bu kadar mutluluğu kazanmak için ne yaptığımdan emin değilim ama her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Ares Callie'yi benden alıyor ve Callie kendi isteğiyle gidiyor, bu da hepsi onu taşımak isteyen amcaları arasında anında büyük bir tartışma yaratıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Lex'in kazandığını görüyorum, bakışları muzaffer. Callie kimseye söylemememi istedi ama Lex gizliden gizliye onun favorisi çünkü Lex onun için her zaman el yapımı havalı oyuncaklar yapıyor. Daha geçen gün Raya ve Lex, Callie'nin binip gözlemevinde bir şeyler kazması için küçük bir ekskavatörle geldiler. Tam bir kabustu ve Celeste tüm hasarı öğrenmeden önce hızlıca bazı temel kurallar oluşturmak zorunda kaldım.

Herkes sessizliğe gömülüyor ve karım babasının kolunda, Raven'ın göz alıcı kreasyonlarından birini giymiş olarak belirdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Basın, yemin tazelemelerimizle bayram ediyor. Celeste'in her yıl ne giyeceğini tahmin etmek bir tür oyun haline geldi ve fotoğraflar kaçınılmaz olarak sızdıktan sonra, elbise saniyeler içinde satılıyor.

George elini elime koyduğunda Celeste bana gülümsüyor, ben de ona sırıtıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Ona hâlâ bu kadar aşık olmam delilik. Her yıl biraz daha fazla aşık oluyorum. Hayatınızı biriyle paylaşmanın, birlikte büyümenin ve hayatın her aşamasında birbirinizin yeni yönlerini keşfetmenin çok güzel bir yanı var. Onun bir iş kadını, bir eş ve bir anne olarak kim olduğunu seviyorum. İkimiz de mükemmel değiliz, ama birlikte? Bu, bir insanın ulaşabileceği mükemmelliğe en yakın şey. Bunu biliyorum.

Baş döndürücü tanrıçam elimi sıkıyor ve ben kendimi onun gözlerinde kaybediyorum. O benim en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkı. Onun da beni aynı şekilde sevdiğini bilmek çok gerçeküstü.

"Celeste," diye mırıldandım. "Onuncu yıl dönümümüzde, senin için on yeminim var."

Gözleri açılıyor ve o anda onun da aynı fikirde olduğunu anlıyorum. Hâlâ o kadar mükemmel bir uyum içindeyiz ki, bu çılgınca. Kıkırdıyor ve ben de kollarımı beline doluyorum, kalbim sevgiyle dolup taşıyor.

"Seni her gün biraz daha seveceğime, takdir edeceğime ve her zaman onurlandıracağıma yemin ederim. Sadık olacağıma ve sürekli değişen hayatımızda senin ortağın olacağıma söz veriyorum. Senin yanında olacağıma ve seni destekleyeceğime söz veriyorum. Sen istemesen de bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma ve seni olabileceğinin en iyisi olmaya iteceğime söz veriyorum. Ama her şeyden önce Celeste, sonsuza dek ve daima senin olacağıma söz veriyorum."

Bakışları büyük bir sevgiyle dolu ve bu çok güzel bir manzara. "Fikrimi çaldın," diyor yanağımı okşarken gülerek. "Ben de seni sonsuza dek ve daima seveceğime yemin ediyorum, Zane. Sana saygı duyacağıma ve seni onurlandıracağıma, sadık olacağıma ve seni takdir edeceğime, seni güldüreceğime ve ilişkimizi besleyeceğime yemin ediyorum. En iyi arkadaşın olacağıma ve sana meydan okumaktan asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum ama her şeyden önce seni ilk sıraya koyacağıma ve kızımızı şımartarak bunu zorlaştırdığında bile her gün seni seçeceğime söz veriyorum." Sonra gözlerini kısıyor. "Ekskavatör konusunu biliyorum, Zane."

Gözlerim açılıyor ve o bir kahkaha patlatıyor. Elimde olmadan ben de onu takip ediyorum, kalbim saf mutlulukla ağzına kadar doluyor. "Tanrım, seni seviyorum" diye fısıldıyorum, yeniden karı koca ilan edilmemizden birkaç dakika önce.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyor parmak uçlarına yükselip dudakları dudaklarımı bulduğunda. Ağzına karşı iç çekiyorum ve onu derinden öpüyorum, emdiğim nane şekerini çaldığında arzum içime hücum

ediyor

açık. Bana bakmak için geri çekildiğinde, aynı arzu gözlerinde birikiyor ve sırıtıyorum, tamamen bağlılığın üstesinden geliyorum.

Lex, "İğrenç," diye mırıldanıyor ve ben de kızımızın gözlerini kapattığını görmek için ona bakıyorum. Misafirlerimize doğru döndüğümüzde Celeste başını sallıyor ve elim onun beline dolanıyor. Herkes yerlerinden kalkıp bizi tebrik etmek için bize doğru koşarken o da bana doğru eğiliyor.

Ailemizin bizim için bu kadar içtenlikle mutlu olması ve hepimizin birlikte bu kadar mutlu olması büyük bir lütuf. "Tebrikler," diyor Sierra, eşimi sıkıca kucaklayarak. Celeste başını Sierra'nın omzuna yaslamış, annemin saç tokası topuzundan dışarı çıkmış. Sierra her yıl tokayı ona ödünç veriyor ve Celeste de her yıl tokayı büyükannesinin ona yapmayı öğrettiği bir kutu kurabiyeyle birlikte geri veriyor. Kayınvalidemden yıllarca yemek dersi almasına rağmen kusursuz bir şekilde yapabildiği tek şey bu.

Sierra'nın kocasına bakıyorum, o da iki kadına da başını sallıyor. "Nasıl oluyor da her yıl bu kadar duygusal olabiliyorlar?" diye soruyor ve eşlerimizin ona göre biraz fazla sıkı sarılmasını izlerken kollarını sıkıntıyla kavuşturuyor.

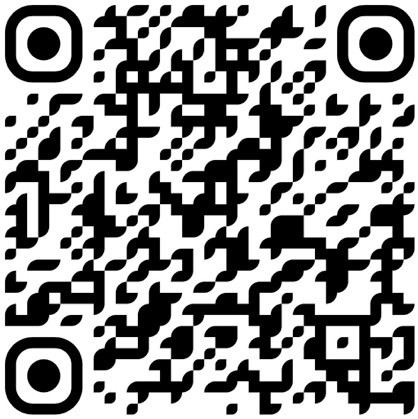
Sierra, Celeste'in omzunun üzerinden ona ters ters bakıyor. "Unutma Xavier, onu *seni sevmeden* çok önce sevmiştim."

Ona uzanır ve onu Celeste'den uzaklaştırıp kollarına alır. "Unutmayın Bayan Kingston," diyor. "Hiç kimse sizi benim kadar sevemez."

Celeste bana doğru yürürken gülüyor, ben de ona sırıtıyorum. Başardık. Olumsuzluklara rağmen. Kalp kırıklığı ve acıya rağmen başardık.

Lex'in hikayesi Ocak ayında geliyor! Yayınlandığı gün doğrudan kindle'ınıza ulaşmasını sağlamak için ön sipariş verin

Zane ve Celeste'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bülten aboneleri, balo gecesinden bir sahne, Zane ve Celeste'in büyükanne ve büyükbabaları arasında evliliklerine yol açan konuşma ve daha fazlası dahil olmak üzere bonus içeriğe ve silinmiş sahnelere özel erişim elde eder. Bu ekstra sahneleri catharinamaura.com/bonuses adresinden veya aşağıdaki QR kodunu tarayarak indirebilirsiniz:

Tetikleyici uyarılar

Lütfen bu listenin *The Broken Vows* için büyük spoiler içerdiğini unutmayın Bu da hikayenin yaşanması gerektiği gibi tadını çıkarmanızı mahvedebilir.

Bu kitaptaki tema ve konular, bunlarla sınırlı olmamak üzere, aşağıdakileri içermektedir:

-negatif tasvir . sınırda kişilik düzensizlik eşleştirilmiş erotomani ile

-Ruh sağlığı sorununun bir sonucu olarak intihar

-ebeveyn kaybı ve buna bağlı travma

-çocuklukta yaşanan zorbalıktan bahsediyor

-sadakatsizlik/aldatma **(**iki ana karakter arasında aldatma olmamasına rağmen).

Bu geleneksel bir aşk romanıdır ve bu nedenle mutlu sonla biter - ancak yukarıdaki temalardan herhangi biri sizin için tetikleyiciyse, yazar bu kitabı okumamanızı *şiddetle* tavsiye eder.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.